

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2003 ΑΡ. ΦΥΛ. 388 € 1

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 3% Δημοκρατία είναι η απλή αναλογική χωρίς κάτω όριο

Όταν ο Σκανδαλίδης ανακοίνωσε τις προτάσεις για το νέο εκλογικό νόμο μετά την εκκαθάριση του Εκτελεστικού Γραφείου, ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ με ανακοινώσεις τους τάχθηκαν υπέρ της “απλής και άδοξης αναλογικής”. Το ψευτοΚΚΕ δήλωσε ότι θα απέχει από το διακομματικό διάλογο γιατί μόνο με την απλή αναλογική θα μπορούσε να συμφωνήσει. Από την άλλη ο ΣΥΝ δήλωσε ότι θα συμμετέχει και ότι θα διατυπώσει τις δικές του προτάσεις. Μόλις εκδηλώθηκαν οι έντονες αντιδράσεις από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ αμέσως ένωσαν τις δυνάμεις τους για την πιο κρίσιμη μάχη, αυτή που δίνουν τώρα για την εξουσία.

Ταυτόχρονα, στο κοινό μέτωπο τους πήραν μαζί και το ΔΗΚΚΙ του Τσοβόλα, ενώ έσυραν στο χορό όλους τους “κεντροαριστερούς” σχηματισμούς, δηλαδή όλους τους μεταλλαγμένους κνίτες που περιμένουν στον προθάλαμο μετά τον Μπίστη, όπως τους διαφρονούντες του “Κ”ΚΕ, Θεωνά, Κωστόπουλο, κ.λπ που έχουν ονομαστεί ΚΕΔΑ, τον Χώρο Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Α-

ριστεράς κ.ο.κ.

Όλο αυτό το συνοθύλευμα σηκώνει υποτίθεται τη σημαία της “απλής αναλογικής”. Αλλά ούτε ο ΣΥΝ, ούτε το ψευτοΚΚΕ θέλουν τώρα την πραγματική απλή αναλογική αυτή που καταργεί το όριο του 3% για την είσοδο στη Βουλή. Γι’ αυτό το λόγο άλλωστε ο ΣΥΝ συζητάει με την κυβέρνηση τις ρυθμίσεις του νέου εκλογικού συστήμα-

τος, δηλαδή διαπραγματεύεται τη διαμόρφωση ενός εκλογικού συστήματος που δεν είναι απλή αναλογική, με στόχο τη μεγαλύτερη αναλογικότητα στην κατανομή των εδρών και όχι την κατάργηση του 3%. Το ψευτοΚΚΕ απέχει από το διάλογο για να βολέψει το “επαναστατικό προσώπιο του”, αλλά ταυτόχρονα συγκροτεί συνασπισμό κοινής δράσης με τον ΣΥΝ που σημαίνει ότι τον εξουσιοδοτεί ουσιαστικά να χειριστεί τη διαπραγμάτευση για το είδος εκείνο της ενισχυμένης αναλογικής που θα οδηγήσει στη μεγαλύτερη πολιτική ανωμαλία υπέρ των δύο μικρών σοσιαλφασιστικών κομμάτων.

δημοκρατικό δεν είναι ένα ζήτημα αρχής όπως δεν είναι κανένα άλλο ζήτημα τυπικού δημοκρατισμού. Το πιο δημοκρατικό εκλογικό σύστημα απαντώντας γενικά είναι εκείνο που στις δοσμένες συνθήκες εξασφαλίζει την πιο δημοκρατική κυβέρνηση. Αν δηλαδή ένα εντελώς δημοκρατικό στη μορφή του σύστημα οδηγεί στην άνοδο του φασισμού στην εξουσία, τότε αυτό το σύστημα δεν είναι καθόλου δημοκρατικό στην ουσία του.

Κατά τη γνώμη μας στις σημερινές συνθήκες το πιο δημοκρατικό στις πρακτικές του συνέπειες εκλογικό σύστημα είναι η εντελώς απλή αναλογική. Που σημαίνει το εξής. Κάθε κόμμα παίρνει τόσες έδρες όσες

**ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΕΝ
ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΤΟΥ 3%**

Το ποιο εκλογικό σύστημα είναι το πιο

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σφαδάζει στην ιρακινή παγίδα η πιο ηλίθια υπερδύναμη (σ. 9-13)
- Μια δίκη στην υπηρεσία των δολοφόνων (σ. 18)
- Η απολογία του Κουφοντίνα πλατφόρμα του νέου καθεστώτος (σ. 19)
- Όχι στις φασιστικές εκκαθαρίσεις (σ. 3)
- Η πάλη της “Άμεσης Δημοκρατίας” σώνει το εργοστάσιο Παπαστράτου (σ. 15)
- Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων ζητούν δικαίωση (σελ. 17)
- Η φύση του ελληνικού κρατικοφασιστικού κεφαλαίου (σ. 27)
- Η Ελλάδα δένεται επίσημα πίσω από το ρώσικο άρμα (σ. 30)
- Μεγάλη φοιτητική εξέγερση στο Ιράν (σ.38)
- Αίμα για να ανέβει η νέα φρουρά στην παλαιστινιακή εξουσία (σ. 40)

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΗΓΕΤΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ (σ.33)

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ Ο ΠΑΡΑΤΕΤΑΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΩΝ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Ο αγώνας ζωής και θανάτου για την επιβίωση των μεταλλείων της Χαλκιδικής βρίσκεται σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο. Είτε τώρα θα οριστικοποιηθεί και θα ανακοινωθεί το νέο σχήμα που θα διαδεχτεί την ΤΥΧ, οπότε υπάρχει μια καλή αφετηρία μάχης για το μέλλον, είτε το νέο

σχήμα θα ναυαγήσει για μια ακόμα φορά οπότε οι κατεδαφιστές θα περάσουν σε μια τελική επίθεση για να κλείσουν τα μεταλλεία και να ματαιώσουν οριστικά την επένδυση του χρυσού στη Χαλκιδική και κατά προέκταση στις Σάπες του Νομού Ξάνθης.

συνέχεια στη σελ. 6

Η ΟΑΚΚΕ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΙΡΗΝΕΥΣΗΣ ΠΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ (σ. 31)

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 3%

Δημοκρατία είναι η απλή αναλογική χωρίς κάτω όριο

συνέχεια από τη σελ. 1

αν όλη η χώρα ήταν μια εκλογική περιφέρεια, με μια πλήρη αναλογικότητα ψήφων, εδρών. Αυτό σήμερα θα έδινε τις πιο δημοκρατικές κυβερνήσεις γιατί θα απελευθέρωνε τις δημοκρατικές τάσεις μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα και θα τσάκιζε τις υπεραντιδραστικές ηγεσίες τους. Το αμέσως χειρότερο σύστημα από το προηγούμενο είναι το ισχύον σήμερα σύστημα της ενισχυμένης αναλογικής που δεν επιτρέπει να γίνουν πολιτικοί ρυθμιστές τα δύο μικρά σοσιαλφασιστικά κόμματα ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ. Το χειρότερο δυνατό σύστημα σήμερα είναι η απλή αναλογική με όριο της τάξεως του 2,5-3%. Αυτό το σύστημα αποτελεί στις δοσμένες συνθήκες δικτατορία του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ.

Πιο συγκεκριμένα.

Στο σημερινό πολιτικό σκηνικό οι ηγεσίες των τεσσάρων κοινοβουλευτικών κομμάτων ασκούν την ίδια πολιτική και αποτελούν στο βάθος ένα κόμμα με κύριους άξονες την ενιαία "εθνική" πολιτική, τον αντιδουλοκρατισμό, το βιομηχανικό σαμποτάζ, τη διάλυση των παραγωγικών δυνάμεων, και τον σταθερό προσανατολισμό προς τους ανατολικούς φασισμούς και κυρίως προς τη Ρωσία. Οι ηγεσίες των δύο μεγάλων κομμάτων για να επιτύχουν να επιβάλουν αυτή την πολιτική στο εσωτερικό τους καταφεύγουν σε μια εσωκομματική ύπουλη δικτατορία με επιθέσεις ενάντια στα στελέχη τους που διαφωνούν και που εκφράζουν πολιτικά ρεύματα υπέρ της βιομηχανικής ανάπτυξης και του ευρωπαϊκού προσανατολισμού.

Σε ό,τι αφορά τα δύο μικρά κόμματα, είναι σε μεγάλο βαθμό ομογενοποιημένα τόσο στην ηγεσία όσο και στη στελεχιακή τους βάση.

Η βάση λοιπόν του αντιδημοκρατισμού στη σημερινή πολιτική φάση είναι η βία των ηγεσιών των δύο μεγάλων κομμάτων ενάντια στις διαφορετικές τάσεις και στις αποκλίσεις από την κυρίαρχη πολιτική τους. Και όταν λένε βία δεν εννοούμε βία από την ηγεσία ενός κόμματος, εννοούμε βία από όλα τα κόμματα μαζί ενάντια στους διαφωνούντες ενός από αυτά. Για παράδειγμα τους Νεονάκη και Μανίκα δεν τους εξόκτωνε μόνος του ο Σημίτης. Τους εξόκτωνε χτυπώντας με ακόμα πιο μεγάλη μανία ο Καραμανλής, ο Κωνσταντόπουλος και η Παπαρήγα. Με τον ίδιο τρόπο χειραγωγούνται και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στα οποία ασκούνται διάφορες εκβιαστικές πιέσεις, όπως τα πρόστιμα του ΕΣΡ, η ανάκληση ή η μη έκδοση των αδειών τους, οι εξοντωτικοί φορολογικοί έλεγχοι. Μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης διαμορφώνεται αντίστοιχα και η κοινή γνώμη, ενώ καταπνίγονται συνήθως οι αντίθετες απόψεις (δες περιπτώσεις Λιπασιμάτων, ή την απαγόρευση των ρεπορτάζ ενάντια στη "17N").

Γι' αυτό σ' αυτή την περίοδο το κεντρικό ζήτημα για να υπάρχει δημοκρατική εκπροσώπηση είναι να υπάρχει δυνατότητα έκφρασης στις τάσεις αυτές των κομμάτων που αντιστέκονται στην ενιαία τετρακομματική δικτατορία, δηλαδή να μπορούν να έχουν κοινοβουλευτική έκφραση και αντίστοιχη έκφραση στα ΜΜΕ, μικρότερες τάσεις των μεγάλων κομμάτων, όπως είναι τα τσακισμένα από το 3% κόμματα Αβραμόπουλου και Μάνου, και να έχουν τη δυνατότητα να μπορέσουν να σταθούν πολιτικά οι τάσεις που θέλουν να αυτονομηθούν αυτή τη στιγμή μέσα στο ΠΑΣΟΚ (που είναι κυρίως οι εθνικιστές, Παπαθεμελής, Πάγκαλος, Αρσένης). Η κατάργηση του 3% ήταν πάντα και το αίτημα των εθνικών μειονο-

τήτων για να μπορούν να εκφραστούν πολιτικά στη Βουλή. Με την εισοδό τους στη Βουλή κόμματα που έχουν ποσοστό 0,5 ή 1% θα μπορούσαν να συμμετέχουν στις διαδικασίες για το σχηματισμό κυβέρνησης. Τότε ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ που αποτελούν το σκληρό πυρήνα του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος δεν θα μπορούσαν να έχουν την ηγεμονία που τους δίνει ο ρόλος του ρυθμιστή της εξουσίας.

Αυτοί είναι οι λόγοι που σήμερα κάνουν την απλή αναλογική με ολοκληρωτική κατάργηση του ποσοστού εισόδου στη Βουλή το πιο δημοκρατικό εκλογικό που απελευθερώνει και ενισχύει της αντι-σοσιαλφασιστικές πολιτικές δυνάμεις στην κοινωνία.

Αυτή την απλή αναλογική δεν τη θέλουν ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ. Επίσης, δεν είναι αυτό το σημείο που ενδιαφέρει το ΔΗΚΚΙ του Τσοβόλα που τους ακολουθεί παντού. Αυτοί διαπραγματεύονται το 3% να γίνει 2,5% για να μην έχουν ξανά τον κίνδυνο να βρεθεί ο ΣΥΝ απ' έξω. Το ίδιο ισχύει και για το ΔΗΚΚΙ. Στοχεύουν τώρα σ' ένα "αναλογικότερο" σχήμα της απλής αναλογικής, το σχήμα εκείνο που θα τους επιτρέψει να γίνουν ρυθμιστές της εξουσίας, που θα καταργήσει τη δυνατότητα σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης και θα επιτρέψει στις δύο μειοψηφίες να επελάσουν στην εξουσία, ο ΣΥΝ μέσω ΠΑΣΟΚ, και το ψευτοΚΚΕ μέσω του Καραμανλή στη ΝΔ.

Η "αναλογικότερη" έκδοση της ενισχυμένης αναλογικής, η νόθα αναλογική Σημίτη, είναι χειρότερη από το σημερινό σύστημα γιατί διαμορφώνει όρους ηγεμονίας των δύο μειοψηφικών κομμάτων πάνω στα δύο μεγάλα κόμματα. Είναι χαρακτηριστικό ότι με την αναλογική Σημίτη, όσο μικραίνει η διαφορά ανάμεσα στα δύο πρώτα κόμματα τόσο δυσανάλογα μεγαλώνει το ποσοστό με το οποίο σχηματίζεται αυτοδύναμη κυβέρνηση. Δηλαδή, αν υποθέσουμε ότι αθροιστικά έχουμε ένα 80% σε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, στην περίπτωση που αυτό θα είναι 45% στο ένα κόμμα και 35% στο άλλο, έχουμε αυτοδύναμη κυβέρνηση, στην περίπτωση όμως που θα είναι 39,5% στο ένα κόμμα και 40,5% στο άλλο, δεν έχουμε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στην περίπτωση επίσης του 41% για το πρώτο κόμμα και 39% για το δεύτερο, θα έχουμε ισχυρή αυτοδυναμία, όμοια με αυτή που είχε η θνησιγενής κυβέρνηση Μητσοτάκη. Τότε το πρώτο και το δεύτερο κόμμα θα γίνουν όμηρος των δύο μικρών που με λιγότερο από 10% το καθένα γίνονται όχι μόνο ισότιμα, αλλά ανώτερα σε όρους εξουσίας από τα δύο πρώτα, γιατί από αυτά εξαρτάται ποιο κόμμα θα έχει την εξουσία. Κι όμως το 80% θα έχει εκφραστεί υπέρ του ενός ή του άλλου κόμματος και όχι υπέρ των μικρών. Με αυτό τον τρόπο διαστρεβλώνεται η βούληση των μαζών και διαμορφώνονται κυβερνήσεις που είναι ενάντια της. Δεν υπάρχει σήμερα κανένα πλειοψηφικό ρεύμα που θα ήθελε να δει τον ΣΥΝ ή το ψευτοΚΚΕ να ασκούν εξουσία. Η αναλογική Σημίτη οδηγεί στον εκφασισμό του σημερινού πολιτικού συστήματος.

Τα δύο κόμματα είχαν καταθέσει το 2001 πρόταση νόμου για την απλή αναλογική η οποία συζητήθηκε στις αρχές του 2002 και απορρίφθηκε. Η κίνηση αυτή ήταν μια μορφή πίεσης στο ΠΑΣΟΚ για να αρχίσει η συζήτηση για συνεργασία στη βάση της πολιτικής του Λαλιώτη για "άνοιγμα του ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΝ" και ενόψει των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών.

Τώρα, που υποτίθεται ότι ρίχνουν όλες τις δυνάμεις τους στον αγώνα για την απλή αναλογική δεν κατάθεσαν εκ νέου την πρόταση νόμου. Αφήνουν απλά ένα τέτοιο ενδεχόμενο να αιωρείται χωρίς όμως να ξεκαθαρίζουν ποιες είναι οι προθέσεις τους.

Με αυτό τον τρόπο αποθαρρύνουν πολλούς βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που αντιδρούν στο νέο εκλογικό νόμο και δηλώνουν ανοιχτά ότι προτιμούν να προωθηθεί η απλή αναλογική με κατάργηση του 3%, παρά να ψηφιστεί ο φασιστικός νόμος, να προχωρήσουν σε ανοιχτή ρήξη με τη σημερινή ηγεσία. Μία τέτοια ανταρσία θα κινδύνευε να βάλει την ταφόπλακα στο προτεινόμενο νομοσχέδιο.

Αντίθετα, ο ΣΥΝ χρησιμοποιεί αυτή την εσωκομματική αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ διακινώντας μία "διακήρυξη" πολιτών υπέρ της απλής αναλογικής, στην οποία έχουν υπογράψει ήδη οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ Κρητικός και Παπαθεμελής. Είναι προφανές ότι η συλλογή υπογραφών δεν είναι παρά ένα μέσο πίεσης για να χρησιμοποιηθεί στη διαπραγμάτευση του ΣΥΝ με τον Σημίτη για μία πιο "αναλογική" έκδοση.

Για το 3% ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ έχουν κοινή θέση. Λένε υποκριτικά ότι θέλουν να καταργηθεί, χωρίς όμως ποτέ να υπερασπίζονται την πολυκομματική εκπροσώπηση ή να καταγγέλλουν τον αποκλεισμό των μικρών.

Κυρίως όμως δεν λένε ποτέ ότι απλή αναλογική με 3% είναι χειρότερη από το υπάρχον εκλογικό σύστημα. Προβάλλουν πάντα το ίδιο επιχειρήμα, δηλαδή ότι εμποδίζονται να κυβερνήσουν τάχα λόγω του 3% το οποίο "διαιώνίζει" το δικομματισμό, ενώ η αλήθεια είναι ότι διαιώνίζει τον τετρακομματισμό. Είναι πολύ διαφωτιστική η δήλωση της Παπαρήγα μετά τη συνάντησή της με τον Σκανδαλίδη: "δεν μπορεί να μπαίνει στο περιθώριο το 3% του ελληνικού λαού, επειδή είναι 2,99%. Το κάθε κόμμα θα πρέπει να παίρνει αυτά που του ανήκουν και θεωρούμε ότι η διατήρηση του 3% γίνεται για να διατηρηθεί το πρόνιο, μια μειοψηφία στον λαό να γίνεται πλειοψηφία στο κοινοβούλιο" (Βήμα, 24/7/2003). Για την Παπαρήγα υπάρχει πρόβλημα με το 3% στο βαθμό που εμποδίζονται τα δύο μειοψηφικά κόμματα να ελέγξουν το κοινοβούλιο και την κυβέρνηση, στο βαθμό δηλαδή που το 3% βοηθά το πλειοψηφικό κόμμα να έχει αυτοδυναμία ή αλλιώς βοηθά "μια μειοψηφία στον λαό να γίνεται πλειοψηφία στο κοινοβούλιο". Η Παπαρήγα υπονοεί έμμεσα ότι μια λύση για το ψευτοΚΚΕ θα ήταν η μείωση του 3% αφού "δεν μπορεί το 2,99% να μπαίνει στο περιθώριο". Μία τέτοια ελάχιστη μείωση πιθανά να διαπραγματευτεί ο ΣΥΝ.

Την ηγεμονία των δύο μειοψηφικών κομμάτων εξυπηρετούν όλες οι ρυθμίσεις που έχουν σα στόχο και την κατάργηση της ανεξαρτησίας των βουλευτών, όπως είναι κυρίως η λίστα, και στη συνέχεια η διπλή κάλπη, η κατάτμηση των περιφερειών, οι βουλευτές περιφερειών και η περιφέρεια "ανανέωση των ψηφοδελτίων". Με αυτές τις ρυθμίσεις που ξεσήκωσαν θύελλα αντιδράσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ το σοσιαλφασιστικό μέτωπο έχει στόχο να ελέγξει, να καθυποτάξει και να εκκαθαρίσει τους διαφωνούντες μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα τους οποίους εγκλωβίζει διατηρώντας το όριο του 3%.

Είναι χαρακτηριστική η αντίδραση του Κακλαμάνη, όταν άκουσε τον Σημίτη να υποστηρίζει ότι η κατάτμηση των μεγάλων περιφερειών που αφαιρεί από τα παλαιά στελέχη όπως ο ίδιος τη μεγάλη εκλογική τους βάση, και η προώθηση της λίστας είναι μέτρα που προωθούν τη "διαφάνεια" στις εκλογές. Ο ίδιος ζήτησε από τον Σημίτη να μη συνδέει τον εκλογικό νόμο με τη "διαφάνεια" γιατί αυτή είναι μία έμμεση κατηγορία στους βουλευτές για αδιαφάνεια και διαφθορά στην ίδια κατεύθυνση με την απαίτηση για άνοιγμα των χρηματιστηριακών κωδικών. Μάλιστα, υπονοείται ότι όσο περισσότερη ανεξαρτησία έχουν οι βουλευ-

τές τόσο πιο επιρρεπείς είναι στην "αδιαφάνεια". Σα θεραπεία γι' αυτό προτείνεται ο μεγαλύτερος δυνατός κομματικός έλεγχος, και η κομματική εξάρτηση. Η πρόταση δηλαδή Σημίτη είναι οι βουλευτές να γίνουν έρμια των κομματικών παρασκηνίων, οπότε κάθε διαφάνεια με τη γνωστή έννοια της λέξης θα έχει οριστικά τελειώσει.

Στην ίδια κατεύθυνση με τον Σημίτη ο ΣΥΝ κάνει κεντρικό το ζήτημα της "διαπλοκής". "Εάν η κυβέρνηση αποδέχεται έστω και καθυστερημένα ότι ο ισχύον εκλογικός νόμος, τον οποίο μέχρι σήμερα υπερασπιζόταν με πάθος, είναι άδικος και υποθάλλει τη διαπλοκή, έχει μια πολύ απλή λύση: να ψηφίσει την απλή αναλογική", αναφέρεται στην ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΣΥΝ. Ο ίδιος ο Κωνσταντόπουλος για να καθησυχάσει τους ΠΑΣΟΚους εμφανίζεται αντίθετος με τη διπλή κάλπη και τη λίστα. Δεν κάνει τίποτα άλλο όμως από το να επαναλαμβάνει το επιχειρήμα της "διαπλοκής" γιατί όπως υποστηρίζει "ισχυροποιούνται οι εξωθεσμικοί μηχανισμοί", δηλ. "οι μεθοδεύσεις τω ΜΜΕ" (Γαπόν, 3/8/2003).

Ο ΣΥΝ έδειξε πολύ καθαρά ότι δεν θέλει την αυτονομία των βουλευτών, όταν τοποθετήθηκε υπέρ του επαγγελματικού ασυμβίβαστου με τη διαφοροποίηση ότι αυτό πρότεινε να το κρίνει διακομματική επιτροπή (!) Η δημαγωγία του Κωνσταντόπουλου εξυπηρετεί το μόνιμο στόχο του σοσιαλφασισμού να αποκλειστεί δηλαδή ο δρόμος σε πολιτικά στελέχη που έχουν δεσμούς με τη δυτικόφιλη αστική τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στο χώρο των ΜΜΕ, εκεί που υπάρχουν άνθρωποι σαν τον Χατζηνικολάου. Πιθανά ο Κωνσταντόπου-

συνέχεια στη σελ. 25

Δ/ση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος
Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ

Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* είχαμε γράψει ότι η επίθεση ενάντια στους «λοχαγούς» είχε σα στόχο να φέρει τον ΣΥΝ στην εξουσία. Στην αφίσα μας με τίτλο «ΓΙΑΤΙ ΣΗΜΙΤΗΣ-ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ "ΛΟΧΑΓΟΥΣ"», Όλα για να έρθει ο ΣΥΝ στην εξουσία», την οποία δημοσιεύουμε εδώ, αναφέραμε ότι ο στόχος όλων των πολιτικών κινήσεων αυτής της περιόδου είναι η προώθηση μιας απλής αναλογικής στα μέτρα του ΣΥΝ. Μετά την εκκαθάριση των «λοχαγών», ακολούθησε η διάλυση του Εκτελεστικού Γραφείου που εξυπηρετούσε τον ίδιο στόχο. Ο Λαλιώτης ο βασικός εκφραστής της πολιτικής του μοιράσματος της εξουσίας με τον ΣΥΝ, «θυσιαζόταν» ως «Ιφιγένεια», μόνο και μόνο για να φύγουν από το Εκτελεστικό Γραφείο, όλοι όσοι αντιστέκονταν στα σχέδια του για τη «στρατηγική συνεργασία» με τον ΣΥΝ. Την ίδια στιγμή ήρθε στο προσκήνιο η «απλή αναλογική».

ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΕ ΝΕΟΝΑΚΗ-ΜΑΝΙΚΑ

Η πρώτη πράξη της τραγωδίας της Ιφιγένειας δια χειρός Λαλιώτη, παίχτηκε με το τελειωτικό χτύπημα που δόθηκε στους Νεονάκη και Μανίκα με τη βοήθεια του Χριστοδουλάκη.

Η όλη υπόθεση εκτυλίχθηκε ως εξής: Ο Σημίτης μετά τα δημοσιεύματα του Κουρή για Νεονάκη – Μανίκα, είχε δώσει εντολή στον Χριστοδουλάκη για «διερεύνηση της υπόθεσης σε βάθος». Ο Χριστοδουλάκης έδωσε στη συνέχεια εντολή στον Θωμαδάκη για να γίνει έρευνα από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς σχετική με το αν ήταν «μεμπτές» ή όχι οι συναλλαγές των δύο στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Η Επιτροπή έκανε την έρευνα και έστειλε στον Χριστοδουλάκη το πόρισμα το οποίο είχε επί λέξει ως εξής: «δεν προκύπτουν συστηματικές ενδείξεις παραβατικής συμπεριφοράς ή συμμετοχής των δύο πολιτικών προσώπων σε εγχείρημα κατάχρησης της αγοράς, με βάση την ισχύουσα νομοθεσία και το κανονιστικό πλαίσιο». Αυτό σήμαινε ότι οι Νεονάκης – Μανίκας δεν ήταν ένοχοι για τη βασική κατηγορία που τους βάραινε ότι δηλαδή χρησιμοποίησαν εσωτερικές πληροφορίες για «μετοχές-φούσκες» στις οποίες είχαν πρόσβαση λόγω της πολιτικής τους ιδιότητας και κερδοσκοπήσαν με αυτό τον τρόπο σε βάρος των μικρών επενδυτών.

Ο Χριστοδουλάκης ανακοίνωσε το πόρισμα στη συνεδρίαση της Βουλής της 17 Ιούνη. Στην ίδια συνεδρίαση συζητιόταν η πρόταση της ΝΔ για τη σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής για την κατάρρευση του Χρηματιστηρίου μετά το 1999. Ο Χριστοδουλάκης είχε ενημερώσει τον Σημίτη, που γύρισε από την περίφημη ευρωπαϊκή προεδρία, για την επιστολή. Ο Σημίτης δεν πήγε στη Βουλή. Προτίμησε να παρακολουθήσει τη συζήτηση από την τηλεόραση για ένα θέμα για το οποίο είχε προηγουμένα κρίνει σκόπιμο να απευθύνει «διάγγελμα στον ελληνικό λαό» (αμέσως μετά τα δημοσιεύματα Κουρή).

Ο Χριστοδουλάκης διάβασε στη Βουλή όχι μόνο το πόρισμα αλλά κι ένα επιμέρους ποσό από την ανάλυση των χρηματιστηριακών συναλλαγών, το συνολικό «τζίρο» Νεονάκη-Μανίκα ο οποίος ανέρχεται σε κάτι δις. Ο συνολικός «τζίρος» όμως δεν είναι τίποτα άλλο από το άθροισμα των μετακινήσεων που έχει κάνει στο ίδιο κεφάλαιο αυτός που παίζει στο χρηματιστήριο. Δεν πρόκειται δηλαδή για το ποσό των κερδών που αποκομίζει κανείς, ούτε καν για το κεφάλαιο που παίζει. Πρόκειται για ένα λογιστικό νούμερο που δείχνει το άθροισμα που προκύπτει από τις συνολικές περιστροφές του ίδιου χοντρικά αρχικού ποσού όταν αγοράζεται και πουλιέται πολλές φορές. Ο Χριστοδουλάκης δεν ήταν υποχρεωμένος να διαβάσει το συγκεκριμένο ποσό, όμως αυτό δεν μπορεί να έγινε χωρίς συνεννόηση με τον Σημίτη.

Τελικά ήταν αυτό το συγκεκριμένο νούμερο που ανέτρεψε τα πάντα. Αυτό το νού-

μερο των δις που έμεινε να αιωρείται χωρίς καμία εξήγηση για το τι σήμαινε, το πήραν όλα τα κόμματα, το πήραν οι εφημερίδες, το πήραν τα κανάλια και το έκαναν σκάνδαλο γιγαντιαίων διαστάσεων που έφτασε να «ξεπερνάει αυτό του Κοσκωτά». Εννοείται ότι οι δύο κατηγορούμενοι δεν είχαν καμία υποστήριξη από τον κομματικό μηχανισμό Σημίτη-Λαλιώτη, ούτε καν την ευκαρία να απολογηθούν στην αιφνιδιαστική επίθεση. Αντίθετα, ο Σημίτης, «έγινε έξαλλος» παρακολουθώντας τα τεκταινόμενα στο σαλόνι του και ζήτησε αμέσως τις παραιτήσεις του Νεονάκη από το Εκτελεστικό Γραφείο και το Μανίκα από την κυβέρνηση, τις οποίες και πήρε. Την ίδια στιγμή ο καταδικασμένος για συκοφαντική δυσφήμιση κατά των πολιτικών του αντιπάλων Λαλιώτης έκανε τις εξής δηλώσεις: «Θέλω να επιστήμω με ιδιαίτερη έμφαση ότι η πίστη μας στη διαφάνεια, η πίστη μας στη νομιμότητα και το δημόσιο ήθος είναι αδιαπραγμάτευτη. Επαναλαμβάνω τη θέση μας που συμπυκνώνεται σε ένα διαχρονικό μήνυμα: διαφάνεια παντού και για πάντα. Διαφάνεια για τους πάντες και τα πάντα» (*Νέα*, 19/6). Ήταν σαφές σε όλους ότι η καρατόμηση Νεονάκη – Μανίκα ήταν μία περιφανής νίκη του Λαλιώτη. Μία νίκη που δεν μπορούσε να επιτευχθεί χωρίς πλήρη συνεργασία του με τον Σημίτη.

Είχαμε σχολιάσει στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* ότι στόχος των επιθέσεων Κουρή είναι η εκκαθάριση των «λοχαγών» γιατί αντιστέκονται στο μέταπο με τον ΣΥΝ και ότι για την εκκαθάρισή τους χρησιμοποιείται η «Αριστερή Πρωτοβουλία», μία φράζια του ΠΑΣΟΚ που συγκροτήθηκε με τη βοήθεια του Λαλιώτη, από στελέχη της παλιάς παπανδρεϊκής φρουράς, της εκκαθαρισμένης αυτοδυναμικής ομάδας, που βλέπουν τώρα την ευκαιρία να κάνουν την ανεπίθεσή τους στους «εκσυγχρονιστές» του Σημίτη, έχοντας σαν εκφραστή της μέσα στο Ε.Γ. (πριν από την εκκαθάριση) τον χρεωκοπημένο Παπουτσή. Μετά την εκκαθάριση ο Παπουτσή παραχώρησε τη θέση του στον Παναγιωτακόπουλο.

Η ανάλυση μας επαληθεύτηκε από τις εξελίξεις. Η «Αριστερή Πρωτοβουλία» καλλιεργήσε το έδαφος για να καούν τα δύο στελέχη στην πυρά. Κυκλοφόρησε μία αφίσα, χωρίς υπογραφή, με την εικόνα του Α. Παπανδρέου και σύνθημα «το ΠΑΣΟΚ οφείλει να είναι το κόμμα των μη προνομιούχων». Ήταν μια καμπάνια ενάντια στο Νεονάκη που καλύφτηκε από τον κομματικό μηχανισμό Λαλιώτη, αν λάβει κανείς υπόψη του ότι κολλήθηκαν χιλιάδες αφίσες που μπορούσε να δει κανείς σε οποιοδήποτε σημείο της Αθήνας και που δέσποζαν για μέρες στην περιοχή γύρω από τη Χαριλάου Τρικούπη. Στη συνέχεια ακολούθησε το μνημόσυνο της «Αριστερής Πρωτοβουλίας» για τον Ανδρέα Παπανδρέου, μία μέρα πριν από το μνημόσυνο που είχε οργανώσει το ΠΑΣΟΚ. Στο μνημόσυνο αυτό που δεν σχολιάστηκε ούτε θετικά, ούτε αρνητικά από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ακούστηκαν συνθήματα για «υπουργούς της αρπαχτής», ενώ ο

επικεφαλής της κίνησης και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής Γ. Παναγιωτακόπουλος δήλωσε: «Σήμερα ήρθε στον Ανδρέα ο λαός και αύριο θα έρθουν οι υπουργοί, οι υπηρεσιακοί παράγοντες, η νομενκλατούρα και οι επενδυτές». Στην εκδήλωση συμμετείχαν οι βουλευτές Π. Κρητικός και Ν. Κατσέλη, ο πρώην βουλευτής Λ. Βερυβάκης, ο Γ. Βασιλακόπουλος, ο πρώην αρχηγός ΓΕΝ Λ. Βασιλικόπουλος (*Ελευθεροτυπία*, 23/6/2003), δηλαδή όλοι αυτοί που σε διάφορες περιόδους έχουν εκκαθαριστεί από τη συμμορία Λαλιώτη-Σημίτη, αλλά είναι πεισμένοι ότι έχουν εκκαθαριστεί από τους δυτικόφιλους, αλλά κομματικά ασήμαντους εκσυγχρονιστές. Η πολιτική ταύτιση «Αριστερής Πρωτοβουλίας» – Λαλιώτη φάνηκε πολύ χαρακτηριστικά με τις δηλώσεις του Λαλιώτη στο κομματικό μνημόσυνο όπου μίλησε για «λαογενές ΠΑΣΟΚ». Ο ίδιος ο Παναγιωτακόπουλος μετά την εκλογή του στο νέο Εκτελεστικό πρότεινε να μείνει κενή η θέση του Λαλιώτη.

Όλο το σοσιαλφασιστικό μέταπο στήριξε την αποκεφάλιση του Νεονάκη με πρώτο και καλύτερο τον Καραμανλή που δέχτηκε αδιαμαρτύρητα να περάσουν σε πρώτο πλάνο οι χρηματιστηριακές συναλλαγές Νεονάκη – Μανίκα και να ξεχαστεί το πραγματικό σκάνδαλο και η αντίστοιχη πρόταση για τη σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής που αφορούσε τις ευθύνες των εισηγμένων ΔΕΚΟ και της κυβέρνησης στην προεκλογική εξαπάτηση των μικρών επενδυτών. Την επόμενη κιόλας μέρα κι ενώ είχε απορριφθεί η πρότασή της ΝΔ για τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής, ο Πρ. Παυλόπουλος ζήτησε την άμεση σύγκληση της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής για να κληθεί σε ακρόαση ο Θωμαδάκης και να δώσει απαντήσεις σχετικά με τις χρηματιστηριακές δραστηριότητες των Μανίκα – Νεονάκη. Με αυτό τον τρόπο ο Καραμανλής έδωσε μια αποφασιστική βοήθεια στον Σημίτη στην υπόθεση αυτή, απομακρύνοντας από την κυβέρνηση τα πυρά για την κατάρρευση του Χρηματιστηρίου που έχει να κάνει κυρίως με την κατάρρευση της οικονομίας και όχι με κάποιες «αρπαχτές». Ο Καραμανλής, όπως πάντα συγκέντρωσε όλα τα πυρά του στα νέα θύματα των Σημίτη-Λαλιώτη, στους Νεονάκη-Μανίκα που φορτώθηκαν όλες τις απάτες της κυβέρνησης Σημίτη με το Χρηματιστήριο. Έγιναν τα σύμβολα της «διαφθοράς» γιατί έπαιξαν στο Χρηματιστήριο, εκεί που κατά το σοσιαλφασιστικό μέταπο συγκεντρώνονται όλοι οι «διαπλεκόμενοι», δηλαδή οι επιχειρηματίες που έχουν δεσμούς με την ευρωπαϊκή και δυτική αστική τάξη και μάλιστα με τη μεγάλη, όση υπάρχει πλέον, βιομηχανική. Οι Νεονάκης-Μανίκας δεν ακολούθησαν το παπανδρεϊκό πρότυπο του «λαϊκού αγωνιστή» και έτσι απομακρύνθηκαν από το «λαό». Ενώ όλοι οι υπόλοιποι βουλευτές που δεν παίζουν στο Χρηματιστήριο, δεν έχουν βίλες (όπως κατηγορείται επίσης ο Πρωτόπαπας), είναι δήθεν εκφραστές των συμφερόντων του λαού και όχι της αστικής τάξης. Το ότι ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου είχε μία τεράστια ροζ βίλα η οποία χτίστηκε με κεφάλαια σκοτεινών δανειστών και η οποία του ήταν αναγκαία «για να υποδέχεται τους υψηλούς καλεσμένους του» όπως δήλωσε πρόσφατα η Δ. Λιάνη, αυτό βολικά ξεχάστηκε.

Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΩΝ «ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ» ΜΕΤΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

Το «πόθεν έσχες», το να μην κάνουν οι

βουλευτές μεγάλα έξοδα στις προεκλογικές τους εκστρατείες, το να μην χρηματοδοτούνται από ιδιώτες καπιταλιστές, το να μην αγοράζουν μετοχές στο χρηματιστήριο, όλα αυτά τα μέτρα που κατά βήματα έχουν προωθήσει οι κυβερνήσεις Παπανδρέου και Σημίτη έχουν μια κοινή λογική: να μην ανήκουν οι βουλευτές στην αστική τάξη και να μην εκπροσωπούν την αστική τάξη, αλλά το λαό. Αυτό λέγεται συνήθως με την έκφραση: «Να μην εξυπηρετούν συμφέροντα» ή να μην είναι ενταγμένοι στα «διαπλεκόμενα». Αν συνέβαινε σήμερα στην Ελλάδα οι βουλευτές, οπότε και η κυβέρνηση, να μην ανήκουν στην αστική τάξη και να μην την εκπροσωπούν, τότε θα είχαμε για πρώτη φορά στην ιστορία πετύχει το κοινωνιολογικό και πολιτικό θαύμα, άλλο να είναι το οικονομικό και κοινωνικό σύστημα σε μια χώρα, εν προκειμένω ο καπιταλισμός, και άλλη η τάξη που έχει την πολιτική εξουσία. Θα είχαμε εδώ στην Ελλάδα του 2003 πετύχει ή έστω προσεγγίσει μία κατάσταση στην οποία στην κοινωνία θα κυριαρχούσαν οι εκμεταλλευτές και στην πολιτική οι εκμεταλλευόμενοι.

Όχι. Η παπανδρεοσημιτική εξουσία δεν ήταν ποτέ ηλίθια για να επιδιώκει κάτι τέτοιο. Ούτε καν το διανοήθηκε. Εκείνο που έκανε και κάνει είναι να απαγορεύει στους βουλευτές και συνακόλουθα στα μέλη της κυβέρνησης να ανήκουν και να εκπροσωπούν ένα ορισμένο κομμάτι της αστικής τάξης, την αστική τάξη της μεγάλης ιδιωτικής επιχείρησης που δουλεύει και επιβιώνει μέσα στον διεθνή οικονομικό ανταγωνισμό που διεξάγεται με όρους κέρδους. Οι βουλευτές και η κυβέρνηση επιτρέπεται μόνο να ανήκουν και να εκπροσωπούν το κομμάτι της αστικής τάξης που διαχειρίζεται και εκμεταλλεύεται τον κρατικό πλούτο με όρους ληστείας. Πρόκειται για εκείνο το κομμάτι της αστικής τάξης που έχει μέσα στις τελευταίες δεκαετίες συγκροτηθεί και ανδρωθεί κυρίως μέσα από την κατάκτηση του μονοπόλιου της πολιτικής εξουσίας. Σε αυτό το κομμάτι ανήκει η κορυφή της σημερινής τετρακομματικής πολιτικής εξουσίας, οι κορυφαίοι κρατικοί και διοικητικοί υπάλληλοι που έχουν διοριστεί και υπηρετούν αυτήν την κορυφή και οι προμηθευτές, εργολάβοι και κάθε λογής ενδιάμεσοι που έχουν εξασφαλίσει ληστρικούς όρους συναλλαγής με το κράτος (με προεξάρχοντα και πιο τυπικό τέτοιο αστό-ληστή τον Κόκκαλη). Σε αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης ανήκει επίσης σαν πλατειά κοινωνική βάση στήριξης του προηγούμενου ο απέραντος στρατός των κρατικούπαλληλικών παρασίτων που ζουν από τη διαφθορά και την αργομισθία, όπως ανήκει και ένα κομμάτι από τη μεσαία και μικρή αστική τάξη της πόλης και της υπαίθρου που ζει από τις κοινές απάτες με τη διεφθαρμένη υπαλληλία. Σταδιακά το ληστρικό κομμάτι της αστικής τάξης έχει γίνει πολιτικός και κοινωνικός εκπρόσωπος κάθε κοινωνικής καθυστέρησης και αντίδρασης.

Τα δυο κομμάτια της αστικής τάξης που προαναφέραμε ακόμα δεν είναι στεγανοποιημένες πολιτικοοικονομικές οντότητες στο εσωτερικό της χώρας. Είναι διασυνδεδεμένα, όπως ολόκληρη η χώρα, με τους μεγάλους ιμπεριαλιστικούς πόλους, αποτελούν με μια ευρεία έννοια τμήματα αυτών των πόλων και αντλούν από αυτούς πολιτική και οικονομική στήριξη. Αυτό ισχύει πολύ πιο έντονα και καθοριστικά για το ληστρικό κομμάτι της αστικής τάξης. Γιατί, αντίθε-

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

τα από το πρώτο που έχει μια σχετικά αυτοδύναμη και οπωσδήποτε υλική εσωτερική οικονομική βάση από την οποία αντλεί την οικονομική του ισχύ και την όποια πολιτική του δύναμη, αυτό το δεύτερο αντλεί την οικονομική του εξουσία αποκλειστικά από την νομή της πολιτικής εξουσίας. Αλλά αυτή τη νομή την εξασφαλίζει κύρια χάρη στον βαθύ και ακατάλυτο δεσμό του με τον παγκόσμιο ληστρικό ιμπεριαλιστικό πόλο που έχει κέντρο και καθοδηγητή του το Κρεμλίνο. Το ιδιωτικό δυτικόφιλο κεφάλαιο δηλαδή έχοντας εσωτερική υλική βάση, ιδιαίτερα το βιομηχανικό, έχει και μια σχε-

τική οικονομική οπότε και πολιτική ανεξαρτησία από τον αντίστοιχο κεντρικό πόλο του, όμως το κεφάλαιο του πολιτικού μονοπώλιου δεν μπορεί να υπάρξει ούτε λεπτό δίχως την πολιτική και διπλωματική προστασία του διπλωματικού και στρατιωτικού μηχανισμού του κέντρου του. Είναι δηλαδή ένα πρακτόρικο, ένα απόλυτα κομπραδόρικο κεφάλαιο πράγμα που το κάνει μόνημα εύθραυστο από εσωτερική άποψη. Από εκεί προκύπτει η λυσοσαλέα τάση του να συντρίψει το δυτικόφιλο κεφάλαιο και πιο πολύ την υλική του βάση, τη σύγχρονη μεγάλη βιομηχανία που απέμεινε στην Ελλάδα. Αυτή βέβαια είναι και η μεγάλη του αντίφαση. Γιατί τσακίζοντας τις παραγωγικές δυνάμεις, τσακίζει και το θύμα της ληστει-

ας του, μειώνει δηλαδή τη λεία του. Έτσι όμως δεν θα μπορεί σύντομα να θρέψει ούτε καν τον στρατό των παρασίτων του, χώρια από την εξαθλίωση της υπόλοιπης μάζας που ήδη έχει δυσανασχετήσει και κάποια στιγμή θα εξεγερθεί εναντίον του. Γι αυτό το ληστρικό κεφάλαιο δεν θα μπορέσει ποτέ να διοικήσει δίχως την πολιτική δικτατορία, δίχως τη σοσιαλφασιστική δικτατορία.

Αυτή η δικτατορία στήνεται καθημερινά και αυτήν υπηρετούν όλα τα μέτρα για να μην είναι «εκπρόσωποι του κεφάλαιου» οι βουλευτές. Είναι μέτρα για την εκκαθάριση και την κατάργηση κάθε πολιτικής αντιπροσώπευσης του αντίπαλου κομματιού της αστικής τάξης και ταυτόχρονα μέτρα

της φρόντισε να κόψει το δρόμο στο Νεονάκη που προσπάθησε μετά την καρατόμησή του να σηκώσει κεφάλι και να αποτινάξει από πάνω του τις κατηγορίες περί διαφθοράς. Αυτή την ευκαιρία του την έδωσε το συγκρότημα Λαμπράκη με μία συνέντευξη στα Νέα και άλλη μία στο MEGA σε εκπομπή του Χατζηνικολάου. Επιπλέον ο ίδιος και ο Μανίκας αρνήθηκαν να παραιτηθούν από βουλευτές. Τα πράγματα δυσκόλεψαν αφάνταστα γι' αυτούς όταν ο Σημίτης έδωσε εντολή στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ να κάνουν όλοι δήλωση για τις χρηματιστηριακές συναλλαγές τους, όπου θα συμπεριλαμβανόταν το αμαρτωλό νούμερο, δηλαδή ο περίφημος «τζίρος», για να ερευνηθούν από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς. Αυτόματα όσοι ασχολήθηκαν με το Χρηματιστήριο θεωρούνται τώρα ύποπτοι για διαφθορά, γιατί οι έντιμοι πολιτικοί όφειλαν να μην έχουν «παίξει». Δεν είναι τυχαίο ότι ένας από τους λίγους που δεν «έπαιξε» στο Χρηματιστήριο ποτέ είναι ο Λαλιώτης. Μάλιστα, με το νέο νόμο για το «πόθεν έσχες» θα συμπεριλαμβάνεται ρητή διάταξη που θα απαγορεύει σε βουλευτές αλλά και στους δημάρχους και Νομάρχες να «παίζουν» με τα χρήματά τους στον κακόφημο «ναό του χρήματος». Ο Νεονάκης ο οποίος είχε υποστηρίξει μετά την καρατόμησή του το δικαίωμα του βουλευτή να «παίζει» στο Χρηματιστήριο, έχει ήδη ομολογήσει την ενοχή του.

Οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ κατάπιαν την εξόντωση των Νεονάκη-Μανίκα, και τις νέες ρυθμίσεις, αλλά όχι τον φασιστικό τύπο πολιτικού εκβιασμό για το άνοιγμα των κωδικών τους. Έτσι, συγκροτήθηκε μέτωπο από 25 βουλευτές που ανήκουν σε διάφορες τάξεις του ΠΑΣΟΚ ενάντια στην εντολή Σημίτη. Αυτοί απειλούνται τώρα με αποκλεισμό από τα κομματικά ψηφοδέλτια αν δεν καταθέσουν τις δηλώσεις τους έως τις 15 Σεπτεμβρίου που λήγει η προθεσμία.

Με αυτό τον τρόπο το μεγαλύτερο αγκάθι στην άνοδο του ΣΥΝ στην εξουσία, ο οργανωτικός υπεύθυνος του κόμματος που λεγόταν Νεονάκης βγήκε από τη μέση. Έπρεπε όμως να φύγουν από τη μέση και τα «ιστορικά στελέχη» και κυρίως οι Β. Παπανδρέου, Ε. Βενιζέλος που μπλόκαραν το δρόμο του ΣΥΝ μέσα στο Εκτελεστικό Γραφείο.

Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ – ΜΑΪΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Δεν ήταν όμως τόσο απλό να φύγει όλο το Εκτελεστικό σε μια μέρα. Χρειάζόταν ένα ηλεκτροσόκ. Έτσι, έφυγε πρώτος και καλύτερος ο αρχηγός, το «ιερό βρέφος», ο «αδιάφθορος» για σειρά ετών υπουργός δημοσίων έργων, ο Λαλιώτης. Το σενάριο ήταν ότι λόγω της «κακής εικόνας» της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ μετά τα σκάνδαλα των «λοχαγών» χρειαζόταν ριζική ανανέωση στην κυβέρνηση και στο κόμμα. Η ανανέωση σήμαινε να εκκαθαριστεί ολόκληρο το Εκτελεστικό Γραφείο με την ξαφνική και αυθαίρετη θεσμοθέτηση του περιφημου «ασυμβίβαστου» μεταξύ του υπουργικού αξιώματος και της ιδιότητας του μέλους του Εκτελεστικού, μία από τις προτάσεις Κοσμίδη. Για να δεχτούν να φύγουν όμως οι υπουργοί και μέλη του Εκτελεστικού, όλοι τους ισχυρά στελέχη, δεν αρκούσε μία εντολή Σημίτη. Έπρεπε να πέσει το νούμερο δύο της εξουσίας, «θυσιαζόμενος» για να νικήσει το ΠΑΣΟΚ τις επόμενες εκλογές! Αφού θυσιάστηκε το νούμερο δύο, μπορούσαν να μη θυσιαστούν το τρία, το τέσσερα κ.λπ.

Η «αποπομπή» Λαλιώτη ήταν μία πολυσύνθετη προβοκάτσια. Ο Λαλιώτης είχε ήδη εκτεθεί σαν υπεύθυνος για την επιχεί-

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε σε Αθήνα και Πειραιά στις 10-07-03

ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΣΗΜΙΤΗ Κάνουν τα πάντα για να έρθει ο ΣΥΝ στην εξουσία

Το να καταλάβει κανείς ότι κάτι πολύ σάπιο συμβαίνει με τη “θυσία” Λαλιώτη δεν είναι δύσκολο μιας και έγιναν εδώ τα εξής πρωτοφανή:

Πρώτον: Ο “αποπεμπόμενος” Λαλιώτης κατηγορεί τον Σημίτη ότι τον απομάκρυνε κατ’ εντολή των Αμερικανών, δηλαδή κατηγορεί τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ ότι είναι όργανο ενός ξένου κράτους. Όμως αυτός ο εκφραστής του “πατριωτικού ΠΑΣΟΚ”, αντί να κηρύξει πόλεμο στον “εγκάθετο αρχηγό”, τον στηρίζει και καλεί όλο το ΠΑΣΟΚ να κάνει το ίδιο. Η Ιφιγένεια ως γνωστό δέχτηκε να θυσιαστεί κατ’ απαίτηση των Αχαιών και όχι κατ’ απαίτηση των Τρώων. Δεύτερον: Ο πρωθυπουργός και αρχηγός του ΠΑΣΟΚ δέχεται την προσβολή ότι έγινε υποχείριο μιας ξένης δύναμης και όχι μόνο δεν κατακεραυνώνει τον υβριστή του, αλλά σιωπά και τον προστατεύει. Τρίτον: Ενώ συνήθως όποιος αποπέμπεται από ένα όργανο έχει χάσει προηγούμενα την πολιτική στήριξη από αυτό, ο Λαλιώτης φεύγοντας, ακόμα και μετά την προσβολή στον αρχηγό, καταχειροκροτείται σαν ήρωας και εκθειάζεται από την Κεντρική Επιτροπή και τα νέα μέλη του Ε.Γ, ενώ αυτός που τον αντικαθιστά αντιμετωπίζει τη γενική και παγερή αδιαφορία.

Το δύσκολο στην πραγματικότητα είναι να εξηγήσει κανείς γιατί χρειάστηκε αυτή η θυσία μαίμου στους Σημίτη-Λαλιώτη.

Τους χρειάστηκε για να εξαφανίσουν μέσα σε λίγες ώρες πραξικοπηματικά σχεδόν όλο το Εκτελεστικό Γραφείο. Το δρόμο σε αυτό το πραξικόπημα τον άνοιξε η προηγούμενη εκκαθάριση του Νεονάκη, υπεύθυνου του οργανωτικού του ΠΑΣΟΚ μέσα στο Ε.Γ. Ο Νεονάκης εξοντώθηκε (μέσω Κουρή), γιατί αντιστεκόταν επίμονα στο στρατηγικό σχέδιο των Λαλιώτη-Σημίτη για μια συγκυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΝ με ρυθμιστή τον ΣΥΝ. Η συγκυβέρνηση αυτή σαν πρακτική προϋπόθεση έχει το εκλογικό σύστημα της απλής αναλογικής. Τη γραμμή Νεονάκη της αντίστασης στον ΣΥΝ, τη στήριζαν μέσα στο Ε.Γ οι Β. Παπανδρέου, Βενιζέλος, Κακλαμάνης. Έτσι η συγκυβέρνηση με τον ΣΥΝ δεν περνούσε. Μόλις φαγώθηκε ο Νεονάκης ο Σημίτης αποφάσισε πραξικοπηματικά το “ασυμβίβαστο”. Με αυτό τον τρόπο μετά τον Νεονάκη, βρέθηκαν ξαφνικά εκτός Εκτελεστικού και οι Β. Παπανδρέου, Βενιζέλος. Αυτόματα οι συσχετισμοί άλλαξαν γιατί τη θέση των προηγούμενων πήραν στελέχη, φίλοι του ΣΥΝ, που ήρθαν τελευταία στην επιφάνεια όπως ο Κουκουλόπουλος, δήμαρχος του ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ που έγινε πρόεδρος της ΚΕΔΚΕ χάρη στις ψήφους του ΣΥΝ ή η Φ. Γεννηματά που έγινε πρόεδρος της ΕΝΑΕ επίσης χάρη στις ψήφους του ΣΥΝ. Νέος γραμματέας του Εκτελεστικού έγινε ο άνθρωπος του Λαλιώτη και του ΣΥΝ Χρυσοχοϊδης, αυτός που πιο ανοιχτά από κάθε άλλον μίλησε για “επανάδρωση”, δηλαδή για διάλυση του ΠΑΣΟΚ μέσα στη λεγόμενη κεντροαριστερά, για κατάργηση των συμβόλων του ΠΑΣΟΚ κ.λπ. Για να εκφραστεί το κομματικό πραξικόπημα και σε κυβερνητικό επίπεδο οι Λαλιώτης - Σημίτης τοποθέτησαν στο Υπ. Εσωτερικών, δηλαδή στο υπουργείο που θα αλλάξει τον εκλογικό νόμο, τον άνθρωπο γέφυρα ανάμεσα στον ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ, τον “κεντροαριστερό” Μπίστη.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι πως θα κατάπιαν αυτό το πραξικόπημα τα θύματά του Εκτελεστικού. Για να μην αντιδράσουν βυθίστηκε και ο Λαλιώτης μαζί τους και μάλιστα περισσότερο από αυτούς ώστε να μπορεί να γίνει αρχηγός όλων αυτών, όλων των δυσαρεστημένων και όλης της εσωκομματικής αντιπολίτευσης και έτσι να μπορεί να τους αφοπλίσει και να γίνει ασπίδα στο νέο Εκτελεστικό. Βεβαίως ο Λαλιώτης βούτηξε στη θάλασσα με μπουκάλες, ενώ τα θύματά του δεν πρόλαβαν να πάρουν ανάσα. Έτσι εξηγείται η θυσία μαίμου του Λαλιώτη.

ΓΙΑΤΙ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ: Τώρα το γιατί χρειάστηκε η μαίμου να είναι αντιαμερικανική αυτό είναι πολύ πιο περίπλοκο. Με δυο λόγια πάντως πρόκειται για το εξής: Η άνοδος του ΣΥΝ στην εξουσία σημαίνει την άνοδο στην εξουσία των πρώην κνιτών που ήταν και είναι ρωσόφιλοι. Για να μην αντιδράσει η Δύση στην άνοδό τους αυτοί μεταμφιεστήκαν σε λάιτ-αντιδυτικούς. Μάλιστα οι πιο προωθημένοι από αυτούς όπως ο παλιός αρχικνιτής Μπίστης μεταμφιεστήκαν σε φιλοαμερικανούς. Σε φιλοαμερικανό μεταμφιέζεται σήμερα κάθε ρωσόφιλος στον κόσμο που θέλει να κάνει διεθνή πολιτική και πρώτος ο ίδιος ο Πούτιν. Σε φιλοαμερικανό έχει μεταμφιεστεί προ πολλού και ο διπρόσωπος Σημίτης, και ο αγαπημένος της ρώσικης διπλωματίας Γ. Παπανδρέου, πρωθυπουργός της μελλοντικής κυβέρνησης ΣΥΝ-ΠΑΣΟΚ, σε φιλοαμερικανό και ο Χρυσοχοϊδης που μόλις ήρθε στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης ήξερε ποια είναι η “17N” και την καλούσε να παραδοθεί. Με τόσους πολλούς ψεύτικους φιλοαμερικανούς είναι απαραίτητος στο ΠΑΣΟΚ και ένας αληθινός αντιαμερικανός. Πραγματικά κάποιος έμπιστος πρέπει να εκφράζει τη βαθιά γραμμή του κόμματος, να στήνει την ενότητα ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-“Κ”ΚΕ στη βάση και τέλος να επιτρέπει στους Σημίτη-Παπανδρέου, όταν κάνουν ανοιχτά αντιαμερικανική πολιτική, να προσποιούνται στις ΗΠΑ ότι το κάνουν κάτω από την πίεση του “ηγέτη της βάσης” Λαλιώτη. Ο αντιαμερικανισμός είναι το μόνο σημείο στο οποίο η μαίμου δεν προσποιείται.

ρηση εξόντωσης Νεονάκη – Μανίκα και λοιπών «λοχαγών». Μαζί με τον Λαλιώτη όμως εκτέθηκε και ο Σημίτης που δεν τους στήριξε. Με την «αποπομπή» Λαλιώτη, ο Σημίτης θέλησε να αποδείξει στους επιβιώσαντες του «εσκυγγρονιστικού» μετώπου σαν τον Πρωτόπαπα, αλλά και στα λεγόμενα «ιστορικά στελέχη» που είχαν πολλές φορές γίνει στόχος του Λαλιώτη, ότι ο Λαλιώτης δεν είχε την έγκρισή του σε αυτές τις κινήσεις. Με αυτό τον τρόπο ο Σημίτης αποκτά άλλοθι για να συνεχίσει να υπονομεύει όλα τα «ενοχλητικά» στελέχη στη νέα περίοδο της «απλής αναλογικής» μέχρι την τελική εξουδετέρωσή τους.

Το βασικό στοιχείο της επιχείρησης της εκκαθάρισης του Εκτελεστικού Γραφείου ήταν ο αιφνιδιασμός. Μία ώρα πριν από τη συνεδρίαση του Εκτελεστικού έγινε συνάντηση Σημίτη-Λαλιώτη, στην οποία ο Σημίτης είπε στο Λαλιώτη ότι αποφάσισε το «ασυμβίβαστο» μεταξύ μέλους του Ε.Γ. και υπουργικού αξιώματος, και ότι πρέπει πάση θυσία ο ίδιος να γίνει υπουργός Γεωργίας, και να φύγει από το Εκτελεστικό. Ο Λαλιώτης αρνήθηκε και είπε ότι θα παραιτηθεί και από το Ε.Γ. και από την Κεντρική Επιτροπή. Σημειώνουμε εδώ, ότι όσοι αποπέμπονται πραγματικά από τον Σημίτη, όχι μόνο δεν φτάνουν ποτέ μέχρι το γραφείο του για να τον συναντήσουν, δεν καταφέρνουν ούτε καν να του μιλήσουν στο τηλέφωνο, ενώ κάποιοι (δες περίπτωση Πάγκαλου) μαθαίνουν ότι έχασαν τη θέση τους από τον Τύπο. Λεπτομέρεια: Στον ανασχηματισμό που ακολούθησε ο υπουργός Γεωργίας έμεινε στη θέση του.

Με την έναρξη της συνεδρίασης του Ε-

κτελεστικού, ο Σημίτης ανακοίνωσε την απόφασή του για το ασυμβίβαστο υπουργού και μέλους του Εκτελεστικού Γραφείου με το σκεπτικό ότι πρέπει τα κομματικά στελέχη να αφιερώσουν όλο το χρόνο τους στην προεκλογική εκστρατεία, και οι υπουργοί δεν έχουν αυτό τον χρόνο (ενώ τόσα χρόνια τον είχαν). Ενημέρωσε ότι είχε προτείνει στον Λαλιώτη να φύγει από το Εκτελεστικό και να πάρει τη θέση του υπουργού Γεωργίας, αλλά αυτός δεν δέχτηκε. Ο Λαλιώτης στη συνέχεια ανακοίνωσε ότι παραιτείται από το Εκτελεστικό και ότι στην επόμενη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής θα υποβάλει την παραίτησή του και από Γραμματέα. Μέχρι να ξεπεράσουν το σοκ της καθαίρεσης Λαλιώτη, τα μέλη του Εκτελεστικού δέχθηκαν το «ασυμβίβαστο». Όλα είχαν τελειώσει σε λίγες ώρες.

Πριν από τη συνεδρίαση του Εκτελεστικού Γραφείου οι Λαλιώτης-Σημίτης είχαν παίξει το εξής θέατρο για να φανεί πραγματικό το δράμα και όχι μια ακόμα ραδιογραφία: Λίγες μέρες πριν το τέλος της ευρωπαϊκής προεδρίας Σημίτη, ο Πρωτόπαπας ρωτήθηκε αν μέσα στις αλλαγές που θα έκανε ο Σημίτης σε κυβέρνηση και κόμμα, θα ήταν και η αλλαγή του γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής. Ο Πρωτόπαπας απάντησε ότι δεν γνωρίζει. Η απάντηση αυτή που άφησε ανοιχτό ένα τέτοιο ενδεχόμενο ξεσήκωσε θύελλα στα ΜΜΕ. Τελικά, ο Χυτήρης δήλωσε ότι δεν υπάρχει τέτοιο θέμα. Ακολούθησαν έντονοι δηλώσεις του Λαλιώτη με τις οποίες διαβεβαίωνε σε όλους τους τόνους ότι έχει τις καλύτερες σχέσεις με τον Σημίτη και ότι δεν υπάρχει θέμα καθαίρεσης. Αμέσως μετά, εμφανίζονται δη-

μοσιεύματα ότι ο Λαλιώτης τηλεφώνησε σε όλα τα μέλη του Εκτελεστικού Γραφείου για να συγκροτήσει τάχα μία κίνηση «αντι-συσπείρωσης» στον Σημίτη στην περίπτωση που επιχειρήσει εκκαθαρίσεις. Τα δημοσιεύματα αυτά διαψεύδονται εκ νέου από τον Λαλιώτη. Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε η εντύπωση μίας έντασης στις σχέσεις Σημίτη-Λαλιώτη ώστε η «θυσία» να γίνει πιο εύκολα πιστευτή. Μάλιστα, ο Λαλιώτης πλασαρίστηκε σαν υπερασπιστής των μελλοθανάτων, και κρύφτηκε η συνέργια του στο έγκλημα.

Στη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής για την εκλογή νέου Γραμματέα και νέου Εκτελεστικού στήθηκε μία νέα παράσταση. Πρώτος, μίλησε ο Σημίτης που είχε καλά λόγια μόνο να πει για τον Λαλιώτη. Δεύτερος, μίλησε ο Λαλιώτης ο οποίος δήλωσε ότι ο Σημίτης τον αποπέμπει ακολουθώντας διαταγές του Μίλερ και της αμερικανικής πρεσβείας. Όπως αναφέρουν τα Νέα, 4/7/2003: «Το πιο σημαντικό ίσως σημείο της ομιλίας Λαλιώτη, που δημιούργησε πολλές συζητήσεις, ήταν αυτό που αφορούσε την στάση του ίδιου και του κόμματος στη διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ. Αναφέρθηκε στη σκληρή κριτική που δέχθηκε από διάφορους μέσα στο κόμμα και τον Αμερικανικό πρέσβη στην Αθήνα Τόμας Μίλερ για “τυφλό αντιαμερικανισμό”, επειδή το ΠΑΣΟΚ μετείχε στις κινητοποιήσεις. “Μπορούσαμε να αγνοήσουμε το 98% του ελληνικού λαού που ήταν κατά του πολέμου;”, διερωτήθηκε. Και άφησε σαφέστατες αιχμές, όπως έλεγαν πολλά στελέχη του ΠΑΣΟΚ αργότερα, ότι η αποπομπή του δεν είναι άσχετη με τη θέση του αυτή και με την κριτική Μίλερ...».

Ο Σημίτης δεν έκανε δευτερολογία, και δεν απάντησε ποτέ στη βαριά κατηγορία ότι ουσιαστικά είναι όργανο των Αμερικανών. Επίσης ο ίδιος ο Λαλιώτης κάλεσε στο τέλος την Κεντρική Επιτροπή να στηρίξει τον ίδιο άνθρωπο που είχε καταγγείλει σαν «τσιράκι» των Αμερικανών.

Ο Λαλιώτης είπε ότι θα είναι «παρόν», δεν παράλειψε για άλλη μια φορά να καταφερθεί κατά της ΝΔ δίνοντας το στίγμα του «σκληρού ροκ», ενώ παρουσιάστηκε σαν υπερασπιστής των θυμάτων της νέας φάσης εκκαθαρίσεων με αιχμές κατά του διάδοχου του στη θέση του γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής, Μ. Χρυσοχόιδη, λέγοντας ότι ο ίδιος είναι υπέρ της «ανανέωσης» αλλά εναντίον της «μετάλλαξης» του ΠΑΣΟΚ. Ο Λαλιώτης στην περίοδο που έρχεται θα λειτουργήσει σαν εσωτερικός παράγοντας, θα γίνει φίλος σε όλες τις υπόκαρτόμηση «αντιπολιτευόμενες ομάδες» μέσα στο ΠΑΣΟΚ, θα ρυθμίζει τις αντιθέσεις, θα αναχαιτίζει τις επιθέσεις στον Σημίτη και θα απορροφά τους κραδασμούς που θα προκαλούν οι αντιστάσεις στις νέες εκκαθαρίσεις, ενώ θα αποτελεί πάντα την «αριστερή πτέρυγα» του ΠΑΣΟΚ. Όταν θα έχει ολοκληρώσει το έργο του στο παρασκήνιο, θα επανέλθει επισήμως στην εξουσία. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την ομιλία του κομματικά στελέχη σχολίαζαν ότι “έθεσε τις βάσεις για τη δημιουργία μιας αριστερής τάσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ” και ότι “επιχειρεί να εκφράσει το κομμάτι εκείνο του ΠΑΣΟΚ που παραμένει προσηλωμένο στις ιστορικές καταβολές του κόμματος” (Νέα, 4/7/2003).

Πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι ο Λαλιώτης μόνο παρασκηνιακά άφησε να διαρρεύσει η διαφωνία του με το νέο ασυμβίβαστο μέσα από τα δημοσιεύματα για «αντι-συσπείρωση». Δημόσια υπεράσπισε απλά τον εαυτό του και την πολιτική του και ποτέ δεν έκφρασε τη διαφωνία του με την κίνηση Σημίτη.

Η αναφορά του Λαλιώτη στους Αμερικανούς που δεν απαντήθηκε από τον Σημίτη ήταν αυτή που τον έκανε από τη μια στιγμή στην άλλη «εθνικό» ήρωα, ενώ δημιούργησε μία νέα ιδεολογική βάση συνάντησης ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-“Κ”ΚΕ. Αμέσως μετά ακολούθησαν δηλώσεις του Κωνσταντόπουλου και της Παπαρρήγα με τις οποίες απευθύνονταν στην «αριστερή» βάση του ΠΑΣΟΚ που έμεινε «ακάλυπτη» μετά την αποχώρηση του «αριστερού» Λαλιώτη. Οι σοβινιστές σε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ βρήκαν ένα νέο σύμβολο, ενώ η δημοτικότητα του Λαλιώτη που είχε πάρει την κατιούσα εκτοξεύτηκε προς τα πάνω. Ακόμα και οι πιο φανατικοί του αντίπαλοι πίστεψαν ότι τον «έφαγαν» αφενός οι «εχθροί του έθνους» Αμερικάνοι, αφετέρου το «διεφθαρμένο καθεστώς Σημίτη» με τους «Νεονάκηδες» που επίσης από τη μια στιγμή στην άλλη έγιναν ταυτόσημοι της διαφθοράς. Αυτές οι ξαφνικές ηρωοποιήσεις και δαμινοποιήσεις που θα τις βλέπουμε αρκετά συχνά από δω και μπρος, οφείλονται στο πέρασμα της ΝΔ με το σοσιαλφασιστικό μέτωπο Σημίτη-ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ. Όταν αυτοί συμφωνούν να πνίξουν ή να αποθεώσουν κάποιον το κάνουν ταυτόχρονα και όλος ο κόσμος πιστεύει αμέσως ότι αυτή η ομοφωνία είναι η αλήθεια γιατί δεν ξέρει ότι αυτά τα κόμματα σήμερα έχουν τις διαφορές στο εσωτερικό τους, αλλά μεταξύ τους συμφωνούν, δηλαδή αποτελούν ένα κόμμα. Η κατάσταση είναι τέτοια που αν θέλει κανείς να μάθει την αλήθεια στην Ελλάδα δεν έχει παρά να βρει το αντίθετο από εκείνο στο οποίο συμφωνούν όλα τα κόμματα και τελικά το έθνος.

Το γεγονός ότι ο Λαλιώτης δεν δέχθηκε ποτέ επιθέσεις από το ΠΑΣΟΚ, από τον Ση-

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε σε Αθήνα και Πειραιά στις 20-05-03

ΓΙΑ ΤΙ ΣΗΜΙΤΗΣ-ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ “ΛΟΧΑΓΟΥΣ”

Όλα για να έρθει ο ΣΥΝ στην εξουσία

Η πιο αποτελεσματική μέθοδος που διαθέτουν πάντα οι φασίστες για να εξοντώνουν τους πολιτικούς τους αντιπάλους ήταν τα **επιλεκτικά σκάνδαλα**. Τα σκάνδαλα είναι αρκετά εύκολη υπόθεση γιατί όσοι είναι στην κυβέρνηση ζουν ανάμεσα στους ανθρώπους του χρήματος, ενισχύονται από αυτούς και με τη σειρά τους, τους ενισχύουν. Όταν οι φασίστες δεν βρίσκουν σημαντικά σκάνδαλα, βρίσκουν ασήμαντα και όταν δεν βρίσκουν ούτε ασήμαντα τα δημιουργούν.

Όμως δεν τα βάζουν με οποιονδήποτε έχει σχέση με τους ισχυρούς του χρήματος. Τα βάζουν μόνο όταν οι **συγκεκριμένοι ισχυροί του χρήματος δεν είναι δικοί τους**.

Για παράδειγμα τώρα τα βάλανε με τον φίλο των “λοχαγών” Αθανασούλη και του στείλανε τον ΣΔΟΕ. Επίσης προσπαθούν να του πάρουν το κανάλι ΑΛΤΕΡ, που προηγούμενα το είχαν ταραξί με πρόστιμα από το Ραδιοτηλεοπτικό. **Αντίθετα οι εκκαθαριστές δεν τα έχουν βάσει ποτέ με την υπερφυσική βδέλλα του έθνους, τον Κόκκαλη επειδή είναι δικός τους**. Σε αυτόν όχι μόνο δεν έχουν στείλει ποτέ τον ΣΔΟΕ, αλλά την ώρα που κατηγορείται για κατασκοπεία και απάτες σε βάρος του δημοσίου, του δίνουν νέες εργολαβίες.

Ποιοι λοιπόν και γιατί εκκαθαρίζουν τους “λοχαγούς”;

Τους εκκαθαρίζει η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη. Αυτή κυριάρχησε στο ΠΑΣΟΚ χάρη στις εκκαθαρίσεις της αυτοδυναμικής τάσης Κουτσόγιωργα το 1989. Τότε επικεφαλής της επίθεσης στους αυτοδυναμικούς ήταν το ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ. Η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη έχει ένα στόχο: να φέρει τον ΣΥΝ και μακροπρόθεσμα το “Κ”ΚΕ στην εξουσία. Γι’ αυτό μιλάει πάντα για “μέτωπο των προοδευτικών δυνάμεων”, και για “κεντροαριστερά”. Για να διαλύσει οργανωτικά το ΠΑΣΟΚ μέσα στο μέτωπο με τον ΣΥΝ η κλίκα μιλάει επίσης για “επανίδρυση”. Στην κλίκα ανήκει ακόμα ο Γ. Παπανδρέου που προορίζεται για πρωθυπουργός μιας κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ, καθώς και ο Χρυσοχόιδης.

Η κλίκα εξοντώνει πάντα όποιον κατά καιρούς δεν τα πάει καλά με το ΣΥΝ - “Κ”ΚΕ και την πολιτική του γραμμή. Έτσι έχουν εξοντωθεί οι Αρσένης, Παπαδόπουλος, Γιαννόπουλος, Τζουμάκας, Ρωμαιοί κλπ. Μια από τις τεχνικές της κλίκας είναι να χρησιμοποιεί τον ένα εκκαθαρισθέντα ενάντια στον άλλο για να καλύπτεται η ίδια. Τώρα χρησιμοποιεί τον ματιπημένο επίγονο των αυτοδυναμικών Παπουτσή για να χτυπήσει τους “λοχαγούς”.

Το πρόβλημα της κλίκας με τους τελευταίους είναι ότι, αν και όψιμα, αντιστέκονται στην ηγεμονία του ΣΥΝ. Συγκεκριμένα ο Νεονάκης απομόνωσε το Λαλιώτη στο Εκτελεστικό Γραφείο μετά τις δημοτικές εκλογές όταν αυτός ήθελε να επιβάλει “το διάλογο” με τον ΣΥΝ. Το Γενάρη του 2003 ο Νεονάκης ακύρωσε το σχέδιο του Λαλιώτη για “ανοιχτό” ΠΑΣΟΚ που είναι κάτι σαν την “επανίδρυση”.

Η συνταγή για μια πετυχημένη εγχείρηση στο ΠΑΣΟΚ είναι ο μεν Λαλιώτης να την πραγματοποιεί, ο δε Σημίτης να κάνει τη νάρκωση, δηλαδή να κάνει το φίλο του θύματος για να το ακινητοποιεί. Την ίδια μέθοδο χρησιμοποιούσε και ο Α. Παπανδρέου απέναντι στην τάση Κουτσόγιωργα.

Γιατί η κλίκα θέλει τόσο πολύ τον ΣΥΝ στην εξουσία; Γιατί ο ΣΥΝ, όπως και η ίδια αποτελούν πολιτικά εργαλεία της ρόσικης υπερδύναμης στην Ελλάδα. Γι’ αυτό στηρίζουν τον σταλμένο από τη Στάζι Κόκκαλη, γι’ αυτό εμποδίζουν την πολιτική και αστυνομική αποκάλυψη της “17Ν”, γι’ αυτό σαμποτάρουν τη μεγάλη βιομηχανία που δίνει την Ελλάδα με την Ευρώπη, γι’ αυτό στην εξωτερική πολιτική είναι πάντα στο πλευρό του Κρεμλίνου και των συμμάχων του. Το ΠΑΣΟΚ όμως είναι ένα μαζικό κόμμα της κρατικοδίατης ελληνικής αστικής τάξης, και δεν είναι εύκολο να γίνει ρωσόδουλο. Αντίθετα ο ΣΥΝ στον πυρήνα του είναι ένα μεταμφιεσμένο “Κ”ΚΕ, δηλαδή ένα ρωσόδουλο κόμμα που παριστάνει το ευρωπαϊκό και έχει φτιαχτεί ειδικά για να κάνει στελεχικό εισοδισμό στο ΠΑΣΟΚ και μέσω αυτού να αλώσει την κρατική μηχανή. **Η 15ετής επιδίωξη των Α. Παπανδρέου-Σημίτη-Λαλιώτη να φέρουν στην εξουσία ένα κόμμα του 3% στις πλάτες ενός κόμματος του 40% αποτελεί διαρκή πηγή κρυφοφασισμού και πολιτικής ανωμαλίας.** Γι’ αυτό οι εκκαθαρίσεις είναι ασταμάτητες. Γι’ αυτό απαιτούν βία και λάσπη, δηλαδή ΣΔΟΕ, ΕΣΡ και Κουρή.

Οι φασιστικές εκκαθαρίσεις δεν αποτελούν μια εσωτερική υπόθεση του ΠΑΣΟΚ, γιατί είναι εκκαθαρίσεις στο κράτος. Σαν τέτοιες αφορούν ζωτικά το λαό και την πολιτική δημοκρατία.

Αθήνα, 18-05-2003

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ Ο ΠΑΡΑΤΕΤΑΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

Το δύσκολο σε αυτή την περίοδο είναι ότι το στρατόπεδο της βιομηχανίας και της ανάπτυξης δεν μπορεί να διακρίνει καλά τον εχθρό και να τον πολεμήσει. Βέβαια στην υπόθεση της TVX πάντα ο εχθρός κρυβόταν, αλλά τώρα κρύβεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά, επειδή το στρατόπεδο της ανάπτυξης και μάλιστα το κέντρο αυτού του στρατοπέδου που είναι οι εργάτες της TVX, έχει αρχίσει να καταλαβαίνει ότι υπάρχει σαμποτάζ και να αναζητεί τους σαμποτέρ.

Στην προηγούμενη περίοδο, ο παράγοντας που έκλεισε τα μεταλλεία μπορούσε εύκολα να γίνει αντιληπτός. Τα μεταλλεία τα έκλεισε το Συμβούλιο της Επικρατείας και ύστερα το Υπουργείο Ο Ανάπτυξης κάτω από την ανοιχτή πολιτική δράση και τη βία των τραμπουκίων του ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ. Λιγότερο ορατή, αλλά πάντως καθοριστική για το κλείσιμο ήταν η πίεση της ΝΔ και η υπονομευτική δουλειά από στελέχη του ΠΑΣΟΚ. Ειδικά για την ΝΔ ήταν αυτή που με επερώτηση στη Βουλή και με διαμαρτυρία του πρώην νομάρχη πίεσε τον υφυπουργό Χαλκιδικής Καλαφάτη να διακόψει τη λειτουργία των μεταλλείων. Παράλληλα και για χρόνια η ΝΔ δούλευε ενάντια στα μεταλλεία μέσω δημάρχων και δημοτικών συμβούλων. Ήταν μετά από αυτή την πολλοστή διακοπή εργασιών που η Κίνρος κατάλαβε ότι τα εμπόδια ήταν πελώρια και ασταμάτητα, οπότε αποφάσισε να κλείσει τα μεταλλεία και να προσφύγει στη διαδικασία της πτώχευσης της TVX Ελλάς, διεκδικώντας είτε το οριστικό κλείσιμο και την απεμπλοκή από την Ελλάδα, είτε τη συμμετοχή της σε μια βιώσιμη λύση.

Αφού όμως κατέθεσε την πρόταση η TVX Ελλάς το ζήτημα της επιβίωσης των μεταλλείων θα κρινόταν σε ένα ζήτημα, στο αν μετά την TVX (η οποία μετά το ναυάγιο της στην Ελλάδα κατέρρευσε κεντρικά και απορροφήθηκε από την Κίνρος) θα βρισκόταν ένα διάδοχο σχήμα που να συνεχίσει την λειτουργία τους. Από τη στιγμή εκείνη και πέρα ότι σαμποτάζ ήταν να γίνει έπρεπε να γίνει μέσα σε αυτή τη διαδικασία και μέσα σε αυτήν θα συγκρούονταν οι πολιτικές και ταξικές δυνάμεις που ήθελαν την επένδυση με εκείνες που δεν την ήθελαν. Στο κέντρο αυτής της διαδικασίας βρίσκεται η σχέση κάποιων κεφαλαιούχων με την κυβέρνηση και η σχέση τους. Αλλά με αυτόν τον τρόπο οι συγκρούσεις δεν είναι ορα-

τές, ούτε για τον πολύ κόσμο, ούτε και για τους εργάτες των Μεταλλείων που είναι σήμερα και ο καθοριστικός παράγοντας για την επιβίωση του εργοστασίου. Αντίθετα για τους σαμποταριστές, που είναι οι κατεξοχήν άνθρωποι των μηχανισμών και της πολιτικής εξουσίας, αυτή η κατάσταση είναι εξαιρετικά πλεονεκτική.

Γι αυτό το λόγο η Επιτροπή Σωτηρίας και η ΟΑΚΚΕ προτείνουν στους εργαζόμενους από την πρώτη στιγμή να επέμβουν στις εσωτερικές διαδικασίες, να μάθουν τα οικονομικά συμφέροντα που διακυβεύονται κάθε στιγμή και να επέμβουν αποφασιστικά στην κατεύθυνση που εξυπηρετεί το μέλλον των μεταλλείων. Όμως οι εργαζόμενοι είχαν αρχικά κάποιες αναστολές να εμπλακούν δραστήρια σε αυτές τις διαδικασίες, άλλοι γιατί είχαν εμπιστοσύνη στον Πάχτα ο οποίος έχει αναπτυξιακές αντιλήψεις και χειριζόταν το ζήτημα από την πλευρά της κυβέρνησης, και άλλοι αντίστροφα γιατί δεν είχαν καμία εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση και ήθελαν να έχει αυτή την αποκλειστική ευθύνη αν θα γινόταν η όχι η επένδυση. Το ζήτημα όμως είναι ότι η κυβέρνηση μπορούσε να οχυρωθεί πίσω από τις συγκρούσεις των κεφαλαίων και να μην φανεί η ευθύνη της, αν έκλεινε το εργοστάσιο. Επιπλέον ο Πάχτας δεν είναι όλη η κυβέρνηση και το άσχημο τέλος της TVX απέδειξε ότι αυτός δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί αποτελεσματικά στους σαμποταριστές. Στις διαδικασίες της διαδοχής παίζει άλλωστε τεράστιο ρόλο ο Τσοχατζόπουλος και σαν υπουργείο Ανάπτυξης και σαν προϊστάμενος της ΛΑΡΚΟ που είναι η ραχοκοκκαλιά κάθε διάδοχης λύσης (πάλι με πολιτική απόφαση). Η διαφορά του με τον Πάχτα είναι ότι ο Τσοχατζόπουλος δεν έχει βγει μπροστά να αναλάβει οποιαδήποτε πολιτική ευθύνη για τη λύση στο ζήτημα των μεταλλείων.

Είναι γεγονός ότι η υπόθεση της διαδοχής της TVX είναι στο βάθος του ένα πολιτικό ζήτημα, αλλά είναι μόνο στο βάθος. Αν δηλαδή η κυβέρνηση ήθελε τη συνέχιση της λειτουργίας των μεταλλείων θα έδινε ισχυρά κίνητρα στην TVX και στους υπόλοιπους κεφαλαιούχους για να υπάρξει η διαδοχή. Αλλά μπορεί να το περιμένει κανείς αυτό από μια κυβέρνηση που έκλεισε την TVX; Αυτή ψάχνει να βρει προφάσεις για να κάνει ζημιές και όχι για να σώσει. Προφάσεις σημαίνει για παράδειγμα ότι μπορεί να βγει στην κοινή γνώμη και να πει ύστερα από ένα ενδεχόμενο ναυάγιο του διάδοχου σχήματος: "δεν φταίω εγώ, φταίνε οι καπιταλιστές που φαγώνονται ή φταίνει ειδικά η Κίνρος (που πράγματι χωρίς τη συμφωνία της δεν υπάρχει

διαδοχή). Αν οι εργάτες δεν ξέρουν τι έχει συμβεί στην πραγματικότητα, δηλαδή αν δεν ξέρουν τι είναι αλήθεια και τι είναι απλές προφάσεις σε ένα ναυάγιο, τότε η κοινή γνώμη, και το χειρότερο οι ίδιοι, θα κυνηγάνε τον φταίχτη που θα τους υποδείξει η κυβέρνηση και στην χειρότερη περίπτωση θα τον κυνηγάνε στον Καναδά.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΩΝΙ

Πάντως οι εργάτες δεν κάθισαν όλο αυτό τον καιρό με σταυρωμένα χέρια να περιμένουν το αποτέλεσμα των εσωτερικών διαδικασιών της διαδοχής και να εγκαταλείψουν το μέλλον τους στις ίντριγκες. Αρχικά κατέβηκαν με μια μεγάλη διαδήλωση 1000 ατόμων στην Αθήνα το Μάρτη που την περιγράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Αλλά αυτή συνέπεσε με την μεγάλη αντιαμερικανική καθεστωτική διαδήλωση για το Ιράκ, πράγμα που έδωσε την ευκαιρία στο καθεστώς των σαμποταριστών να πνίξει σκανδαλωδώς τη διαδήλωση της TVX. Αυτό έφερε αρχικά μεγάλη απογοήτευση στους εργαζόμενους.

Αλλά αυτοί δεν υποτάχτηκαν σε αυτόν τον αποκλεισμό και τη μοίρα τους. Άλλωστε και τα πράγ-

ματα χειροτέρευαν. Η κυβέρνηση δεν προχώρησε σε καμιά λύση για όλο το διάστημα που η Κίνρος ήταν σε καθεστώς αναστολής εργασιών. Μόλις η Κίνρος-TVX έκανε αίτηση πτώχευσης οι εργάτες κινήθηκαν με εκρηκτικό τρόπο και με φαντασία. Στην πρώτη γραμμή μπήκαν οι εργάτες των στοών, οι καθαυτό μεταλλωρύχοι- (το μεγαλύτερο κομμάτι εργαζομένων στην TVX δουλεύει στην επιφάνεια) - που χώθηκαν στις στοές και ξεκίνησαν μια μεγάλη απεργία πείνας στις αρχές του Ιούνη. Με αυτή την απεργία έσπασαν τον αποκλεισμό των ΜΜΕ. Και τον έσπασαν για τα καλά. Χωρίς κνίτικες μπουκές σε δημόσια κτίρια, χωρίς αποκλεισμούς δρόμων, και χωρίς ποτέ να κρατήσουν όμηρο το λαό κατάκτησαν τη συμπάθειά του. Μέσα σε μια μέρα όλη η Ελλάδα έμαθε ότι υπήρχαν καταραμένοι που δούλευαν στα 250 μέτρα κάτω από τη γη, άνθρωποι με άρρωστα πλεμόνια, πρόωγα γερασμένοι που έπαιζαν καθημερινά τη ζωή τους κορόνα γράμματα για να παράγουν υλικό πλούτο βιομηχανικής κλίμακας σε μια κοινωνία που βασικά ζει από τις υπηρεσίες. Ήταν πραγματικά καταπληκτικό το τι έφεραν οι στιγμές που δεν το έφεραν τα χρόνια. Για μια δεκαετία το μόνο που ερχόταν σε

γνώση της κοινής γνώμης για το Στρατώνι και την TVX ήταν οι διαμαρτυρίες των τραμπουκίων, των εγκάθετων και των παρασίτων ενάντια στα μεταλλεία, δηλαδή ενάντια στην ύπαρξη των μεταλλωρύχων. Μιλούσαν οι κοριοί και συκοφαντούσαν τους ήρωες. Αυτό σταμάτησε μέσα σε μια στιγμή. Ούτε επιτροπές κατοίκων και τραμπουκί της Στρατονίκης, ούτε κραυγές από την Ολυμπιάδα, ούτε Παπαγεωργίου, ούτε ψευτοοικολόγοι και άλλοι αντιδραστικοί. Όλοι αυτοί σιώπησαν για να μην αντιμετωπίσουν τους μεταλλωρύχους μπροστά στην κοινή γνώμη, οπότε θα αποκαλυπτόταν στον ελληνικό λαό το βιομηχανικό σαμποτάζ δεκαετιών. Όλοι αυτοί περίμεναν να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός, να βγουν από τα δελτία ειδήσεων οι μεταλλωρύχοι για να τολμήσουν να ξαναχτυπήσουν. Η πραγματικά τραγική κατάσταση στην οποία βρέθηκαν φανερόνεται από το ότι οι πολιτικοί τους καθοδηγητές, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, αλλά και η εξεκοινοβουλευτική τους ουρά αναγκάστηκαν τις μέρες της δημοσιότητας να πάνε στο Στρατώνι, το μισητό τους Στρατώνι και να παρουσιαστούν σαν συμπαραστάτες του αγώνα. Το ψευτοΚΚΕ και οι εξεκοινοβουλευτικοί (ΚΚΕ μλ- Ασουνέχεια) αντιμετώπισαν μια παγερή στάση και έφυγαν σα

Αφίσα της Επιτροπής για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας και Ενάντια στην Ανεργία που κολλήθηκε στην Αθήνα και το Στρατώνι Χαλκιδικής τον Ιούνη και τον Ιούλη

ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΝΑΙ ΣΤΗ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Η Επιτροπή για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας και ενάντια στην Ανεργία χαιρετίζει τον ηρωικό αγώνα των μεταλλωρύχων της Χαλκιδικής.

Με τη δύναμη και την αποφασιστικότητα τους όχι μόνο υπερασπίζονται το κύρος της εργατικής τάξης και διαφυλάσσουν το δικαίωμα τους στη δουλειά, αλλά βάζουν ένα πολύ μεγάλο φραγμό στο δρόμο εκείνων που υπονομεύουν την βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας και την αξιοποίηση του εθνικού της πλούτου.

Είναι πολύ δύσκολο σήμερα σε οποιαδήποτε κυβέρνηση και σε οποιοδήποτε κόμμα να κλείσει ένα μεταλλείο που το υποστηρίζουν τόσοι εργάτες-μαχητές μπροστά στα μάτια όλης της Ελλάδας. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι όσοι λυσομανούσαν χρόνια τώρα να κλείσουν τα μεταλλεία και να ματαιώσουν τη μεταλλουργία χρυσού της Χαλκιδικής, όλοι αυτοί που πετούσαν πέτρες στους μεταλλωρύχους και κατέφευγαν στα Συμβούλια της Επικρατείας, όλοι αυτοί αναγκάζονται τώρα, είτε να δηλώνουν υποκριτικά τη συμπαρασταση τους στους μεταλλωρύχους, είτε να σιωπούν.

Είναι αλήθεια ότι κατάφεραν να εμποδίσουν τη μεταλλουργία χρυσού για μερικά χρόνια και θα συνεχίσουν να το κάνουν, αλλά το έγκλημά τους αυτό έχει αρχίσει με τον αγώνα στο Στρατώνι να γίνεται γνωστό. Το ψέμα ότι η βιομηχανία είναι αντίθετη στο περιβάλλον και τον πολιτισμό έχει αρχίσει να καταρρέει από αυτό τον αγώνα που ήδη γράφει στα πανώ του:

“Η μεγαλύτερη ρύπανση είναι η ανεργία”- “Δεν υπάρχει πολιτισμός χωρίς βιομηχανία”

Θα είναι μεγάλη επιτυχία των μεταλλωρύχων στη Χαλκιδική να ανοίξουν τα μεταλλεία, αλλά η πιο ουσιαστική νίκη τους θα αποτρέψει νέα εγκλήματα σαν το κλείσιμο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, σαν τη ματαίωση του εκσυγχρονισμού της Πετρόλα στην Ελευσίνα, σαν το επαπειλούμενο κλείσιμο της ΔΕΗ στο Κερατσίνι ή σαν την υπονόμευση και ματαίωση εκατοντάδων άλλων βιομηχανικών επενδύσεων στην Ελλάδα.

Όλο το βιομηχανικό εργατικό κίνημα, όλοι οι άνθρωποι που θέλουν την Ελλάδα να ζει ανεξάρτητη ανάμεσα στις ανεπτυγμένες χώρες, όλοι αυτοί που δεν ζουν από τον παρασιτισμό, τη διαφθορά και τη λεηλασία του δημόσιου πρέπει να σταθούν ως το τέλος δίπλα στους αγωνιζόμενους μεταλλωρύχους.

Πειραιάς, 10-06-2003

βρεγμένες γάτες όταν αναγκάστηκαν να παραδεχτούν ότι είναι ενάντια στη μεταλλουργία χρυσού. Αλλά αυτοί είχαν χτυπήσει ανοιχτά τον αγώνα και ο κόσμος λίγο-πολύ τους ήξερε. Όμως ο ΣΥΝ είχε φροντίσει να μην χτυπήσει ποτέ πολύ ανοιχτά τα μεταλλεία για να υπάρχει μία πρόσβαση των σκληρών σαμποταριστών, μέσα στους εργάτες. Κανείς εργάτης από όσους συζητήσαμε, ακόμα και συνδικαλιστές, δεν έμαθε ποτέ για παράδειγμα ότι ήταν μόνο ο ΣΥΝ που κατέθεσε στην Ευρωπαϊκή Ένωση προσφυγή ενάντια στην TVX και τη μεταλλουργία χρυσού, ούτε πολλοί εργάτες ξέρανε για τα κείμενα της Αυγής ενάντια στη μεταλλουργία χρυσού. Έτσι λοιπόν μπόρεσε και τους επισκέφτηκε πάνω στην απεργία ο Κωνσταντόπουλος, ο μόνος πολιτικός αρχηγός από τα τέσσερα κόμματα που το έκανε, και δήλωσε ότι είναι υπέρ μιας “βιώσιμης λύσης που σέβεται το περιβάλλον”. Αυτόν λοιπόν, τον μεγαλύτερο εχθρό τους οι εργάτες τον υποδέχτηκαν με χειροκροτήματα και του έκαναν την τιμή να τον καλέσουν σε συνεδρίαση τους. Λίγο αργότερα και πάνω στον αγώνα έμελλε να μάθουν ποια είναι η πραγματική θέση του ΣΥΝ από νέα εμπρηστικά άρθρα στην Αυγή και από την συζήτησή τους με την βουλευτή του ΣΥΝ Ευροτύρη στον Πολύγυρο (δες παρακάτω).

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ “ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ”

Αυτές οι μέρες του Ιούνη, οι μέρες της “απεργίας των στοών”, δεν ήταν αρκετές για να δώσουν μια λύση στο πρόβλημα της διαδοχής και να δώσουν ξανά τη δουλειά τους στους εργάτες των μεταλλείων. Ήταν όμως αρκετές για να δώσουν μια πελώρια πολιτική ώθηση στην υπόθεση αυτή. Τι σημαίνει πολιτική ώθηση; Σημαίνει καταρχήν ότι από δω και μπρος οι οποιοδήποτε σοβαροί επενδυτές της μεταλλουργίας χρυσού ήξεραν ότι δεν θα αντιμετώπιζαν μόνοι τους την πίεση των αντιβιομηχανικών δυνάμεων και δεν θα είχαν απέναντί τους μια εχθρική κοινή γνώμη. Για πρώτη φορά εξαιτίας της απεργίας των στοών ακούστηκαν από πολλές πλευρές στα κανάλια, γράφτηκαν πολλά άρθρα και έγιναν πολλά σχόλια στον τύπο υπέρ της μεταλλουργίας χρυσού και κατά του αντιβιομηχανικού κινήματος της Χαλκιδικής. Τέτοια δημοσιογραφικά σχόλια έγιναν ακόμα και στην Ελευθεροτυπία που υποστηρίζει σταθερά αυτά τα κινήματα. Το άλλο αποτέλεσμα της πολιτικής ώθησης ήταν ότι από δω και μπρος οι εργάτες των μεταλλείων έγιναν ενεργητικός και αξιοσέβαστος παράγοντας στη διαδικασία αναζήτησης της λύσης. Μπορεί οι εργάτες να μην ενεπλάκησαν άμεσα, μέχρι τώρα, στις διαδικασίες του διάδοχου σχήματος, αλλά κανείς δεν προχωράει χωρίς να τους πάρει υπόψιν του και κανείς δεν μπορεί να καθυ-

στερήσει τη διαδικασία ή να κρατήσει μια παθητική στάση χωρίς να αισθανθεί βαριές τις συνέπειες της πίεσης και της οργής τους.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Αυτή τη νέα πραγματικότητα τη γέυτηκε η κυβέρνηση και ο ίδιος ο Πάχτας που χειρίζεται επίσημα το ζήτημα από την πλευρά της κυβέρνησης. Όσο η απεργία των στοών επέμενε υπήρχε μόνο μια διέξοδος για την κυβέρνηση. Να ανακοινώσει λύση. Αυτό το καθήκον ανέλαβε ο Πάχτας αναβαίνο-

ντας στον Πολύγυρο στο τέλος μιας έκτακτης συνεδρίασης του νομαρχιακού Συμβουλίου στα τέλη Ιούνη. Εκεί ανακοίνωσε σαν τετελεσμένο ένα διάδοχο σχήμα, που στην ουσία δεν είχε καθόλου οριστικοποιηθεί και δεσμεύτηκε ότι αυτό θα γινόταν σε δυο τρεις βδομάδες, όταν θα υπογραφόταν ένα μνημόνιο από τους συμμετέχοντες ομίλους. Το σχήμα αυτό θα περιείχε τη Λάρκο και τους τοπικούς φορείς της περιοχής, νομαρχίες και Δήμους, κάποιους ελληνικές κατασκευαστικές εταιρίες και ίσως την Κίνρος. Οι μεταλλωρύχοι σταμάτησαν την απεργία τους που έτσι κι αλλιώς δεν μπο-

ρούσε να συνεχιστεί σαν απεργία. **Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε σε Πειραιά και Αθήνα στις 31-05-03 (που εκδόθηκε πριν από την απεργία πείνας στο Στρατώνι)**

Δεν φταίει η παγκοσμιοποίηση για την ελληνική κρίση ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη, το “Κ”ΚΕ, και ο ΣΥΝ είναι οι βασικοί σαμποτέρ

Ξαφνικά κανάλια, ΓΣΕΕ, κυβέρνηση και “αριστερά” άρχισαν να κάνουν μεγάλο θόρυβο για το κλείσιμο της Πάλκο. Δεν είναι ότι τους πήρε ο πόνος για τους εργάτες της Πάλκο και τον αγώνα τους. Γιατί **όλοι αυτοί** έχουν φιώσει τους 400 απολυμένους των Λιπασμάτων Δραπετσώνας και έχουν θάψει στη σιωπή τον τετράχρονο μεγαλειώδη αγώνα τους. Πέρυσι έκρυσαν εντελώς το κλείσιμο του εργοστασίου “Φοίβος” στην Καλλιθέα και πριν δυο μήνες αποσιώπησαν την πορεία των 1000 εργαζομένων της TVX και των συγγενών τους στην Αθήνα. Γιατί σε αυτές τις περιπτώσεις συμπεριφέρθηκαν διαφορετικά;

Γιατί τα Λιπάσματα, τον Φοίβο και την TVX τα έχουν κλείσει αυτοί οι ίδιοι, ενώ την Πάλκο την έκλεισε ο βιομήχανος. Αλλά επειδή οι ίδιοι έχουν κλείσει τα περισσότερα και τα μεγαλύτερα εργοστάσια πάνονται τώρα από την Πάλκο για να πουν στο λαό ότι για την αποβιομηχάνιση στην Ελλάδα φταίνε οι βιομήχανοι, κυρίως το διεθνές κεφάλαιο που φεύγει επειδή προτιμάει χώρες με φτηνά εργατικά.

Πρόκειται για αισχρή απάτη. Ασφαλώς πάντα οι καπιταλιστές πάνε όπου τους συμφέρει. **Αλλά οι πιο πολλές βιομηχανικές επενδύσεις στον πλανήτη γίνονται στις ανεπτυγμένες χώρες που έχουν μεροκάματα διπλάσια από τα ελληνικά και όχι στις χώρες με τα φτηνά μεροκάματα.** Στις ανεπτυγμένες χώρες δεν γίνονται επενδύσεις σε βιομηχανίες με πολλά χέρια (σε σχέση με τα μηχανήματα), αλλά γίνονται επενδύσεις σε βιομηχανίες με πολλά μηχανήματα (σε σχέση με τα χέρια) και υψηλή τεχνολογία. Έτσι όταν σε τέτοιες χώρες φεύγουν οι βιομηχανίες ένδυσης για να πάνε στις χώρες με φτηνά εργατικά, στη θέση τους στήνονται άλλες πιο βαριές.

Μόνο στην Ελλάδα υπάρχει απόλυτη αποβιομηχάνιση γιατί εδώ σκοτώνουν κυρίως τη βαριά βιομηχανία, συντρίβουν την τεχνολογία και κάνουν τη χώρα ανίκανη να σταθεί στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό. Αυτή είναι η διαφορά της ελληνικής οικονομικής κρίσης από την ευρωπαϊκή. Εδώ έχουμε κρίση αποβιομηχάνισης, κρίση παραγωγικών δυνάμεων, εκεί κρίση καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Αυτό εκφράζεται στο ότι εδώ οι εξαγωγές έχουν καταποντιστεί στο 7%, ενώ εκεί βρίσκονται στο 30-40% του ΑΕΠ. **Εδώ έχουμε κρίση εξ αιτίας ενός αντιβιομηχανικού και αντιαναπτυξιακού πολέμου 25 ετών. Αυτόν τον πόλεμο τον διεξάγει ένα πολιτικό σύμπλεγμα που έχει κλείσει εκατοντάδες εργοστάσια και ματαιώσει χιλιάδες επενδύσεις και αποτελείται από την ηγετική ομάδα Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου, (παλιότερα και από τον Α. Παπανδρέου), το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ και τελευταία μια ομάδα στελεχών στη ΝΔ με επι-κεφαλή τον ίδιο τον Καραμανλή. Αυτοί κινούντα συντονισμένα και κλείνουν τις βιομηχανίες με περι-βαλλοντικά και ταξικά προσχήματα ως εξής:**

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Α) Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ σκαρώνουν “επιτροπές κατοίκων” εναντίον της εγκατάστασης των βιομηχανιών. Αυτές οι επιτροπές καταφεύγουν στους Δήμους και τις Νομαρχίες που με υπόδειξη Λαλιώτη-Καραμανλή υιοθετούν το αίτημα τους. Τελικά όλοι μαζί, σαν “κίνημα” προσφεύγουν στο διαβρωμένο από αντιβιομηχανιστές Συμβούλιο της Επικρατείας το οποίο ακυρώνει τις επενδύσεις. Έτσι έκλεισαν τα Λιπάσματα Δραπετσώνας και ακύρωσαν τεράστιες στρατηγικές επενδύσεις, όπως του χρυσού στη Χαλκιδική (TVX) και στη Θράκη, της Πετρό-λα, του Πετροχημικού στο Αγρίνιο, πολλά έργα της ΔΕΗκ.

Β) Με άλλοθι αυτά τα “κινήματα” οι κυβερνήσεις Σημίτη- Α. Παπανδρέου φτιάξανε νόμους και διατάγματα που απαγορεύουν τις νέες βιομηχανίες και τον εκσυγχρονισμό των παλιών στην Αττική, δηλαδή στο κέντρο της βιομηχανικής παραγωγής στην Ελλάδα (Νόμοι 84/84 και 2965/2001). Επίσης έδωσαν κίνητρα για να φύγουν τα εργοστάσια μακριά από το βιομηχανικό κέντρο της χώρας μέχρι και να μεταφερθούν στο εξωτερικό!

Γ) Αλλά χρησιμοποιούν και πιο “ταξικά” μέσα. Πχ κατέστρεψαν τη φαρμακοβιομηχανία υποχρεώνοντας την να πουλάει διατιμημένα τα φάρμακά της στο όνομα του “φτηνού λαϊκού φάρμακου” (Χρυσοχοϊδης). Με ειδικούς δασμούς κατέστρεψαν την πρώτη αυτο-κινητοβιομηχανία (Νισσάν στο Βόλο). Επιβάλανε σε εργοστάσια σε κρίση το απεργιακό αίτημα “καμιά απόλυση” ή το επέβαλαν διοικητικά (έτσι έκλεισε η Πιρέλλι και η Ιζόλα), ή γέμισαν τα κρατικοποιημένα εργοστάσια με υπεράριθμους διορισμένους και ταυτόχρονα δεν τους ανέθεταν έργα του Δημόσιου (Πειραιϊκή-Πατραϊκή, ΠΥΡΚΑΛ, Σκαραμαγκάς κλπ).

Δ) Το μεγαλύτερο τους όπλο είναι οι πολύχρονες καθυστερήσεις από τα υπουργεία στις άδειες εγκαταστάσεων ή στις άδειες για νέα προϊόντα ή στις άδειες εξαγωγών που τις εμφανίζουν οι ίδιοι σαν “γραφειοκρατική δυσκαμψία”, ενώ πρόκειται για σαμποτάζ.

Ε) Όταν παρόλα αυτά μια βιομηχανία επέμενε να υπάρχει, ειδικά μια βαριά, αναλάμβανε η ιδεολογικά και πολιτικά προστατευμένη από αυτούς “17Ν” να δώσει το έσχατο των χτυπημάτων στερώντας από το φορέα του κεφάλαιου ακόμα και την φυσική του ύπαρξη.

Η βαθύτερη αιτία αυτού του σαμποτάζ είναι πολιτική. Πρόκειται για το ότι ένα τμήμα της άρχουσας τάξης έχει αποφασίσει να δέσει την πορεία της Ελλάδας όχι με τη δυτική Ευρώπη, αλλά με τον διεθνή άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν για τον οποίο θέλει να γίνει ένας ενδιάμεσος σταθμός γεωπολιτικής ισχύος μέσα στην Ευρώπη και μέσα στα Βαλκάνια. Αυτή είναι η στρατηγική της τριάδας Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου που θέλει να αλυσσοδέσει το ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΝ, τη φιλελεύθερη μεταμφίεση του “Κ”ΚΕ. Το αντίστοιχο κάνει ο Καραμανλής με τη ΝΔ την οποία πασχίζει να την ταυτίσει πολιτικά με το “Κ”ΚΕ. Αυτός είναι ο λόγος που όλοι οι παραπάνω σε ενότητα κορυφής στηρίζουν και γιγαντώνουν με παρανομίες και σκάνδαλα τον άνθρωπο της Ρωσίας Κόκκαλη, ενώ συντρίβουν τις βιομηχανίες που κινούνται **μέσα στον σύγχρονο ανταγωνισμό** και με όρους διεθνούς αγοράς, **επειδή φέρνουν την Ελλάδα κοντά στη Δύση.** Γενικά αυτοί θέλουν να κάνουν κυρίαρχο το κεφάλαιο που στηρίζεται στην “απ’ ευθείας ανάθεση”, που αναπτύσσεται δηλαδή **χάρη στο μονοπώλιο της πολιτικής εξουσίας** και τελικά χάρη στη ληστεία του δημοσίου: Κόκκαλης, Μπόμπολας, Γερμανός, κλπ. Για τον ίδιο λόγο ευνοούν και το κρατικό βιομηχανικό μονοπώλιο, πχ ΟΤΕ, ΔΕΗ.

Οι παραπάνω πολιτικές δυνάμεις εκτός από τις μεγαλοβδέλλες και τις κρατικές εταιρείες, χρειάζονται και έναν μεγάλο κοινωνικό στρατό για να πάρουν στα χέρια τους το κράτος. Ο στρατός αυτός είναι το διεφθαρμένο και τεμπέλικο τμήμα της γραφειοκρατίας των υπουργείων, των Δήμων, και των συνδικάτων που ζει σαν παράσιτο από το σώμα του λαού και όλου του παραγωγικού έθ-νους. Αυτό το κομμάτι σήμερα κυριαρχεί σταδιακά στο Δημόσιο με αποτέλεσμα την κατασπατάληση των πόρων, την καταστροφή των υποδομών στις οποίες περιλαμβάνονται η εκπαίδευση και η έρευνα, την επιβάρυνση του δημόσιου χρέους και τελικά την υπερφορολόγηση των πάντων. Αποτέλεσμα μια όλο και μικρότερη βιομηχανία βαστάει πάνω της τα έξοδα και τις σπατάλες μιας ολόκληρης κοινωνίας. Να γιατί αργοσβήνει η βιομηχανία, να γιατί δυναμώνει η γενική κρίση και η ανεργία.

συνέχεια στη σελ. 34

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΜΕ ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΜΕΛΑΝΟ ΣΗΜΕΙΟ

Κείμενο υπογραφών δημοσιογράφων ενάντια στον νέο, φασιστικού τύπου αντιαμερικανισμό και ενάντια στην ...«τρομολαγνία»

Στις αρχές Ιούνη δημοσιεύτηκε στην Απογευματινή ένα συλλογικό κείμενο διαμαρτυρίας βασικά αστών δημοκρατών δημοσιογράφων απέναντι στον υστερικό αντιαμερικανισμό και τη μονόπλευρη, επιλεκτική κάλυψη των ΜΜΕ της αγγλοαμερικανικής εισβολής στο Ιράκ. Πρόκειται για την πρώτη τέτοιου είδους αντίσταση που εμφανίζεται και όπως υπογραμμίζεται στο κείμενο η συνεχιζόμενη απαξίωση των ΜΜΕ εκφράστηκε στον πόλεμο “με “ανταποκρίσεις” που:

-ΔΕΝ ενημέρωναν το κοινό, απλώς εξαγριώναν τον κόσμο,

-προέβαλαν δεκάδες φορές τα ίδια φιλμάκια της Ιρακινής προπαγάνδας,

-έσπευδαν να υιοθετήσουν τις ασυναρτησίες του ανεκδιήγητου εκείνου ένστολου υπουργού προπαγάνδας ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος που κατέρρεε.

Στη διάρκεια του πολέμου, η δημοσιογραφική απαξίωση εκφράστηκε από “πολεμικούς ανταποκριτές” που μετέδιδαν από τη Βαγδάτη φορώντας τα σύμβολα των μουτζαχεντίν, ξεχνώντας ότι πρώτη αρχή κάθε ανταποκριτή είναι να ΜΗ ταυτίζεται με το αντικείμενο του ρεπορτάζ.”

Και προειδοποιεί πως “Στις σύγχρονες, επικοινωνιακές δημοκρατίες, η Κοινή Γνώμη είναι πολύ σημαντική για τη λειτουργία του πολιτεύματος και τη διαμόρφωση εξωτερικής πολιτικής. Στον τελευταίο πόλεμο χάσαμε τη μάχη της ενημέρωσης. Κι αν δεν συνειδητοποιήσουμε τι σημαίνει αυτό, κινδυνεύουμε να χάσουμε πολύ περισσότερα...”.

Ωστόσο η θετική αυτή κίνηση των δημοσιογράφων μετατρέπεται στο αντίθετο της όταν επαναλαμβάνει ουσιαστικά τα λόγια των φίλων της “17N” για “τρομολαγνία των ΜΜΕ”.

Θεωρούμε επίσης λαθεμένη και τη γενική πολιτική γραμμή που διαποτίζει το κείμενο στο ζήτημα της αμερικανοαγγλικής επέμβασης, που έμμεσα πλην σαφώς την θεωρεί θετική. Αυτή είναι μια γενικά λαθεμένη αντίληψη για τις παγκόσμιες αντιθέσεις και ειδικά για το ρόλο του τρίτου κόσμου που τη συμμερίζονται όλοι σχεδόν οι δυτικοί φιλελεύθεροι. Όμως ειδικά στην

κνιτοκρατούμενη Ελλάδα αυτό είναι ένα λάθος στους κόλπους της Δημοκρατίας. Το λάθος υπέρ του εχθρού, το βαρύ λάθος είναι το πρώτο που αναφέραμε.

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα μεγάλο τμήμα αυτού του κειμένου μαζί με τις υπογραφές.

“Οι κάτωθι υπογράφωντες, έχουν στο παρελθόν διαφωνήσει σε διάφορα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Έχουν υποστηρίξει αντιδιαμετρικές θέσεις και διατηρούν της παλαιότερες διαφωνίες τους. Όμως, στον πρόσφατο πόλεμο του Ιράκ, αισθάνονται την ανάγκη να επισημάνουν, από κοινού, τα εξής:

* Πρώτον, η στάση των διαμορφωτών Κοινής Γνώμης στην Ελλάδα, πριν και κατά τη διάρκεια του Πολέμου στο Ιράκ, δεν είχε σχέση ούτε με το αίτημα της Ειρήνης, ούτε με το δράμα των ανθρώπινων απωλειών, ούτε με την εύλογη ανησυχία για την αμερικανική παγκόσμια πολιτική ηγεμονία. Ήταν απλώς - συγκαλυμμένη στην αρχή και απροσχημάτιστη στη συνέχεια - στήριξη προς το απάνθρωπο και αποσταθεροποιητικό καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν.

Η στάση αυτή δεν είχε σχέση με το αίτημα της Ειρήνης, διότι αυτοί που κατέβασαν τον κόσμο στους δρόμους, ουδέποτε διαμαρτυρήθηκαν, όταν ο Σαντάμ Χουσεϊν εξαπέλυε φονικούς πολέμους εναντίον των γειτόνων του. Όπως οι ΗΠΑ δείχνουν, πράγματι, επιλεκτική ευαισθησία, αντίστοιχη επιλεκτική ευαισθησία έδειξαν και οι όψιμοι “οπαδοί της Ειρήνης”. Ενοχλούνται όταν απειλήθηκε ο Σαντάμ από τις ΗΠΑ και τους Βρετανούς, αλλά ουδέποτε ενοχλήθηκαν όταν ο Σαντάμ αναδεικνυόταν στον πιο αποσταθεροποιητικό παράγοντα της πιο εύφλεκτης περιοχής του κόσμου.

Η στάση αυτή δεν είχε σχέση με το δράμα των ανθρώπινων απωλειών κατά τη διάρκεια του Πολέμου. Όσοι έδειξαν την “ευαισθησία” τους, αυτή τη φορά, για τους περίπου 4.000 άμαχους νεκρούς του πολέμου, δεν είχαν δείξει αντίστοιχη ευαισθησία, για τις απίστευτες σφαγές στις οποίες είχε “διαπρέψει” ο Σαντάμ Χουσεϊν σε προηγούμενους πολέμους. Αδιαφόρησαν για τους 50 χιλιάδες Σίιτες που κα-

τέσφαξε στο Νότιο Ιράκ το 1991, αδιαφόρησαν για τους 5 χιλιάδες νεκρούς από τα χημικά όπλα, που χρησιμοποίησε κατά κουρδικών χωριών στο Βόρειο Ιράκ το 1987. Το να αδιαφορεί ένα “ανθρωπιστικό κίνημα” για τις σφαγές χιλιάδων αμάχων και να εξεγείρεται για 4.000 “παράπλευρες απώλειες” του τελευταίου πολέμου δεν δείχνει καν επιλεκτική ευαισθησία. Δείχνει, μάλλον, προπαγανδιστική εκμετάλλευση των ανθρωπιστικών ευαισθησιών της Κοινής Γνώμης.

* Δεύτερον, η στάση αυτή δεν είχε σχέση με την εύλογη ανησυχία για την κατάρρευση της διεθνούς νομιμότητας. Όποιος σοβαρά ενδιαφέρεται για τη διεθνή νομιμότητα γνωρίζει ότι το καθεστώς του Σαντάμ είχε παραβιάσει 17 κυρωτικές αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας. Κανένα καθεστώς στον κόσμο δεν έχει επισωρεύσει τόσες παραβιάσεις κυρωτικών αποφάσεων του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών σε βάρος του. Όσο παρέμενε χωρίς τιμωρία, το κύρος του Οργανισμού καταρρακωνόταν.

Οι ίδιοι “φιλειρηνιστές” που υποστήριζαν κατά καιρούς τις σοβιετικές επεμβάσεις στην Τσεχοσλοβακία (1968) ή στο Αφγανιστάν (1980), ξεσηκώθηκαν, εν ονόματι της “διεθνούς νομιμότητας”, όταν επενήθησαν οι ΗΠΑ στο Αφγανιστάν (2001) και το Ιράκ (2003). Αλλά δεν εξεγέρθηκαν όταν η Ρωσία κατέσφαξε τους Τσετσένους αυτονομιστές, πριν τρία χρόνια. Ούτε όταν η Γαλλία αλωνίζει σε τόσες διαφορετικές χώρες της Αφρικής. Αυτό, όμως, δεν έχει να κάνει με το αληθινό κενό διεθνούς νομιμότητας, που όντως υπάρχει. Αποτελεί, απλώς, εκμετάλλευση αυτού του κενού προς προπαγανδιστική χειραγώγηση της Ελληνικής Κοινής Γνώμης.

* Τρίτον, η διαμάχη που ξέσπασε παρουσιάστηκε ως “σύγκρουση Ευρώπης - Αμερικής”. Ασφαλώς αυτό ήταν απολύτως ανακριβές. Υπέρ της Αμερικανικής θέσης τάχθηκαν τουλάχιστον έξι από τα (15 παλαιά) κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Βρετανία, Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία, Ολλανδία, Δανία) και τέσσερα από τα (10) νέα μέλη (Πολωνία, Τσεχία, Ουγγαρία, Σλοβακία), ενώ άλλα τρία από τα νέα μέλη τοποθετήθηκαν, εμμέσως πλην σαφώς, ευνοϊκά προς τις αμερικανικές απόψεις

(Βαλτικές δημοκρατίες). Από τα υπόλοιπα μέλη της Ένωσης - παλαιά και νέα - τα περισσότερα δεν πήραν θέση στη διαμάχη. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η Ελλάδα, η οποία ως προεδρεύουσα χώρα τήρησε στάση “τυπικής ουδετερότητας” - ως όφειλε - αλλά, παράλληλα, φρόντισε να παράσχει όλες τις διευκολύνσεις ανεφοδιασμού και επιμελητείας (από τη βάση της Σούδας) στις αμερικανικές δυνάμεις. Αυτό ασφαλώς δεν μετράει ως “ουδετερότητα”...

Στην πραγματικότητα υπέρ της Γαλλογερμανικής θέσης τάχθηκαν μόνο πέντε χώρες της Ένωσης - παλαιές και νέες: Η Γαλλία, η Γερμανία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία. Η Γαλλογερμανική θέση δεν είναι η “Ευρωπαϊκή θέση”, είναι η θέση της μειονότητας των ευρωπαϊκών κρατών. Όσοι προέβαλαν τη Γαλλική άποψη ως “ευρωπαϊκή θέση” και τη διαμάχη Αμερικής - Γαλλίας, ως “σύγκρουση Ευρώπης - ΗΠΑ”, λειτούργησαν διασπαστικά μέσα στην Ευρώπη.

Πρακτικά επρόκειτο για μια προπαγανδιστική γραμμή όχι απλώς αντι-αμερικανική, αλλά και αντιευρωπαϊκή και ευρύτερα αντιδυτική.

* Τέταρτον, Η στάση και τα δημοσιεύματα μεγάλου μέρους του ελληνικού Τύπου όλο αυτό το διάστημα δεν ήταν “συμπτωματική” ούτε “μεμονωμένη”. Ήταν ένας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα της ελληνικής δημοσιογραφικής απαξίωσης.

Μιας απαξίωσης που το φθινόπωρο του 2001 εκφράστηκε στα ελληνικά ΜΜΕ με την ευρύτατη προβολή της “πληροφορίας” ότι τους δίδυμους πύργους στη Νέα Υόρκη τους είχαν βομβαρδίσει οι ...Εβραίοι! Κι ύστερα, βγήκε ο ίδιος ο Μπιν Λάντεν και ευλόγησε τους “ηρωικούς μαχητές” που διέπραξαν το έγκλημα εκείνο...

Μιας απαξίωσης που καταγράφηκε το περασμένο καλοκαίρι με τις αθλιότητες της αντιτρομοκρατικής υστερίας, το αλησμόνητο εκείνο κυνήγι μαγισσών κάθε βράδυ: Όταν δημοσιογραφικά παραγαλάκια σπύλωναν από τηλεοράσεως πρόσωπα και συνειδήσεις, προβάλλοντας “πληροφορίες” από το ανακριτικό υλικό - πριν ακόμα το δουν οι δικηγόροι - αδιαφορώντας για τις συνέπειες.”

Η παραπάνω παράγραφος δανείζεται στην κυριολεξία την επιχειρηματολογία των φί-

λων της “17N” και επιτίθεται με την ίδια σημαία της “τρομολαγνίας” σε εκείνο το τμήμα των ΜΜΕ που τόλμησε να ανοίξει τη συζήτηση για τους εθνικοσοσιαλιστές δολοφόνους. Δεν ήταν σε όλες τις περιπτώσεις οι πιο δημοκράτες δημοσιογράφοι, ούτε συχνά οι πιο φωτεινές προσωπικότητες, ούτε η δημοσιογραφική τους προσέγγιση ήταν η πιο άσπυγη, αλλά δεν ήταν για τις κακές πλευρές τους που δέχθηκαν τις πολιτικές επιθέσεις του σοσιαλφασισμού και τις φυσικές των τραμπούκων του. Ήταν για τη σωστή και τολμηρή πλευρά τους να παραβιάσουν το “απαράβιαστο” αξίωμα της πολιτικής ηγεσίας της ασφάλειας ότι όλη η “17N” πιάστηκε και δεν έχει καμιά σχέση με τον «πολιτικό κόσμο» ανοίγοντας τη συζήτηση στο σημείο εκείνο που η πολιτική ηγεσία όλων ανεξαιρέτα των κοινοβουλευτικών κομμάτων και μη ήθελε να την κλείσει.

Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό πόσο απαράδεκτη και παράξενη είναι η παραπάνω τοποθέτηση στο κείμενο όταν δεν καταδικάζει τις φυσικές επιθέσεις όχι μόνο στα τηλεοπτικά κανάλια, αλλά ούτε καν το κάψιμο της Απογευματινής που σίγουρα δεν ήταν συνέπεια της “αντιτρομοκρατικής υστερίας”, αλλά μόνο η πρόφαση αυτών των επιθέσεων που το κείμενο ουσιαστικά δικαιώνει.

Αυτό αποδεικνύει την ασυνέπεια και το συμβιβαστικό πνεύμα της φιλελεύθερης αστικής τάξης στη δημοκρατική πάλη.

(Οι υπογραφές στο κείμενο είναι οι εξής: Αβραντίνης Αναστάσιος, Αίθβαλιώτης Αριστοτέλης, Αναγνωστόπουλος Χαράλαμπος, Ανδριανόπουλος Ανδρέας, Βαλλιανάτος Γρηγόρης, Βογιάζας Λάζαρος, Γιάνναρης Δημήτριος, Γιαννής Νίκος, Γκουρλάκης Πολυδεύκης, Δημητράς Παναγιώτης, Εμψιάς Νικόλαος, Ευαγγελόπουλος Παναγιώτης, Καρανάσιος Γεώργιος, Καρίπογλου Αντύπας, Κατρανίτσας Διονύσης, Κουσουρνάς Νικόλαος Ι., Λαζαρίδης Χρυσάνθος, Μαρτύρος Τηλέμαχος, Μεταξάς Σωκράτης, Μηλιώνης Βελισσάριος Ι., Μπασαντής Διαμαντής, Μπήτρος Γεώργιος, Εσφά Μιράντα, Παπαδάκης Μίλων, Παπανδρόπουλος Αθανάσιος Χ., Παπανικολάου Ναυσικά, Πετρολέκας Σταύρος, Πλαγάκος Κώστας, Στεργίδης Ντίνος, Χιώλος Νίκος, Χριστίδης Κωνσταντίνος).

ΣΦΑΔΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΙΡΑΚΙΝΗ ΠΑΓΙΔΑ Η ΠΙΟ ΗΛΙΘΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

Δεν έχουν περάσει ούτε τρεις μήνες από τις πρώτες μέρες της αμερικανικής στρατιωτικής νίκης στο Ιράκ και η πιο ηλίθια υπερδύναμη δοκιμάζει εκεί τη μια ήττα μετά την άλλη και τη μια δυσάρεστη έκπληξη μετά την άλλη. Αυτές οι ήττες που σε κάθε άλλο κράτος θα ασκούσαν μια ανασχετική-εκπαιδευτική λειτουργία, στην περίπτωση των ΗΠΑ λειτουργούν διεγερτικά και τη διδάσκουν να συνεχίσει απτότητα στον ίδιο δρόμο της καταστροφής. Βέβαια αυτό από μόνο του θα μπορούσε να είναι κάτι το εξαιρετικό για την ανθρωπότητα αν δεν αποτελούσε ταυτόχρονα και στο ίδιο βαθμό νίκη της μοναδικής υπερδύναμης που κινεί τα πράγματα και δεν κινείται από αυτά, της νεοχιτλερικής Ρωσίας.

Οι σημερινές ΗΠΑ έχουν γίνει μια απέραντη δεξαμενή καταστροφικής ενέργειας την οποία διαχειρίζεται η ρώσικη διπλωματία για να κατακτήσει αναρίθμητες στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις στον τρίτο και στον δεύτερο κόσμο. Αυτή η ενέργεια πρωτοξεδιπλώθηκε κάτω από την ηγεσία Κλίντον στην πρώην Γιουγκοσλαβία για να παγιώσει το διαμελισμό της Βοσνίας προς όφελος της Σερβίας και πάνω απ' όλα για να παραδώσει τη Σερβία στη Ρωσία. Είναι γεγονός ότι στο σημείο αυτό η υπερδύναμη κοντοστάθηκε και σκέφτηκε μήπως έπρεπε να σταματήσει αυτές τις εξωτερικές επεμβάσεις. Ήταν η εποχή κατά την οποία η προεδρία Μπους αντικαθιστούσε τη στρατηγική της διεθνούς επέμβασης της προεδρίας Κλίντον με την στρατηγική της αμυντικής αναδίπλωσης στην αμερικανική ήπειρο, ή αλλιώς στρατηγική της πυρηνικής ομπρέλας. Τότε όμως η πιο πραγματική υπερδύναμη σταμάτησε αυτή την αναδίπλωση και επανέφερε τη στρατηγική Κλίντον και μάλιστα με δεκαπλάσια ορμή όταν έδωσε στις ΗΠΑ ένα γιγαντιαίο προβοκατόρικο χτύπημα: τη μεγάλη σφαγή των δίδυμων πύργων.

Από εκείνη τη στιγμή και πέρα η ρώσικη σοδειά ήταν καταρρακτώδης: Μέσα σε ελάχιστο χρόνο η Ρωσία του Φαχίμ και της Βόρειας συμμαχίας ηγεμονεύει χάρη στα βομβαρδιστικά των ΗΠΑ σε ένα Αφγανιστάν που η ίδια είχε αποτύχει να ελέγξει ματώνοντας και εκθεμιμένη πολιτικά για 10 ολόκληρα χρόνια. Τώρα, μέρα με τη μέρα και χάρη στην προέλαση αστραπής του στρατηγού Φρανκς συντρίβει το σανταμικό καθεστώς και κερδίζει το μόνιμο αυθάδες και ανυπότακτο σε αυτήν εθνικιστικό Ιράκ κυρίως μέσο αντιπροσώπου, δηλαδή μέσο του φιλικού της Ιράν, ενώ βάζει τις βάσεις για να το καταβροχθίσει και απ' ευθείας, δηλαδή μέσο του ΟΗΕ. Στο μεταξύ πάλι χάρη στην όλο και πιο υστερική αμερικανική ενέργεια η ρώσικη διπλωματία έχει καταφέρει να επιβάλει στην παλαιστινιακή εξουσία, αυτή τη Μέκκα του παγκόσμιου πολιτικού Ισλάμ και Μέκκα των αραβικών εθνικισμών, ένα δικό της άνθρωπο, τον Αμπού Αμπάς.

Αλλά η σοδειά δεν περιορίζεται σε αυτά, ούτε είναι μάλιστα κυρία αυτά. Η μεγάλη σοδειά είναι τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη που πιστεύουν πια ότι οι δύο μεγάλοι φασισμοί, η Ρωσία και η Κίνα είναι θετικές και φιλικές τους δυνάμεις, επειδή τάχα αντιροπίζουν τον αμερικάνικο ηγεμονισμό. Χάρη σε αυτή τη μαζική πολιτική φαντασίωση η πιο κτηνώδης ΚαΓκεΜπε όλων των εποχών γίνεται σήμερα ο οικοδεσπότης και ο σύμμαχος κάθε παρακμής και σαπίλας στην Ευρώπη, γίνεται ο κοινός παρονομαστής όλων των αναβιωμένων ευρωπαϊκών αποικιοκρατισμών και προστάτης των ευρωπαϊκών μονοπωλίων απέναντι στα αμερικάνικα. Έτσι για πρώτη φορά μετά από μισό αιώνα απόλυτης απομόνωσης, εκτός από τους μειοψηφικούς τροτσκιστές και τους ανυπόληπτους εθνικοκομμουνιστές κάθε χώρας, οι νεοχιτλερικοί του Κρεμλίνου έχουν τώρα δίπλα τους ολόκληρες τις άρχουσες τάξεις

της Γερμανίας, της Γαλλίας, ακόμα και της Αγγλίας του Μπλερ. Ο μεγαλύτερος θρίαμβος της ρώσικης διπλωματίας βρίσκεται στο ότι ακόμα και απέναντι σε αυτόν τον κοινό εχθρό, τις ΗΠΑ, η ίδια η Ρωσία μπορεί να εμφανίζεται σαν ο μοναδικός της φίλος. Αυτός είναι και ο θρίαμβος της αμερικανικής ιμπεριαλιστικής αποβλάκωσης.

Δεν είναι της ώρας να εξηγήσουμε το πώς μπορεί μια υπερδύναμη να είναι ηλίθια, το μόνο που μπορούμε να πούμε περιληπτικά είναι ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό είναι σύμφυτο με την κινητήρια εσωτερική αντίφαση της, που είναι η ανάγκη του μονοπωλιακού της κεφάλαιου να διατηρήσει την όλο και μικρότερη σχετικά οικονομική του ισχύ σε όλες τις άκρες του πλανήτη, την ώρα που στρατιωτικά και πιο πολύ πολιτικά και οικονομικά δεν είναι σε θέση να διαφυλάξει την ασφάλεια ούτε καν της στενής κρατικής του επικράτειας. Αντίκω να πιστέψει στην παρακμή του, ιδιαίτερα την οικονομική απόσταση που διαρκώς μεγαλώνει ανάμεσα σε αυτό και το σύνολο των ανταγωνιστών του σε όλο τον κόσμο, το αμερικανικό μονοπώλιο νομίζει ότι μπορεί να απαντάει σε όλα τα χτυπήματα, κάνοντας βαθιές διεισδύσεις, εισβολές και επεμβάσεις στον τρίτο κόσμο για να τιμωρήσει όχι τους εχθρούς, αλλά τους μοναδικούς της φίλους. Έτσι χάνει κάθε σύμμαχο, απομονώνεται βαθύτερα και δέχεται νέα μεγαλύτερα χτυπήματα. Η ρώσικη υπερδύναμη δεν έχει παρά να κάνει δύο πράγματα: Από τη μια να οργανώσει αυτά τα χτυπήματα σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο, να τα συντονίζει και να τα εντάξει σε μια καλά μελετημένη παγκόσμια στρατηγική και από την άλλη να εμφανιστεί σαν ο μοναδικός σύμμαχος του απομονωμένου θύματος, να του τονώσει την πλασματική αυτοπεποίθηση, να το σπρώξει σε νέες περιπέτειες και τελικά να γεμίσει τα πολιτικά του επιτελεία με δικούς του πράκτορες και κατασκόπους.

Στην περίπτωση του Ιράκ αυτή η νομοτέλεια της ήττας εκφράζεται με τον πιο συμπτωκωμένο και γλαφυρό τρόπο.

Αυτή τη στιγμή από πρακτική πολιτική άποψη η υπερδύναμη δέχεται δυο λογικών χτυπήματα στο ιρακινό μέτωπο. Το ένα είναι το πολιτικοστρατιωτικό χτύπημα μέσα στο Ιράκ επειδή της είναι αδύνατο να ελέγξει τη χώρα. Το δεύτερο είναι το πολιτικό χτύπημα που δέχεται παγκόσμια, αλλά και στο δικό της έδαφος, επειδή δεν μπορεί να αποδείξει ότι ο Σαντάμ πράγματι διέθετε όπλα μαζικής καταστροφής, πράγμα που αποδυναμώνει σε τεράστιο βαθμό την αξιοπιστία της αλλά αφαιρεί και την ηθική βάση αυτού του πολέμου.

Τα προβλήματα στο εσωτερικό του Ιράκ

Αυτή τη στιγμή η αμερικανική υπερδύναμη είναι απόλυτα παγιδευμένη στο Ιράκ. Είναι βυθισμένη μέσα σε μια θάλασσα ισλαμοφασισμού και παγιδευμένη σε ένα μέτωπο του τελευταίου με τις σχεδόν ακέφα-

λες και διψασμένες για εκδίκηση ένοπλες σανταμικές δυνάμεις. Αυτό το μέτωπο προκαλεί στον στρατό των ΗΠΑ μια διαρκή αιμορραγία και το κυριότερο μια καταβράθρωση του ηθικού του, καθώς και του ηθικού του πολιτικού του επιτελείου. Αλλά τις τελευταίες 15-20 μέρες η πίεση στις ΗΠΑ έχει κλιμακωθεί με επιθέσεις στους λεγόμενους μαλακούς στόχους, δηλαδή με τις τυπικές ισλαμοφασιστικές επιθέσεις σε πολιτικούς οργανισμούς και αμάχους. Τέτοιες ήταν οι πολύνεκρες επιθέσεις στην ιορδανική πρεσβεία με 17 νεκρούς και στην έδρα του ΟΗΕ με 20 νεκρούς τελευταία, τέτοιο και το σαμποτάζ στους πετρελαιογωγούς και τα υδραγωγεία. Όλες αυτές οι επιθέσεις έχουν έναν κοινό στόχο: να υποχρεώσουν τις ΗΠΑ να παραιτηθούν από κάθε προσπάθεια να σταθεροποιήσουν πολιτικά και οικονομικά τη χώρα, να αποτύχουν να ελέγξουν μόνες τους την μεταβατική εποχή και να υποχρεωθούν να παραδώσουν την εξουσία στον ΟΗΕ καθιστώντας τελικά το Ιράκ μόνιμο προτεκτοράτο του νεοχιτλερικού μετώπου.

Βεβαίως για το επιτελείο Μπους αυτά τα χτυπήματα δεν είναι προϊόν του μετώπου σιτών-σανταμικών, αλλά είναι μόνο χτυπήματα των σανταμικών, δηλαδή χτυπήματα μιας νικημένης και απομονωμένης από το λαό οπισθοφυλακής. Τα πρακτικά στοιχεία δεν συμφωνούν με αυτήν την εκτίμηση. Σύμφωνα με την Μοντ της 24 Ιούνη ανάμεσα στις οργανώσεις που έχουν ξεκινήσει αντάρτικο κατά των ΗΠΑ υπάρχουν ορισμένες που δεν θέλουν την επιστροφή του Σαντάμ και που μάλιστα πληρώνουν μεγάλα ποσά -έως 3000 δολάρια- για στρατολογίες μαχητών. Αλλά τα πολιτικά στοιχεία είναι ακόμα πιο αποτρεπτικά για μια τέτοια εκτίμηση. Σήμερα το πολιτικό υπόστρωμα του ένοπλου αντιαμερικανισμού στο Ιράκ βρίσκεται στο σιτίτικο κίνημα. Δίχως τη διαρκή καταγγελία των αμερικανών από τα σιτίτικα κόμματα σαν εισβολέων και φορέων της δυτικής διαφθοράς δεν θα μπορούσε να σταθεί ούτε λεπτό ένας αντιαμερικανικός ένοπλος από την ώρα που το σανταμικό καθεστώς αποδείχτηκε τόσο πολιτικά απομονωμένο και μισητό μέσα στον ιρακινό λαό. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι ο ίδιος ο Σαντάμ καλεί σήμερα σε Τζιχάντ, ενώ το κάθε μαζικό αντιαμερικανικό κίνημα που γίνεται σε φιλοσανταμικές πόλεις σαν την Φαλούτζα και καταλήγει σε ένοπλη σύρραξη με τον στρατό των ΗΠΑ, ξεκινάει από τα τζαμιά. Είναι ακόμα χαρακτηριστικό ότι ο Μπιν Λάντεν έχει καλέσει σε Τζιχάντ στο Ιράκ ενάντια στους αμερικάνους, αλλά όχι για την επιστροφή του Σαντάμ.

Όμως το πρόβλημα δεν βρίσκεται στην καταγγελία που δέχονται οι αμερικάνοι από τους ισλαμοφασίστες. Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα σκέτο αμερικανικό πρόβλημα που όπως είπαμε παραπάνω δεν θα ενοχλούσε κανένα δημοκράτη, αφού όντως οι αμερικανοί επεμβασίες φυτεύτηκαν εκεί που δεν τους έσπειρε κανείς. Το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι οι ίδιοι οι αμερικανοί παραδίνουν συνειδητά την εξουσία στους ισλαμοφασίστες και την αφαιρούν από κάθε προοδευτική ή ενδιάμεση πλευρά του παλιού και του νέου ιρακινού πολιτικού κόσμου. Και την παραδίδουν στους ισλαμοφασίστες του ΑΣΙΕΙ, δηλαδή στους ανθρώπους του Ιράν, γιατί αυτοί οι τελευταίοι παριστάνουν την ενδιάμεση δύναμη που τάχα είναι ενάντια και στους σκληρούς αντιαμερικανούς σιίτες και ενάντια στους σανταμικούς.

Η τέχνη της Τεχεράνης είναι να παίζει

το γνωστό ρόλο του "κέντρου". Το πρώτο σύνθημα αυτού του κέντρου είναι: ούτε Αμερικάνοι, ούτε Σαντάμ. Το δεύτερο είναι: Ούτε συμμαχία με τους Αμερικάνους, ούτε ρήξη μαζί τους, που σημαίνει όχι συμμαχία με τους σιίτες αντιαμερικανούς "εξτρεμιστές" της τάσης Σαντρ που αποτελούν την σκληρή πλευρά της ιρακινής τακτικής. Πραγματικά, δεν μπορεί να φανταστεί κανείς πιο αχρεία, πιο καιροσκοπική και πιο δόλια πολιτική από εκείνη των φιλοϊρακινών μουλάδων του Ιράκ. Με δυο λόγια κάλουν ότι έκανε ο Α. Παπανδρέου στα πρώτα χρόνια της πασοκικής εξουσίας στη Ελλάδα. Κατασκευάζουν μέσα στις μάζες έναν έντονο στρατηγικό αντιαμερικανισμό (την ώρα που αυτοί οι ίδιοι κάλεσαν το λαό να μην αντισταθεί στα στρατεύματα των ΗΠΑ όταν εισέβαλαν στο Ιράκ), ενώ από την πίσω πόρτα συνεργάζονται με την αμερικανική διοίκηση για να παίρνουν γοργά από τα χέρια της όλο και μεγαλύτερα κομμάτια πολιτικής εξουσίας. (Δες προηγούμενα φύλλα της *Νέας Ανατολής*).

Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι είναι φυσικό να παρασύρεται η υπερδύναμη από μια τέτοια διπροσωπία. Αλλά εδώ δεν υπάρχει μια απόλυτη κάλυψη του πραγματικού πρόσωπου του διπρόσωπου. Το ΑΣΙΕΙ δεν κρύβει το φιλοϊρακινό χαρακτήρα του και η τάση Ράμσφελντ που κυριαρχεί στο στρατό των ΗΠΑ επίσης δεν κρύβει την έχθρα της απέναντι στο Ιράν. Κυρίως όμως το ΑΣΙΕΙ δεν κρύβει όπως είπαμε τον φανατικό αντιαμερικανισμό του, όσο και να μην τον μετατρέψει σε βία. Άρα η υπερδύναμη ξέρει, αλλά δέχεται να εξαπατηθεί επειδή βρίσκεται σε προφανή αδυναμία να βρει ουσιαστικά στηρίγματα μέσα στη χώρα. Αυτή η αδυναμία είναι καταρχήν σύμφυτη με την εξωτερική επέμβαση και συνακόλουθα με το εσωτερικό πολιτικό κενό που την ακολούθησε, αλλά πιο πολύ είναι σύμφυτη με την διεθνή πολιτική απομόνωση των ΗΠΑ και την βαθιά εσωτερική κρίση και διάβρωση τους. Το κενό εξουσίας ήταν αναγκαίο να προκύψει από την ώρα που δεν υπήρχαν οι εσωτερικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που θα παίρνανε την εξουσία μετά την κατάρρευση του σανταμικού καθεστώτος. Το χάος και οι λεηλασίες που ακολούθησαν αυτήν την κατάρρευση ήταν λοιπόν αναγκαίες συνέπειες της εξωτερικής επέμβασης και μοιραία χρεώθηκαν από το λαό στον επεμβασέα.

Αντίθετα ωστόσο από την εικόνα που δίνουν οι επιθέσεις στο στρατό των ΗΠΑ η ιρακινή κοινή γνώμη δεν είναι ακόμα εχθρική στις ΗΠΑ. Σύμφωνα μάλιστα με όλες τις ενδείξεις το πιο μεγάλο κομμάτι του λαού, εκείνο που αρχικά είδε τους αμερικανούς σαν απελευθερωτές, ιδιαίτερα το πιο δημοκρατικό και η διανοήση δεν θέλει ούτε τώρα να φύγουν οι Αμερικάνοι πριν τουλάχιστον επιτευχθεί κάποια πολιτική και οικονομική σταθεροποίηση. Αυτό ισχύει και για τη βάση των σιτών. Όμως η γενική τάση είναι να μειώνονται οι συμπάθειες και να αυξάνεται η δυσάρεσκεια ακόμα και το μίσος απέναντι σε αυτούς με γρήγορους ρυθμούς.

Μόνο του το κενό και οι λεηλασίες δεν μπορούν να εξηγήσουν αυτή την μεταστροφή όπως πιστεύουν οι ίδιοι οι Αμερικανοί.

Η εξήγηση που δίνουν οι ίδιοι οι αμερικανοί και οι σύμμαχοί τους γι αυτό είναι ότι εξ αιτίας των λεηλασιών δεν μπόρεσαν να αποκαταστήσουν τις βασικές υλικές συνθήκες ζωής των κατοίκων ακόμα

ΣΦΑΔΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΙΡΑΚΙΝΗ ΠΑΓΙΔΑ Η ΠΙΟ ΗΛΙΘΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 9

και στο ύψος της προηγούμενης άθλιας κατάστασης. Αυτό σε μεγάλο βαθμό ισχύει για την πετρελαιοπαραγωγή, την ηλεκτροπαραγωγή και την ύδρευση που χτυπήθηκαν πιο πολύ από τις λεηλασίες και το οικονομικό σαμποτάζ. Όμως η αληθινή αιτία της μεταστροφής βρίσκεται στην πολιτική ηγεμονία που έχει από την πρώτη στιγμή μέσα στο Ιράκ το ιδεολογικό μέτωπο που έχουν συμπήξει οι ισλαμοφασίστες με τους νικημένους σανταμικούς. Μόνο αυτοί μιλάνε στο λαό. Μόνο οι πρώτοι μάλιστα από αυτούς έχουν εμπειρία πολιτικά στελέχη για να μιλάνε στο τύπο και στα ραδιόφωνα και να ζυμώνουν καθημερινά παντού μέσα στις μάζες. Μόνο αυτοί έχουν συγκροτημένα κεντρικά πολιτικά επιτελεία ώστε να συντονίζουν σε εθνική κλίμακα την προπαγάνδα και τη βία τους απέναντι στους λίγους δημοκράτες που επέζησαν από μια τόσο πολύχρονη και σκληρή δικτατορία σαν την σανταμική.

Είναι λοιπόν αυτές οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που μετατρέπουν αυτόματα κάθε αδυναμία και καταστροφή σε οποιοδήποτε επίπεδο σε πολιτικό εργαλείο ενάντια στις ΗΠΑ. Για παράδειγμα έχουν πείσει πολύ κόσμο με τη θέση ότι όλες τις καταστροφές και τις λεηλασίες τις πραγματοποίησαν οι ίδιοι οι αμερικάνοι επίτηδες για να εξαθλιώσουν τους ιρακινούς και ύστερα μέσα από αυτή την εξαθλίωση να τους γίνουν απαραίτητοι ώστε να κλέψουν τελικά τα πετρέλαιά τους.

Αυτά τα λέει και η διεθνής σοσιαλφασιστική προπαγάνδα που οι εμπνευστές της ξέρουν πολύ καλά ότι εκείνο που έφερε τις ΗΠΑ στο Ιράκ δεν είναι η οικονομία του πετρελαίου, αλλά η αντιτρομοκρατική ψύχωση και ο πανικός του συνόλου της αμερικάνικης αστικής τάξης ύστερα από το χτύπημα στους δίδυμους πύργους. Η κατοχή του Ιράκ θα κοστίζει στις ΗΠΑ με τους πιο μετριοπαθείς υπολογισμούς πάνω από 100 δισεκατομμύρια δολάρια, την ώρα που το **σύνολο** των εισοδημάτων ενός χρόνου από την πώληση του πετρελαίου είναι 15 δισεκατομμύρια δολάρια. “Θα ήταν μια πολύ κακή καπιταλιστική επένδυση” σχολιάζει στο κύριο άρθρο της η Μοντ της 23 του Μάρτη η οποία, αν και καταδίκασε σθεναρά αυτό τον πόλεμο, παραθέτει τους παραπάνω αριθμούς για να αποδείξει ότι ο πόλεμος δεν έγινε για το πετρέλαιο. Οι ΗΠΑ θέλουν στο Ιράκ, όπως και στο Αφγανιστάν την πιο σύντομη δυνατή απαγκίστρωση και τα πιο λίγα έξοδα αφού προηγουμένα εγκαταστήσουν μια φιλική τους κυβέρνηση. Όμως ελλείψει οποιασδήποτε άλλης προπαγάνδας η σοσιαλφασιστική είναι η μόνη που μπορεί να πιάσει σε μια χώρα που είχε ζήσει τη λεηλασία του εθνικού πλούτου από τη μικρή δράκα της σανταμικής ολιγαρχίας.

Απέναντι σε αυτούς τους πολιτικούς συσχετισμούς που λίγο μετά την είσοδό τους στη Βαγδάτη άρχισαν να διαπιστώνουν οι επεμβασίες θα μπορούσαν να αντιδράσουν με δύο τρόπους για να επιβάλουν τα σχέδιά τους. Είτε θα έπρεπε να ασκήσουν δικτατορία σε όλα τα αντιαμερικανικά πολιτικά κόμματα, όπως θα έκανε κάθε πραγματικά κατοχική ιμπεριαλιστική δύναμη με ρώσικα και χιτλερικά χαρακτηριστικά, είτε θα ευνοούσαν από την πρώτη στιγμή με όπλα και με πολιτική εξουσία τους δημοκράτες κάθε τάσης ενάντια στους φιλοϊρανούς ισλαμιστές και στους σανταμικούς, όπως θα έκανε μια ξένη κυβέρνηση που θα κέρδιζε έναν αντιφασιστικό πόλεμο. Και στις δυο περιπτώσεις η χώρα θα έμπαινε σε έναν εμφύλιο πόλεμο στον οποίο θα παιζόταν τελικά και η σχέση της με τις ΗΠΑ.

Όμως οι σημερινές ΗΠΑ είναι διπλωματικά ανίσχυρες και όχι φασιστικές για να μπορούν να κάνουν το πρώτο και πολύ ιμπεριαλιστικές για να μπορούν να κάνουν το δεύτερο, αφού αυτό θα σήμαινε τελικά την εγκατάσταση μιας δημοκρατικής αντιιμπεριαλιστικής, οπότε και αντιαμερικάνικης εξουσίας στο Ιράκ. Έτσι έκαναν το μόνο που μπορούσαν να κάνουν σύμφωνα με τη φύση τους: **Άρχισαν να παραδίδουν την εξουσία σε εκείνους που θεώρησαν τους μικρότερους εχθρούς τους, δηλαδή στους φιλοϊρανούς σίτες και στον ΟΗΕ, δηλαδή στο μέτωπο Ρωσίας-Γαλλίας, Γερμανίας. Αυτή η διαδικασία συνεχίζεται με όλο και πιο γρήγορους ρυθμούς ιδιαίτερα όσο δυναμώνουν τα στρατιωτικά και τα οικονομικά προβλήματα των επεμβασίων.**

Η πάλη των δύο γραμμών στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Ο Μπρέμερ

Είναι αλήθεια ότι αυτή η παράδοση εξουσίας δεν γίνεται εύκολα, δηλαδή δεν γίνεται δίχως μια ισχυρή διαμάχη των δύο βασικών διαμορφωμένων τάσεων και γραμμών στο εσωτερικό της αμερικανικής πολιτικοδιπλωματικής μηχανής και δίχως τη βαθιά διάβρωση αυτής της μηχανής από τους πράκτορες και τους πιστούς φίλους της Ρώσικης υπερδύναμης. Οι δύο τάσεις που συγκρούονται είναι γνωστές: Από τη μια η τάση Ράμσφελντ του Πενταγώνου, από την άλλη η τάση Πάουελ του Στέιτ Νηπάρτμεντ. Και οι δυο πέφτουν θύματα της ρώσικης προβοκάτσιας και θεωρούν σαν κύριο εχθρό τους αυτό που νομίζουν ότι τους επιτίθεται, δηλαδή τις δικτατορίες του τρίτου κόσμου. Η διαφορά τους βρίσκεται στο εξής. Η τάση Ράμσφελντ, η πιο “εθνικιστική” αμερικάνικη τάση, θεωρεί ότι σε αυτόν τον πόλεμο η αμερικάνικη υπερδύναμη μπορεί να βασίζεται μόνο στον εαυτό της και στους στενούς και ανεπιφύλακτους συμμάχους της όπως αυτοί είχαν διαμορφωθεί κυρίως στην εποχή του ψυχρού πολέμου ενάντια στην ΕΣΣΔ. Η τάση Πάουελ, που εκφράζει πιο βαθιά τον αμερικανικό οικονομικό ιμπεριαλισμό και γι’ αυτό είναι η πιο επεμβατική, θεωρεί αντίθετα ότι η αμερικάνικη υπερδύναμη μπορεί να νικήσει μόνο σε συνεργασία με το ρωσοκινεζικό άξονα και κατά συνέπεια σε συνεργασία με κάθε ευρύτερο μέτωπο που διαμορφώνει αυτός ο άξονας με χώρες του δεύτερου και τρίτου κόσμου. Η πιο άμεση και πρακτική εκδήλωση της διαφοράς των δύο γραμμών γίνεται πάντα στο ζήτημα του ΟΗΕ, επειδή αυτός αποτελεί το πιο θεσμικά ισχυρό και πιο πλατύ μέτωπο της ρώσικης διπλωματίας. Η τάση Ράμσφελντ θέλει κατά κανόνα παράκαμψη του ΟΗΕ, η τάση Πάουελ θέλει να περνάει τα πάντα μέσο του ΟΗΕ. Είναι φυσικό λοιπόν που η ρώσικη διπλωματία και τα τσιράκια της παντού στον κόσμο εκθειάζουν την τάση Πάουελ και κατηγορούνε σαν υπεύθυνη για κάθε κακό την τάση Ράμσφελντ. Ακόμα πιο φυσικό είναι που ότι πιο πρακτικό υπάρχει μέσα στην αμερικανική διοίκηση κρύβεται και χτυπά κάτω από την ομπρέλα του Πάουελ και γενικά της υφεσιακής γραμμής της αμερικανικής αστικής τάξης. Γιατί η γραμμή Πάουελ, όπως και η αντίθετή της, υπάρχει ανεξάρτητα από τον κάθε φορέα εκφραστή της και είναι αυτή που επέτρεψε σε έναν πιστό φίλο της ρώσικης διπλωματίας να καταλάβει ακόμα και την ίδια την προεδρία των ΗΠΑ (Κλίντον). Ο Τένετ λοιπόν, ο αρχηγός της ΣΙΑ άνθρωπος του Κλίντον, δεν θα μπορούσε να υπάρχει έξω από έναν Πάουελ με τον οποίο να αλληλοκαλύπτεται και συνεργάζεται σε κάθε βήμα. Ανάλογα ισχύουν και για τον Μπρέμερ τον νέο διοικητή του Ιράκ που αποδεικνύεται ότι είναι ταυτισμένος με την

γραμμή Κλίντον-Τένετ. Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι ανέβηκε επί Κλίντον και Τένετ στην νευραλγική θέση του επικεφαλής της αμερικανικής αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας και τώρα πήρε τη καίρια θέση του πολιτικού διοικητή του Ιράκ. Αυτόν τον βλέπουμε τώρα στο Ιράκ να κάνει τα πάντα για να δυναμώσει τη θέση των ισλαμοφασιστών και πιο πολύ του ΟΗΕ στην σημερινή μεταβατική πολιτική εξουσία του Ιράκ. Η τοποθέτηση του Μπρέμερ σε αυτή τη θέση και η καθαίρεση του στρατηγού Γκάρνερ που ήταν άνθρωπος του Ράμσφελντ ήταν προϊόν της πιο σκληρής ως τα τώρα διαμάχης ανάμεσα στις δυο γραμμές και στα δυο πολιτικά επιτελεία της προεδρίας Μπους. Την έκβαση της μάχης έκρινε η συμβιβαστική θέση που κράτησε ο Τσένυ απέναντι στους Πάουελ-Τένετ όταν αυτοί απαίτησαν αποφασιστικά την απομάκρυνση του Γκάρνερ. Το αντάλλαγμα που δόθηκε στους Ράμσφελντ και Τσένυ ήταν ότι ο Μπρέμερ θα δούλευε κάτω από την καθοδήγηση του Ράμσφελντ. Σε λίγο καιρό όμως αυτός είχε χαράξει τη δικιά του γραμμή και σύντομα έφερε τον πολιτικό του προϊστάμενο προ τετελεσμένων.

Αλλά οι εγκάθετοι, οι πράκτορες και οι συνωμοσίες δεν κρίνουν ποτέ την γενική κίνηση των πραγμάτων. Εκείνο που κάνουν είναι να επιταχύνουν αυτή την κίνηση και κυρίως να πετυχαίνουν τον αιφνιδιασμό του αντιπάλου μέσα από μια καθολική και καλά προετοιμασμένη αστραπιαία επίθεση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση εκείνο που κάνουν είναι να βοηθάνε τη σκούπα των ΗΠΑ ώστε το συντομότερο δυνατό και με τη μεγαλύτερη ασφάλεια αυτή να σύρει το κάποτε ανεξάρτητο και μάλιστα φιλοδυτικό Ιράκ στο ρώσικο φαράσι.

Σε πρώτη φάση πέτυχαν να δώσουν στον ΟΗΕ τη δυνατότητα να παίζει έναν αποφασιστικό ρόλο στο σχηματισμό της μεταβατικής κυβέρνησης. Σε δεύτερη επιδίωκουν να δώσουν στον ΟΗΕ την πολιτική ηγεμονία και στον τομέα της στρατιωτικής και αστυνομικής μηχανής.

Ο Μπρέμερ πέτυχε να βάλει τον ΟΗΕ στο παιχνίδι του σχηματισμού της μεταβατικής κυβέρνησης και να ανοίξει διάπλατα το δρόμο στους ρωσόφιλους μέσα σε αυτήν. Όμως αυτό θα ήταν αδύνατο να το πετύχει αν προηγούμενα η θέση των ΗΠΑ δεν είχε αρχίσει να γίνεται δύσκολη επί τόπου. Χρειάζονταν οι αλληπάλληλοι σκοτωμοί αμερικανών στρατιωτών, η αδυναμία να στηθεί μια νέα στοιχειώδης κρατική διοίκηση και ο αυξανόμενος αντιαμερικανισμός για να περάσει η γραμμή Ράμσφελντ σε στρατηγική άμυνα. Αυτή η άμυνα σηματοδοτήθηκε από την απόφαση 1483 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, στο οποίο σύρθηκαν οι ΗΠΑ προκειμένου να τους δοθεί άδεια για τις εξαγωγές πετρελαίου από το Ιράκ. Δίχως να μπορούν να εξάγουν το ιρακινό πετρέλαιο οι ΗΠΑ θα έπρεπε να πληρώνουν οι ίδιες για την επιβίωση της χώρας, πράγμα που θα τις οδηγούσε σε χρεωκοπία εφόσον μάλιστα αυτά τα ποσά θα προστίθονταν στα 4 δις δολάρια που οι ΗΠΑ δίνουν κάθε μήνα για την παραμονή των δυνάμεών τους στο Ιράκ. Με την απόφαση 1483 το μέτωπο Ρωσίας, Γαλλίας, Κίνας υποχρέωσε τις ΗΠΑ να δεχτούν έναν “ειδικό αντιπρόσωπο του Γ. Γραμματέα του ΟΗΕ” ο οποίος “θα είναι ανεξάρτητος” και θα “εργάζεται μαζί με την Αρχή, τον ιρακινό λαό και άλλες σχετικές οντότητες για την αποκατάσταση των πανεθνικών και τοπικών θεσμών ή για την δημιουργία τέτοιων θεσμών, που θα επιτρέψουν την εγκατάσταση μιας αντιπροσωπευτικής κυβέρνησης...και για την επιβολή μιας διαδικασίας που θα καταλήξει στην εγκατάσταση μιας αντιπροσωπευτικής ιρακινής κυβέρνησης, που θα αναγνωρίζεται από τη διεθνή κοινότητα”.

Όταν πάρθηκε η απόφαση 1483 ο διεθνής τύπος είδε σε αυτήν μια πολιτική νίκη των αμερικανών επειδή με αυτήν ο ΟΗΕ αναγνώριζε τα τετελεσμένα της αμερικανικής εισβολής, δηλαδή την ίδια την εισβολή και την πολιτική Αρχή που αυτοί εγκατέστησαν στο Ιράκ. Αλλά αυτό δεν ήταν μια ήττα του ΟΗΕ, ήταν μια πολιτική ήττα και μια γελοιοποίηση για όλους όσους έκαναν σημαία τους την αντίθεση του ΟΗΕ με τις ΗΠΑ στην περίοδο του πολέμου και πριν από αυτόν, και που τώρα ακόμα συνεχίζουν να μιλάνε για “παράνομο” πόλεμο των ΗΠΑ, επειδή τάχα δεν έγινε με έγκριση του ΟΗΕ. Ίδού τώρα και η έγκριση του “παράνομου” πολέμου. Βεβαίως η δόλια ρώσικη διπλωματία και οι άθλιοι συνοδοιπόροι της, η γαλλική και η γερμανική αρνούνται ότι η απόφαση 1483 σημαίνει έγκριση της εισβολής. Μα αν δεν είναι έγκριση της εισβολής η έγκριση της πολιτικής εξουσίας που εγκατέστησαν οι εισβολείς, τότε τι άλλο σημαίνει η λέξη έγκριση; Η απόφαση 1483 είναι μια καθαρή νίκη της ρώσικης διπλωματίας, επειδή χάρη στην αμερικάνικη εισβολή και χωρίς να εκτίθεται η ίδια, εγκαθιστά στο Ιράκ μια νέα παράλληλη πηγή εξουσίας δίπλα στην αμερικανική.

Αλλά και η φράση “παράλληλη εξουσία” που χρησιμοποιήσαμε παραπάνω είναι κολακευτική για την αμερικάνικη εξουσία στο Ιράκ. Στην πράξη αποδειχτηκε και μάλιστα πολύ σύντομα μετά την απόφαση 1483 ότι η εξουσία του ΟΗΕ είναι πολύ πιο ισχυρή από την αμερικάνικη στο επίπεδο του σχηματισμού της εσωτερικής μεταβατικής εξουσίας στο Ιράκ. Γιατί ο εκπρόσωπος του ΟΗΕ Σέρτζιο Βιέρα Ντε Μέλο είχε τελικά μαζί του και τον ίδιο τον Μπρέμερ και από κοινού μαζί του κατάφερε να συγκροτήσει μια μεταβατική κυβέρνηση που ακόμα δεν έχει ασκεί ολοκληρωμένη εξουσία από ιρακινούς στην οποία τον πρώτο λόγο έχουν οι αντιαμερικανικές πολιτικές δυνάμεις και προσωπικότητες. Αποδείχτηκε βέβαια στη συνέχεια με τη δολοφονία αυτού του απεσταλμένου ότι αυτός και η κυβέρνηση που εγκατέστησε αποτελούσαν μόνο ένα χρήσιμο ενδιάμεσο στάδιο στην κυριαρχία των σοσιαλϊμπεριαλιστών μέσα στο Ιράκ. Πάντως η κυβέρνηση αυτή εγκρίθηκε αμέσως από τη Ρωσία και το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Να γιατί χρειάστηκε πρώτα να πέσει ο Γκάρνερ και να τοποθετηθεί ο Μπρέμερ και ύστερα να βγει η απόφαση 1483. Ο ρωσοκινεζικός άξονας ήθελε απτές εγγυήσεις πριν εγκρίνει την αμερικανική μισοκατοχή στο Ιράκ.

Η κατάργηση της μεταβατικής κυβέρνησης Γκάρνερ

Ο σχηματισμός αυτής της μεταβατικής κυβέρνησης ήταν ένα εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα για τον Μπρέμερ. Η πρώτη του δουλειά μόλις τοποθετήθηκε ήταν να καταργήσει την μεταβατική κυβέρνηση που ετοίμαζε ο Γκάρνερ. Αυτή η επερχόμενη κυβέρνηση προκαλούσε αποστροφή στο ρώσικο μέτωπο και αυτό φάνηκε από την ταχτική της αποχής που τηρούσε απέναντι στις διαδικασίες σχηματισμού της του ιρακινού ΑΣΙΕΙ. Εκείνο που προκαλούσε κυρίως την αποστροφή ήταν ότι ο Γκάρνερ εφαρμόζε, όσο του ήταν δυνατό, την εξής γραμμή για κάθε πόστο μεταβατικής εξουσίας, είτε επρόκειτο για τη διοίκηση των πόλεων, είτε για τη διοίκηση της αστυνομίας και των δημόσιων οργανισμών, είτε ακόμα για την οικοδόμηση ενός νέου στρατού: Χρησιμοποιούσε εκείνα τα εμπειρικά στελέχη του παλιού κρατικού μηχανισμού, βασικά μεσαία, που δεν είχαν εμπλακεί στον καταπιεστικό μηχανισμό του Σαντάμ και γι’ αυτό δεν είχαν αντιπάθειες στο λαό. Βεβαίως αυτά ήταν και τα μοναδικά στελέχη

που ήταν διατεθειμένα να συγκρουστούν με τον σιιτισμό. Έτσι ο Μπρέμερ δεν αρκέστηκε να ακυρώσει την κυβέρνηση που ετοίμαζε ο Γκάρνερ, αλλά συμμορφώθηκε με τις απαιτήσεις των σιιτών και καθαίρεσε μερικούς από τους τοπικούς ηγέτες με κύρος που είχαν εγκατασταθεί επί Γκάρνερ. Αυτή την πλατφόρμα ο Μπρέμερ δεν την έκρυψε, αλλά την επισήμοποίησε με ένα διάταγμα για την “εκκαθάριση των μπαταθιστών”, που το εξέδωσε αμέσως μόλις εγκαταστάθηκε στη θέση του στις 16 του Μάη. Σύμφωνα με αυτό κανένα στέλεχος του προηγούμενου καθεστώτος δεν θα μπορεί να καταλαμβάνει “θέσεις με αποφασιστικές αρμοδιότητες ή θέσεις υπευθυνότητας”. Σύμφωνα με την Μοντ της 18 του Μάη αυτή η απόφαση απομάκρυνε από όλες τις σοβαρές διοικητικές θέσεις περίπου 15.000 έως 30.000 στελέχη που ήταν ταυτόχρονα και η σουιτική ελίτ, δηλαδή τα μόνα μη σιίτικα στελέχη που είχαν τις γνώσεις και την ικανότητα να διοικήσουν ένα Ιράκ που όλο και περισσότερο βυθίζεται στο χάος. Δυο μέρες μετά ακολούθησε ένα νέο διάταγμα που καλούσε και τα χαμηλόβαθμα στελέχη του Μπάαθ περίπου 200.000 άτομα να παρυσιαστούν στις αμερικανικές αρχές και την επομένη άλλο ένα, το πιο σημαντικό, που διέλυε τον ιρακινό στρατό και αποστράτευε όλους τους αξιωματικούς του. Αυτό το τελευταίο έφερε μια μεγάλη όξυνση στις σχέσεις του στρατού με τους αμερικανούς γιατί η αποστράτευση σήμαινε ότι αυτοί παύανε να πληρώνονται και να έχουν οποιαδήποτε εισοδήματα. Σημειώθηκαν μάλιστα μερικές εξεγέρσεις. Αρχικά την γραμμή της “απομπαθοποίησης” την έριξε η τάση Σαλαμί του Ιρακινού Δημοκρατικού Κογκρέσου, που είχε την αυταπάτη ότι τις θέσεις των μπααθικών θα τις έπαιρνε ή ίδια και το υπόλοιπο δυτικόφιλο ρεύμα της κοινωνίας. Αλλά όταν οι εκκαθαρίσεις πήραν μια τόσο τεράστια έκταση και το πολιτικό και διοικητικό κενό δεν το κατέλαμβανε κανένα δημοκρατικό πολιτικό ρεύμα, αλλά όλο και περισσότερο κυριαρχούσε το χάος και οι σιίτες, τότε και ο Σαλαμί στάθηκε απέναντι στη νέα αμερικανική εξουσία και το είδος της απομπαθοποίησης που αυτή εγκαθίδρυσε. Ανάλογη ήταν και η αντίδραση των δυτικόφιλων Κούρδων που έχουν ηγέτη τους τον Μπαρζανί του Κουρδικού Δημοκρατικού Κόμματος.

Στην πραγματικότητα η εκκαθάριση όλης της υπάρχουσας διοικητικής ελίτ έγινε για να μην είναι δυνατή καμιά αληθινή αυτοκυβέρνηση των ιρακινών, για να μην είναι δυνατή οποιαδήποτε εθνική εξουσία ώστε μέσα στο χάος στο κενό και στη σύγχυση να δυναμώσει ο ρόλος του εξωτερικού παράγοντα κάθε είδους. Η μεταβατική κυβέρνηση που ετοίμαζε ο Γκάρνερ ήταν λοιπόν μια κυβέρνηση που θα μπορούσε να κυβερνήσει το Ιράκ σε συνεργασία με την παλιά ελίτ ώστε να μπορούν οι ΗΠΑ να αποδεδουλευτούν και ταυτόχρονα ο ΟΗΕ να μην πατήσει το πόδι του στο Ιράκ. Επρόκειτο ακριβώς για την απαγκίστρωση που την θέλει διακαώς η τάση Ράμφελντ και καθόλου η τάση Πάουελ, αντίθετα από εκείνο που πιστεύει ο πολύς κόσμος.

Ο σχηματισμός του Μεταβατικού Συμβουλίου

Μόλις ο Μπρέμερ κατήργησε την σχετική ανεξάρτητη ιρακινή μεταβατική κυβέρνηση, έβαλε μπρος για να στήσει τη νέα εξαρτημένη από τον ΟΗΕ. Αρχικά για να δικαιολογήσει τη διάλυση της παλιάς κυβέρνησης και για να βάλει τέλος στην πολιτική της απαγκίστρωσης, δήλωσε πως δεν πρόκειται να υπάρξει νέα κυβέρνηση, αλλά θα είναι η ίδια η αμερικανική κατοχική αρχή που θα κυβερνήσει τη χώρα και δίπλα σε αυτή την αρχή θα υπάρχει ένα ιρακινό μεταβατικό σχήμα με περιορισμένες εξουσίες, βασικά συμβουλευτικές.

Όπως θα περίμενε κανείς η δήλωση αυτή εξήγειρε το σύνολο των ιρακινών πολιτικών δυνάμεων από τους σιίτες και τον Ταλαμπανί, ως τους Σαλαμί και Μπαρζανί, που άρχισαν να μιλάνε για αμερικανική κατοχή και ζήτησαν περισσότερες και ουσιαστικότερες εξουσίες για το μεταβατικό σχήμα. Ο Μπρέμερ παρίστανε το δύσκολο. Σε αυτό ακριβώς το σημείο εμφανίστηκε σαν “σωτήρας” της ιρακινής αυτοδιοίκησης και μεσολαβητής ανάμεσα σε αυτήν και την αμερικανική αρχή ο Ντε Μέλο. Ο Ντε Μέλο με το δικαίωμα που του έδινε η 1483 συναντήθηκε με όλους τους ιρακινούς πολιτικούς σχηματισμούς. Ο ΟΗΕ έγινε ακόμα πιο δυνατός από την ώρα που οι σιίτες για να πιέσουν την αμερικανική διοίκηση έπαψαν να επικοινωνούν απ’ ευθείας με τον Μπρέμερ, και ανέθεσαν στον Μτε Μέλο να μεταφέρει σε αυτόν τα αιτήματα και τις απειλές τους. Στις 30 του Ιούνη ο Αλ Σιστάνι, επίσημος θρησκευτικός ηγέτης των σιιτών του Ιράκ (και όχι υποτακτικός του Ιράν) ανέθεσε στον Ντε Μέλο να μεταφέρει μήνυμα του στον Μπρέμερ σύμφωνα με το οποίο η Χάβζα (θεολογική σχολή) της Νατζάφ είχε έτοιμο έναν Φετβά (θρησκευτικό διάταγμα) που θεωρεί παράνομο ένα Σύνταγμα που θα έχει γραφεί από τους Αμερικανούς ή οποιουδήποτε εγκαθέρουσε τους. Ο Μοχαμέντ Μπακέρ αλ Χακίμ του ΑΣΙΕΙ τον οποίο ο Ντε Μέλο επίσης συνάντησε ήταν ακόμα πιο σαφής: “Αν ο ίδιος ο κ. Μπρέμερ διορίσει μια διοίκηση και υπαλλήλους, αυτή θα είναι παράνομη. Θα είναι αντίθετη με την απόφαση του ΟΗΕ” (Μοντ, 30 Ιούνη). Προηγούμενα στις 15 Ιούνη το ΑΣΙΕΙ κάνοντας επίδειξη δύναμης είχε σχηματίσει στη Νατζάφ ενάντια στους αμερικανούς μια “συντονιστική επιτροπή” που περιλάμβανε όλα τα σιίτικα κόμματα και πέντε κοσμικά κόμματα που επίσης αποτελούνταν από σιίτες (Μοντ, 18 Ιούνη).

Τα αποτελέσματα αυτής της πίεσης δεν άργησαν να έρθουν. Στις 12 του Ιούλη και ύστερα από εντατικές διαπραγματεύσεις σχηματίστηκε ένα σχήμα με το όνομα “Μεταβατικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης” που μπορεί επίσης να μεταφραστεί και σαν “Μεταβατικό Κυβερνητικό Συμβούλιο”. Αντίθετα από τις αρχικές δηλώσεις του Μπρέμερ ότι αυτό το όργανο θα ήταν συμβουλευτικό κατέληξε στο ακριβώς αντίθετο του, να έχει τις πιο πλατειές αποφασιστικές αρμοδιότητες.

Οι εξουσίες του οργάνου είναι οι εξής: Τα μέλη του θα μπορούν να υποδεικνύουν τους υπουργούς μιας μελλοντικής κυβέρνησης και να τους παύουν, να τοποθετούν τους ιρακινούς επιτετραμμένους (πρακτικά ισοδύναμους των πρεσβετών) στο εξωτερικό, να συντάσσουν τον προϋπολογισμό, ενώ θα μπορούν να εγκαταστήσουν μια επιτροπή που θα είναι επιφορτισμένη να συντάξει ένα σχέδιο Συντάγματος. Αλλά οι άμεσες αρμοδιότητες αυτού του οργάνου είναι ακόμα πιο ζωτικές, αφού περιλαμβάνουν την ευθύνη της αστυνόμευσης, της διοίκησης των νευραλγικών δημόσιων οργανισμών και ακόμα το δικαίωμα να ετοιμάζουν “τις πολιτικές σε ζητήματα που αφορούν την εθνική ασφάλεια του Ιράκ, στα οποία συμπεριλαμβάνεται η επανοικοδόμηση των ιρακινών ενόπλων δυνάμεων και της δικαιοσύνης” (Μοντ, 15 Ιούλη).

Σύμφωνα με τα επίσημα έγγραφα της συμφωνίας η Αμερικανική Αρχή διατηρεί το δικαίωμα του βέτο πάνω στις αποφάσεις του Μεταβατικού Συμβουλίου, αλλά τα μέλη του Συμβουλίου με επικεφαλής τους τον Αντνάν Πατσαατί δήλωσαν στους δημοσιογράφους κιάλας τη μέρα της εναρκτήριας τελετής ότι πήραν διαβεβαιώσεις από την αμερικανική αρχή ότι όλες οι αποφάσεις τους θα γίνονταν δεκτές από αυτήν την αρχή και δεν θα αντιμετώπιζαν κανένα βέτο (Νιου Γιρκ Τάιμς, 14 Ιούλη). Στην πραγματικότητα όλα θα κριθούν από τους πραγματικούς συσχετισμούς δύναμης στο Ιράκ και μέσα στην αμερικανική διοίκηση.

Όλη πάντως η σημερινή πολιτική σύγκρουση στο Ιράκ έχει να κάνει με την πραγματική πολιτική εξουσία που θα αποσπάσει στην πράξη το νέο σχήμα. Μέχρι στιγμής οι ουσιαστικές διοικητικές εξουσίες βρίσκονται στα χέρια των ΗΠΑ. Έτσι όλο το ζήτημα για τους σοσιαλιμπεριαλιστές είναι το πώς θα εξαναγκάσουν τις ΗΠΑ να παραδώσουν το ταχύτερο δυνατό την εξουσία στο Μεταβατικό Συμβούλιο. Αυτό το απαιτεί πιο καθαρά από όλους η Γαλλία με το στόμα του Βιλνέλ σε συνέντευξη του στη Μοντ της 23 Αυγούστου.

Η πολιτική σύνθεσή αυτού του οργάνου είναι στο ύψος των εξουσιών του και η ρωσόφιλη φύση της διακρίνεται προς το παρόν κυρίως με έμμεσο, αλλά εντελώς ασφαλή τρόπο. Αποτελείται λοιπόν το Μεταβατικό Συμβούλιο από 25 μέλη εκ των οποίων τα 13 είναι σιίτες. Αυτό είναι ένα ισχυρό στοιχείο, αλλά από μόνο του δεν φτάνει αφού ο σιιτισμός έχει ακόμα μέσα του πολλές τάσεις. Πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι το ΑΣΙΕΙ είχε τον τελικό λόγο πάνω στη σύνθεσή του Μεταβατικού Συμβουλίου. Σύμφωνα με την Νιου Γιρκ Τάιμς της 13 του Ιούλη το κυβερνητικό σχήμα έκλεισε μετά από μια δραματική νύχτα στη διάρκεια της οποίας το ΑΣΙΕΙ έθεσε τους όρους του στον Μπρέμερ για τη σύνθεση του οργάνου και αυτοί έγιναν τελικά δεκτοί. Οι όροι ήταν να διαγραφούν τρία ονόματα από το 25μελές Συμβούλιο. Ένα από αυτά ήταν εκείνο του σιίτη κληρικού Φαρκάντ Κασβίνι που το ΑΣΙΕΙ τον κατηγορήσε ότι ήταν καταδότης της μυστικής αστυνομίας του Σαντάμ. Επίσης στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων σβήστηκε από τη λίστα το όνομα της φυσικού Λένας Αμπούντ και στη θέση της τοποθετήθηκε ο ηγέτης του ρωσόδουλου Κομμουνιστικού Κόμματος του Ιράκ Μαγίντ Μούσα. Τα πιο χαρακτηριστικά ωστόσο σημάδια για το σε ποιον βρίσκεται πιο κοντά η νέα κυβέρνηση, στον ΟΗΕ ή στις ΗΠΑ είναι ότι, πρώτον στην ιδρυτική τελετή του νέου κυβερνητικού σχήματος που έγινε την άλλη μέρα μίλησε μόνο ένας μη ιρακινός, ο Ντε Μέλο και δεύτερο ότι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ δέχτηκε μια βδομάδα μετά από αυτή την τελετή, στις 22 του Ιούλη, να παρευρεθεί σε ειδική Συνεδρίαση του για το Ιράκ μια τριμελής αντιπροσωπία του Μεταβατικού Συμβουλίου, κάτι που δεν γίνεται ποτέ για μια μη αναγνωρισμένη διεθνώς κυβέρνηση. Έχει ακόμα περισσότερο νόημα το γεγονός ότι από τα τρία μέλη της αντιπροσωπείας μόνο ο ένας, ο Σαλαμί είναι φίλος των αμερικάνων και ανοιχτός αντίπαλος της ανάμειξης του ΟΗΕ, ενώ οι άλλοι δύο είναι, ο προαναφερμένος Αντνάν Πατσαατί που ζητούσε κιάλας από τις πρώτες μέρες του πολέμου την κυρίαρχη ανάμειξη του ΟΗΕ στο Ιράκ, και η Ακίλα Χασαμί που έγινε ουσιαστικά άτυπη υπουργός εξωτερικών της μεταβατικής κυβέρνησης, ενώ ως χθες ήταν το δεξί χέρι του υπουργού εξωτερικών του Σαντάμ Ταρέκ Αζίζ! Αυτό το τελευταίο μπορεί να εξηγήσει εκ των υστέρων τις φήμες των προπολεμικών στιγμών ότι ο Ταρέκ Αζίζ είχε διαφωνήσει με την αδιάλλακτη στάση του Σαντάμ και είχε ζητήσει τη ρωσική προστασία.

Για το ότι αυτή η κυβέρνηση αποτελεί μια πολιτική ήττα για τις ΗΠΑ και μια αντίστοιχη νίκη για τον ΟΗΕ μιλάει ανοιχτά ο βοηθός του Ντε Μέλο, ο λιβανέζος πρώην υπουργός πολιτισμού του Λιβάνου, Γκασσάν Σαλαμέ σε συνέντευξη του στη Μοντ στις 27 του Ιούλη. Λέει λοιπόν: “Σε ότι αφορά την αποτελεσματικότητα του (του Μεταβατικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης), ο Πολ Μπρέμερ ήθελε να ελέγχει τα πάντα, όμως ο ΟΗΕ βοηθούμενος από τους ίδιους τους ιρακινούς και από τις αντιαμερικανικές επιθέσεις, κατάφερε να τον πείσει για την αναγκαιότητα να δώσει ε-

ξουσίες στο Συμβούλιο. Χρειάστηκε να αποσπάσουμε μία-μία τις αρμοδιότητες του!” Πρόκειται για μια τρομακτική δήλωση. Ο Σαλαμέ δεν διστάζει να παραδεχτεί ότι οι αντιαμερικανικές επιθέσεις βοήθησαν τον ΟΗΕ στο έργο του. Από το σημείο αυτό δεν χρειάζεται παρά ένα βήμα για να σκεφτεί κανείς ότι αυτοί που πραγματοποιούν τις επιθέσεις καθοδηγούνται από την ίδια μεγάλη δύναμη που καθοδηγεί και τον ΟΗΕ και πιθανότατα τον ίδιο τον εξαιρετικό κύριο Σαλαμέ, ο οποίος περιέργως βγήκε εντελώς άθικτος από την έκρηξη που σκότωσε τον προϊστάμενό του Ντε Μέλο. Παράκατω ο Σαλαμέ καυχείται που ο ΟΗΕ απέσπασε από τους αμερικανούς το δικαίωμα να γράψουν το Σύνταγμα οι ιρακινοί οι ίδιοι, αλλά την ίδια στιγμή αποκαλύπτει ταυτόχρονα ότι είναι ο ΟΗΕ που ήδη οργανώνει τις συζητήσεις του Μεταβατικού Συμβουλίου για το Σύνταγμα και στις οποίες καλεί και ειδικούς νομικούς και εμπειρογνώμονες. Τόση ανεξαρτησία για τους ίδιους τους ιρακινούς!

Όσο για το πώς ήταν δυνατό ο Μπρέμερ, ο υποτιθέμενος άνθρωπος του Πενταγώνου να αλλάζει άρδην τις αρχικές του θέσεις και να υποκύπτει τόσο εύκολα στις αξιώσεις του ΟΗΕ και του αντιαμερικανικού μετώπου δίνοντας στο τελευταίο όλο και πιο ισχυρές θέσεις, οι άνθρωποι του ΟΗΕ έχουν κιάλας την εξήγησή στο στόμα τους: “Ο κος Μπρέμερ εξελίχθηκε και άρχισε να καταλαβαίνει καλύτερα το Ιράκ, έστω και αν χρειάστηκε να πάρει τις αποστάσεις του από τους σκληρούς της διοίκησης του Τζωρτζ Μπους”. Όλοι αυτής της κατηγορίας την ξέρουν καλά την συνταγή: Πρώτα καταλαμβάνουμε την θέση κλειδί με την συμφωνία των αντιπάλων μας και μετά, όσο ισχυροποιούμαστε, παίρνουμε τις αποστάσεις μας και τελικά συγκρούμαστε με αυτούς.

Το ασήκωτο βάρος της εμπλοκής για τις ΗΠΑ και ο ΟΗΕ

Η αλήθεια είναι ότι τώρα είναι όλο και πιο εύκολο στον Μπρέμερ να “εξελίσσει” και να “παίρνει τις αποστάσεις του από τους σκληρούς”. Η βασική αιτία για αυτό είναι ότι μπροστά στα αυξανόμενα προβλήματα που αντιμετωπίζουν έχουν αρχίσει να εξελίσσονται και οι ίδιοι οι σκληροί και να παίρνουν αποστάσεις από την προηγούμενη πολιτική τους.

Η ασταμάτητη στρατιωτική αιμορραγία μέσα στο Ιράκ, που όπως είπαμε σε αυτή τη φάση οφείλεται κυρίως στις επιθέσεις των πρακτόρων του ιρανορωσικού μετώπου, υποχρεώνει τις ΗΠΑ να εγκαταλείψουν τη στρατηγική της απαγκίστρωσης και να κρατάνε στη χώρα σχεδόν όλο τον αρχικό τεράστιο στρατό που έστειλαν εκεί. Αυτή η παραμονή τους βάζει μπροστά σε τρία προβλήματα: Το ένα είναι η αυξανόμενη δυσανεξία των στρατιωτών που είχαν πάρει διαβεβαιώσεις ότι θα επέστρεφαν στα σπίτια τους μόλις ο πόλεμος σταματούσε. Αυτή η δυσανεξία είναι τόσο έντονη που ένας στρατιώτης μιλώντας σε ένα τηλεοπτικό κανάλι ζήτησε από τον Ράμφελντ να παραιτηθεί, πράγμα που υποχρέωσε το Πεντάγωνο να βγάλει διαταγή να μην διαμαρτύρονται οι στρατιώτες στα ΜΜΕ. Το άλλο είναι ένα στρατηγικής φύσης στρατιωτικό πρόβλημα για τις ΗΠΑ καθώς μπλοκάρονται για πολύ καιρό σε ένα σημείο του πλανήτη τα δύο τρίτα των συνολικών δυνάμεων που αυτές διαθέτουν για το εξωτερικό, πράγμα που έρχεται σε σύγκρουση με το ισχύον στρατιωτικό τους δόγμα.

Το τρίτο πρόβλημα είναι οικονομικής φύσης και πιο χειροπιαστό. Η συντήρηση ενός στρατού περίπου 150.000 ανθρώπων συν το πολυάριθμο πολιτικό προσωπικό υποστηρίξης κοστίζει στις ΗΠΑ περισσότερα από 4 δισεκατομμύρια δολάρια το μήνα, πράγ-

ΣΦΑΔΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΙΡΑΚΙΝΗ ΠΑΓΙΔΑ Η ΠΙΟ ΗΛΙΘΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 11

μα που δεν το αντέχει ο ολοένα και πιο παθητικός κρατικός προϋπολογισμός τους.

Εξαιτίας των παραπάνω προβλημάτων είναι ζωτικής σημασίας για τις ΗΠΑ και για το επιτελείο Μπους να βρεθούν το συντομότερο δυνατό στρατιωτικές δυνάμεις άλλων χωρών για να αντικαταστήσουν ένα μεγάλο μέρος από τα αμερικανικά στρατεύματα στο Ιράκ. Αρχικά το επιτελείο Ράμφελντ προσπάθησε να λύσει αυτό το πρόβλημα με τη βοήθεια των λίγων φίλων των ΗΠΑ σε αυτόν τον πόλεμο. Όμως εδώ αποδείχτηκε ο βαθμός της διεθνούς απομόνωσης της αδύνατης υπερδύναμης. Από όλους τους πολιτικούς της φίλους μέσα στην Ευρώπη μόνο η Ολλανδία, η Πολωνία και η Αλβανία δέχθηκαν να στείλουν στρατιωτικές δυνάμεις αν και η δεύτερη πολύ λιγότερες από όσες είχε υποσχεθεί, ενώ από τον υπόλοιπο κόσμο μόνο η Ιαπωνία έδειξε έμπρακτη προθυμία. Εδώ αποδείχτηκε και η πολιτική αδυναμία των κυβερνήσεων Αθών και Μπερλουσκόνι που θα ήθελαν, αλλά δεν μπορούν να βοηθήσουν τις ΗΠΑ εξ αιτίας του αδύναμου εσωτερικού τους πολιτικού μετώπου στο συγκεκριμένο ζήτημα. Όμως η μεγάλη ελπίδα των ΗΠΑ ήταν η Ινδία και η Τουρκία. Όμως η ινδουιστική κυβέρνηση της πρώτης και η ισλαμική της δεύτερης είναι απόλυτα συντονισμένες με την ρώσικη στρατηγική και έτσι απάντησαν στις ΗΠΑ: Μπορούμε να σας προσφέρουμε δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες, αρκεί να υπάρχει απόφαση του ΟΗΕ για κάτι τέτοιο. Αυτή ήταν η απάντηση όλων των φίλων της ρώσικης διπλωματίας και του πρόσφατου ενιαίου γαλλογερμανορωσικού μετώπου. Μέσα σε αυτό το κλίμα δεν ήταν αδιανόητο να δει κανείς και τον ίδιο τον Ράμφελντ να “ρίχνει τα μούτρα του” και να εκλιπαρεί τη Γαλλία και τη Γερμανία, τις ίδιες που πριν λίγους μήνες κατήγγειλε για την πολιτική τους, να βοηθήσουν τις ΗΠΑ στέλνοντας στρατό στο Ιράκ. Έτσι έδωσε στον Βιλλέπεν την ικανοποίηση να του απαντήσει στις 21 του Ιούλη με τον παλιό γνωστό τρόπο θυμίζοντάς του ότι “Μόνο μια ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ θα επιτρέψει μια νόμιμη και αποτελεσματική διαδικασία” και ότι βέβαια γι αυτό χρειάζεται μια νέα απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας “πιο φιλόδοξη από την 1483”.

Με πιο μεγάλη μετριοπάθεια ως συνήθως, αλλά με την ίδια σαφήνεια απάντησε και ο Ιγκόρ Ιβάνοφ εκ μέρους όλης της ΟΗΕδικής συμμορίας λέγοντας ότι μια νέα απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας (μετά τη 1483) “είναι ο καλύτερος τρόπος για τη συμμετοχή ενός μεγάλου αριθμού κρατών” στην ειρηνευτική δύναμη και μάλιστα δεν απέκλεισε ακόμα και την αποστολή ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων (Μοντ, 23 Ιούλη).

Η αμερικανική ηγεσία και πιο ειδικά η τάση Ράμφελντ-Τσένυ, που έχει ακόμα το πάνω χέρι, δεν υπέκυψε σε αυτόν τον εκβιασμό και προτίμησε να συνεχίσει να διαχειρίζεται την κατάσταση της αιμορραγίας παίρνοντας μόνο στρατιωτικά μέτρα για να την μειώσει. Ο στρατηγός Φρανκς έδωσε μάλιστα μια κρίσιμη στήριξη στον Ράμφελντ λέγοντας ότι αυτής της κλίμακας οι αμερικανικές στρατιωτικές απώλειες είναι πολύ λιγότερες από τις χιλιάδες των νεκρών των δίδυμων πύργων. Αυτή βέβαια η παραδοχή των μόνιμων απωλειών προκάλεσε οξύνσεις μέσα στο στρατιωτικό επιτελείο των ΗΠΑ, καθώς άρχισαν να δυναμώνουν εκεί οι φωνές που επιμένουν εδώ και καιρό ότι θα πρέπει οπωσδήποτε να αυξηθούν κατά δεκάδες και εκατοντάδες

χιλιάδες άνδρες οι στρατιωτικές δυνάμεις στο Ιράκ. Αυτές οι φωνές με τη σειρά τους δυναμώνουν την ισχύ της γραμμής που ζητάει υποταγή στον ΟΗΕ.

Η επιμονή της τάσης Ράμφελντ-Τσένυ υποχρέωσε τη ρώσικη εγκληματική μηχανή να κλιμακώσει τις επιθέσεις της. Γιατί υπάρχει και από την δικιά της πλευρά ένα όριο. Και το όριο αυτό είναι το ενδεχόμενο να πετύχουν οι ΗΠΑ μια σχετική οικονομική σταθεροποίηση που θα μεταφραστεί αυτόματα σε πολιτική και στρατιωτική. Αυτό το ενδεχόμενο είναι πάντα ανοιχτό όσο ο ιρακινός πληθυσμός διατηρεί ένα πνεύμα ανοχής απέναντι στους Αμερικανούς και όσο η βασική κριτική που τους κάνει είναι ότι δεν έχουν λύσει δύο άμεσα προβλήματα των μαζών, το πρόβλημα της ασφάλειας των προσώπων και της ιδιοκτησίας και το πρόβλημα των βασικών υποδομών.

Η ανατίναξη του κτιρίου του ΟΗΕ κλιμακώνει τους εκβιασμούς

Έτσι από τις 7 του Αυγούστου η γνωστή τρομοκρατική μηχανή άρχισε την δράση κατά “μαλακών” στόχων ανατινάζοντας την ιορδανική πρεσβεία, συνέχισε με την ανατίναξη του βασικού αγωγού που συνδέει τις πετρελαιοπηγές του βόρειου Ιράκ με τη Μεσόγειο και τον έξω κόσμο, έκανε ακόμα πιο σαφή τη νέα τακτική ανατινάζοντας έναν βασικό αγωγό νερού που τροφοδοτούσε τη Βαγδάτη, ανατίναξε μια φυλακή στις 16 του Αυγούστου σκοτώνοντας έξι ανθρώπους και έστειψε αυτό το πρώτο παράξενό με μια σφαγή τεράστιου πολιτικού βάρους όταν ανατίναξε το κτίριο του ΟΗΕ στη Βαγδάτη στις 19 του Αυγούστου θάβοντας κάτω από τα ερείπιά του τον Ντε Μέλο και άλλα δεκαεννέα άτομα..

Όλη αυτή η δραστηριότητα έχει έναν μείζονα πολιτικό στόχο, να αποδείξει στις ίδιες τις ΗΠΑ, στον ιρακινό λαό και στη διεθνή κοινή γνώμη ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την ασφάλεια και την οικονομική ζωή στη χώρα. Ειδικά στην περίπτωση της ανατίναξης του κτιρίου του ΟΗΕ είχε και έναν πιο συγκεκριμένο στόχο, να σκοτώσει τον Ντε Μέλο καθώς το φορηγό με τον ένα τόνο εκρηκτικά έπεσε στον εξωτερικό τοίχο του κτιρίου ακριβώς κάτω από το γραφείο του. Ο θάνατός του αποδεικνύει ότι ο Ντε Μέλο παρά τις μεγάλες του υπηρεσίες στα αληθινά αφεντικά του ΟΗΕ δεν έκανε τη δουλειά του σύμφωνα με τις επιθυμίες τους. Άλλωστε η ιστορία είναι γεμάτη με δολοφονίες τέτοιων ενδιάμεσων τύπων, που πληρώνουν με τη ζωή τους την αδυναμία τους να καταλάβουν ότι με τη δράση τους υπηρέτησαν τους εχθρούς τους. Είναι χαρακτηριστική η εντύπωση που σφράγισε τη συνείδηση των αφοσιωμένων σοματοφουλάκων του που τον έβγαλαν βαριά τραυματισμένο: “τον ένιωσα” είπε ένας από αυτούς “να φεύγει με αυτό το ερώτημα μέσα στα μάτια του: Γιατί;” (Μοντ 23 Αυγούστου).

Η ανατίναξη του ΟΗΕ προσφέρει πάντως και το πολιτικό κλειδί για να καταλάβει κανείς ποιοι είναι οι στόχοι εκείνων που τον ανατίναξαν. Αυτό φαίνεται αμέσως από το τι είχε προηγηθεί καθώς και από το πολιτικό αποτέλεσμα της πράξης τους. Εκείνο που είχε προηγηθεί σύμφωνα με την Μοντ της 21 του Αυγούστου ήταν ότι τις “τελευταίες μέρες τα Ηνωμένα Έθνη και οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν “βγάλει μαχαίρια” για το ζήτημα της ασφάλειας στο Ιράκ και από γενικότερη άποψη για το ρόλο που πρέπει να παίξει σε αυτήν ο ΟΗΕ. Σύμφωνα με τον αμερικανικό τύπο η Ουάσινγκτον αρνήθηκε να δώσει έναν μείζονα ρόλο στον ΟΗΕ στο ζήτημα της ασφάλειας,

προσπαθώντας να πείσει απευθείας νέες χώρες να δώσουν στρατεύματα στο Συνασπισμό”. Αυτή η πολιτική σύρραξη γίνεται τώρα με την ευκαιρία των συζητήσεων που ξεκίνησαν στο Συμβούλιο Ασφαλείας για μια νέα απόφαση που θα προσδιορίζει το ποιος θα έχει **πολιτικά** το πάνω χέρι στον έλεγχο των στρατιωτικών δυνάμεων που θα έρθουν από άλλες χώρες να βοηθήσουν τους Αμερικανούς.

Σε ότι αφορά τώρα το πολιτικό αποτέλεσμα, αυτό από όλες τις πλευρές επιβεβαιώνει το ποιος είχε το κίνητρο, δηλαδή ποια οι πολιτικές θέσεις ενισχύθηκαν με την ανατίναξη.

Αμέσως μετά την έκρηξη λοιπόν το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών αφού βεβαίως χαρακτήρισε την επίθεση “βάρβαρη πράξη” τόνισε ότι η επίθεση “επιβεβαιώνει την ανάγκη ευρύτερης και περισσότερο ενοποιημένης συμμετοχής της διεθνούς κοινότητας στην προώθηση μιας ρύθμισης στο Ιράκ σύμφωνα με τις υπάρχουσες αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ” (Ελευθεροτυπία, 20 Αυγούστου). Ο Κόφου Ανάν ήταν ακόμα πιο “κατατοπιστικός” αφού η πρώτη του δουλειά ήταν να τα βάλει με τις ΗΠΑ που δεν φύλαγαν καλά την πρεσβεία και πιο πολύ γιατί δεν είχαν εξασφαλίσει το “περιβάλλον”, δηλαδή τη γεωτική πολιτική και στρατιωτική κατάσταση που θα επέτρεπε στο Ιράκ να είναι ασφαλές. Σε συνέντευξή του στις 20 Αυγούστου είπε: “Η κατέχουσα δύναμη είναι υπεύθυνη για το σεβασμό του νόμου, της τάξης και της ασφάλειας στη χώρα” και συνέχισε, “Πιστεύω ότι οι δυνάμεις του συνασπισμού (του αμερικανοαγγλικού) θα είχαν καταφέρει πλέον να κάνουν σίγουρο το περιβάλλον πράγμα που θα μας επέτρεπε να διεκπεραιώσουμε το ουσιαστικό μας καθήκον, την πολιτική και οικονομική ανοικοδόμηση και την εγκατάσταση των θεσμών, και που θα επέτρεπε στους ιρακινούς να συνεχίσουν την εργασία τους. Αυτό δεν επετεύχθη” (Μοντ, 21 Αυγούστου). Οι αμερικανοί απάντησαν στον Ανάν ότι είναι οι υπεύθυνοι της πρεσβείας του ΟΗΕ που δεν ήθελαν να αναλάβουν οι στρατιώτες των ΗΠΑ την ασφάλεια του κτιρίου και ότι γι αυτό το λόγο προσέλαβαν ιδιωτική αστυνομία. Σε αυτό ο Ανάν ανταπάντησε λέγοντας ότι αν το έκαναν αυτό οι υπηρεσίες του ΟΗΕ στη Βαγδάτη κακώς το έκαναν, όμως δεν είναι έργο του καθενός να φυλάει το σπίτι του σε μια ευνομούμενη χώρα. Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση με τη Μόσχα και τον Ανάν κινήθηκε και η γαλλική διπλωματία.

Το πιο σημαντικό ωστόσο από την άποψη των αποτελεσμάτων είναι ότι και από την πλευρά της διπλωματίας του αμερικανοαγγλικού συνασπισμού οι αντιδράσεις ήταν προς την πλευρά των δολοφόνων. Το χτύπημα στην πρεσβεία ήταν μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για να πεταχτεί το τσιράκι του Μπλερ στο υπουργείο εξωτερικών, ο Τζακ Στρο και να δηλώσει δυο μέρες μετά το χτύπημα και προκειμένου να προκαταλάβει τις ΗΠΑ: “Είμαστε ανοιχτοί, βεβαίως, σε συζητήσεις με τους συνεργάτες μας στο Συμβούλιο Ασφαλείας για τον τρόπο με τον οποίο ο ρόλος των Ηνωμένων Εθνών μπορεί να ενισχυθεί στον τομέα της ασφάλειας” (Μοντ, 22 Αυγούστου). Αυτή ήταν η ατιμώσαφαιρα που θα επέτρεπε και στον Πάουελ να είναι πιο διαχυτικός προς τον ΟΗΕ και να δηλώσει στη διάρκεια μιας κοινής συνέντευξης τύπου με τον Ανάν ότι “ο πρόεδρος πάντα ένοιωθε ότι ο ΟΗΕ πρέπει να παίξει έναν ζωτικό ρόλο” ενώ ο Ανάν δίπλα του ξεκαθάριζε ότι “υπάρχουν πολλοί που ήταν εναντίον του πολέμου, αλλά τώρα έρχονται να βοηθήσουν τη σταθεροποίηση του Ιράκ... αλλά κάποιος πρέπει να προσέξει να μην μπερδέψει τα Ηνωμένα

Έθνη με τις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ έχουν την πολιτική τους και τα Ηνωμένα Έθνη τη δική τους” (Τάιμς Νέας Υόρκης, 21 Αυγούστου)

Σε αυτήν την πρώτη συνάντηση ο Πάουελ δεν μπόρεσε να κάνει μεγαλύτερες παραχωρήσεις στον ΟΗΕ γιατί είχε δεσμευτεί απέναντι στο υπουργείο άμυνας που παρά την κλιμάκωση των επιθέσεων συνεχίζει να μην δέχεται καμιά υποχώρηση στο ζήτημα του στρατιωτικού ελέγχου.

Έτσι πρέπει να περιμένουμε νέες ακόμα πιο δραματικές επιθέσεις. Άλλωστε αυτό εκτίμησε και ο Ανάν λέγοντας: “Προφανώς αυτή η εξέγερση φαίνεται να είναι πολύ πιο οργανωμένη και πολύ πιο βαθιά από αυτό που σκεφτόμασταν στην αρχή...” (Μοντ, 20 Αυγούστου), αυτό εκτίμησε και ο Χακίμ του ΑΣΙΕΙ: “που φοβάται και άλλες τρομοκρατικές πράξεις για όσο θα υπερισχύει ο λαθεμένος και αναποτελεσματικός τρόπος των αμερικανών να εξασφαλίσουν την ασφάλεια” (Μοντ, 22 Αυγούστου).

Το θύμα παγιδευμένο από όλες τις πλευρές. Η πολιτική κρίση στις ΗΠΑ και την Αγγλία σχετικά με τα όπλα του Σαντάμ

Ξέρουν λοιπόν οι άνθρωποι του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού ότι ο χρόνος δουλεύει υπέρ τους. Γιατί το θύμα είναι δεμένο χειροπόδαρα από τους ίδιους και μάλιστα από πολλές πλευρές. Δεν είναι δηλαδή μόνο ότι είναι πιασμένο στην παγίδα του Ιράκ σαν τέτοιο, αλλά είναι δεμένο και με τους προβοκάτορες εισοδιστές.

Το μέτωπο Πάουελ-Τένετ που απαιτεί άμεσο συμβιβασμό και συνεργασία με τον ΟΗΕ δεν είναι μόνο του. Έχει στο πλευρό του έναν σύμμαχο μεγάλης κλάσης στο πρόσωπο του προβοκάτορα Μπλερ. Αυτός έχει αποκτήσει ένα τεράστιο κύρος μέσα στην αμερικανική αστική τάξη και την κοινωνία επειδή φαίνεται σαν ο μοναδικός δυτικός που δεν πρόδωσε την Αμερική και ο μόνος που νιώθει την αντιτρομοκρατική εκστρατεία της. Στην πραγματικότητα είναι αυτός που την πρόδωσε περισσότερο από κάθε άλλον, γιατί είναι αυτός που την ενθάρρυνε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον να κάνει αυτόν τον καταδικασμένο πόλεμο και ταυτόχρονα αυτός που από την πρώτη ως την τελευταία στιγμή προσπαθεί να την σύρει σε αυτόν τον πόλεμο πίσω από τον ΟΗΕ. Πρόσφατα οργανώθηκε προς τιμή του μια θριαμβευτική τελετή στην οποία ο προβοκάτορας καταχειροκροτούμενος μίλησε μπροστά στα δύο σώματα του αμερικανικού Κογκρέσου για να υποστηρίξει εκτός από την αναγκαιότητα του πολέμου και την αναγκαιότητα της συμμαχίας του αμερικανο-βρετανικού συνασπισμού με τον ΟΗΕ.

Αλλά υπάρχει και μια άλλη βραδυφλεγής βόμβα που δηλητηριάζει την πολιτική ισχύ της υπερδύναμης στο παγκόσμιο επίπεδο και που την κάνει ακόμα πιο ευάλωτη στους εκβιασμούς του ΟΗΕ: Αναφερόμαστε στο ότι δεν ανακαλύφθηκαν ακόμα όπλα μαζικής καταστροφής, δηλαδή δεν βρέθηκαν τεκμήρια που να δικαιολογούν την εισβολή στο Ιράκ ακόμα και με τη λογική του επιτιθέμενου.

Έτσι δίπλα στην στρατιωτική αδυναμία των ΗΠΑ στο Ιράκ φανερώνεται μέρα με τη μέρα και η ηθική τους αδυναμία σε διεθνές επίπεδο και μέσα στις ΗΠΑ. Στον ίδιο και αντίθετο βαθμό κερδίζει σε πολιτικό και ηθικό επίπεδο δύναμη ο ΟΗΕ που κραδαίνει τώρα σαν τεκμήριο αθωότητας τους διφορούμενους χρησμούς των Μπλιξ και Μπαραντέη που ανακοινώνανε μεν ότι δεν έβρισκαν όπλα, αλλά δε δήλωναν κιόλας ότι δεν υπήρχαν. Λίγοι θα έχουν προσέξει ότι στη βάση όλης της κακοδομω-

ας, του πολύχρονου εμπάργκο, των πελώριων καταστροφών και τελικά του πολέμου στο Ιράκ βρίσκεται σαν κύριος ηθικός αυτουργός ο ΟΗΕ και η λογική του αποπλισμού που ιστορικός εμπνευστής της και πρακτικός χειριστής της είναι η Ρωσία.

Το γεγονός ότι ακόμα δεν βρέθηκαν όπλα σε ένα βαθμό το αντιμετωπίζει ακόμα η προεδρία Μπους λέγοντας ότι οι έρευνες των αμερικανών επιθεωρητών δεν έχουν τελειώσει και οι ιρακινοί ειδικοί του Σαντάμ ακόμα δεν έχουν μιλήσει. Όμως η προεδρία Μπους αντιμετωπίζει την κατηγορία ότι είπε ψέματα. Αυτό έγινε στις 28 του Γενάρη του 2003 όταν ο Μπους σε μια βαρυσήμαντη ομιλία του προς το έθνος για να δικαιολογήσει την απόφαση για πόλεμο ανέφερε, ανάμεσα σε μια σειρά άλλα επιχειρήματα, ότι το Ιράκ προσπάθησε να προμηθευτεί ουράνιο από το Νίγηρα. Σήμερα έχει αποδειχτεί ότι αυτό δεν έγινε ποτέ και ο Λευκός Οίκος αναγκάστηκε τελικά να παραδεχτεί ότι έκανε λάθος στις 8 του Ιούλη ύστερα από έναν καταϊγισμό επικρίσεων από τον τύπο και το Κογκρέσο. Αν ψάξει κανείς να βρει την πηγή αυτού του λάθους, που μελλοντικά θα κάνει ακόμα μεγαλύτερη ζημιά στην προεδρία Μπους από όση έχει κάνει ως τώρα, θα βρεθεί μπροστά στους δυο προβοκάτορες εισοδιστές του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού Τένετ και Μπλερ. Την δουλειά την ξεκίνησε ο δεύτερος που έχωσε αυτήν την “πληροφορία” σε μια επίσημη αναφορά του στην Βουλή των Κοινοτήτων στις 24 Σεπτέμβρη του 2002. Από εκεί την πήρε ο Λευκός Οίκος και έτσι βρέθηκε στο κείμενο του Μπους. Αμέσως, όπως είναι φυσικό, όλοι κοιτάζανε προς τον Τένετ και αρχικά όλες οι κατηγορίες πέσανε πάνω του, γιατί η ΣΙΑ είναι υπεύθυνη αφού διαβάξει και εγκρίνει όλα τα κείμενα του προέδρου που έχουν σχέση με την ασφάλεια. Σύμφωνα με την *Ουάσιγκτον Ποστ* της 13 του Ιούλη ο Τένετ είχε στείλει στο Νίγηρα έναν άνθρωπό του και ήξερε ένα χρόνο πριν, από τον Φλεβάρη του 2001, ότι δεν έστεκε η ιστορία με το ουράνιο, αλλά δεν είχε ειδοποιήσει τον Λευκό οίκο. Μάλιστα ενώ άφησε τον Μπους να εκτεθεί στις 28 του Γενάρη, μετά από μια βδομάδα προστάτησε τον Πάουελ όταν αυτός μίλησε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ για τα στοιχεία κατά του Σαντάμ και δεν ανέφερε την περίπτωση του Νίγηρα (*Μοντ*, 13 Ιούλη).

Ο Τένετ ισχυρίστηκε ότι η ΣΙΑ είχε μεταφέρει τις υποψίες της στο Λευκό Οίκο, αλλά η Κοντολιζία Ράις, υπεύθυνη για θέματα ασφαλείας, τον διέψευσε. Τελικά στις 11 του Ιούλη και μετά από έναν μήνα συγκρούσεων ανάμεσα στην Ράις και τον Τένετ αυτός αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η ΣΙΑ ενέκρινε το κείμενο του Προέδρου. Παρόλα αυτά ο επιδέξιος αυτός πράκτορας έμεινε στην θέση του αφού για μια ακόμα φορά τον κάλυψε όχι μόνο ο Μπους, αλλά και η ίδια η Ράις. Σύμφωνα με την *Ουάσιγκτον Ποστ* ο Τένετ έχει μια πολύ στενή και τακτική επαφή με τον Μπους και έχει αποσπάσει την πολιτική του εμπιστοσύνη.

Η ιστορία με το ουράνιο και τον Νίγηρα δεν είναι η μοναδική όπου το δίδυμο των προβοκατόρων Τένετ-Μπλερ συνδύαστηκε περίφημα. Το ίδιο έγινε με ένα άλλο ισχυρισμό του Μπλερ που ο Μπους τον πήρε και τον χρησιμοποίησε απόφω και ο οποίος ήταν επίσης απάτη, δίχως ο Τένετ να διαφωνήσει. Η διαφορά με την προηγούμενη περίπτωση ήταν από τη μια ότι ο Μπους δεν χρησιμοποίησε αυτό το ψέμα σε έναν εξίσου σημαντικό λόγο, αλλά σε δυο ελάχιστες περιπτώσεις και ότι για αυτό το λόγο ο Τένετ δεν ήταν υποχρεωμένος να την δει και δε του ζητούνται ευθύνες. Πρόκειται για τον ισχυρισμό της Ντάουνινγκ Στριτ ότι ο Σαντάμ ήταν σε θέση να εξαπολύσει μια χημική και βιολογική επίθεση εντός 45

λεπτών. Αυτός ο ισχυρισμός ιδιαίτερα τη στιγμή που έγινε το Σεπτέμβρη του 2002 ήταν πολιτικά καθοριστικός στο να δικαιολογήσει την ανάληψη στρατιωτικής δράσης, ιδιαίτερα στα μάτια των αμερικανών πολιτών που έχουν την τραυματική εμπειρία της 11 του Σεπτέμβρη. Ο Μπλερ αποδείχτηκε ότι ήταν ο εμπνευστής μιας γκεμπελιστικής εκστρατείας που είχε σαν στόχο να σύρει όχι απλά τη Βρετανία, αλλά κυρίως τις ΗΠΑ, λαό και κυβέρνηση, σε έναν πόλεμο που πολύ δύσκολα θα κηρυσσόταν με τα υπάρχοντα στοιχεία. Αυτό δεν σημαίνει ότι η διοίκηση Μπους δεν ήθελε να κάνει τον πόλεμο και παρασύρθηκε από τον Μπλερ, αλλά ότι ο Μπλερ την ενεδάρρυνε σπάζοντας έστω και επιφανειακά την διεθνή απομόνωσή της, ενώ της έδινε με τις πολιτικές του τοποθετήσεις και τα ψέματά του πολύτιμα και καίρια επιχειρήματα για να τον εξαπολύσει.

Αυτά τα ψέματα συνεχίζουν και σήμερα

να έχουν χρησιμότητα. Πριν λίγους μήνες ήταν κατάλληλα για να εξαπολύουν τον πόλεμο. Τώρα που αποκαλύπτονται είναι κατάλληλα για να αποδυναμώνουν ηθικά και πολιτικά τους εισβολείς και να βολεύουν τον ΟΗΕ. Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που αποκαλύπτονται σήμερα και όχι πριν ένα χρόνο.

Είναι αλήθεια ότι αυτή η αποκάλυψη έχει και τους κινδύνους της για τη συνολική επιχείρηση καθώς τραυματίζει πολύ τον Μπλερ. Ο Μπους θίγεται λιγότερο, όχι γιατί μπορεί να θεωρηθεί απλά θύμα παραπλάνης, αλλά γιατί στις ΗΠΑ το ρεύμα υπέρ του πολέμου είναι ακόμα πολύ ισχυρό και οι αρνητικές πλευρές του δεν μπορούν ακόμα να βλάψουν τους επικεφαλής αυτού του πολέμου. Όμως στη Βρετανία το αντιπολεμικό ρεύμα, που τόσο το κατηλεύτηκαν οι σοσιαλφασίστες είναι πανίσχυρο. Από την άλλη το πρωθυπουργικό γραφείο αποκαλύφθηκε σαν κέντρο γκεμπελιστικής προπαγάνδας και ο επικεφαλής αυτής της προπαγάνδας, δεξί χέρι του Μπλερ, κάποιος σκοτεινός Άλισταιρ Κάμπελ, πρώην δημο-

σιογράφος των ταμπλόιντ, πρόκειται να απομακρυνθεί από τη θέση του συμβούλου του Μπλερ για θέματα επικοινωνίας. Χαρακτηριστικός είναι ένα ολόκληρος φάκελος που αναφερόταν στα όπλα μαζικής καταστροφής στο Ιράκ και ο οποίος χρησιμοποιήθηκε κατά κόρο προπαγανδιστικά από τον Μπλερ, ακόμα και στην κρίσιμη συζήτηση στη Βουλή των κοινοτήτων στην στις 3 του περασμένου Μάρτη. Η βασική χρήση του φακέλου έγινε ωστόσο στις ΗΠΑ όταν ο Μπλερ ταξίδεψε εκεί για να κάνει την καμπάνια του υπέρ του πολέμου στις αρχές του χρόνου, οπότε μοίρασε το “ντοκουμέντο” στους δημοσιογράφους. Τα επιχειρήματα του τα χρησιμοποίησε αργότερα σε πολλές περιπτώσεις ο Πάουελ. Αποδείχτηκε λοιπόν ότι αυτό το ντοκουμέντο ήταν μια διδακτορική διατριβή ενός φοιτητή στην Καλιφόρνια που γράφτηκε πριν 12 χρόνια και που οι άνθρωποι του Κάμπελ το αντιγράψανε λέξη προς λέξη από το διαδικτυο δίχως να έχουν την παραμικρή επαφή με τις μυστικές υπηρεσίες. Ο Κάμπελ, που βέβαια το παραδέχτηκε την απάτη στη διάρκεια της ανάκρισής του από την Βουλή των Κοινοτήτων δεν δίστασε να πει ότι δεν ήταν αυτό το κείμενο που είχε τα σοβαρά στοιχεία για τον πόλεμο, αλλά ένα άλλο, των μυστικών υπηρεσιών.

Αλλά και σε αυτό το κείμενο ο Κάμπελ - δηλαδή ο Μπλερ - έκανε λαθροχειρίες διαχειριζόμενος όπως τον βόλευε τα στοιχεία που υπήρχαν στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών. Έτσι αξιοποιήθηκε και μια μη διασταυρωμένη πληροφορία περί των 45 λεπτών στην διάρκεια των οποίων τάχα ο Σαντάμ θα εξαπέλυε το χημικό και βιολογικό πόλεμό του.

Λίγο αργότερα το θέμα του 45λεπτου έγινε το κέντρο του γνωστού πολιτικού σκανδάλου Κέλλυ. Το BBC επιτέθηκε στον Μπλερ για αυτή την παραμόρφωση των στοιχείων βασιζόμενο στον ειδικό τα θέματα εξοπλισμού του Ιράκ Κέλλυ που είχε μιλήσει στο BBC κρατώντας την ανωνυμία του. Η κυβέρνηση Μπλερ κατηγορήσε το BBC για παραπληροφόρηση και έβγαλε το όνομα του Κέλλυ στον αέρα. Ο Κέλλυ καλέστηκε για ανάκριση από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής των κοινοτήτων και αρνήθηκε ότι υπήρξε πηγή του BBC για να μην παραβεί τις υπηρεσιακές δεσμευσεις του. Λίγες μέρες μετά την ανάκριση βρέθηκε νεκρός. Αυτοκτονία του Κέλλυ ή δολοφονία αυτό δεν είναι ακόμα γνωστό, πάντως ο Μπλερ βρέθηκε μέσα σε μια θύελλα καταγγελιών που θα είχε οδηγήσει σε παραίτηση οποιονδήποτε δυτικόφιλο πρωθυπουργό. Όμως οι εισοδιστές του Κρεμλίνου δεν είναι φιλελεύθεροι που σκέφτονται το κύρος τους μέσα στην αστική τάξη και την υστεροφημία τους, ούτε πασχίζουν να φανούν ευαίσθητοι δημοκράτες. Είναι τύποι που πεθαίνουν για την εξουσία και αν χρειαστεί τελειώνουν μαζί με την εξουσία ακόμα και σαν πρόσωπα κάτω από τόνους κοπριάς. Όπως συμβαίνει με όλους τους αφοσιωμένους εκπροσώπους οποιασδήποτε τάξης, προοδευτικής ή αντιδραστικής, η αποστολή τους ξεπερνάει το πρόσωπό τους. Οι Παπανδρέου, Κλίβντον, Σρέντερ κάτι έχουν να μας διδάξουν σχετικά με αυτήν την ιδιότητα.

Αυτή η ως το τέλος αφοραριστικότητα αυτών των τύπων να διατηρήσουν την εξουσία τους ως την τελευταία ρανίδα της αχρείας ύπαρξής τους ενισχύει όλον τον μηχανισμό εξουσίας και όλα τα τρωκτικά που τους περιβάλλουν, ενώ αντίθετα αποθαρρύνει και κουράζει τους αντιπάλους τους. Από μια στιγμή και πέρα άλλωστε τα ψέματα δεν μετράνε ούτε για τις μάξες, ούτε για την άρχουσα τάξη, αφού το ξεδιάντροπο ψέμα είναι μορφή ύπαρξης όλης της αστικής τάξης. Οι σοσιαλφασίστες είναι πιο ψεύτες μόνο σε ποσότητα από τους αστο-

ΣΗΜΕΙΩΜΑ “ΣΤΟ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟ” ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΧΑΚΙΜ

Το σημείωμα μας αυτό γράφεται λίγο πριν την εκτύπωση της εφημερίδας για να σχολιάσει τη δολοφονία Χακίμ στην πόλη Νατζάφ στις 29 Αυγούστου, και να συμπληρώσει έτσι το μεγάλο άρθρο μας για το Ιράκ που ολοκληρώθηκε στις 23 Αυγούστου.

Η δολοφονία του Μοχαμέντ Μπακίρ Αλ Χακίμ, του Αγιατολάχ που ήταν ηγέτης του φιλοϊρακικού ΑΣΙΕΙ αποτελεί μια εκκαθάριση στο εσωτερικό του σιίτικου ισλαμοφασισμού. Το είδος της δολοφονίας, δηλαδή η μαζική σφαγή αμάχων, η μη άμεση ανάληψη της ευθύνης της από κάποια οργάνωση, η άριστη οργάνωση και τεχνική, και το ασύλληπτο των ενόχων οδηγούν σε μια καγκεμπίτικη δουλειά. Από ευρύτερη πολιτική άποψη ο όγκος της σφαγής ευνοεί το γενικό σχέδιο του Κρεμλίνου για αποσταθεροποίηση και βίσκετα σε ευθεία γραμμή με τις προηγούμενες επιθέσεις σε “μαλακούς στόχους”: ιορδανική πρεσβεία, κτίριο γραφείων του ΟΗΕ, κλπ. Πιο ειδικά ευνοεί τον εντεινόμενο ρώσικο εκβιασμό να δεχτούν οι ΗΠΑ την πολιτική ηγεμονία του ΟΗΕ για τη μεταβατική περίοδο. Ήδη η πρώτη ρώσικη αντίδραση μετά τη σφαγή ήταν η επανάληψη της κατηγορίας ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να εξασφαλίσουν μόνες τους την ασφάλεια του Ιράκ. Δυο μέρες μετά, στις 31 του Αυγούστου, ο ίδιος ο Πούτιν έκανε από την Ιταλία μια δήλωση ότι η Ρωσία δεν έχει αντίρρηση να έχουν οι ΗΠΑ τη στρατιωτική διοίκηση των δυνάμεων του ΟΗΕ στο Ιράκ. (Η Ρωσία έχει αποδείξει και στο Αφγανιστάν ότι αφήνει την στρατιωτική διοίκηση των στρατών κατοχής στις ΗΠΑ, αρκεί ο ΟΗΕ, δηλαδή η ίδια να έχει την πολιτική ηγεμονία). Επίσης η σφαγή επέδρασε στο να αποφασιστεί από την αμερικάνικη προσωρινή αρχή τρεις μέρες μετά τη σφαγή να ανατεθεί ευθύνη υπουργού εσωτερικών, οπότε και ευθύνη της αστυνομίας σε ένα μέλος του 25μελούς Προσωρινού Συμβουλίου, τον Νουρί Μπαντράν που ανήκει στο κόμμα Ιρακινή Εθνική Συμφωνία, γνωστό σαν ΙΝΑ. Το κόμμα αυτό καθοδηγείται, σύμφωνα με τον ίδιο τον αμερικανικό τύπο (*Τάιμς Νέας Υόρκης*, 1 Σεπτέμβρη) απευθείας από τη ΣΙΑ, δηλαδή από τον Τένετ.

Αν είναι ωστόσο εύκολη η εξήγηση της σφαγής της Νατζάφ σε γενικό πολιτικό επίπεδο, δεν μας είναι εξ ίσου εύκολο να εξηγήσουμε γιατί οι ρώσοι χρειάστηκε να εξοντώσουν ειδικά τον Χακίμ αφού δεν έχουμε διαπιστώσει σημεία της πολιτικής του ΑΣΙΕΙ που να είναι σε σύγκρουση με τη γενική ρώσικη τακτική στο Ιράκ. Το μόνο που ήρθε σε γνώση μας μετά τη δολοφονία είναι ότι τελευταία ο Χακίμ κατηγορούσε έντονα εκείνους που θεωρούσαν σαν κύριο εχθρό της φάσης τους αμερικανούς και όχι τους μπααθικούς, δηλαδή ερχόταν σε σύγκρουση ουσίας με την επίσης φιλοϊρακική και μαχητικά αντιαμερικανική ομάδα του Σαντρ. Η ομάδα Σαντρ έχει ήδη χρησιμοποιήσει το όπλο της δολοφονικής βίας για να εξοντώσει τον φιλοδυτικό αγιατολάχ Αλ Κόι. Επίσης τώρα μάθαμε ότι ο Χακίμ είχε τους προνομιακούς του δεσμούς στο Ιράν, όχι με την τάση Χαταμί, όπως εκτιμούσαμε σύμφωνα με τη γραμμή του ΑΣΙΕΙ, αλλά με τον Καμενεί (BBC, 31 Αυγούστου). Τέλος πρέπει να συνεκτιμηθεί ανάμεσα στα νέα στοιχεία το άρθρο του *Ριζοσπάστη* της 31 Αυγούστου σύμφωνα με το οποίο η δολοφονία του Χακίμ έγινε από τους Αμερικανούς για να ενοχοποιηθεί η τάση Σαντρ. Που σημαίνει ότι ο *Ριζοσπάστης*, δηλαδή η “βαθιά” Ρωσία είναι με την τάση Σαντρ. Πάντως για να δούμε με ποιο τρόπο η δολοφονία του Χακίμ επέδρασε στο σιίτικο στρατόπεδο δεν έχουμε παρά να περιμένουμε τις εξελίξεις μέσα σε αυτό. Δηλαδή ποια γραμμή θα ακολουθήσει το ΑΣΙΕΙ από δω και μπρος και, κυρίως, πως θα εξελιχθούν οι σχέσεις του ΑΣΙΕΙ με την τάση Σαντρ. Από αυτή την άποψη είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στις μεγάλες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας για τη δολοφονία του Χακίμ έπαιξαν δραστήριο ρόλο οι οπαδοί του Σαντρ. Μάλιστα παρά τις σοβαρές υποψίες που έχουν οι σιίτικοι κύκλοι για τον Σαντρ στις διαδηλώσεις επικράτησε η καταγγελία των ΗΠΑ σαν υπεύθυνων για τη δολοφονία.

Τα μέχρι στιγμής στοιχεία δείχνουν δηλαδή ότι ο Χακίμ έπαθε ότι περίπου και ο Ντε Μέλο. Τιμωρήθηκε γιατί δίσταζε να ολοκληρώσει την αντιαμερικανική πολιτική του. Σε τέτοιες περιπτώσεις με τη δολοφονία δεν εμποδίζεται η αντιαμερικανική πολιτική, αλλά απελευθερώνεται, επειδή οι οπαδοί του θύματος όχι μόνο δεν υποπεύονται ποιος είναι ο θύτης, αλλά συντάσσονται μαζί του. Στην περίπτωση του Ντε Μέλο συντάχθηκαν ακόμα περισσότερο με τον ΟΗΕ, στην περίπτωση του Χακίμ ακόμα περισσότερο με τον ισλαμοφασισμό. Δίδαγμα. Πεθαίνει χωρίς εκδίκηση όποιος από άγνοια ή συνειδητά εγκαταλείπει τη Ρωσία στα μισά του δρόμου.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΗΝΥΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ...

Στα πλαίσια της αντιαμερικάνικης πανεθνικής εκστρατείας που κορυφώθηκε με την επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράκ, ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών κατέθεσε μηνυτήρια αναφορά κατά του πρωθυπουργού της Αγγλίας Μπλερ και μίας σειράς κυβερνητικών στελεχών της Αγγλίας στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο κατηγορώντας τους για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Στο τριμηνιαίο περιοδικό του ΔΣΑ «ΦΑΚΕΛΛΟΣ», τεύχος Φεβρουαρίου-Απριλίου 2003 εκτίθεται αναλυτικά το περιεχόμενο της μηνυτήριας αναφοράς, τα κίνητρα του ΔΣΑ, και οι μάρτυρες κατηγορίας.

Ο ΔΣΑ είναι «παγκόσμια πρωτοπόρος» όπως ο ίδιος υπερηφανεύεται. Ούτε η Γένοβα, ούτε τα Κοινωνικά Φόρουμ, κανείς δεν πρόλαβε να αποκομίσει «τις ιστορικές δάφνες» γιατί έσπευσαν οι έλληνες δικηγόροι. Αναφέρεται χαρακτηριστικά σε άρθρο του περιοδικού: «Παρόλες τις κινητοποιήσεις των λαών και διεθνών οργανισμών σε παγκόσμιο επίπεδο για την ένδειξη διαμαρτυρίας κατά του πολέμου, ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών πρώτος και μόνος αποφάσισε την έμπρακτη εκδήλωση της αντίθεσής του κατά του πολέμου αναλαμβάνοντας την ευθύνη που αναλογεί στον πρώτο επιστημονικό σύλλογο της χώρας». Το «μόνος αυτός» έχει μεγάλη πλάκα. Λες και το αποφάσισε χωρίς να το έχουν ψηφίσει εκεί όλες οι παρατάξεις και υποπαρατάξεις, δηλαδή όλα τα κόμματα της χώρας που αντιπροσωπεύονται στο ΔΣ του ΔΣΑ. Μόνος δηλαδή ο ηρωικός ΔΣΑ μαζί με όλο το καθεστώς. Ο λόγος για τον οποίο δικαιολογήθηκαν αυτοί οι κανάγιες ότι η μηνυτήρια αναφορά δεν στράφηκε κατά των ΗΠΑ είναι ότι οι ΗΠΑ δεν αναγνωρίζουν τη δικαιοδοσία του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου σε αμερικάνους πολίτες, οπότε ήταν διαδικαστικά αδύνατο. Στην πραγματικότητα τα αφεντικά τους Σημίτης-Γ. Παπανδρέου δεν θέλανε μια ανοιχτή σύγκρουση με τις ΗΠΑ για να μη χάσουν την φιλοαμερικάνικη μόστρα τους. Γιατί αν θέλανε να κάνουν πολιτικό ζήτημα εναντίον των ΗΠΑ θα μπορούσαν να προσφύγουν π.χ. στην επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Έτσι προσφεύγουν εναντίον του Μπλερ ο οποίος δεν πρόκειται να αντιδράσει και δραστήρια ακριβώς επειδή είναι δικός τους. Έτσι στήσανε αυτό το θέατρο κυρίως για εσωτερική κατανάλωση.

Σε αυτή την «ιστορική κίνηση» (αντιγράφουμε από το άρθρο): «Ως μάρτυρες προτείνονται, βάσει των δηλώσεών τους και της εκφρασμένης αντίθεσής τους στον πόλεμο, σημαντικές προσωπικότητες, όπως ο Πρόεδρος της Ρωσίας Βλ. Πούτιν, ο Υπ. Εξωτ. της Ρωσίας Γγκόρ Ιβανόφ...» και ακολουθούν οι πρωθυπουργοί και υπουργοί Εξωτερικών της Γερμανίας και της Γαλλίας, ο Κόφι Ανάν, ο πρόεδρος της Ε.Ε. Πρόντι και εκπρόσωποι διεθνών οργανισμών όπως η UNESCO, δηλαδή όλα τα καλά δικά μας παιδιά. Ο ΔΣΑ, για να μην παρεξηγηθεί ότι διαχωρίζεται

έστω και έναν πόντο από την ρώσικη γραμμή, δηλώνει επίσης ότι «δεν υπερασπίζεται καταστάσεις ή καθεστώτα που προσβάλλουν την έννομη τάξη και καταπατούν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των πολιτών», δηλαδή ότι είναι αντίθετος με την νόμιμη οντότητα στο εσωτερικό του Ιράκ που είχε κάθε δικαίωμα και είχε αναλάβει και το πρακτικό βάρος να αντισταθεί στους Αμερικανούς και που μάλιστα ήταν ο στόχος της εισβολής τους, η κυβέρνηση Σαντάμ Χουσεΐν.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους ο ΔΣΑ καλεί σα μάρτυρες υπεράσπισης του «δικαίου αγώνα» για «όλη την ανθρωπότητα», πρώτους και καλύτερους τους «αξιότιμους κ.κ Πούτιν και Ιβανόφ». Καλούνται σαν υπερασπιστές της ειρήνης και του Διεθνούς Δικαίου αυτοί που έχουν διαπράξει τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας στην Τσετσενία, αυτοί που έχουν καταγγεληθεί από όλους τους διεθνείς οργανισμούς και πρόσφατα ακόμα από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Δικαστήριο για τη γενοκτονία. Αυτούς καλούν οι «πρωτοπόροι δικηγόροι των Αθηνών». Τι αίσχος!

Εκπλήσσει μάλιστα για τη σπουδή του ο σύλλογος αυτός που δεν έχει αναπτύξει καμία ουσιαστική δραστηριότητα στο πεδίο της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ούτε στην Ελλάδα ούτε παγκόσμια, που δεν έχει ούτε καν ομάδα δικηγόρων που να ασχολούνται με τα ανθρώπινα δικαιώματα με το καθεστώς της εθελοντικής νομικής βοήθειας.

Πρόκειται για μία αντιδραστική πολιτική κίνηση που εκφράζει το κυρίαρχο ρεύμα του ρωσόδουλου αντιδυτικισμού στη χώρα και υλοποιείται με πρόεδρο τον Παξινό της ΝΔ. Ο Παξίνος παρά το γεγονός ότι εκλέχτηκε σε κόντρα με την καραμανλική γραμμή, φαίνεται ότι έχει υποταχτεί πλήρως στο σοσιαλφασισμό. Πριν από την υπόθεση αυτή, έβαλε την υπογραφή του στην ανακοίνωση του ΔΣΑ με την οποία καταγγελλόταν «η παραβίαση των δικαιωμάτων των κρατουμένων της 17Ν»!

Πόσο «επιστημονικά τεκμηριωμένη» είναι η μηνυτήρια αναφορά του ΔΣΑ αποδεικνύεται από το εξής: Μέσα στα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας συμπεριλαμβάνεται η ψεύτικη είδηση που έκαναν σημαία τα ελληνικά ΜΜΕ για τον βομβαρδισμό ενός μαιευτηρίου του Ερυθρού Σταυρού στη Βαγδάτη με θύματα νήπια και έγκυες γυναίκες. Το ότι η είδηση αυτή ήταν ψεύτικη αποκαλύφθηκε στα διεθνή ΜΜΕ σχεδόν αμέσως. Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Ερυθρός Σταυρός εξέδωσε την εξής ανακοίνωση: «Οι μεγάλοι βομβαρδισμοί που έγιναν απέναντι από τα

κεντρικά κτίρια της Ιρακινής Ερυθράς Ημισελήνου (IRSC) προκάλεσαν έμμεσες περιορισμένες ζημιές σε διάφορα κτίρια της Ερυθράς Ημισελήνου, συμπεριλαμβανομένου ενός μαιευτηρίου, το οποίο είχε εκκενωθεί πριν πολλές μέρες. Κανένας σοβαρός τραυματισμός δεν αναφέρθηκε μέσα στα κτίρια του IRSC...». Στην Ελλάδα συνέχισε να αναπαράγεται το ψέμα της «ναζιστικής σφαγής», με την εξαίρεση ελάχιστων δημοσιογράφων όπως ο Μανδραβέλης που δημοσίευσε άρθρο στην Απογευματινή, με τίτλο «Ο βομβαρδισμός μιας είδησης».

Πόσο αντιδραστική είναι αυτή η κίνηση, πέρα από το γεγονός ότι σαν μάρτυρες υπεράσπισης καλούνται οι Πούτιν και Ιβανόφ, αποδεικνύεται από το σκεπτικό στην οποία στηρίχθηκε όπως αναλύεται πολύ χαρακτηριστικά στο άρθρο που δημοσιεύεται στο «ΦΑΚΕΛΛΟΣ»: «Δεν υπήρχαν παρά μόνο αποχρώσες ενδείξεις εις βάρος του Ιράκ για την πρόκληση ή τη συμμετοχή στην τρομοκρατική ενέργεια της 11ης Σεπτεμβρίου κατά των ΗΠΑ. Συμβαίνει επίσης το εξής παράδοξο: μια βίαιη παράνομη ενέργεια προερχόμενη από το μουσουλμανικό κόσμο

ονομάζεται «τρομοκρατική», μία ίδια όμως από το δυτικό κόσμο διαφημίζεται ως «προσπάθεια ειρήνευσης και διάσωσης του κόσμου». Τι να σχολιάσουμε για την «αφρόκρεμα» όπως αποκαλούνται, της επιστημονικής κοινότητας της χώρας; Πως αμφισβητούν ότι η επίθεση της 11η Σεπτεμβρίου με στόχο αποκλειστικά άμαχους ήταν τρομοκρατική ενέργεια; Πως αφήνουν να αιωρείται ότι μπορεί η «βίαιη αυτή παράνομη» ενέργεια μπορεί να ήταν και δίκαια; Πως εξομολογούνται τη μία επίθεση με την άλλη, όταν η πρώτη είχε γενοκτονικό χαρακτήρα με στόχο την εξόντωση Αμερικάνων αμάχων, ενώ η δεύτερη ήταν μεν μια άδικη στρατιωτική επίθεση σε μια ανεξάρτητη χώρα που πρέπει να καταδικαστεί σαν ιμπεριαλιστική επίθεση, αλλά σίγουρα δεν είναι μια επίθεση μέσα σε μια γενοκτονική λογική, δεν είχε γενικά στόχο τους αμάχους και μάλιστα δεν συνάντησε καν μια αντίσταση αλλά μάλλον την εύνοια του ντόπιου πληθυσμού;

Ο ΔΣΑ δηλώνει ωστόσο ότι θα ήταν διατεθειμένος να τα συγχωρήσει όλα σε ΗΠΑ και Αγγλία στην περίπτωση που έκαναν αυτό

που «θα έπρεπε» δηλαδή: «να επέμβουν και να ρυθμίσουν το καθεστώς κατοχής της Κύπρου από τους Τούρκους, κατάσταση η οποία υπάρχει εδώ και τριάντα χρόνια». Γιατί δεν το κάνουν; «Μήπως επειδή η Κύπρος δεν έχει τα πετρελαικά αποθέματα που διαθέτει το Ιράκ;»

Κι έτσι μπαίνει και σ' αυτή την υπόθεση η κλασική και συνήθης κορωνίδα του αντιαμερικανισμού στην Ελλάδα, η «προδοσία» των Αμερικάνων στην υπόθεση της Κύπρου. Το ότι βέβαια οι μάρτυρες κατηγορίας των «μουτζαχεντίν δικηγόρων», δηλαδή οι εκπρόσωποι της Κα Γκε Μπε είχαν υπερασπίσει μόνοι αυτοί τόσο ανοιχτά και τόσο επίσημα την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο, αυτό δεν ενσωματώθηκε στη δικογραφία...

Το μόνο παρηγορητικό σ' αυτή την αισχρή ιστορία είναι ότι σ' αυτή του την κίνηση ο ΔΣΑ δεν έχει τη νομιμοποίηση μια απόφασης γενικής συνέλευσης των μελών του (παρόλο που θα έπρεπε κανονικά να πάρει έγκριση πριν προχωρήσει). Επίσης αρκετοί δικηγόροι εκφράζουν την αντίθεσή τους στην κατάθεση της μηνυτήριας αναφοράς που έχει προκαλέσει θυμηδία στον διεθνή Τύπο...

ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΜΙΧΑ "Η ΑΝΙΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ"

Το βιβλίο του δημοκράτη Τάκη Μίχα «Ανιερη Συμμαχία: Η Ελλάδα και η Σερβία του Μιλόσεβιτς» (εκδόσεις Ελάτη, Αθήνα 2003) που κυκλοφόρησε πρόσφατα στα ελληνικά, περιγράφει και αποκαλύπτει την ενεργητική υποστήριξη, πολιτική, ηθική, οικονομική ακόμα και στρατιωτική που έδωσε η Ελλάδα στο μεγαλοσέρβικο σωβινισμό από το 1992-1999 στην επεκτατική και γενοκτονική του εκστρατεία στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Κυκλοφόρησε πρώτα στην αγγλική έκδοση κερδίζοντας τις πιο αξιόλογες κριτικές από τα πιο έγκυρα διεθνή έντυπα και σύντομα ανέβηκε στις τέσσερις πρώτες θέσεις των διεθνών πωλήσεων.

Τα στοιχεία που παραθέτει ο συγγραφέας είναι τόσο συγκλονιστικά και τεκμηριωμένα, με μαρτυρίες Ελλήνων και Σέρβων που συμμετείχαν στην διαδικασία παροχής κάθε είδους βοήθειας προς τους «σέρβους ορθόδοξους αδελφούς μας», που δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφισβήτησης τους Φυσιολογικά, λοιπόν, η ελληνική έκδοση θα έπρεπε να προκαλέσει ένα τεράστιο πολιτικό σκάνδαλο και λογικά την λυσασμένη επίθεση των εθνικιστών

στο βιβλίο και το δημιουργό του. Επικράτησε μια σχεδόν πλήρης τρομακτική σιωπή. Γιατί; Η απάντηση βρίσκεται στο ίδιο το βιβλίο. «Ορισμένοι ήλπιζαν ότι η εκλογή του Κώστα Σημίτη το 1996, θα σήμαινε την ριζική ρήξη με τις πολιτικές του προκατόχου του. Περιμέναμε ότι η καινούργια κυβέρνηση θα αποκάλυπτε τις ύποπτες δοσοληψίες της προηγούμενης και θα δημοσιοποιούσε τα ονόματα των Ελλήνων επιχειρηματιών και πολιτικών που είχαν βγάλει εκατομμύρια κατά τη διάρκεια του πολέμου της Βοσνίας. Δυστυχώς, δεν έγινε τίποτα. Αντίθετα, ο νέος πρωθυπουργός-τουλάχιστον τον πρώτο χρόνο της πρωθυπουργίας του -συνέχισε πιστά τα βήματα του προκατόχου του και προώθησε μια σειρά συμφωνιών μεταξύ Ελλήνων και Σέρβων-Σερβοβόσνιων αμφίβολης φύσης» (σελ. 141-142).

Ο Τ. Μίχας φρόντισε να «φωνάξει» και να αποδείξει ότι ο «βασιλιάς είναι γυμνός», δηλ. ότι η δήθεν νέα εξωτερική και εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη-Γ.Παπανδρέου είναι συνέχεια της παλιάς. Είναι μόνο μια νέα μορφή, που αντιστοιχεί σε νέες συνθήκες, της ρώσικης στρατηγικής του «ορθόδοξου τόξου» για τα Βαλκάνια.

Μάλιστα ο συγγραφέας αφιερώνει γι' αυτό ένα ξεχωριστό κεφάλαιο, το οποίο αναφέρεται στην ελληνική στάση την περίοδο του Κοσόβου μέχρι και την έκδοση του Μιλόσεβιτς στη Χάγη, με τίτλο «Η περίοδος του 'εκσυγχρονισμού'» (σ. 175-196). Βεβαίως αφού ο συγγραφέας δεν διστάζει να τα βάλει με τους δήθεν αντιεθνικιστές μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο διεξοδικά εξετάζει το κυρίαρχο ρεύμα στα ΜΜΕ και στην πολιτική και τους κάθε είδους φαιοκόκκινους ιδιαίτερα την ορθόδοξη εκκλησία και τους ψευδοκομμουνιστές.

Συνιστούμε στους αναγνώστες μας και σε κάθε δημοκρατικό άνθρωπο να διαβάσει το βιβλίο του Τάκη Μίχα. Πέρα από την αναμφίβολη αξία του σαν πολιτικού και δημοσιογραφικού κείμενου πρώτης γραμμής και πέρα από το εξαιρετικό συγγραφικό του στυλ, αυτό το βιβλίο αποτελεί μια πράξη εντιμότητας και τόλμης κόντρα στο συντριπτικά κυρίαρχο πολιτικοideολογικό ρεύμα σε αυτή τη χώρα. Πρόκειται για μια μεγάλη προσφορά στο ελληνικό και ακόμα περισσότερο στο παγκόσμιο δημοκρατικό κίνημα.

Η ΠΑΛΗ ΤΗΣ «ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΣΩΝΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Η εξαγορά του εργοστασίου του Παπαστράτου από την πολυεθνική Φίλιπ Μόρις κίνησε όλες τις πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις τόσο έξω από το εργοστάσιο όσο και μέσα σε αυτό. Αμέσως με την γνωστοποίηση της έναρξης των διαδικασιών της πώλησης όλο το μέτωπο των σαμποταριστών της βιομηχανίας με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ άρχισε να φωνάζει για “ξεπούλημα της εθνικής περιουσίας στους αμερικάνους”, για απολύσεις και κλείσιμο του Παπαστράτου, για το ότι οι εργαζόμενοι θα έχουν την τύχη των εργαζομένων της Πάλκο κλπ.

Και μέσα στο εργοστάσιο τα ίδια έκαναν. Μάλιστα για να φανούν ότι αυτοί είναι με τους εργάτες άρχισαν να λένε για όρους που πρέπει να επιβάλλουν στην Φίλιπ Μόρις προκειμένου να εμποδίσουν την πώληση. Την ίδια εκστρατεία έκανε μεγάλη μερίδα του Τύπου και της τηλεόρασης, κι έτσι αυτές οι θέσεις κινδύνευαν να γίνουν και θέσεις των εργαζομένων στο εργοστάσιο. Μάλιστα η πλειοψηφία του ΔΣ του σωματείου (Κόντος, που ανήκει στο ψευτοΚΚΕ πολιτικά, και σία) κάλεσε γενική συνέλευση για να περάσει αυτές τις αποφάσεις και να έχει έτσι την εγκυρότητα και τη δύναμη μιας γενικής συνέλευσης. Πραγματικά ο κίνδυνος που διαγράφονταν για την υπόθεση της πώλησης ήταν τεράστιος. Τότε η Άμεση Δημοκρατία –εργοστασιακή παράταξη που συμμετέχει στην Επιτροπή για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας και Ενάντια στην Ανεργία με επικεφαλής τον Κυριάκο Βαρβεράκη –κυκλοφόρησε μία σειρά προκηρύξεων. Οι προκηρύξεις αυτές αλλά και ιδιαίτερα η καθημερινή πάλη που έδιναν τα μέλη της Άμεσης Δημοκρατίας μέσα στο χώρο δουλειάς επηρέασαν αποφασιστικά τις συνειδήσεις των εργατών και απέτρεψαν τον κίνδυνο μιας κρίσης της επιχείρησης με απρόβλε-

πτες συνέπειες. Ο αγώνας που έδωσε η ΑΑ στηρίχθηκε ολόπλευρα από την Επιτροπή για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας σε κάθε βήμα. Το πόσο επωφελής ήταν η συμφωνία εξαγοράς για τους εργαζόμενους και για την «εθνική περιουσία» φαίνεται στα επιχειρήματα που παρατίθενται στην προκήρυξη της ΑΑ με τίτλο: «ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΙΣ» που δημοσιεύουμε πιο κάτω.

Η αλλαγή των συνειδήσεων των εργατών εκφράστηκε στη γενική συνέλευση του εργοστασίου που έγινε με θέμα ημερήσιας διάταξης την εξαγορά. Εκεί οι σαμποταριστές πίστευαν ότι θα έπαιρναν μια μεγάλη νίκη, δηλαδή θα έβαζαν μια ταφόπλακα στο εργοστάσιο. Όμως οι εργαζόμενοι δεν τους ακολούθησαν. Η γενική συνέλευση ήταν άμαξη και από τους 800 περίπου εργαζόμενους ήταν εκεί περίπου καμιά εκατοστή. Οι εργάτες δεν πήγαν στη συνέλευση όχι γιατί δεν πάνε γενικά στις συνελεύσεις αλλά διότι φοβόντουσαν να πάνε και να μην ψηφίσουν τις προτάσεις του μετώπου των 4 κομμάτων που έχουν επικεφαλής τους το ψευτοΚΚΕ. Όλο αυτό το σκυλόλοι της πλειοψηφίας του ΔΣ για χρόνια τώρα έχει αναπτύξει δεσμούς με την εργοδοσία και έχει μια μεγάλη δύναμη για τα

όσα γίνονται στο εργοστάσιο. Οι εργάτες λοιπόν φοβόντουσαν για τις επιπτώσεις που μπορεί να είχε στη δουλειά τους το να μην ψηφίσουν τις προτάσεις των σαμποταριστών, αλλά να ψηφίσουν τις προτάσεις της Άμεσης Δημοκρατίας (ΑΑ), αφού αυτές τους έκφραζαν. Έτσι λοιπόν αποφάσισαν να μην πάνε και έτσι η γ.σ ήταν άμαξη και οι αποφάσεις της άκυρες. Μπορούσε σε αυτή την κατάσταση ο εκπρόσωπος της ΑΑ έβαλε ζήτημα ότι δεν μπορεί μια τέτοια συνέλευση να πάρει αποφάσεις για ένα τέτοιο μεγάλο ζήτημα, αφού οι όποιες αποφάσεις θα είχαν επιπτώσεις στην διαδικασία της μεταβίβασης των μετοχών και τελικά στο κλείσιμο ή όχι του εργοστασίου. Παρά λοιπόν την ολοφάνερη αποχή τελικά οι σοσιαλφασίστες προχώρησαν στη γ.σ. ήταν όμως πια φανερό ότι είχαν υποστεί μια απίστευτα μεγάλη ήττα.

Στη συνέχεια μετά από μερικές μέρες έφτασε στην Ελλάδα ο αντιπρόεδρος της Φίλιπ Μόρις και ζήτησε συνάντηση με τον Κομνηνό (μέλος του ΔΣ της ΑΒΕΣ Παπαστράτος) και τους εργαζόμενους της εταιρείας. Τότε μπήκε το ζήτημα της αντιπροσωπείας που θα πήγαινε στη συνάντηση. Ο εκπρόσωπος της ΑΑ είπε αυτό που ήταν και το πιο φυσιολογικό. Δηλαδή να πήγαινε ολόκληρο το ΔΣ. Όμως οι σαμποταριστές είχαν άλλη γνώμη. Έβαλαν ζήτημα που πέρασε τελικά να πάνε μόνο από ένας αντιπρόσωπος από κάθε παράταξη που συμμετέχει στο ΔΣ. Να διευκρινίσουμε εδώ ότι η ΑΑ έχει δύο αντιπροσώπους στο ΔΣ. Γιατί το έκαναν αυτό οι σαμποταριστές; Από τη μέχρι τα τώρα στάση όλων των παρατάξεων μέ-

σα στο ΔΣ μόνο η ΑΑ είχε διαφορετικές θέσεις. Είχε δηλαδή τέτοιες θέσεις που όχι μόνο δεν θα εμποδίζαν την μεταβίβαση των μετοχών, αλλά την θεωρούσαν και θετική μάλιστα και ιδιαίτερα στο βαθμό που δεν θα θίγονταν κανένα δικαίωμα των εργαζομένων. Αν λοιπόν πήγαινε όλο το ΔΣ τότε θα υπήρχαν στις συζητήσεις δύο άνθρωποι με διαφορετικές θέσεις από τις δικές τους, δηλαδή θα υπήρχαν δύο μάρτυρες που θα μαρτυρούσαν το τι θα έλεγαν αυτοί σε εκείνη τη συνάντηση. Σίγουρα δύο ανθρώπους τους πιστεύει κανείς ευκολότερα από ότι έναν. Και αυτή η ενέργεια των σαμποταριστών ήρθε να επιβεβαιώσει τις εκτιμήσεις της Επιτροπής Σωτηρίας και της ΑΑ για το ότι αυτοί στην πραγματικότητα δεν ήθελαν κανένα εργασιακό δικαίωμα να διατηρήσουν, παρά μονάχα να εμποδίσουν την πώληση της Παπαστράτος και να κλείσει το εργοστάσιο. Στη συνάντηση ωστόσο με την Φ. Μόρις οι σαμποταριστές εμφανίστηκαν με κομμένα τα φτερά μετά την ήττα τους στη γ.σ.

Το τι ειπώθηκε σε αυτήν την συνάντηση αναφέρεται στην προκήρυξη της ΑΑ με τίτλο «ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΕΤΡΕΨΑΝ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΙΝΔΥΝΟ, Οι υπονομευτές απέτυχαν και αναδιπλώθηκαν» που δημοσιεύουμε παρακάτω.

Όμως η ΑΑ πιστεύοντας ότι τέτοιες τεράστιες σημασίες ζητήματα δεν μπορεί και δεν πρέπει να μένουν κρυφά από αυτούς που είναι οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, δηλαδή τους εργαζόμενους τύπωσε και κυκλοφόρησε τις αρκετά αναλυτικές σημειώσεις που

κράτησε ο εκπρόσωπός της κατά τη διάρκεια της συνάντησης. Έτσι οι εργαζόμενοι έμαθαν τι ακριβώς ειπώθηκε και από ποιον σε εκείνη τη συνάντηση. Αυτή η ενέργεια της ΑΑ είναι μια πραγματική πρωτόγνωρη στο εργατικό κίνημα που βάζει μια νέα αντίληψη σε αυτό. Τίποτα δεν μπορεί να είναι κρυφό από τους εργάτες και τίποτα δεν μπορεί να γίνεται πίσω από τις πλάτες τους. Οι εργατικές παρατάξεις πρέπει να θεωρούν ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να ξέρουν ακριβώς ότι γίνεται για αυτούς και ότι συζητιέται για αυτούς. Μόνο οι εχθροί της εργατικής τάξης συζητούν πίσω από την πλάτη της γιατί έχουν ακριβώς να κρύψουν από αυτήν τα άνομα σχέδιά τους.

Αν και μέχρι τώρα και κάτω από την πάλη της Επιτροπής Σωτηρίας και της Άμεσης Δημοκρατίας ο μεγάλος κίνδυνος της ματαίωσης της μεταβίβασης φαίνεται να έχει αποσοβηθεί εν τούτοις πρέπει πάντα οι εργάτες και η παράταξή τους να επαγρυπνούν. Πάντως το κύρος της Άμεσης Δημοκρατίας μέσα στους εργαζόμενους του Παπαστράτου δυνάμωσε γιατί αποδείχτηκε ότι η ίδια παράταξη που υπεράσπισε για χρόνια και με συνέπεια τα εργατικά δικαιώματα ενάντια στην εργοδοσία είναι η ίδια που αρνήθηκε να κάνει έναν πόλεμο με την εργοδοσία χωρίς λόγο, έναν πόλεμο που τον θέλησαν οι αντιβιομηχανιστές και ο οποίος θα είχε μόνο ένα αποτέλεσμα: να κλείσει το εργοστάσιο και μαζί με την εργοδοσία να καταργήσει τους εργάτες και να προσθέσει άλλα 800 άτομα στον μακάβριο όλο και πιο μακρύ στρατό των ανέργων.

**Προκήρυξη της παράταξης «ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (ΑΔ)»
(Ακομμάτιστη- Αυτόνομη συνδικαλιστική παράταξη των εργαζομένων στην ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΣ) με
ημερομηνία 28-5-2003**

«ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΙΣ»

Συνάδελφοι,
Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη στιγμή της πορείας της Εταιρείας και σε μια κρίσιμη στιγμή για μας. Αν λειτουργήσουμε σωστά αυτή τη στιγμή μπορεί να είναι μια ευκαιρία για μας. Αν λειτουργήσουμε λάθος μπορεί να καταστραφούμε.

Μιλάμε για τη μεταβίβαση των μετοχών της Παπαστράτος ΑΒΕΣ. Από μόνη της αυτή η μεταβίβαση δεν έχει τίποτα το καταπληκτικό. Εκείνο που κάνει είναι να μεταφέρει στα χαρτιά αυτό που εδώ και χρόνια υπήρχε στην πράξη. Στην πράξη η Παπαστράτος ΑΒΕΣ κατασκεύαζε τα τσιγάρα μιας άλλης εταιρείας. Τώρα αυτή η άλλη ε-

ταιρεία θέλει να πάρει στα χέρια της απ' ευθείας αυτή την παραγωγή, δηλαδή να αγοράσει τις μετοχές της Παπαστράτος ΑΒΕΣ, ενώ η Παπαστράτος ΑΒΕΣ θέλει να τις πουλήσει σε μια τιμή που βρίσκει πολύ συμφερτική.

Αλλά, σαφή και συνηθισμένα πράγματα στην παγκόσμια αγορά. Μάλιστα ένα συνηθισμένο καλοπαιρέτο συνδικάτο σε μια συνηθισμένη χώρα θα έβλεπε αρκετά ευνοϊκά το γεγονός ότι η εταιρεία παραγωγελιοδόχος, εταιρεία γίγας παίρνει η ίδια στα χέρια της τη μικρομεσαία (για τα παγκόσμια δεδομένα) εταιρεία φασόν.

Όχι όμως στην Ελλάδα. Εδώ ξαφνικά κάποια στελέχη κομμάτων αρχίζουν να καταγγέλλουν τη μεταβίβαση για ξεπού-

λημα εθνικής περιουσίας και να σπέρνουν την αντίληψη ότι η μεταβίβαση απειλεί τις θέσεις εργασίας. Στον τύπο και στην τηλεόραση περνάει τη μεταβίβαση της Παπαστράτος ΑΒΕΣ δίπλα στην Πάλκο. Δηλαδή εξισώνουν μια βιομηχανία που κλείνει και δεν πιάνει δεκάρα με μια άλλη που είναι σε άνοδο, έχει πολλά κέρδη και γι' αυτό πιάνει το τεράστιο για ελληνική εταιρεία ποσό των 123 δις δραχμών. Ταυτόχρονα η πλειοψηφία του ΔΣ του εργοστασιακού Σωματείου, αντί να καταγγείλει αυτούς που υποβιβάζουν τη θέση της εταιρείας στην αγορά και κινδυνολογούν, ζητεί τριμερή στο υπουργείο εργασίας κινητοποιώντας και τη ΓΣΕΕ. Ο Υπουργός είναι υπέρ της μεταβίβασης, αλ-

λά το ΔΣ και η ΓΣΕΕ ζητάνε από τον αγοραστή, την Φίλιπ Μόρις, να διαβεβαιώσει επίσημα και μάλιστα με όρο στο συμβόλαιο ότι θα διαφυλαχτούν οι θέσεις εργασίας, ειδάλως θα εναντιωθούν στην μεταβίβαση. Από τον υπουργό ζητάνε να πιέσει την Φίλιπ Μόρις αν και αυτή ήδη με επίσημη επιστολή του κεντρικού προέδρου της και διευθυνόντος συμβούλου της Ανδρέα Καλατζόπουλου προς τον υπουργό Ρέππα εκφράζει την πρόθεση της να διατηρήσει την παραγωγή του εργοστασίου και για τα Μάλμπορο και για όλες τις μάρκες της

«ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΙΣ»

συνέχεια από τη σελ. 15

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΣ και επιπλέον ΔΕΣΜΕΥΕΤΑΙ για τη μελλοντική ανάπτυξη της Εταιρείας.

Τώρα που μιλάμε το ΔΣ συζητάει ποιους όρους πρέπει να βάλει το Σωματείο στην Φίλιπ Μόρις για να αποδεχτεί τη μεταβίβαση. Επιδιώκουν μάλιστα αυτοί οι όροι να πάρουν το κύρος της Γενικής Συνέλευσης. Εμείς λέμε ότι αν παρθεί μια τέτοια απόφαση από τη Γενική Συνέλευση, αυτή μπορεί από πολλές κατευθύνσεις να αξιοποιηθεί συνειδητά ή ασυνειδητά για την ματαίωση της μεταβίβασης. Πιστεύουμε ότι αν αυτή η μεταβίβαση δεν πραγματοποιηθεί όχι με ευθύνη της Φίλιπ Μόρις, το εργοστάσιο και οι εργαζόμενοι θα υποστούν ανεπανόρθωτο πλήγμα.

Γιατί αν μια κινητοποίηση των ίδιων των εργαζομένων, της κοινωνίας και τελικά του κράτους εμποδίσει τη μεταβίβαση και κηρύξει την Φ. Μόρις ανεπιθύμητη, τότε αυτή δεν θα μπορεί να έχει τον Παπαστράτο σα στρατηγική βάση ανάπτυξης. Αλλά αν είναι έτσι τότε αυτή μοιραία θα αναζητήσει αλλού μια τέτοια βάση. Και αν την αναζητήσει αλλού τότε είναι αμφίβολο αν θα συνεχίσει να διατηρεί σαν φασονίστα χωρίς μέλλον τον Παπαστράτο. Και αν το φασόν της Φ. Μόρις χαθεί, τι μέλλον θα έχει τότε ο Παπαστράτος; Θα ζήσει με το υπόλοιπο 40%; Αλλά αν ζούσε και αναπτυσσόταν με αυτό τότε γιατί οι παλιοί μέτοχοι αποφάσισαν να πουλήσουν τις μετοχές τους; Αποφάσισαν να τις πουλήσουν γιατί ένιωθαν αδυναμία να προχωρήσουν μόνοι τους και γιατί είχαν την ευκαιρία να μετατρέψουν σε ζεστό χρήμα τον αέρα που τους δίνει ακόμα η Φ.Μόρις.

Κάποιοι θα ρωτήσουν: και γιατί να μη βάλουμε όρους για να εξασφαλίσουμε ότι μπορούμε από θέσεις εργασίας από τους νέους ιδιοκτήτες; Απαντάμε: Γιατί αυτοί που βάζουν τώρα αυτό τον όρο δεν τον βάλανε ποτέ στην προηγούμενη εργοδοσία. Και όχι μόνο δεν τον βάλανε, αλλά δέχτηκαν να της παραδώσουν άφθονες θέσεις εργασίας, και όχι μόνο θέσεις εργασίας, αλλά απεμπόλησαν μια σειρά καίρια εργατικά δικαιώματα. Άρα με το να βάζει κανείς όρους μόνο **τώρα** και να ζητάει τώρα καταστατικές εγγυήσεις δείχνει ειδική αντίθεση στο νέο ιδιοκτήτη (που στην πραγματικότητα μόνο νέος δεν είναι) και αντικειμενικά βάζει την αγοραπωλησία σε ανταγωνιστική βάση.

Αλλά κάποιος μπορεί να επιμεινεί: και αν παρόλα αυτά βάλουμε κάποιους όρους και πιάσουν, δηλαδή αν η Φ. Μόρις υποκύψει δεν θα είναι τότε καλύτερα για μας; Απαντάμε: Υπάρχουν πάντα άνθρωποι που μπορούν να παίξουν στα χαρτιά τη ζωή των παιδιών τους. Μπορεί ίσως η Φ. Μόρις να υποχωρήσει και να μας δώσει κάποιες διαβεβαιώσεις (που αργότερα μπορεί να κουρελιάσει με νομικά τερτίπια), αλλά μπορεί επίσης να αρνηθεί να ξεκινήσει την πορεία της στην Ελλάδα υποκύπτοντας σε επί πλέον όρους πέρα από το άφθονο χρήμα μιας εξαγοράς. Τότε εμείς ως που θα πάμε; Θα παίζουμε και τα ρέστα μας ή θα σταματήσουμε ντροπιασμένοι στη μέση ή ακόμα χειρότερα θα τρέχουμε πίσω από τη Φ. Μόρις και αυτή δεν θα γυρνάει; Και όλες αυτές τις λεπτές διαπραγματεύσεις θα τις εμπιστευτούμε σε ανθρώπους που απομονώνουν και συκοφαντούν κάθε συνάδελφο με διαφορετική άποψη για να εξυπηρετήσουν διάφορες σκοπιμότητες ή ακόμα περισ-

σότερο θα διακινδυνεύσουμε να πάρει έκταση και να ξεφύγει η αντιπαράθεση έξω από το Σωματείο μας και να μπουνο στο παιχνίδι υπουργεία, φορείς, κόμματα, ΜΜΕ κλπ που πολλοί ανάμεσα τους έχουν πολιτικό πρόβλημα με την Φίλιπ Μόρις; Θα εμπιστευτείτε σε αυτούς τους τελευταίους τη ζωή σας και τη ζωή των παιδιών σας;

Σας συνιστούμε να μην το κάνετε. Δεν είναι εποχή για πειραματισμούς. Έχουμε οικονομική κρίση και τα εργοστάσια πέφτουν σαν τραπουλόχαρτα. Δεν είναι εποχή που βρίσκεις αλλού δουλειά, ούτε η εποχή όπου σε βοηθάει ένα ρομαλέο εργατικό κίνημα. Είναι η εποχή “ο σώζων εαυτόν σωθήτω” και δεν θα ενδιαφερθεί για άλλους 800 ανέργους ούτε ο Ρέππας, ούτε η ΓΣΕΕ. Πρώτα πρέπει να σώσουμε εμείς τους εαυτούς μας μέσα εδώ για να βοηθήσουμε άλλους συναδέλφους που βρίσκονται σε αληθινά τραγική μοίρα αλλού. Η πρότασή μας λοιπόν είναι: Πρέπει να αντιμετωπιστεί κατ αρχήν θετικά η αγοραπωλησία και να βγούμε από την περίοδο αυτής της επικίνδυνης εκκρεμότητας. Το εργατικό δίκαιο και ο αστικός κώδικας εμποδίζει κάθε δραματική επέμβαση της Φ. Μόρις εναντίον των θέσεων εργασίας μας, ακόμα και αν είχε τέτοιες προθέσεις. Αλλά, ανρωτιόμαστε, αν η Φ. Μόρις είχε πρόθεση να μειώσει τον κύκλο εργασιών και τις δουλειές της τότε θα αγόραζε τις μετοχές της Παπαστράτος ΑΒΕΣ σε στιγμιαία κερδών και σχετικής ανόδου ή θα περίμενε την πτώση τους και μάλιστα θα προκαλούσε η ίδια αυτή την πτώση από τη θέση που έχει; Δεν φαίνεται λογικό να έχει η νέα ιδιοκτησία αυτοκτονικές διαθέσεις. Αλλά αν υποθέσουμε ότι η Φ. Μόρις έχει ακατανόητα σχέδια εναντίον μας, τότε πάλι εδώ είμαστε για να βρεθούμε μπροστά της όπως και μπροστά στον παλιό ιδιοκτήτη. Είμαστε ειδικά εμείς αυτοί που πάντα αντιπαλέψαμε με συνέπεια κάθε αντεργατικό σχεδιασμό της εργοδοσίας και όπως πάντα, έτσι και τώρα θα δράσουμε για τα εργασιακά μας δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας. Βεβαίως **θέλουμε και πρέπει να μάθουμε από τώρα** πιο πολλά πράγματα για τα σχέδια και τις προθέσεις της Φίλιπ Μόρις, έχουμε τις ανησυχίες μας, αλλά όχι να βάζουμε όρους και εγγυήσεις που ποτέ δε βάλουμε προηγουμένα και **μάλιστα πριν από κάθε συζήτηση** με τους αγοραστές, όρους και εγγυήσεις που δημιουργούν εξ αρχής κλίμα αντιπαράθεσης **και που κρατούν όμηρο την αγοραπωλησία**, δηλαδή, κάτω από τις σημερινές περιστάσεις διακυβεύουν την ύπαρξη της επιχείρησης. Πρώτα να δουλεύει το εργοστάσιο για να πατάμε στα πόδια μας και μετά να διεκδικούμε. Αυτά λέει η κοινή λογική.

Καλούμε τους συναδέλφους, μέλη του ΔΣ να αναλογιστούν τις ευθύνες τους τις κρίσιμες αυτές στιγμές και στη Γεν. Συνέλευση να κάνουν μόνο ενημέρωση για το συγκεκριμένο θέμα και να μην επιδιώξουν να αποσπάσουν βιαστικές αποφάσεις από τους συναδέλφους πριν τουλάχιστον το Σωματείο μιλήσει με την Φ. Μόρις, ιδιαίτερα εν όψει του γεγονότος ότι ο αντιπρόεδρος της δεσμεύτηκε στον Κομνηνό να συναντηθεί με το Σωματείο σε 2-3 εβδομάδες.

Για την Α. Α:
Κυρ. Βαρβεράκης»

Προκήρυξη της παράταξης “ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (ΑΔ)” με ημερομηνία 28-6-2003

«ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΕΤΡΕΨΑΝ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΙΝΔΥΝΟ

Οι υπονομευτές απέτυχαν και αναδιπλώθηκαν»

Συνάδελφοι, Συναδέλφισσες,

Με την τελευταία ανακοίνωση οι παρατάξεις που αποτελούν την πλειοψηφία του ΔΣ του Σωματείου σταματάνε τον πόλεμο που είχαν κηρύξει ενάντια στην μεταβίβαση των μετοχών της Παπαστράτος ΑΒΕΣ στην Φ. Μόρις. Είναι κάτι που αναγκάζονται να το κάνουν γιατί οι εργαζόμενοι δεν τις ακολούθησαν στην καταστροφική τους πορεία.

Πραγματικά αποκρούστηκε μια θανάσιμη απειλή. Αν οι παρατάξεις του ΔΣ είχαν πίσω τους τους εργαζόμενους όταν αντιμετώπισαν με εχθρικό τρόπο την μεταβίβαση, αυτή δεν θα γινόταν. Γιατί αυτοί οι συνδικαλιστές δεν ήταν μόνοι τους όταν τρομοκρατούσαν τους εργαζόμενους μιλώντας για 500 απολύσεις, χειρότερηση εργασιακών σχέσεων κλπ. Είχαν πίσω τους πανίσχυρους πολιτικούς μηχανισμούς. Μην ξεχνάμε ότι σε λίγες ώρες πέρασαν στις τηλεοράσεις και στην κοινή γνώμη την εικόνα ότι ο Παπαστράτος είναι “Πάλκο” και “Υβόννη”. Μην ξεχνάμε ότι καταφέρναν να σύρουν άρον-άρον τον Υπουργό Εργασίας, τη ΓΣΕΕ και το Ε.Κ. Πειραϊά σε μια Τριμερή, δηλαδή σε μια διαδικασία στην οποία μπορούν να καταφεύγουν μόνο εργαζόμενοι επιχειρήσεων που κλείνουν ή κινδυνεύουν να κλείσουν για αποκαταστάσεις, επιδόματα κλπ. Αν οι εργαζόμενοι του Παπαστράτου τους ακολουθούσαν, τότε όλοι αυτοί μαζί με τη ΓΣΕΕ, το ΕΚΠ και τους λοιπούς “συμπαραστάτες” θα βγαίνανε με μαύρες σημαίες στους δρόμους και με την κραυγή “έξω το αμερικάνικο μονοπώλιο”. Και θα εκβιάζανε όχι με 4 αλλά με 14 όρους τη Φ. Μόρις. Και ποιος καπιταλιστής θα δεχόταν προκαταβολικά όρους που θα του περιόριζαν το δικαίωμα να διευθύνει μια υγιή εταιρία που την αγόρασε στην τιμή της, και μάλιστα όρους που θα τους είχαν επιβάλει οι εχθροί του; Κανείς. Και αν η Φ. Μόρις έχανε με κλωτσιές την μεταβίβαση, γιατί να συνεχίσει να δίνει το φασόν στον Παπαστράτο; Πραγματικά θα χάναμε τη δουλειά μας.

Σήμερα όλοι αυτοί και πρώτοι και καλύτεροι οι επικεφαλής του ΔΣ, λουφάζανε, απομονωμένοι από τους εργαζόμενους, και ξεσκεπασμένοι από την Άμεση Δημοκρατία που από την πρώτη στιγμή έβαλε τα πράγματα στη θέση τους. Βέβαια οι άνθρωποι που ηγούνται στο ΔΣ δεν θα μπορούσαν με τη συνηθισμένη ανειλικρίνεια και το απύθμενο θράσος τους να παραδεχτούν ότι σταματάνε τον πόλεμο επειδή νικήθηκαν. Έτσι ισχυρίζονται ότι τον σταματάνε επειδή νίκησαν, δηλαδή ισχυρίζονται ότι επιβάλανε τους όρους τους στη Φ. Μόρις.

Έχουν γίνει επικίνδυνοι και πρέπει να φύγουν από αυτή τη θέση. Πρέπει να παραιτηθούν αμέσως και να κάνουν εκλογές. Είναι αδίστακτοι.

Συνάδελφοι το ΔΣ δεν επέβαλε κανένα απολύτως όρο και δεν απέσπασε καμία απολύτως δεσμευση από τη Φ. Μόρις! Είναι φανερό ότι όροι και δεσμεύσεις πριν η Φ. Μόρις γίνει κύριος του εργοστασίου θα μπορούσαν να έχουν πρακτικό αντίκρισμα μόνο αν ήταν γραπτές και ενσωματωμένες στα επίσημα κείμενα της μεταβίβασης. Αυτή ήταν άλλωστε η απαίτηση για την οποία προσπάθησε να ξεσηκώσει όλο τον κόσμο το ΔΣ, για την

οποία φώναζε ο Κοντός: “Αν δεν γίνουν δεκτοί οι όροι μας θα γίνει μάχαλο” και για την οποία ο Δουκάκης έλεγε “δίχως τους όρους μας η μεταβίβαση δεν θα γίνει”. Αυτή την απαίτηση ούτε καν την ψιθύρισε το ΔΣ στον εκπρόσωπο της Φ. Μόρις στη συνάντηση της 19 Ιούνη. Και όχι μόνο. Δεν απαίτησε καν μια προφορική δεσμευση γραμμένη στα επίσημα πρακτικά της συνάντησης. Μάλιστα το ΔΣ δεν ζήτησε καν να υπάρξουν πρακτικά. Έτσι υπήρξαν μόνο λόγια που χάθηκαν στον αέρα. Η λέξη δεσμευση ειπώθηκε μόνο μια φορά από τη Φ. Μόρις σε αυτή τη συνάντηση και αφορούσε το σημείο για τα εργασιακά κεκτημένα, (που έτσι κι αλλιώς προστατεύονται με νόμο), αλλά και αυτό έγινε αφού προηγουμένα ο εκπρόσωπος της Φ.Μ πίεσε το ΔΣ να προβάλλει τις απαιτήσεις του! Τέλος για να διασωθεί το ΔΣ μιλάει στην ανακοίνωσή του για δεσμεύσεις που περιέχει το δεύτερο γράμμα της Φ. Μόρις στον Ρέππα. Συνάδελφοι αυτό το γράμμα, όπως και το πρώτο δεν περιέχει καμία, απολύτως καμία δεσμευση για τίποτα.

Στην πραγματικότητα η Φ. Μόρις κινήθηκε και στη συνάντηση και στις δύο επιστολές της στην ίδια γραμμή. Δηλαδή δεν δεσμεύτηκε σε τίποτα, αλλά μίλησε για προθέσεις και εξέθεσε σχέδια. Απλά συμβαίνει αυτές οι προθέσεις και αυτά τα σχέδια να είναι θετικά για μας. Αν ο εκπρόσωπος της Φ. Μόρις υπήρξε πράγματι καθουσιαστικός στις 19 του Ιούνη δεν ήταν γιατί υπέκυψε σε κάποιους όρους, αλλά γιατί αντίθετα εξέθεσε μια πειστική επιχειρηματική λογική σύμφωνα με την οποία είναι προς το συμφέρον της Φ. Μ να αναπτύξει την Παπαστράτος ΑΒΕΣ και -όχι- βέβαια να την συρρικνώσει όπως έλεγαν οι πολέμιοι της εξαγοράς. Σε αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει χρησιμοποιώντας την απλή λογική και τα γνωστά στοιχεία της εξαγοράς η Άμεση Δημοκρατία. Αυτά λοιπόν τα πραγματικά σχέδια και τις προθέσεις της Φ. Μόρις η πλειοψηφία του ΔΣ τα μετατρέπει σε δεσμεύσεις που δήθεν κατάρχε και επέβαλε. Μοιάζει με εκείνον που έριχνε στην Ομόνοια μια σκόνη που ισχυριζόταν -ότι σκοτώνει τους κροκοδείλους. Όταν οι διαβάτες του παρατηρούσαν ότι δεν υπάρχουν κροκοδείλοι στην Ομόνοια αυτός απαντούσε: “Τους εξόντωσε η σκόνη μου.”

Η πλειοψηφία του ΔΣ ισχυρίζεται ότι οι “κροκοδείλοι” (δηλαδή τα αντεργατικά σχέδια της Φ.Μ) δεν υπάρχουν πια, για να ξεπλυθεί από την προηγούμενη κινδυνολογία της. Αλλά δεν το κάνει μόνο για αυτό. Το κάνει και για να μας πει ότι τάχα είμαστε τώρα εντελώς ασφαλείς. Κάνει δηλαδή μια μεγαλοπρεπή τούμπα υπέρ του νέου εργοδότη και προσπαθεί να τον εξευμενίσει. Διαπιστώσαμε ότι οι παρατάξεις του ΔΣ και βασικά τα 3,4 άτομα που ηγούνται σε αυτές, πριν πάνε σε αυτή τη συνάντηση είχαν ήδη αποφασίσει την υποχώρησή τους. Αφού ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να ξεσηκώσουν τους εργαζόμενους και να ακυρώσουν την εξαγορά, είχαν μόνο ένα δρόμο: να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο νέο αφεντι-

συνέχεια δίπλα

ΟΙ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΖΗΤΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ

Ο αγώνας συνεχίζεται με τη συμπαράσταση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η μεγάλη πολιτική νίκη που πέτυχαν η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανάγκασε το υπουργείο Εργασίας να υλοποιήσει άμεσα την υπόσχεσή του για παράταση του μέτρου της ειδικής επιδότησης ανεργίας για δύο ακόμη χρόνια. Ο αγώνας των Λιπασματοειδών συνεχίζεται για την αποκατάσταση όλων των απολυμένων που έχασαν τη δουλειά τους με απόφαση της κυβέρνησης.

Η επίσκεψη της Επιτροπής Αναφορών στην Αθήνα στις 17-18 Φλεβάρη και οι καταγγελίες που έγιναν από τους ευρωβουλευτές για τη συμπεριφορά της κυβέρνησης απέναντι στους απολυμένους οδήγησαν στο να σπάσει για πρώτη φορά μετά από χρόνια η απομόνωση που είχε αντιμετωπίσει ο αγώνας των απολυμένων από τα ΜΜΕ. Η Επιτροπή Αγώνα στη μάχη που έδωσε και δίνει στην Ευρώπη αποκαλύπτει διαρκώς την κατεδαφιστική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης όπως εκφράστηκε ακραία στην περίπτωση του εργοστασίου των Λιπασμάτων. Έχει καταγγείλει την αντι-βιομηχανική πολιτική σαν την κύρια αιτία για την καταπάτηση των πιο θεμελιωδών δικαιωμάτων των εργατών και έχει καλέσει την Επιτροπή Αναφορών να πάρει θέση για να αποτρέψει την επανάληψη σε άλλους εργαζομένους της άδικης μεταχείρισης που επιφύλαξε η κυβέρνηση για τους απολυμένους των Λιπασμάτων. Με αυτό τον τρόπο πέτυχε την υποστήριξη όλων των πολιτικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που εκφράστηκε αφενός με την πίεση που ασκήθηκε για την αποκατάσταση των απολυμένων με επιστολή προς την κυβέρνηση που υπογραφόταν από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Pat Cox, και αφετέρου με την καταγγελία της κυβερνητικής αναγγελίας από τους ευρωβουλευτές. Ήταν μια μεγάλη νίκη αφού για τόσο καιρό με ελάχιστες εξαιρέσεις μεμονωμένων

βουλευτών, οι απολυμένοι είχαν γνωρίσει την απομόνωση από όλα τα πολιτικά κόμματα της ελληνικής Βουλής. Την ίδια συμπεριφορά με τα πολιτικά κόμματα έδειξαν και οι επίσημοι συνδικαλιστικοί φορείς, Εργατικό Κέντρο Πειραιά, και ΓΣΕΕ. Το Εργατικό Κέντρο Πειραιά ΔΙΕ-ΓΡΑΨΕ (!) το Σωματείο (αποφεύγοντας ωστόσο να το κάνει ακόμα με επίσημη πράξη) γιατί τα μέλη του ήταν απολυμένοι (!!!), ενώ και η ΓΣΕΕ τους γύρισε την πλάτη. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Πολυζωγόπουλος ήταν παρών στη συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών της 17 Φλεβάρη για να υποστηρίξει τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων ορισμένου χρόνου και έφυγε πριν έρθει η σειρά της αναφοράς των απολυμένων των Λιπασμάτων για να εξεταστεί και χωρίς να πει μια κουβέντα γι' αυτούς.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΝΙΚΕΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Η πολιτική πίεση των ευρωβουλευτών και η δημοσιότητα που διαμόρφωσε την κοινή γνώμη υπέρ των απολυμένων είχαν άμεσα αποτελέσματα. Καταρχήν προωθήθηκε άμεσα το μέτρο της παράτασης της ειδικής επιδότησης ανεργίας για δύο χρόνια, Συγκεκριμένα, ένα από τα μέτρα που είχαν ληφθεί για τους απολυμένους μετά το κλείσιμο του εργοστασίου ήταν η επιδότηση ανεργίας για δύο χρόνια για τους άντρες πάνω από 50 και τις γυναίκες πάνω από 45 με μηνιαίο

επίδομα από 450 Ευρώ μέχρι 600 Ευρώ. Όταν η αναφορά των απολυμένων εξεταζόταν από την Επιτροπή Αναφορών στην συνεδρίαση της Αθήνας, παρόλο που είχαν καλεστεί τα συναρμόδια υπουργεία Εσωτερικών, Εργασίας και Οικονομικών να στείλουν εκπροσώπους, το υπουργείο Εργασίας αντί να στείλει εκπρόσωπο, έστειλε ένα φαξ με το οποίο υποσχόταν την παράταση της επιδότησης στους απολυμένους. Τελικά, η σχετική ρύθμιση μπήκε σε άρθρο στο πρώτο νομοσχέδιο του υπουργείου Εργασίας που ψηφίστηκε από τη Βουλή. Έτσι, στο άρθρο 15 του Ν. 3144 της 8.5.2003 (ΦΕΚ Α 111) με τίτλο «Ειδική επιδότηση ανεργίας» προβλέπεται ανάμεσα σε άλλα ότι: «Η ειδική επιδότηση ανεργίας, η οποία προβλέπεται από την κοινή απόφαση των υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων 30161/2000 (ΦΕΚ 272Β'), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 43 του Ν. 2778/1999 (ΦΕΚ 295 Α') παρατείνεται για δύο (2) έτη». Η κοινή υπουργική απόφαση 30161/2000 ήταν αυτή με την οποία θεσπίστηκαν τα ειδικά μέτρα για τους απολυμένους. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη συζήτηση που έγινε στη Βουλή, η ρύθμιση δεν ψηφίστηκε από ΣΥΝ και «Κ»ΚΕ.

Το επόμενο μέτρο-στόχος των Απολυμένων είναι να γίνει μία ρύθμιση του υπουργείου Εσωτερικών που θα αφορά την υπαγωγή των απολυμένων στην παρ. 13 του άρθρου 25 του Ν. 2190/1994. Αυτή αναφέρεται στον άμεσο διορισμό όσων απολύθηκαν από κρατικές επιχειρήσεις και οι απολύσεις τους κρίνονται «άδικες και καταχρηστικές». Αυτό το μέτρο θα είναι η δικαίωση του αγώνα των απολυμένων που ζητούν η κυβέρνηση να πληρώσει

για την ανεργία τους αφού με απόφασή της έκλεισε χωρίς λόγο ένα βιώσιμο εργοστάσιο.

Έχει φανεί μέσα από τον πολύχρονο αγώνα των Λιπασμάτων ότι η κυβέρνηση μόνο μέσα από ασταμάτητη πολιτική πίεση δίνει νίκες στους απολυμένους. Η επιστολή Σημίτη ήταν ένα πρώτο βήμα για τη δικαίωση των απολυμένων που ήρθε κάτω από την πίεση της Ευρώπης. Το τελικό βήμα θα έρθει επίσης κάτω από τη συνδυασμένη πίεση του αγώνα των απολυμένων και της στήριξης της Ευρώπης. Η Επιτροπή Αγώνα και οι απολυμένοι συνεχίζουν τον αγώνα τους μετά από τέσσερα χρόνια με πολλαπλάσιες δυνάμεις από αυτές που ξεκίνησαν.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η πολιτική στήριξη από την Ευρώπη έδωσε νέα πνοή σε αυτόν τον αγώνα. Η τελευταία συνέλευση των απολυμένων γέμισε την αίθουσα του τρίτου ορόφου του Εργατικού Κέντρου Πειραιά. Η Επιτροπή Αγώνα ενημέρωσε για την ψήφιση του νόμου για την παράταση του επιδόματος ανεργίας. Επίσης, έγινε ενημέρωση για τη θετική εξέλιξη που έχει η δίωξη που ασκήθηκε κατά του πρώην προέδρου του Σωματείου Μ. Τσιρμούλα και του πρώην ταμία Π. Κουραχάνη, δηλαδή, ότι αποφασίστηκε η παραπομπή τους για το κακούργημα της υπεξαίρεσης του Ταμείου του Σωματείου. Πρόκειται για ηθική δικαίωση των απολυμένων που θέλουν να δουν κυρίως τον Μ. Τσιρμούλα, τον άνθρωπο που τους ξεπούλησε, να παίρνει την τιμωρία που του αξίζει. Οι επιτυχίες αυτές δυνάμωσαν την ενότητα ανάμεσα στους απολυμένους και την ηγεσία της Επιτροπής Αγώνα. Μάλιστα ο πρόεδρος του Σωμα-

τείου και μέλος της Επιτροπής Αγώνα, Ηλίας Ματέρης, στο κλείσιμο της συνέλευσης, απευθύνθηκε στους απολυμένους και είπε ότι χωρίς την ΟΑΚΚΕ δεν θα μπορούσε να είχε γίνει αυτός ο αγώνας, ότι πρόκειται για μία οργάνωση με ανθρώπους έντιμους και συνεπείς που μπορεί κανείς να διαφωνεί με ορισμένες θέσεις της, αλλά πρέπει οι απολυμένοι να την εμπιστευτούν και να την ενισχύουν.

Η Επιτροπή Αγώνα και το Σωματείο των Απολυμένων με αφέρισα τους που κόλλησαν στον Πειραιά και για πρώτη φορά στην Αθήνα στα τέλη Ιουλίου με τίτλο: «Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων ζητούν δικαίωση», ζητούν από την κυβέρνηση να συμμορφωθεί με την απόφαση της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και να τους δικαιώσει.

Η Επιτροπή Αναφορών έχει ήδη προγραμματίσει δεύτερη επίσκεψη στην Αθήνα, τον Σεπτέμβρη, στην οποία θα εξεταστεί κατά πόσο η ελληνική κυβέρνηση έχει συμμορφωθεί με την απόφαση της Επιτροπής Αναφορών για ουσιαστικά μέτρα αποκατάστασης των απολυμένων. Η ένταξη της αναφοράς στην ημερήσια διάταξη της δεύτερης επίσκεψης στην Αθήνα έγινε με την πολύτιμη και ανεκτίμητη υποστήριξη των ευρωβουλευτών Ιωάννη Μαρίνου και Μαργκότ Κέσλερ που έχουν δώσει πολύ μεγάλη ώθηση στην υπόθεση των απολυμένων στην Ευρώπη.

Στο μεταξύ αναμένεται η συζήτηση της υπόθεσης των απολυμένων στον Άρειο Πάγο στις 4 Φλεβάρη του 2004. Οι απολυμένοι ζητούν να αναγνωριστεί η ακυρότητα των απολύσεών τους γιατί δεν εφαρμόστηκαν οι διαβουλεύσεις και διεκδικούν αποζημιώσεις. Η Κομισιόν παρακολουθεί στενά την υπόθεση αυτή που θα κρίνει αν πράγματι έχει γίνει υποχρεωτική η εφαρμογή του νόμου για τις ομαδικές απολύσεις σε ότι αφορά τις διαβουλεύσεις μετά και την τελευταία τροποποίηση του 2001 που έγινε αφού οι απολυμένοι κατάγγειλαν με την αναφορά τους στην Επιτροπή Αναφορών ότι οι διαβουλεύσεις δεν εφαρμόζονται στην Ελλάδα.

Ο αγώνας που δίνουν πρωτοπόρα η Επιτροπή Αγώνα και οι απολυμένοι των Λιπασμάτων στο συνδικαλιστικό και δικαστικό επίπεδο δυναμώνει και κατακτά νίκες που είναι σημαντικές όχι μόνο για τους απολυμένους αλλά και για το εργατικό κίνημα στη χώρα.

«ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΕΤΡΕΨΑΝ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΙΝΔΥΝΟ»

συνέχεια από την απέναντι σελίδα

κό, όπως της πρόσφεραν και στο παλιό. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην τελευταία ανακοίνωση τους παύουν να μιλάνε για “ξεπούλημα” του Παπαστράτου στο ξένο μονοπώλιο και μιλάνε για πρώτη φορά με τη φράση που χρησιμοποίησε η ίδια Φ. Μόρις για την εξαγορά, τη φράση “πάντρεμα”, ενώ πρόκειται για εξαγορά. Επίσης, όχι τυχαία το ΔΣ δεν αναφέρει ότι αποδέχτηκε στη συνάντηση το ενδεχόμε-

νο να χαθούν 150 θέσεις εργασίας αν το εργοστάσιο μεταφερθεί, ενώ οι θέσεις εργασίας ήταν ο πιο σημαντικός από τους 4 όρους τους. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι, εκτός από την πολιτική υποκίνηση, αυτοί εξεγέρθηκαν ενάντια στη Φ.Μ και επειδή ένοιωσαν πως έχαναν τα στηρίγματα τους, τα προνόμια τους και την εξουσία τους στο πλευρό της προηγούμενης εργοδοσίας. Γι αυτό τόσο πολύ εξοργίστηκαν με τους μετόχους συγγενείς του Παπαστράτου και τους κατηγορήσαν στην προκήρυξη τους ότι “έσβησαν σε μια νύχτα

την ιστορία της καπιταλιστικής εργασίας για χάρη του κέρδους”.

Γι αυτή την τούμπα τους λοιπόν οι επικεφαλής του ΔΣ ήθελαν να υπάρχουν οι λιγότεροι δυνατοί μάρτυρες στη συνάντηση, ειδικά από την Άμεση Δημοκρατία. Έτσι αποφάσισαν να μην πάει όλο το ΔΣ στη συνάντηση, αλλά ένας από κάθε παράταξη! Επίσης για τον ίδιο λόγο, αντί να κάνουν μια διεξοδική ενημέρωση στους συναδέλφους για μια τόσο σημαντική συνάντηση που όλοι περίμεναν μοίρασαν τη γνωστή ανακοίνωση τηλεγράφημα που διαστρεβλώνει

όσα ειπώθηκαν σε αυτή. Η Άμεση Δημοκρατία, επειδή πιστεύει ότι αυτοί που εκπροσωπεί στο ΔΣ, αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι έχουν το δικαίωμα να ξέρουν ότι ξέρει και η ίδια, αλλά και επειδή θέλει να τεκμηριώνει τους ισχυρισμούς και τις εκτιμήσεις της, παρουσιάζει στους συναδέλφους τις σημειώσεις-πρακτικά των βασικών σημείων συζήτησης ΔΣ-Φίλιπ Μόρις στη συνάντηση της 19 του Ιούνη όπως τα κατέγραψε ο εκπρόσωπος μας στη συνάντηση Κυρ. Βαρβεράκης.

Μια δίκη στην υπηρεσία των δολοφόνων

Η δίκη της «17N» βαδίζει προς το τέλος της. Σε γενικές γραμμές διεξάγεται μακριά από τις πλατιές μάζες χάρη στην απαγόρευση της μετάδοσής της από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο. Σαν δίκη που κοινοποιείται μέσω του τύπου είναι μια δίκη για το 10% του πληθυσμού. Όμως αυτό το τμήμα του πληθυσμού είναι το πιο πολιτικά ανήσυχο και το πιο κατατοπισμένο και το οποίο με τη στάση του και τις απόψεις του σε βάθος χρόνου προσδιορίζει τη συνείδηση της μεγάλης μάζας. Από αυτή την άποψη η δίκη μέχρι στιγμής αποτελεί μια πολιτική νίκη για το σοσιαλφασισμό. Αυτή η νίκη ήταν προδιαγεγραμμένη από την ώρα που το τμήμα της αστικής τάξης που είχε τα θύματα, και οι ίδιοι οι συγγενείς των θυμάτων, αρνήθηκαν να δώσουν την πολιτική πάλη ενάντια στους δολοφόνους και άφησαν σε αυτούς το τρομακτικό προνόμιο να έχουν το μονοπώλιο της πολιτικής σε αυτή τη δίκη, δηλαδή το προνόμιο να υπερασπίσουν τις δολοφονίες σαν πράξεις του λαού απέναντι στους εχθρούς του.

Έτσι σαν μάρτυρες υπεράσπισης παρέλασαν δεκάδες πολιτικοί του σοσιαλφασισμού, βασικά του εξωκοινοβουλευτικού ώστε να μην εκτεθεί ο επίσημος σοσιαλφασισμός, οι οποίοι υπεράσπισαν πολιτικά τη «17N». Η υπεράσπιση αυτή συχνά πήρε τη μορφή: «Διαφωνώ με τη συγκεκριμένη δράση της «17N», αλλά οι δράστες είναι αριστεροί, ή λαός ή επαναστάτες». Ασφαλώς μπορεί να διαφωνεί κανείς όπου θέλει και όσο θέλει με τη «17N», αλλά το αν αυτός που διαφωνεί είναι φίλος ή εχθρός της, κρίνεται από το αν ισχυρίζεται ότι τα θύματα είναι εχθροί του λαού και οι δράστες είναι λαός ή το αντίστροφο. Το αν κάποια οργάνωση ή άνθρωπος του λαού κάνει λάθος σκοτώνοντας τη δοσμένη στιγμή τους συγκεκριμένους εχθρούς του λαού, το αν ενδεχόμενα με αυτό το λάθος επιβαρύνει τη θέση του λαού, αυτό δεν κρίνει το στρατόπεδο στο οποίο ανήκει, αλλά μόνο αντιθέσεις και διαφορές τακτικής μέσα στο στρατόπεδο του λαού. Αυτού του είδους η στάση ήταν εκείνη των μαρτύρων υπεράσπισης που ο πιο τυπικός και πιο χαρακτηριστικός τους εκπρόσωπος ήταν ο Ν. Γιαννόπουλος, ο επικεφαλής του Δίκτυου.

Βέβαια υπάρχει και η λιγότερο ανοιχτά φιλική στάση απέναντι στη «17N» από τους σοσιαλφασίστες του υπόλοιπου μικροαστικού εξωκοινοβουλευτικού συρφετού και του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί κατατάσσουν τη «17N» στο στρατόπεδο του εχθρού, οι πρώτοι χαρακτηρίζοντας τη δράση της σαν «αντικειμενικά εχθρική στο κίνημα» (ανακοίνωση των 16 εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων στις 2 Αυγούστου του 2003, που με αυτό το «αντικειμενικά» ρίχνει γέφυ-

ρες στα μέλη της «17N», δηλαδή αφήνοντας το ενδεχόμενο να είναι επαναστάτες σαν άτομα), και οι δεύτεροι ανοιχτά προβοκατόρικη. Όμως το κοινό για όλο τον σοσιαλφασισμό είναι ότι θεωρεί κύριο ταξικό εχθρό του λαού το τμήμα της αστικής τάξης που χτυπήθηκε από τη «17N». Ανεξάρτητα λοιπόν από το τι λένε για τη «17N» έχουν με αυτήν και με τους ανοιχτούς υπερασπιστές της τον ίδιο κύριο εχθρό, τον οποίο πραγματικά αδυνάτισε και δεν ενίσχυσε χτυπώντας τον τάχα προβοκατόρικα η «17N». Ότι και να λένε λοιπόν γι' αυτήν και όσο και να κρύβονται είναι σύμμαχοι της. Στην πολιτική τα κοινά πυρά ενάντια στους κοινούς εχθρούς κάνουν τους φίλους και όχι οι κούφιες διακηρύξεις. Γι' αυτό οι υπερασπιστές των δολοφόνων σε αυτή τη δίκη ήταν εκπρόσωποι όλου του σοσιαλφασισμού, νόμιμου και παράνομου, επίσημου και μη.

Στη δίκη λοιπόν αυτή νίκησε ο σοσιαλφασισμός, γιατί τα θύματα δεν υπεράσπισαν πολιτικά και κοινωνικά τον εαυτό τους. Δεν είχαν σα μάρτυρα κατηγορίας κανένα πολιτικό της τάξης τους, κανένα δημοκράτη πολιτικό από καμιά άλλη τάξη και δεν υπεράσπισαν τα θύματα ούτε από την άποψη της αστικής δημοκρατίας, ούτε από την άποψη της υλικής παραγωγής και της βλάβης που η βία της «17N» προκάλεσε στην οικονομία και έτσι τελικά στον ίδιο το λαό.

Βέβαια πλευρές πολιτικής άμυνας της αστικής τάξης στο επίπεδο της δημοκρατίας εμφανίστηκαν και θα εμφανιστούν κι άλλες ώσπου να τελειώσει η δίκη, ιδιαίτερα από μια μικρή μερίδα δικηγόρων των θυμάτων με τυπικό εκπρόσωπο τον Κεχαγιόγλου, ο οποίος είχε τη σωστή θέση ότι η

δίκη έπρεπε να μεταδοθεί και τηλεοπτικά. Πραγματικά αυτός θα ήταν και ένας τρόπος για να πιεστεί και να υποχρεωθεί το στρατόπεδο των θυμάτων να απαντήσει πολιτικά στις επιθέσεις των σοσιαλφασιστών στη διάρκεια της δίκης. Με τη μη μετάδοση της δίκης από την τηλεόραση η αστική τάξη έμεινε με την εντύπωση (ή μάλλον θέλησε να μείνει με την εντύπωση) ότι η δίκη θα έμενε απολίτικη, γι' αυτό και συμπαρατάχθηκε από την πρώτη στιγμή με την απόφαση του Σημίτη να την απαγορεύσει.

Με το ίδιο πνεύμα το στρατόπεδο των θυμάτων ερμήνευσε λαθεμένα και τη γενικά σωστή θέση ότι η δίκη είναι ποινική. Η δίκη της «17N» είναι ποινική από νομική άποψη, αλλά από άποψη πολιτική είναι ο ορισμός της πολιτικής δίκης.

Για το ζήτημα της πολιτικής δίκης

Γι' αυτό το σημείο χρειάζονται δυο λόγια παραπάνω επειδή οι σοσιαλφασίστες υπερασπιστές της «17N» έκαναν πολύ θόρυβο πάνω σε αυτό το σημείο και το έκαναν κέντρο της δημαγωγίας τους.

Όταν λέμε ότι η δίκη ήταν ποινική σε νομικό επίπεδο εννοούμε ότι ήταν τέτοια από τη νομική άποψη της αστικής δημοκρατίας και μάλιστα της πιο προχωρημένης. Για την αστική δικαιοσύνη δεν δικάζονται οι άνθρωποι, ούτε για τις απόψεις τους, ούτε για τα κίνητρά των πράξεών τους. Δικάζονται για τις πράξεις τους. Τα κίνητρα λογαριάζονται μόνο για τα ελαφρυντικά. Οι 17νοεμβρίτες ήθελαν να δικάσουν με έναν αντιδραστικό νόμο τον οποίο έφτιαξε η ελληνική αστική τάξη για να δικάζει πιο ευνοϊκά τα μέλη και τις φράξιές της που κάνουν πολιτικά πραξικοπήματα και οποιαδήποτε εγκλήματα ανάμεσα σε αυτά.

Εκτός από το ότι οι 17νοεμβρίτες ήθελαν να δικάσουν σαν αστοί πραξικοπηματίες, ήθελαν να θεωρηθεί παρόλα αυτά σαν ελαφρυντικό η υποτιθέμενη επαναστατική ιδεολογία και οι αντίστοιχες προθέσεις τους.

Μα κανένα δίκαιο στην ιστορία δεν δέχτηκε ποτέ σαν

ελαφρυντικό, για αυτούς που το αρνούνται στην πράξη, το ότι θέλουν να το ανατρέψουν και γενικά. Ούτε η προλεταριακή δημοκρατία θα μπορούσε να το δεχτεί ποτέ για τους εχθρούς της, ούτε η αστική δημοκρατία θα μπορούσε να το δεχτεί είτε για τους προλετάριους, είτε για τους φασίστες εχθρούς της.

Σε κάθε πολιτικό οργανισμό και κάθε πολιτικό σύστημα που σέβεται στοιχειωδώς τον εαυτό του, επιβάλλεται όχι μόνο να αρνηθεί τέτοιου είδους ελαφρυντικά, αλλά να τα θεωρήσει επιβαρυντικά στον καταλογισμό και τον χαρακτηρισμό της ποινής. Άλλωστε η πιο δημοκρατική αστική δημοκρατία και βέβαια η προλεταριακή θεωρούν και τιμωρούν ακόμα πιο βαριά τα εγκλήματα που διαπράττουν οι φασίστες, οι ρατσιστές και οι εθνορατσιστές, όπως άλλωστε τιμωρούν όλες τις διατυπωμένες απόψεις και ισχυρισμούς που ευνοούν, δικαιώνουν και κινούν ιδεολογικά τις μάζες για τη διάπραξη τέτοιου είδους εγκλημάτων. Άλλωστε σε αυτό το πνεύμα καταδικάστηκαν οι εγκληματίες του τρίτου Ράιχ από την δικαιοσύνη του νικηφόρου αντιφασιστικού μετώπου. Αν δηλαδή η ελληνική αστική τάξη ήταν πραγματικά δημοκρατική θα είχε νομοθετήσει και θα έστηνε τη «17N» στο εδώλιο με νόμους που θα θεωρούσαν σαν ιδιαίτερος ειδικός τα εθνοσοσιαλιστικά κίνητρα και πράξεις της. Σε αυτή την περίπτωση οι 17νοεμβρίτες και οι υπερασπιστές τους δεν θα τολμούσαν ούτε να διανοηθούν να μιλήσουν για «πολιτική δίκη». Σε μια τέτοια περίπτωση ο τוניσμός του πολιτικού χαρακτήρα της δίκης θα γινόταν μόνο από τα θύματα.

Αλλά είπαμε, είμαστε στην Ελλάδα του σοσιαλφασισμού και στην οποία η πιο προοδευτική μερίδα της αστικής τάξης, η τάξη με τα θύματα είδε στην απαίτηση των φονιάδων για μια πολιτική δίκη, ένα πρόσχημα για να την απολιτικοποιήσει εντελώς. Έτσι αντί να υπερασπίσει τον εαυτό της και τη δική της έστω περιορισμένη σημερινή αστική δημοκρατία και να πει ότι οι φονιάδες είναι φασίστες, ισχυρίστηκε ότι είναι απλά ληστές και μάλιστα κυρίως ληστές, ε-

νώ αυτή ήταν η λιγότερη οδυνηρή για τα θύματα, δηλαδή η πιο «ευγενική» πλευρά της δράσης τους. Με το ίδιο σκεπτικό η τάξη των θυμάτων ονόμασε την πρώτη της επιτροπή αντίστασης «επιτροπή Αξαρλιάν», ενώ ο Αξαρλιάν ήταν ένα από τα λίγα θύματα της «17N» που δεν στοχεύθηκαν σαν τέτοια. Και στις δυο αυτές περιπτώσεις η αστική τάξη προσπάθησε να αποφύγει την πολιτική υποχρέωση να υπερασπίσει τον εαυτό της απέναντι στους φασίστες. Γιατί μέσα της θεωρεί ότι αμαρτία δεν είναι να σκοτώνει κανείς ένα μέλος αυτής της τάξης για το καλό του φασισμού, αλλά να ληστεύει μια τράπεζα για τον εαυτό του, ή να σκοτώνει από αδιαφορία και αμέλεια έναν άνθρωπο του λαού. Αυτό σημαίνει κυρίαρχη ιδεολογία, δηλαδή το κομμάτι της αστικής τάξης που σκοτώνεται δεν είναι καθόλου κυρίαρχο και αντίστοιχα είναι ιδεολογικά κυρίαρχο το κομμάτι της που σκοτώνει.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες λοιπόν οι δολοφόνοι απέκτησαν το ασύλληπτο προνόμιο να ισχυρίζονται σε όλους τους τόνους ότι τα θύματα είναι εχθροί του λαού, οπότε τελικά οι δολοφονίες αν όχι άμεσα χρήσιμες είναι τουλάχιστον δίκαιες από την άποψη του συνόλου, του λαού, του έθνους κλπ. Αντίθετα οι υπερασπιστές των νεκρών αρνούνται επί μήνες να απαντήσουν σε αυτό τον ατέλειωτο ισχυρισμό, ισχυρισμό που στο βάθος είναι η κυρίαρχη θεωρία. Έτσι η δίκη έγινε μια δεύτερη σφαγή για τα θύματα, πολύ πιο μακάβρια και πολύ πιο ωμή από την πρώτη γιατί διεξήχθη μαζικά και μπροστά στα μάτια όλης της κοινωνίας. Η μεγάλη μέρα αυτής της σφαγής ήταν η μέρα της απολογίας του Κουφοντίνα, όταν ο φασίστας ανέλυσε δια μακρών μπροστά στα θύματα των νεκρών γιατί αυτά καλώς δολοφονήθηκαν και τελείωσε μέσα στα χειροκροτήματα του ακροατηρίου το οποίο αφού η δίκη δεν ήταν πολιτική από την πλευρά των θυμάτων δεν μπορούσε παρά να είναι ένα φασιστικό ακροατήριο. Τα σχόλια και οι αντιδράσεις στον Τύπο γι αυτήν

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Μια πλατφόρμα για τους ευνουχισμένους μικροαστούς και το λούμπεν προλεταριάτο

Ο Κουφοντίνας είπε αυτό που ήθελε να ακούσει κατ' αρχήν όλη αυτή η πολιτικά δραστήρια ριζοσπαστικοποιημένη μικροαστική και λούμπεν-προλεταριακή μάζα που επανδρώνει τη σοσιαλφασιστική βία "χαμηλής έντασης", και η οποία ξεκινάει από τον εξαρχειώτικο αναρχισμό των σπασισμάτων και περνώντας από το «Δίκτυο» και τη Γένοβα φτάνει ως τα μ-λ. Πρόκειται για όλο αυτό το δίχως αρχές συρφετό που αυτοπροσδιορίζεται σαν επαναστατικός χώρος ή ακόμα περισσότερο σαν επαναστατική αριστερά. Ακόμα περισσότερο όμως είπε αυτά που ήθελε να ακούσει ένα μέρος από την πλατιά μικροαστική μάζα και δευτερευόντως ένα τμήμα από την λούμπεν-προλεταριακή ή δίχως συνειδητή προλεταριακή μάζα που δεν κατεβαίνει ποτέ στον δρόμο, που δεν σπάει, που δεν κλείνει δρόμους, πύλες εργοστασίων και καταπέλτες πλοίων και που δεν συμμετέχει στις τελετές της Γένοβας. Μιλάμε για ένα πλήθος που πάντα υποστήριζε τη «17N» γιατί αυτή συγκέντρωνε πάνω της δύο ακαταμάχητα στοιχεία:

Πρώτο, διέθετε την πολιτική πλατφόρμα της συντριπτικής πλειοψηφίας του έθνους, την πλατφόρμα της πλειοψηφίας του καθεστώτος, δηλαδή τον αντιαμερικανισμό και τον αντιδραστικό αντικαπιταλισμό αφού ποτέ της δεν είπε τίποτα παραπάνω ενάντια στους Αμερικανούς και τον καπιταλισμό από ότι είπαν ο Α. Παπανδρέου, ο Σημίτης, η Παπαρήγα και ο Κωνσταντόπουλος.

Δεύτερο, εξασκούσε την πιο ακραία μορφή βίας ενάντια στους δύο παραπάνω επίσημους κύριους εχθρούς του έθνους και του λαού.

Ο ευνουχισμένος μικροαστός, με κεντρικό του πρόσωπο εκείνο του δημόσιου υπάλληλου παράσιτου, δεν θέλει ποτέ να ταυτιστεί με τους μικροσπασματίες των Εξαρχειών και δεν τον εμπνέουν καθόλου τα γκαζάκια που αυτοί εκσφενδονίζουν συχνά ενάντια και στους μικρομεσαίους. Ούτε καλύπτεται από μια «επαναστατική» εξωκοινοβουλευτική αριστερά που διαισθάνεται ότι είναι το θορυβώδες σκυλί του Περισσού το οποίο ποτέ δεν θα ξεπεράσει το αφεντικό του στη βία στους δρόμους και στα υπουργεία. Αυτός ο κοινωνικός τύπος θέλει να ταυτιστεί με κάτι ανώτερο από όλους αυτούς, κάτι που τον βγάζει από την καθημερινή του μικρότητα, ρουτίνα και υποταγή, και το οποίο ταυτόχρονα τον απαλλάσσει εντελώς από την υποχρέωση να κάνει πράξη την πολιτική του απέχθεια στους επίσημους εχθρούς «του λαού και του έθνους».

Η βία της «17N» είναι ακριβώς αυτό που χρειάζεται αυτός ο κοινωνικός και πολιτικός τύπος. Γιατί όχι μόνο είναι η πιο ακραία βία που διατίθεται στην πολιτική σκηνή, αλλά είναι και η μόνη στην οποία αυτός έχει το άλλοθι ότι δεν συμμετέχει επειδή δεν του επιτρέπεται η πρόσβαση. Γιατί η «17N» δεν είναι παλιές "Ερυθρές Ταξιαρχίες", δηλαδή ένα μαζικό κόμμα βίας που ζητάει και επιδιώκει να οργανώσει τους συμπαθούντες του. Ένα τέτοιο κόμμα θα έβαζε ηθικά διλήμματα στον μικροαστό μας και τελικά, εφόσον αυτός αρνιόταν να οργανωθεί θα τον συνέτριβε σαν κατά φαντασία επαναστάτη. Η «17N» αντίθετα σαν παρακρατική, κλειστή οργάνωση έχει το μοναδικό πλεονέκτημα σε σχέση με τη βία τύπου παλιών Ερυθρών Ταξιαρχιών ότι δεν επιδιώκει να είναι μαζική. Μάλιστα καλεί τους συμπαθούντες της να μην την ακολουθήσουν γιατί τάχα αυτοί δεν ξέρουν ποιους και πότε να χτυπήσουν. Σε προκήρυξη-απάντηση στον δημοσιογράφο της *Ελευθεροτυπίας* Βότση με ημερομηνία 12.3.1988, αναφέρει συγκεκριμένα σχετικά με τη δράση της: «Αυτές οι ενέργειες δεν μπορούν να γίνουν από το αυθόρμητο

μαζικό κίνημα παρότι αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μορφές βίας, όπως δεν μπορούσε να φτάσει στις εκτελέσεις των βασανιστών, παρότι αυτές έβγαιναν από τις αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και τα συνθήματα (Φόλα στο σκύλο της ΕΣΑ, Δώστε τη χούντα στο λαό κ.λπ.) και τις επιδοκίμασε με ενθουσιασμό όταν έγιναν. Γιατί αυτές βρι-

αυτό έπρεπε να εμφανιστεί τελικά ένας «ήρωας» να σώσει την ιδεολογία της «17N», δηλαδή το σοσιαλφασισμό σαν τέτοιο.

Μόλις εμφανίστηκε ο Κουφοντίνας και είπε "εγώ είμαι η 17N και ζήτω η 17N", και κυρίως μόλις φτιάχτηκε το μαζικό κόμμα των φίλων της «17N» και το καθεστώς έ-

Το κόμμα των φίλων της «17N» όπως έχουμε ξαναγράψει, γεννήθηκε μόλις ολοκληρώθηκαν οι συλλήψεις του πακέτου των φονιάδων που παραδόθηκε στις ΗΠΑ, δηλαδή μόλις παραδόθηκε ο Κουφοντίνας και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Τότε άρχισαν οι διαδηλώσεις συμπαραστάσης στους "πολιτικούς" κρατούμενους και τότε το σοσιαλφασιστικό καθεστώς άρχισε τις πολύμορφες επιθέσεις του στους δημοσιογράφους, στους δικηγόρους και στις εφημερίδες που κατήγγειλαν τη «17N». Η απολογία του Κουφοντίνα στο δικαστήριο θα είναι από δω και μπρος το μανιφέστο αυτού του κόμματος. Ο άνθρωπος αυτός του παρακράτους και μαζικός δολοφόνος σαν απολογία του διάβασε ένα κείμενο που πάνω του θα πρέπει να έχει σκύψει με μεγάλη προσοχή το σοσιαλφασιστικό επιτελείο που καθοδηγεί τη «17N».

σκονται ένα βήμα πιο ψηλά, όχι μόνο υλικά-επιχειρησιακά-οργανωτικά, αλλά κυρίως πολιτικο-ιδεολογικά. Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά από τα πριν, λαβαίνοντας υπόψη μια σειρά από άλλους πολιτικούς παράγοντες όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των παραπάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία, και αυτό δεν μπορεί παρά νάναι αποτέλεσμα οργανωμένης-με την ευρύτερη παραπάνω έννοια- και συνειδητής δουλειάς, δηλαδή να αφορά τις οργανώσεις λαϊκής βίας... Βλέπουμε λοιπόν ότι εμείς όχι μόνο δεν λέμε ότι επιδιώκουμε να μας μιμηθεί ο κόσμος, αλλά αντίθετα λέμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να τις κάνει ο λαός μόνος του, παρότι το θέλει. Για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται οργανώσεις που θα τις αναλάβουν, και αυτό ακριβώς έγινε: 17N, Ιούνης 78, Αντικρατική Πάλη, 1η Μάη». (Από το βιβλίο των εκδόσεων Κάκτος που έχει συγκεντρωμένες τις προκηρύξεις της 17N. Οι υπογραμμίσεις με μαύρα γράμματα δικές μας).

Ο πλατύς οπαδός της «17N» είναι ένας ήσυχος στη συνείδησή του «επαναστάτης δι' αντιπροσώπου». Αυτόν θέλει να εκπροσωπήσει πολιτικά και ύστερα να αξιοποιηθεί σαν συμπαθούντα του κόμματος των φίλων της «17N» ο Κουφοντίνας.

Αυτή η «επανάσταση δι' αντιπροσώπου» ειδικά στον ελληνικό μικροαστό δεν είναι καθόλου άγνωστη. Αυτός περιμένει πάντα από μια ανώτερη δύναμη έξω από αυτόν και τους ομοίους του να τον σώσει από το μεγάλο δυτικού τύπου ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο που τα θεωρεί την κύρια αιτία των προβλημάτων του. Και αυτή η δύναμη είναι το κράτος, το οποίο σαν κράτος αποκλειστικά εναντίον του φιλελεύθερου αστού δεν μπορεί παρά να είναι η πιο φασιστική πτέρυγα του κράτους.

Παρ' όλο που ο μικροαστός μας ξέρει και βλέπει διαρκώς μπροστά του να είναι το ίδιο το σημερινό κράτος που τον καταπιέζει πιο πολύ από το κεφάλαιο σαν τέτοιο, ο μέσος οπαδός της «17N» πιστεύει ότι αυτό το κράτος ανήκει σήμερα στους βιομήχανους και στους Αμερικανούς, ακριβώς όπως τον διαβεβαιώνουν η Παπαρήγα και τα «μ-λ».

Έτσι τελικά έχει τη μοίρα που του αξίζει. Οι "επαναστάτες" αντιπρόσωποί του της «17N» είναι και αυτοί απλά μια κρατική υπηρεσία, ή καλύτερα μια υπηρεσία του βαθύτερου κράτους που σε όλες τις εποχές είναι το παρακράτος.

Με αυτό που φάνηκε αρχικά σαν καταρακτώδης και ολοκληρωτική σύλληψη και εξάρθρωση της «17N» ο μικροαστός μας έχασε το ηθικό του, όπως το έχασαν και τα μέλη της ΔΕΚΟ «17N», οι παρακατιανοί υπάλληλοι που πιάστηκαν πρώτοι και ξέρασαν και τη μάνα τους. Βλέποντας την καταβράθρωση των ειδώλων του ο ριζοσπάστης μικροαστός μας έπεσε σε βαθιά μελαγχολία, πράγμα καταστροφικό για το σύνολο του σοσιαλφασισμού που κινδύνευε να χάσει την πιο λυσσασμένη του πτέρυγα. Γι

βγαλε την Κούρτοβικ στη NET δίπλα στον εθνικό συνταγματολόγο Τσάτσο για να καταγγείλουν τον «κιτρινισμό» του Τύπου που δεν ήταν τίποτα άλλο από την δραστήρια πολιτική καταγγελία της «17N», τότε άρχισε το αντίθετο, το πραγματικό πογκρόμ, και τότε ο μικροαστός μας ευνούχος αναθάρρησε και απόκτησε όχι απλά τον παλιό του όγκο, αλλά έναν πολλαπλάσιο. Γιατί μπορεί ο εκπρόσωπός του ο Κουφοντίνας να ήταν στη φυλακή, αλλά ο μικροαστός μας διαισθάνθηκε αμέσως, ευαίσθητος καθώς είναι στην παραμικρή αλλαγή του πολιτικού κλίματος, ότι η πολιτική του και κυρίως το κόμμα του, μαζικό πια όσο ποτέ άλλοτε, ήταν στην ε-

ξουσία.

Σε αυτή τη μάζα, λοιπόν, το πολιτικό καθεστώς μέσω του αρχιδολοφόνου απευθύνει διάγγελμα για το οποίο προηγούμενα έχει εξασφαλίσει τη μέγιστη δημοσιότητα. Όλα τα κανάλια αναγγέλλουν από μέρες πότε θα γίνει η απολογία Κουφοντίνα, ενώ η πλατιά εφημερίδα του καθεστώτος, η *Ελευθεροτυπία* που εξελίσσεται στο βασικό ΜΜΕ - εργαλείο του σοσιαλφασισμού, διαθέτει στην απολογία του 5 ολόκληρες σελίδες, εκεί που στην πολιτική αγωγή και στους μάρτυρες των θυμάτων δεν έδωσε ουσιαστικά ποτέ το λόγο. Μέσα σε αυτό το κλίμα οι πολιτικά δραστήριοι μικροαστοί του κόμματος, εκείνοι δηλαδή που είχαν κρυφτεί για όλο το κρίσιμο διάστημα όπου πραγματοποιούνταν οι συλλήψεις και οι υπάλληλοι της «17N» κάρφωσαν ο ένας τον άλλον, μαζεύτηκαν στο δικαστήριο και αποθέωσαν τον πολιτικό ηγέτη τους, μόλις αυτός ολοκλήρωσε την ανάγνωση του διαγγέλματος.

Ας δούμε λοιπόν τι είναι στα βασικά του σημεία αυτό το κείμενο το οποίο η πολύ μεγαλοαστική *Ελευθεροτυπία* έχει στείλει κάτω από το προσκέφαλο του κάθε ανήμπορου μικροαστού που ονειρεύεται την εκδίκησή του ενάντια στον μεγαλοαστό που δεν μπορεί να είναι.

Η δικαιολόγηση της ποσότητας της δολοφονικής βίας με τα επιχειρήματα του νόμιμου σοσιαλφασισμού

Σε γενικές γραμμές είναι ένα φλύαρο κείμενο γεμάτο από τα στερεότυπα του κνιτισμού που όμως είναι καλά διατυπωμένο για να χτυπάει στο συναίσθημα.

Σε αυτό το κείμενο το κόμμα της «17N» μιλάει στο ρυθμό και στο πνεύμα της εποχής με εκείνον τον αδιάστακτο οπλορτουνισμό που χαρακτηρίζει την πολιτική αντίδραση, ιδιαίτερα τους ναζιστές.

Ο κεντρικός στόχος του κειμένου είναι να υπερασπίσει τη δολοφονική βία μέσα στο λαό, στο πιο πλατύ επίπεδο που έχει δοκιμάσει ως τώρα να το κάνει. Είναι φυσικό. Όσο η «17N» ήταν κυρίως μια οργάνωση βίας δεν της ήταν τόσο απαραίτητη η πλατιά πολιτική στήριξη. Τώρα που έγινε πολιτικό κόμμα και μάλιστα ένα κόμμα εθνικό, πρέπει να υπερασπίσει τη βία του και να βρει συμπάθεια γι' αυτή μέσα σε όλο το λαό, μέσα σε όλο το έθνος, ακόμα και μέσα στη μεγαλοαστική τάξη.

Ακόμα περισσότερο πρέπει να υπερασπίσει αυτή τη βία από τη στιγμή που έστω και για λίγες μέρες, έστω και για λίγους μήνες τα θύματα αυτής της βίας, οι ξεθαρραμένοι δημοκράτες, και όλοι όσοι από λάθος πίστεψαν ότι η «17N» εξαρθρώθηκε, τόλμησαν να την καταγγείλουν. Σε αυτό το ρεύμα καταγγελίας απάντησε το κείμενο που διάβασε ο Κουφοντίνας.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 19

Η δικαιολόγηση της βίας γίνεται με την χρόνια δουλεμένη και διεθνή πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλφασισμού, που ο βασικός προπαγανδιστής της στη χώρα μας είναι το ψευτοΚΚΕ. Αυτή η πλατφόρμα γεμίζει όλες τις αφίσες και τις φυλλάδες του “χώρου”, όλες τις προκηρύξεις της «17N» και είναι πασίγνωστη. Αυτά μηρυκάει ο Κουφοντίνας στο χαρτί του.

Το ίδιο το ψευτοΚΚΕ δεν σκοτώνει βέβαια, αλλά με τη

λογική της πλατφόρμας του ο αμερικανός διπλωμάτης και ο στρατιωτικός, όπως και ο έλληνας μεγαλοαστός αξίζουν το θάνατο σαν τέτοιοι ή έστω δεν έχουν το δικαίωμα να διαμαρτύρονται, να ζητούν μέτρα κατά των δολοφόνων κλπ. Η διαφορά ανάμεσα στο ψευτοΚΚΕ και στη «17N» ή και σε κάθε άλλο φονιά είναι ότι το πολιτικό δικαίωμα στον φόνο, το έχει μόνο το «κόμμα», δηλαδή ο «λαός» που το «κόμμα» είναι το μυαλό του και ο εκπρόσωπός του. Σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ αν ο δολοφόνος δεν είναι κάποιος από τους εγκεκριμένους θύτες, τότε ο θύτης είναι στο βάθος το ίδιο το θύμα, δηλαδή η ίδια η

Αμερική, και το ίδιο το κεφάλαιο οι οποίοι σκότωσαν επίτηδες έναν δικό τους για να ενοχοποιήσουν τους αντιιμπεριαλιστές, το λαό κλπ. Σε τελική ανάλυση έτσι δεν υπάρχει ούτε φόνος, ούτε θύτης, ούτε και θύμα από πολιτική άποψη, αφού όλα αυτά είναι μια εσωτερική σύγκρουση και μια προσποίηση του εχθρού.

Η δικαιολόγηση της δολοφονικής βίας και για τον Κουφοντίνα λοιπόν, όπως και για το ψευτοΚΚΕ, γίνεται ως εξής: Ο ιμπεριαλισμός, ιδιαίτερα το κέντρο του, “η αμερικάνικη αυτοκρατορία” είναι υπεύθυνη για εκατομμύρια θανάτους στους οποίους εκτός από τους θανάτους των

Αναδημοσίευση αποσπάσματος από το άρθρο με τίτλο

«Οι Εκτελεστές Στη Φυλακή-Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ “17N” ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ»

που δημοσιεύτηκε στο φύλλο αρ. 384 της Νέας Ανατολής, που απαντά στον ισχυρισμό της «17N» ότι σκοτώνει τους βιομήχανους επειδή ευθύνονται για τα εργατικά ατυχήματα

Η 17N αντλώντας το βασικό επιχείρημα των προκηρύξεων της από το Ριζοσπάστη, ισχυρίζεται ότι σκοτώνει τους βιομήχανους για να τους εκδικηθεί και να τους τιμωρήσει για τα εργατικά ατυχήματα που τα ονομάζει δολοφονίες των εργατών από τους βιομήχανους. Όλοι οι τροτσκιστές και μ-λ τροτσκιστές υιοθετούν αυτή την ανάλυση. Με αυτή τη λογική έχει κανείς το δικαίωμα να σκοτώσει όλους τους αστούς της γης για άπειρους λόγους αφού αυτοί και ο καπιταλισμός τους φταίνει για τους θανάτους από τις κακές συνθήκες ζωής, από την κακή περιβάλληση, από τους κακούς δρόμους, από τα φτηνά αυτοκίνητα, και από τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Ακόμα φταίνει για την παραγωγή εγκληματιών και έτσι για όλα τα ποινικά εγκλήματα. Αφού το κεφάλαιο δολοφονεί τελικά τόσους πολλούς ανθρώπους από τόσες πολλές πλευρές, ο κάθε θάνατος ενός κεφαλαιοκράτη της παραγωγής ή της πολιτικής είναι ηθικά δικαιολογημένος.

Με αυτή τη “θεωρία” ο σοσιαλφασίστας κάνει κάθε μορφής βιομηχανικό σαμποτάζ: Ταυτίζει την κοινωνική μορφή κάτω από την οποία λειτουργούν οι παραγωγικές δυνάμεις και η κοινωνική ζωή με τις ίδιες τις παραγωγικές δυνάμεις και την κοινωνική ζωή γενικά. Ο κάθε λογικός άνθρωπος καταλαβαίνει ότι τα ατυχήματα είναι σύμφυτα με την παραγωγική και την καταναλωτική ζωή γενικότερα. Κανένας σοσιαλισμός και κανένας κομμουνισμός δεν θα καταργήσει ούτε τα ατυχήματα στην παραγωγή, ούτε τα ατυχήματα στην κατανάλωση, ούτε από τη μια στιγμή στην άλλη θα καταργήσει τους θανάτους από τη μόλυνση του περιβάλλοντος ή από τις εύθραυστες συνθήκες ζωής των φτωχών, ούτε καν θα μηδενίσει τα κοινωνικά εγκλήματα.

Οι σοσιαλφασίστες μετράνε όλους τους θανάτους μαζί δίχως ποτέ να ασχοληθούν ή να θελήσουν να ξεκαθαρίζουν ποια είναι η μερίδα της παραγωγικής και κοινωνικής διαδικασίας σαν τέτοιας και ποια η μερίδα του κεφάλαιου σαν τέτοιοι που αναλογούν στο σύνολο των θανάτων. Τους σοσιαλφασίστες δεν τους ένοιωξε καθόλου που το ναυάγιο του Σάμιανα το προκάλεσαν οι κυβερνήτες του πλοίου. Αμέσως έβγαλαν δολοφόνο τον Σφηνιά και μαζί με τον Σημίτη τον οδήγησαν στην αυτοκτονία. Ακόμα και τώρα επεξεργάζονται τρόπους να διαλύσουν την παραγωγική συγκέντρωση, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη των Μινωϊκών, ακόμα και η πιο πρόσφατη βόμβα της 17N προορίζεται ενάντια σε αυτές.

Ξέρουν οι σοσιαλφασίστες ότι αν ποτέ δοκιμάσουν να καταλείψουν τα πτώματα ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις και τα ξεχωριστά τμήματα των τάξεων θα χρειαστεί πρώτα-πρώτα να αυτοκτονήσουν οι ίδιοι. Ασφαλώς το βιομηχανικό κεφάλαιο σκοτώνει γιατί σπάνια παίρνει όλα τα μέτρα που χρειάζονται για να προστατεύσει τη ζωή των εργατών του, επειδή αυτά τα μέτρα αυξάνουν το παραγωγικό κόστος. Όμως το κεφάλαιο που σκοτώνει λιγότερο είναι ακριβώς εκείνο που πυροβολούν οι 17Nοεμβρίτες και που το βομβαρδίζουν πολιτικά και διοικητικά οι κνίτες, ώσπου να το διαλύσουν παραγωγικά. Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παγκόσμια τα εργατικά ατυχήματα είναι συντριπτικά μικρότερα στους τομείς υψηλής οργανικής σύνθεσης του κεφάλαιου, δηλαδή εκεί όπου τεράστιος όγκος μέσων παραγωγής μπαίνει σε κίνηση από έναν αναλογικά μικρότερο όγκο εργατικής δύναμης. Ακριβώς σε αυτούς τους τομείς κατά μέσο όρο τα μέτρα ασφαλείας είναι καλύτερα, οι συνθήκες δουλειάς είναι οι καλύτερες και οι αμοιβές πολύ μεγαλύτερες από κάθε άλλο κλάδο. Είναι φυσικό, γιατί η κερδοφορία αυτών των μονάδων στηρίζεται περισσότερο στην ανεπτυγμένη τεχνολογία - που συνεπάγεται και μείωση της δυνατότητας για ατύχημα, επειδή ακριβώς εκεί το ατύχημα κοστίζει πελώρια ποσά στο κεφάλαιο - και λιγότερο στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Αντίθετα η υπερεκμετάλλευση, τα πολλά ατυχήματα, η μεγάλη κούραση και οι μικροί μισθοί συναντιούνται εκεί που είναι χαμηλή η οργανική σύνθεση και ψηλός ο σχετικός όγκος και η ένταση της εργασίας. Είναι στα μικρά αφεντικά της βιοτεχνικής οικοδομής που αναλογούν οι περισσότεροι θάνατοι εργατών, είναι στη μικροβιοτεχνία, ιδιαίτερα την παραγωγικά και τεχνολογικά ξεπερασμένη, όπου είναι αφάνταστα πιο ψηλά τα ποσοστά και οι πιθανότητες ατυχήματος. Είναι στα χωράφια και ανάμεσα στα φυτοφάρμακα της πλούσιας και μεσαίας αγροτιάς των επιδοτήσεων που ξεθεώνεται και δοκιμάζει τις χειρότερες συνθήκες ζωής και περιθάλψης το μεταναστευτικό προλεταριάτο, είναι εκεί που δοκιμάζει τα χειρότερα πλήγηματα η ζωντανή εργασία. Εκεί θα αντιστοιχούσαν φυσιολογικά και οι περισσότεροι πυροβολισμοί, εκεί θα έπρεπε να κατευθύνονται και τα πολιτικά πυρά του ψευτοΚΚΕ, αν τουλάχιστον εννοούσε αυτά που λέει. Αλλά πως θα ήταν δυνατό να πυροβολήσουν οι σοσιαλφασίστες την άμεση πολιτική τους βάση; Πως είναι δυνατό να αυτοκτονήσουν οι παλιοί κνίτες του συνδικάτου οικοδόμων που σε μεγάλο ποσοστό έχουν γίνει τα νέα δουλοκτητικά μικρά ή μεγάλα αφεντικά των μεταναστών; Πως είναι δυνατό να δημιουργηθεί κίνημα για υγιεινότερες συνθήκες δουλειάς στην Ελλάδα, όταν κάθε συνδικάτο και κάθε κίνηση πολιτών την ελέγχει το μαύρο μέτωπο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ -

Σημίτη, Λαλιώτη και σήμερα και οι σοσιαλφασίστες της καραμανλικής ΝΔ; Πότε έβαλε αυτό το μαύρο μέτωπο ζήτημα συνθηκών ζωής των εργατών; Ποιο “Δίκτυο” και ποιοι πολιτικοί εργολάβοι του ΣΥΝ, προστάτες τάχα των μεταναστών έθεσαν σαν κεντρικό ζήτημα την συγκεκριμένη πάλη και με ποια πρακτικά μέτρα;

Αλλά ακόμα και αν υπήρχε κάποιο τέτοιο κίνημα, ακόμα και αν ήταν μαζικό, ακόμα και αν μέτραγε ακριβώς πόσοι θάνατοι στην παραγωγή ή στην κοινωνία οφείλονταν αποκλειστικά στην αστική τάξη και πάλι ο λαός και πάλι οι συνειδητοί επαναστάτες δεν θα έλυναν σε αυτή την εποχή το ζήτημα με τη βία των όπλων. Ούτε ατομικά, ούτε συλλογικά, όπως υπονοούν οι σοσιαλφασίστες.

Οι αστοί και οι ιμπεριαλιστές αξίζουν - για τον μαρξισμό - τον θάνατο ή καλύτερα ο θάνατός τους γίνεται αναπόφευκτος μόνο όταν με συστηματική βία, ιδιαίτερα με πολιτική βία ματώνουν τους λαούς και τα έθνη. Αυτό ισχύει για όλα τα άτομα, όλων των αντιδραστικών τάξεων. Οι μαρξιστές και γενικά η συνειδητή επαναστατική δημοκρατία ποτέ δεν εξόντωναν τα μέλη μια τάξης πριν όχι μόνο η ίδια η τάξη, αλλά και τα συγκεκριμένα μέλη της μισθηθούν από το λαό για τη συγκεκριμένη εκμεταλλευτική τους βαρβαρότητα και **μάλιστα τη βαρβαρότητα που έφτασε ως την ακραία πολιτική βία.** Οι λενινιστές σκότωσαν τον Τσάρο όχι μόνο γιατί ήταν μισητός σαν ηγέτης μιας μεγάλης, βίαιης και εξαιρετικά καταπιεστικής κρατικής μηχανής, αλλά γιατί συγκεκριμένα μισήθηκε από το λαό αφ’ ότου έσυρε στο σφαγείο του Α’ παγκόσμιου πόλεμου εκατομμύρια ρώσων αγροτών και εργατών. Όμως οι μπολσεβίκοι δεν σκότωσαν τους τσαρικούς πολιτικούς γενικά, και ακόμα λιγότερο απέφυγαν να σκοτώνουν πριν βρουν μαχητικά εναντίον τους και τους ηγέτες αστούς και μικροαστούς αντιπάλους τους. Η μαζική εξόντωση μιας τάξης και μάλιστα η αντιμετώπιση και των μελών μιας τάξης σαν ατόμων που αξίζουν τον θάνατο δεν έχει σχέση με κανένα μαρξισμό. Για τον μαρξισμό η επαναστατική βία δεν μπορεί παρά να είναι βία των μαζών και οι μάζες γενικά δεν θέλουν να σκοτώνουν παρά συγκεκριμένους ανθρώπους σε συγκεκριμένες εποχές. Το “θάνατος στους πλούσιους”, δηλαδή ο θάνατος για την ειδική σχέση που έχουν τα μέλη μιας τάξης με την ιδιοκτησία ή με τα μέσα παραγωγής και κατανάλωσης είναι σύνθημα των ριζοσπαστών μικροαστών και παλιότερα των φεουδαρχών και των παπάδων και καμιά σχέση δεν έχουν με το συνειδητό αντικαπιταλιστικό προλεταριάτο. Γι’ αυτό το τελευταίο, όλο-όλο το ζήτημα, και μόνο **όταν έρθει η στιγμή,** είναι να χάσει ο αστός τα μέσα παραγωγής από τους άμεσους παραγωγούς και όχι τη ζωή του. Ίσα- ίσα μάλιστα αυτή η ζωή, απελευθερωμένη από την ιδιοκτησία της, μπορεί να γίνει εξαιρετικά χρήσιμη για το προλεταριάτο, ιδιαίτερα τον πρώτο καιρό που παίρνει την εξουσία, όταν του λείπουν οργανωτές της παραγωγής. Βεβαίως στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας που ονομάζεται επανάσταση, οι τάξεις και τα άτομα φτάνουν στη βία και χρησιμοποιούν την τρομοκρατία πράγμα που γεννάει τα αντίστοιχα αισθήματα μίσους και μάλιστα και στα δύο ταξικά στρατόπεδα που συγκρούονται. Αλλά ακόμα και τότε, και μιλώντας γενικά, ο συνειδητός μαρξιστής και ο πρωτοπόρος προλεταρίου βρίσκονται πιο μπροστά από τη μέση επαναστατική μάζα και δεν θέλουν κανένα θάνατο σαν τέτοιο. Ο Μάο έλεγε ότι είναι αντίθετος με τη θανάτωση των εχθρών έξω από τις ανάγκες μιας στρατιωτικής αναμέτρησης, αλλά αν χρειαστεί το κόμμα να σκοτώσει μερικούς αντιδραστικούς αυτό πρέπει να γίνει **μόνο** για να **ικανοποιηθούν** οι μάζες που μαρτύρησαν από αυτούς και όχι γιατί αυτό είναι ηθικά επιβεβλημένο και πολιτικά απαραίτητο. Στην περίπτωση της 27ετίας της 17N δεν υπήρχε εκφρασμένη διάθεση καμιάς επαναστατικής και δημοκρατικής μάζας να σκοτωθούν αυτοί που σκότωνε η 17N. Αν υπήρχε κάποια τέτοια διάθεση ήταν μόνο για τους δύο βασανιστές Μάλλιο και Μπάμπαλη, αλλά ούτε αυτή είχε εκφραστεί πολιτικά με μαζικό τρόπο, όχι μόνο από το λαό, αλλά ούτε από τα ίδια τα θύματα. Αλλά αυτούς τους δύο τους σκότωσε η 17N (τον Μπάμπαλη τον ανέλαβε ένα άλλο όνομα-φάντασμα), μόνο για ανοίξει το δρόμο στο νέο καθεστώς, ώστε αυτό να διεισδύσει μέσα στην αστυνομία πράγμα που φάνηκε από την δολοφονία του επικεφαλής των ΜΑΤ λίγο αργότερα. Το μαζικό πολιτικό αίτημα την εποχή της δολοφονίας των βασανιστών ήταν η αποχουντοποίηση, δηλαδή η τιμωρία των χουντικών, ιδιαίτερα το ξωπέταγμα τους έξω από το κράτος. Απέναντι σε αυτό το κίνημα, που διεξήχθη κύρια μέσα στα Πανεπιστήμια, το ψευτοΚΚΕ έπαιξε το ρόλο του ανοιχτού εχθρού.

πολεμικών αναμετρήσεων περιλαμβάνονται και οι θάνατοι από την πείνα και τις λεηλασίες των φτωχών λαών και των χωρών του τρίτου κόσμου. Ύστερα η ελληνική αστική τάξη είναι υπεύθυνη για όλα τα εργατικά ατυχήματα καθώς και για τους πνιγμένους της ακτοπλοΐας. Σε αυτούς πρέπει να προστεθούν οι μετανάστες που τους σκοτώνουν οι μεθοριακοί φρουροί, και τα κλεφτρόνια που τα σκοτώνουν οι μπάτσοι.

Το αίμα αυτό, ιδιαίτερα αυτό που προκαλούν οι ιμπεριαλιστές, φουσκώνεται από τους σοσιαλφασίστες σε ασύλληπτα μεγέθη. Ο Κουφοντίνας, προφανώς από κάποιον Ριζοσπάστη, ανακάλυψε το νούμερο των 500.000 νεκρών που θα υπάρξουν μόνο στο Ιράκ από καρκίνο λόγω των αμερικάνικων βομβαρδισμών.

Αφού λοιπόν η προπαγάνδα των καθεστωτικών σοσιαλφασιστών έχει μαζέψει όλο αυτό το αίμα και το έχει χρεώσει στους εχθρούς της, ο κάθε Κουφοντίνας δεν έχει παρά να το αθροίσει και ύστερα να το παραβάλει με τα ελάχιστα δικά του θύματα. Έτσι αναφωνεί μπροστά στο μαγεμένο ακροατήριο του:

“Μπορούν αυτές οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί να μπουκ στην ίδια ζυγαριά με τις λίγες εκατοντάδες νεκρούς αμερικανούς στρατιώτες από τη λαϊκή βία;... (σ.σ. στην οποία προφανώς συγκαταλέγεται και η βία της «17N»). Και παρακάτω: “Να αναφέρουμε τους χιλιάδες νεκρούς από τα εργατικά ατυχήματα, τους εκατοντάδες πνιγμένους στα πλωτά φέρετρα, την εξόφθαλμη περιφρόνηση της ανθρώπινης ζωής των εργαζομένων μπροστά στη βία του κεφάλαιου...”.

Ο σοσιαλφασισμός κλέβει στο ζύγι και από τις δύο πλευρές. Φουσκώνει ασύλληπτα τους νεκρούς που προκαλεί ο εχθρός του και μειώνει ασύλληπτα τους νεκρούς που προκαλεί ο ίδιος.

Από την άποψη των νεκρών της αστικής και ιμπεριαλιστικής βίας οι πολλοί νεκροί είναι του στρατοπέδου του Κουφοντίνα, του Δίκτυου, του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ των «μ-λ» και των υπόλοιπων. Είναι αμέτρητα πιο πολλοί από εκείνους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Βέβαια όλοι αυτοί αρνούνται ότι ανήκουν στο ίδιο στρατόπεδο και μάλιστα στο φιλορώσικο. Αλλά προδίδονται από το ότι ποτέ δεν κατάγγειλαν, αν δεν υποστήριζαν, τις κτηνωδίες αυτού του παγκόσμιου στρατοπέδου που η σημαία του και η πολιτική του είναι ακριβώς ο αντιαμερικανισμός.

Ο Κουφοντίνας - Περισσός αναφέρει πάντα το Αφγανιστάν, τη Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ για να δικαιολογήσει τα εγκλήματά του. Στο Αφγανιστάν το στρατόπεδο του Κουφοντίνα, δηλαδή το αντιαμερικάνικο στρατόπεδο προκάλεσε εκατομμύρια νεκρούς τους οποίους ποτέ, ούτε τότε, ούτε τώρα κατήγγειλε η «17N» ή ο κάθε Κουφοντίνας. Πρόκειται για τους διαπιστωμένους νεκρούς της ρώσικης εισβολής και κατοχής της δεκαετίας 1980-90 που με τίποτα δεν μπορεί να συγκριθούν με τους πρόσφατους εκατοντάδες νεκρούς αμάχους των αμερικανικών βομβαρδισμών ή τους χιλιάδες νεκρούς του στρατού των Ταλιμπάν. Αλλά ακόμα και αυτοί οι τελευταίοι οφείλονται κύρια σε φρικαλέες μαζικές εκτελέσεις από τους ρωσόδουλους πολέμαρχους της «Βόρειας Συμμαχίας», κυρίως τον Ντοστόμ. Σε ότι αφορά τη Γιουγκοσλαβία εδώ έχουμε τη συνηθισμένη για τους σοσιαλφασίστες αντιστροφή θύτη, θύματος. Το αίμα των 400.000 νεκρών στη Γιουγκοσλαβία είναι σχεδόν στο σύνολό του αίμα αμάχων από την σερβική εθνοκάθαρση που Η «17N» και το υπόλοιπο στρατόπεδό της υποστήριξε είτε ανοιχτά, είτε (όπως το Δίκτυο) με το να καταγγέλλει τη «δυτική επέμβαση» που όταν έγινε στη Βοσνία και Κροατία ήταν υπέρ των θυμάτων και οπωσδήποτε δίκαιη. Άδικη ήταν η δυτική επέμβαση στο Κόσσοβο, αλλά και εκεί τους πολλούς νεκρούς, το πιο μεγάλο άδικο και την πιο μεγάλη κτηνωδία την επέδειξαν οι σέρβοι εθνοκαθαριστές που με τους 10.000 αμάχους Κοσσοβάρους που σφάζανε ξεπερνάνε κατά πολύ τους 2.000 σέρβους νεκρούς, στρατιωτικούς και αμάχους των αμερικανικών βομβαρδισμών. Τέλος, σε ότι αφορά το Ιράκ εδώ οι σοσιαλφασίστες αφαιρούν το ένα εκατομμύριο νεκρών που ο Σαντάμ προκάλεσε στο λαό του με τον άδικο πόλεμο κατά του Ιράν, τους νεκρούς στον εντελώς απρόκλητο κατακτητικό πόλεμο κατά του Κουβέιτ και τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τους εκατοντάδες χιλιάδες βασανισμένους της

δικιάς του εσωτερικής δικτατορίας. Εννοείται βέβαια ότι στο Ιράκ ξεχνάνε την αποφασιστική και καιρία συνεισφορά του δικού τους ΟΗΕ στην αμερικανική επίθεση.

Αυτός ο συσχετισμός αίματος αφορά μόνο τα μέτωπα πολέμου που διαλέγει ο σοσιαλφασισμός για να κάνει την προπαγάνδα του. Όμως το πολύ αίμα και η απόλυτη κτηνωδία εκδηλώνονται αλλού μέσα στην απόλυτη ένοχη σιωπή από όλα τα ενεργούμενα της κάθε Γένοβας. Μιλάμε για τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, τους βασανισμένους μέχρι ακρωτηριασμού αμάχους και μαχητές της μικρής Τσετσενίας, που οι νέοι Τσάροι την αδειάσανε από τους μισούς κατοίκους της και συνεχίζουν να γενοκτονούν πάνω στο έδαφός της. Γι' αυτήν ο πράκτορας του Κρεμλίνου, ούτε λέξη στην απολογία του.

Αυτός ο συσχετισμός αίματος αντιστοιχεί στις δολοφονίες κατά Αμερικανών, φίλων της Αμερικής κλπ.

Σε ότι αφορά τη βία κατά ελλήνων αστών, αυτή δικαιολογείται με τα εργατικά ατυχήματα. Επειδή ο σοσιαλφασισμός δεν έχει στη διάθεσή του μια πολιτική δολοφονική βία της ελληνικής αστικής τάξης για να δικαιολογήσει τη δικιά του πολιτική δολοφονική βία πάνω στην ελληνική αστική τάξη, υποχρεώνεται να αναζητεί αυτή την δικαιολογία σε ένα άλλο επίπεδο και τη βρίσκει στα εκατοντάδες και χιλιάδες εργατικά ατυχήματα. Εδώ μεταθέτει τη βία από το επίπεδο της πολιτικής στο επίπεδο της κοινωνίας ή της οικονομίας. Αυτό το τέχνασμα της μετάθεσης ο σοσιαλφασισμός το χρησιμοποιεί στην πραγματικότητα και στην περίπτωση των Αμερικανών, όπου επειδή αυτοί δεν έχουν διαπράξει καμιά δολοφονία στην Ελλάδα μετά το 1974, η «17N» τους εκδικείται για δολοφονίες που έχουν διαπράξει στον υπόλοιπο πλανήτη, χωρίς βέβαια να αναζητεί καμιά εξουσιοδότηση από τους αντίστοιχους λαούς.

Σε ότι αφορά στα εργατικά ατυχήματα και στα ατυχήματα γενικά η «Νέα Ανατολή» έχει απαντήσει διεξοδικά στην επιχειρηματολογία της «17N» και του νόμιμου σοσιαλφασισμού στο μεγάλο άρθρο με τίτλο «Οι Εκτελεστές Στη Φυλακή-Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ “17N” ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ» που δημοσιεύτηκε στο φύλλο αρ. 384 (δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα μας “www.compulink.gr/oakke”). Δημοσιεύουμε εδώ ξεχωριστά ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα.

Το μόνο που αξίζει να προσέξουμε εδώ είναι ο κραυγαλέος τρόπος με τον οποίο ο Κουφοντίνας προσδιορίζει σαν αποκλειστικό υπεύθυνο των εργατικών ατυχημάτων το μεγάλο κεφάλαιο και μάλιστα αποκλειστικά το ιδιωτικό βιομηχανικό στο οποίο περιλαμβάνεται και το κεφάλαιο των θαλάσσιων μεταφορών. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς στατιστολόγος για να διαπιστώσει ότι η συντριπτική πλειοψηφία των εργατικών ατυχημάτων γίνεται αναγκαστικά και μοιραία στο είδος των παραγωγικών μονάδων που ποτέ δεν κατήγγειλε η «17N» και ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή στις πιο μικρές και με τις πιο καθυστερημένες τεχνικές παραγωγής, ειδικά στην οικοδομή και στους μικροεργολάβους κάθε είδους που δουλεύουν συνήθως με την υποδουλωμένη ξένη εργατική δύναμη. Αυτή η εντελώς ουσιαστική παράβλεψη δεν είναι τυχαία. Αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης αποτελεί ένα από τα κοινωνικά στηρίγματα του σοσιαλφασισμού και που τα μέλη του στην οικοδομή είναι συχνά τέως ή και εν ενεργεία κνίτες του συνδικάτου των οικοδόμων. Στην απολογία του ο Κουφοντίνας μιλάει όλη την ώρα και ρίχνει το κύριο βάρος των καταγγελιών του και απειλών στο εργοστάσιο της Σωληνοργίας Κορίνθου για το φετινό ατύχημα με τους έξι νεκρούς. Λίγο μετά την απολογία του, μέσα σε μια μέρα και σε τέσσερα διαφορετικά εργατικά ατυχήματα έχαναν τη ζωή τους σε μικροεργολάβους 5 εργάτες δίχως κανείς να ασχοληθεί με αυτούς (Ελευθεροτυπία, 31 Ιούλη). Πουθενά αλλού όσο στα εργατικά ατυχήματα δεν φαίνεται τόσο καθαρά ότι το μίσος του σοσιαλφασισμού δεν κατευθύνεται ενάντια στους εκμεταλλευτές και την εκμετάλλευση, αλλά ενάντια στις ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις, δηλαδή ενάντια στο μέλλον της εργατικής τάξης και όλης της κοινωνίας.

Έτσι λοιπόν, με τη μετάθεση, την επιλεκτικότητα, την αντιστροφή και την τερατώδη υπερδιόγκωση ο Κουφοντίνας απαντάει στην κατηγορία γιατί η «17N» δολοφονούσε την ώρα που ο εχθρός δεν δολοφονούσε, αλλά δεν δολοφονούσε ούτε ο λαός, ούτε η «αριστερά», ούτε η «ε-

πανάσταση». Ακόμα μάλιστα ούτε καν διαδήλωναν ενάντια στους εργοδότες τους οι εργάτες στα εργοστάσια όπου γίνονταν τα θανατηφόρα ατυχήματα.

Η δικαιολόγηση της νομιμότητας της 17νοεμβρίτικης δολοφονικής βίας. Η διαφορά της παρακρατικής ΔΕΚΟ από το μικροαστικό πραξικοπηματισμό

Στο μεγαλύτερο κομμάτι της απολογίας του ο πράκτορας απαντάει για λογαριασμό όλου του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος σε τρεις βασικές κατηγορίες που αφορούν όχι ειδικά την ποσότητα και το αιματηρό της 17νοεμβρίτικης βίας, αλλά τη νομιμότητα αυτής της βίας σαν τέτοιας γενικά: Απαντάει δηλαδή στην κατηγορία των αστών δημοκρατών ότι η πολιτική βία δεν είναι δημοκρατική σε περιόδους αστικής δημοκρατίας, στην κατηγορία των νόμιμων σοσιαλφασιστών ότι η βία της «17N» δεν είναι αποτελεσματική επειδή είναι ατομικού τύπου, και τέλος στην κατηγορία των πραγματικών επαναστατών, των δημοκρατών επαναστατών ότι δεν είναι απελευθερωτική μια βία στο όνομα των μαζών που οι μάζες δεν την εγκρίνουν.

Απέναντι στην πρώτη κατηγορία ο Κουφοντίνας απαντάει με ευκολία και με ακατάσχετη και πομπώδη φλυαρία όπως απαντάει και ο νόμιμος σοσιαλφασισμός χρησιμοποιώντας ατόφια την επιχειρηματολογία του επαναστατικού μαρξισμού. Αυτή συνοψίζεται στο ότι η αστική δημοκρατία είναι μια μορφή της αστικής δικτατορίας, δηλαδή της διακυβέρνησης της αστικής τάξης για τη συνέχιση της βίας σε βάρος του λαού σε όλα τα επίπεδα: στο πολιτικό, στο επίπεδο των κατασταλτικών μηχανισμών και της δικαιοσύνης και κυρίως στο επίπεδο της οικονομικής εκμετάλλευσης. Αυτή η βία είναι πολύ πλατιά και ο Κουφοντίνας την τεντώνει πέρα από τη «βία των κατασταλτικών μηχανισμών, τη βία της φτώχειας και της ανεργίας» μέχρι τη βία της «απάθειας και της μοναξιάς». Όσο υπάρχει αυτή η βία, η «αντιβία του λαού» είναι νόμιμη και απαραίτητη. Ειδικά είναι απαραίτητη επειδή η αστική δικαιοσύνη δεν μπορεί και δεν θέλει να τιμωρήσει τα ταξικά εγκλήματα των αστών. Εντελώς ξεδιάντροπα αυτός ο εκπρόσωπος μιας συμμορίας που κάθε κύτταρο των προκηρύξεών της διαποτίζεται από τον εθνικοσοβινισμό παραθέτει τσιτάτα των μεγάλων διεθνιστών του επαναστατικού προλεταριάτου Μαρξ και Λένιν για να στηρίξει αυτή την γνωστή και πανίσχυρη διαπίστωση. Με αυτόν τον τρόπο επιδιώκει από τη μια να δώσει κάποια θεωρητική αυτοπεποίθηση στο μικροαστικό του κοινό, να καθησυχάσει τους ηθικούς φόβους του και τις αναστολές του, και από την άλλη να παραλύσει την αστική τάξη που πάντα νοιώθει ένοχα απέναντι σε όσους εκλαμβάνει σαν λαϊκούς επαναστάτες και μάλιστα μαρξιστές.

Είναι γεγονός ότι σε επίπεδο αρχής θα ήταν πολύ δύσκολο στη φιλελεύθερη αστική τάξη να απαντήσει σε αυτούς τους ισχυρισμούς. Δεν θα της ήταν όμως πολύ δύσκολο να απαντήσει σε πολιτικό επίπεδο αν είχε μια στάλα γνώση για την πολιτική φύση και τους στόχους της συμμορίας. Γιατί το χαρακτηριστικό με τη «17N» είναι ότι ενώ επικαλείται τη βία της αστικής τάξης δεν χτύπησε ποτέ το κέντρο των μηχανισμών βίας ή έστω το πολιτικό κέντρο του κράτους που συμπυκνώνει και διαχειρίζεται πολιτικά αυτή τη βία. Μάλιστα αυτό είναι ακόμα πιο περίεργο αφού σύμφωνα με τα λεγόμενα του «πράκτορα επί της απολογίας της «17N» ένα μέρος του αίματος που αυτή εκδικιόταν ήταν εκείνο των μεταναστών και των κλεφτρονίων, δηλαδή των θυμάτων της αστυνομίας. Το σημείο αυτό το έχει προσέξει ήδη το αναρχικό και το ερυθροταξιαρχικό ρεύμα του ριζοσπαστικού μικροαστισμού που έχει διαπιστώσει ότι η «17N» δεν πυροβόλησε ποτέ έλληνα στρατιωτικό και ποτέ αστυνομικό σαν τέτοιο. Σε αυτό άλλωστε απαντάει ο Κουφοντίνας λέγοντας: «Η «17N» χαρακτηρίστηκε από πολλούς οργάνωση του μέτρου. Παίρνοντας υπ' όψιν τη συγκυρία και το επίπεδο ανάπτυξης του κινήματος δεν κήρυξε ολοκληρωτικό πόλεμο σε όλα τα μέτωπα. Δεν ανέβασε το επίπεδο της

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 21

δράσης σύμφωνα με τις εκάστοτε επιχειρησιακές της δυνατότητες... μέσα σε αυτή τη λογική δεν επεχείρησε να χτυπήσει στην καρδιά του κράτους δημιουργώντας υπερβολικές οξύνσεις, ανεξάρτητα από το ότι θεωρούσε τη θεωρητική σύλληψη περί κέντρου του κράτους μάλλον απλουστευτική».

Εδώ είναι το μυστικό της «17N». Εδώ προεξέχει η ουρά του μεταμφιεσμένου πιθήκου. Πραγματικά η «17N» δεν χτύπησε με τη βία τίποτα που δεν είχε χτυπήσει προηγουμένα με τα λόγια το «κίνημα», δηλαδή ο νόμιμος σοσιαλφασισμός, μιας και μετά το 80 δεν υπήρξε κανένα κίνημα, εννοούμε κίνημα που να κάνει πολιτικό θόρυβο, που να μην καθοδηγήθηκε πολιτικά από αυτόν. Από κει βγαίνει η ανάγκη για μεγάλη και ακριβή επιλεκτικότητα, δηλαδή για «μέτρο» στα χτυπήματα. Γι' αυτό ποτέ για παράδειγμα δεν χτυπήθηκε στόχος του μεγαλύτερου βιομηχανικού κεφάλαιου στην Ελλάδα που ήταν πάντα το κρατικό των ΔΕΚΟ. Μόνο το κρατικό τραπεζικό κεφάλαιο της Εθνικής χτυπήθηκε (Βρανόπουλος) όταν επεχείρησε να δεθεί με το ιδιωτικό βιομηχανικό για μεγάλα προγράμματα ανάπτυξης, όπως χτυπήθηκαν και κάποιοι δικαστές για να βγουν αρνητικές αποφάσεις για το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο (για να εμποδιστεί η ιδιωτικοποίηση της ΑΓΕΤ). Αλλά και ποτέ η «17N» δεν χτύπησε τόσο βαθιά μέσα στο κράτος που θα έφερνε σε δύσκολη θέση το νόμιμο σοσιαλφασισμό. Δεν ήταν δυνατό δηλαδή η «17N» να χτυπήσει τον πυρήνα της κρατικής βίας που περισσότερο από κάθε άλλη θέλει να σαγηνεύσει και να κατακτήσει ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή το στρατό, την αστυνομία ή και την ΚΥΠ, την ώρα μάλιστα που η Παπαρρήγα ή ο Κωσταντόπουλος κραύγαζαν εθνικιστικά και επισκέπτονταν τα στρατόπεδα για να τσουγκρίζουν αυγά με τους στρατηγούς. Ούτε ήταν επιτρεπτό να σκοτώσει πολύ ψηλά, δηλαδή πρωθυπουργούς σαν τον Μητσοτάκη ή τον Καραμανλή πράγμα που θα αφύπνιζε πολιτικά το λαό και την αστική τάξη, θα εξέθετε τους πολιτικούς αντιπάλους των τελευταίων και θα γεννούσε κινήματα αντίρροπα. Αντίθετα δολοφονίες στο περιθώριο των κομματικών ηγεσιών έχουν το πλεονέκτημα να τρομοκρατούν και να παραλύουν μόνο ορισμένες φράξιες της αστικής τάξης, δηλαδή να εκκαθαρίζουν δίχως να κινητοποιούν και να αφυπνίζουν. Τέλος δεν ήταν επιτρεπτό στη «17N» να σκοτώσει τόσους πολλούς βιομήχανους, ώστε να υποχρεώσει τη βιομηχανική αστική τάξη να μετριάσει τον εσωτερικό της οικονομικό ανταγωνισμό (ο οποίος έδινε στους πιο μικρούς κάποια κρυφή χαρά για το θάνατο των πιο μεγάλων ανταγωνιστών τους), και να την κάνει να ενωθεί μαχητικά πίσω από τη δυτικόφιλη μέχρι την άνοδο του Καραμανλή ΝΔ. Αν αυτό συνέβαινε τότε η τάξη των θυμάτων θα κήρυσσε πραγματικό πόλεμο επιβίωσης ενάντια και στη «17N», αλλά και στον νόμιμο σοσιαλφασισμό που τη στηρίζει πολιτικά και ιδεολογικά. Αυτά όλα τα συνοψίζει ο Κουφοντίνας στη φράση: «ήθελε η «17N» η κάθε ενέργεια να προκαλεί το μεγαλύτερο δυνατό αντίκτυπο με την ελάχιστη δυνατή βία». Αυτή η ελάχιστη βία δεν έχει καθόλου να κάνει με οποιοδήποτε είδους ανθρωπισμό. Πουθενά δεν αναφέρθηκε η ζωή του αστού σαν ανθρώπινη ζωή.

Η «17N» έκανε με λίγα λόγια το αντίθετο ακριβώς από εκείνο που κάνει ο τσεγκεβαρίστικος και ερυθροταξιαρχικός μικροαστισμός που χτυπάει όσο γίνεται πιο ψηλά, όσο γίνεται πιο έντονα και όσο γίνεται πιο πλατιά και κατά προτίμηση στην «καρδιά του κράτους», ώστε να γεννάει τις πιο τρελές ελπίδες και τον ενθουσιασμό στην μάζα που εκπροσωπεί. Ακόμα και η κατασταλτική απάντηση από την αστική τάξη για αυτού του είδους τους ριζοσπάστες είναι θείο δώρο αφού από αυτήν περιμένουμε τις νέες στρατολογίες.

Αλλά η «17N» του «μέτρου» δεν θέλει μαζικές στρατολογίες και το λέει. Γιατί οι μαζικές στρατολογίες σημαίνουν μαζικό κόμμα ή μαζικό στρατό, δηλαδή τελικά μετωπική σύγκρουση με ολόκληρα τμήματα του αστικού κράτους. Αντίθετα τα επιλεκτικά χτυπήματα «του μέτρου»

έχουν μόνο ένα στόχο: την εκκαθάριση μέσα στην αστική τάξη και κυρίως την εκκαθάριση μέσα στο κράτος. Αυτή είναι η διαφορά της «17N», οργάνωσης ενός κομματιού της αστικής τάξης που είναι μέσα στο κράτος και που θέλει να καταλάβει ολόκληρο το κράτος για τον εαυτό του, από τα γκεβαρίστικα αντάρτικα και τις «Ερυθρές Ταξιαρχίες», δηλαδή οργανώσεις της ριζοσπαστικής μικροαστικής τάξης που βασικά βρίσκεται έξω από την αστική τάξη και το κράτος της και συγκρούεται εξωτερικά με αυτό το τελευταίο για να το καταλάβει ή εξ εφόδου, όπως κάθε πραξικοπηματίας ή να το γκρεμίσει σύμφωνα με την αναρχική εκδοχή της ένοπλης μικροαστικής αυταπάτης. Από πολιτική άποψη όλα αυτά τα αποσπάσματα ανήκουν στο μέτωπο της σοσιαλμπεριαλιστικής αντίδρασης γιατί την εξυπηρετούν και της προσφέρουν μια απέραντη δεξαμενή για τις στρατολογίες της, αλλά έχουν άλλη ταξική φύση από τους απευθείας πράκτορες της.

Σε ότι αφορά τώρα την κατηγορία ότι η βία της «17N» δεν είναι αποτελεσματική. Αυτή συνήθως την διατυπώνουν όσο συμφωνούν με την πολιτική γραμμή της «17N» δηλαδή θεωρούν εχθρούς τους τα θύματα της, αλλά διαφωνούν με τους σκοτωμούς. Αυτή είναι η συνηθισμένη κριτική του «νόμιμου» σοσιαλφασισμού. Σε αυτούς τους τύπους που είναι σύμμαχοι της «17N» ο Κουφοντίνας απευθύνεται ανοιχτά σαν σε φίλους στην αρχή του κειμένου που διάβασε μιλώντας για «αυτούς που διαφώνησαν με τις επιλογές μας, αλλά που ήταν από την ίδια πλευρά με μας».

Σε αυτούς λοιπόν λέει: «Η «17N» στρεφόταν κατά στόχων-συμβόλων του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού. Πράγματι κατάφερε να τους τρομοκρατήσει... και είναι περήφανη γι' αυτό». Ο Κ. αναφέρεται στα χρήματα και τα στελέχη που διέθεσαν και τις προφυλάξεις που πήραν οι αμερικανικές αρχές, ιδιαίτερα οι διπλωματικές στην Ελλάδα, αλλά δίνει πιο πολύ έμφαση στα αποτελέσματα του τρόμου που προκάλεσαν στο βιομηχανικό-εφοπλιστικό κεφάλαιο οι δολοφονίες: «... ύψωναν φρούρια, δημιουργούσαν στρατιές σοματοφυλάκων, ξόδευαν τεράστια ποσά για παράλληλες έρευνες για να βρουν τη «17N», για να θωρακίσουν τα αυτοκίνητά τους, να τα εξοπλίσουν με ηλεκτρονικά αντίμετρα». Πράγματι είναι έτσι. Κανένας νόμιμος κνίτης δεν προκάλεσε τόση ζημιά στη βιομηχανική αστική τάξη και βαθύτερα στη βιομηχανική ανάπτυξη, όση προκάλεσε ο 17νοεμβρίτης.

Αυτή η τρομοκρατία του συνόλου της βιομηχανικής αστικής τάξης, ειδικά της πιο σύγχρονης, είχε έναν όρο, να είναι ασύλληπτοι επί 30 χρόνια οι δολοφόνοι, πράγμα που μπορούσε να το εξασφαλίζει σε αυτούς μόνο η ψηλή κρατική κάλυψη. Όμως το αποτέλεσμα είναι αναντίρρητο, οι βιομηχανικές επενδύσεις στην Ελλάδα χτυπήθηκαν βαθιά από την ανασφάλεια που ένοιωσε για δεκαετίες το μεγάλο βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά και τα τεράστια έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την φυσική επιβίωση των φορέων του (όταν το αποτέλεσμα στην καταστροφή της βιομηχανίας δεν ήταν άμεσο όπως έγινε στα Λιπάσματα και τα μεταλλεία στο Στρατόνι μετά τη δολοφονία Αθανασιάδη). Αυτό το αποτέλεσμα της δράσης του πάνω στην ίδια τη βιομηχανική ανάπτυξη δεν το ομολογεί ο πράκτορας στην απολογία του για να μην έρθει σε σύγκρουση με τους εθνικιστές που είναι η πλειοψηφία των οπαδών της «17N» και οι οποίοι γενικά δεν μισούν τη βιομηχανία. Αντίθετα με απύθμενο θράσος προβάλλει το γνωστό επιχείρημα όλου του σοσιαλφασισμού ότι για την αποβιομηχάνιση φταίει η βιομηχανική αστική τάξη που επειδή προέρχεται από δωσίλογους και μαυραγορίτες (αυτό ισχύει μόνο για το μικρότερο τμήμα της) δεν θέλει να αναλάβει «κανένα κόστος, κανένα ρίσκο» και γι' αυτό δεν επενδύει. Λες και υπάρχει μέρος του κόσμου στο οποίο η βιομηχανική αστική τάξη δεν βγήκε κύρια μέσα από μια βάνουση πρωταρχική συσσώρευση, δηλαδή μέσα από τη ληστεία και τη βία πάνω στο δικό της λαό και πάνω στους άλλους λαούς. Ή λες και η αστική τάξη όταν επενδύει το κάνει για το λαό και όχι για τα κέρδη της ή ότι υπήρξε για την ελληνική βιομηχανική αστική τάξη κάποιος άλλος, καλύτερος δρόμος για να συσσωρευτεί έ-

ξω από αυτόν της παραγωγής και των επενδύσεων. Αυτό το παραμύθι περί «απρόθυμης να επενδύσει» ελληνικής βιομηχανικής αστικής τάξης, στο οποίο διέπρεψε ο Α. Παπανδρέου, δεν μπορεί να εξηγήσει τους μεγάλους ρυθμούς της ελληνικής βιομηχανικής ανάπτυξης από το 1960 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 70, οπότε και ξεκίνησε το βιομηχανικό σαμποτάζ. Ακόμα περισσότερο βέβαια δεν μπορεί να εξηγήσει το γιατί ο Κουφοντίνας δεν πυροβόλησε τους αστούς που δεν επενδύανε, αλλά ακριβώς αντίθετα αυτούς που επενδύανε και μάλιστα στον πιο σύγχρονο και βαρύ τομέα της οικονομίας (π.χ. Αγγελόπουλος, Αθανασιάδης, Βαρδινογιάννης, Περαιτικός, Βρανόπουλος).

Αυτού του είδους λοιπόν την αποτελεσματικότητα σε βάρος των παραγωγικών δυνάμεων η «17N» δεν μπορεί να την ομολογήσει ανοιχτά μπροστά στο λαό. Έτσι προσπαθεί να αποδείξει την αποτελεσματικότητά της στο επίπεδο της επαναστατικής διαδικασίας και της επαναστατικής συνείδησης των μαζών στο επίπεδο λοιπόν που τελικά της κάνουν κριτική οι προοδευτικοί άνθρωποι. Μιλάμε για εκείνους που δεν καταλαβαίνουν ότι οι ίδιοι οι πολιτικοί και στρατιωτικοί στόχοι της «17N» είναι αρνητικοί, αλλά καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί κανείς να είναι τιμωρός στο όνομα των μαζών, χωρίς τις μάζες και ενάντια στις μάζες, δηλαδή να διεξάγει ένοπλο όταν ο λαός δεν θέλει τη βία ή αλλιώς σε εποχές που δεν είναι επαναστατικές. Απέναντι σε αυτούς λοιπόν το πολιτικό επιτελείο που καθοδηγεί τον Κουφοντίνα επικαλείται τον γκεβαρισμό και τους Τουπαμάρος και απαντάει σαν η «17N» να είναι μια μικροαστική οργάνωση της ένοπλης βίας λέγοντας: «Η ίδια η επαναστατική δράση ακόμα και το γεγονός ότι εξοπλιζόμαστε, ότι εφοδιαζόμαστε, το γεγονός ότι προβαίνουμε σε πράξεις που παραβιάζουν την αστική νομιμότητα, δημιουργεί μια συνείδηση, μια οργάνωση και επαναστατικές συνθήκες». Συντομεύοντας την παραπάνω φράση φτάνουμε στον πυρήνα της λογικής του γκεβαρισμού και του κάθε μικροαστικού πραξικοπηματισμού: «Η επαναστατική βία δημιουργεί επαναστατική συνείδηση και τελικά επαναστατικές συνθήκες». Αυτό από φιλοσοφική άποψη είναι καθαρός ιδεαλισμός αφού σημαίνει ότι η συνείδηση κάποιων πρωτοπόρων και η μειοψηφική πράξη που προκύπτει από αυτή τη συνείδηση προσδιορίζει τελικά και προκαλεί την πράξη των μαζών που είναι στην πραγματικότητα η επανάσταση. Από πολιτική άποψη όμως αυτός ο ιδεαλισμός μπορεί να σημαίνει κάτι που να αρχίζει από τον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό και να φτάνει ως το ναζισμό. Ο μικροαστικός τυχοδιωκτισμός σημαίνει να χτυπάει κανείς πρόωρα τον ταξικό εχθρό, δηλαδή να τον χτυπάει πριν οι μάζες θελήσουν να εξεγερθούν ενάντια του και αυτός να βρίσκεται σε αυτό το χτύπημα το πολιτικό πρόσχημα για να επιτεθεί στην οποιαδήποτε πρωτοπορία και να τη συντρίψει. Συχνά η πολιτική αντίδραση διεισδύει στον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό και τον χρησιμοποιεί σαν προβοκάτορα για να δώσει τέτοιου είδους χτυπήματα. Αυτού του είδους είναι η κριτική που κάνει το ψευτοΚΚΕ στη «17N», ακριβώς επειδή συμφωνεί μαζί της στους πολιτικούς εχθρούς-στόχους της. Την κατηγορεί δηλαδή ότι επιτιθέμενη με ακατάλληλο τρόπο και σε ακατάλληλη στιγμή στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στο κεφάλαιο επιτρέπει σε αυτούς να καταστέλλουν τους μαζικούς ταξικούς αγώνες. Βεβαίως ο καθένας ξέρει ότι στην προκειμένη περίπτωση οι λεγόμενοι μαζικοί ταξικοί αγώνες που καθοδηγεί το ψευτοΚΚΕ είναι επίσης μικρά αποσπάσματα εργατοπατέρων ή ρεμαλιών που είναι απομονωμένα από τις μάζες και που η βασική τους δουλειά είναι να ασκούν έλεγχο και πολιτική βία σε μερικά τμήματα της αστικής τάξης, να κόβουν δρόμους και έτσι να ασκούν βία στους περαστικούς και στους ταξιδιώτες και βέβαια να ασκούν βία στους εργάτες μέσα στα συνδικάτα. Επίσης, και το κυριότερο, ο καθένας ξέρει ότι ποτέ η βία της «17N» δεν προκάλεσε τη βία αντίδραση του καθεστώτος ενάντια σε αυτούς τους «μαζικούς ταξικούς αγώνες» ή ενάντια στην «ταξική πρωτοπορία». Μάλιστα για 30 ολόκληρα χρόνια δεν προκάλεσε καν βία ενάντια στην ίδια τη «17N» αντίθετα με ότι έγινε

στους ερυθροταξιαρχίτες και τους Μπάαντερ-Μάινχοφ! Η «17N» συνελήφθη μόνο όταν έφτασε η ώρα τα κόμματα που βρίσκονται πίσω από τους «μαζικούς ταξικούς αγώνες», το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ να έρθουν στην εξουσία χάρη και στη βία της «17N», οπότε πλέον αυτή δεν τους ήταν απαραίτητη.

Στην περίπτωση της «17N» έχουμε να κάνουμε με τη ναζιστική εκδοχή του τσεγκεβαρίστικου πραξικοπηματισμού ή καλύτερα με την περίπτωση στην οποία ο μικροαστικός πραξικοπηματισμός χρησιμεύει σαν ιδεολογικό εργαλείο και περίβλημα του ναζισμού, δηλαδή σαν όργανο της πιο κτηνώδους βίας του ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου πάνω στους εχθρούς του. Εδώ δηλαδή η βία των «επαναστατών» δεν ασκείται πάνω στον κύριο εχθρό του λαού, αλλά στον κύριο εχθρό του ναζιστικού μονοπώλιου, που παγκόσμια και για μια ολόκληρη περίοδο, όσο δηλαδή δεν προκύπτει ένα ισχυρό αντισοσιαλισμπεριαλιστικό κίνημα των λαών, είναι η φιλελεύθερη, δυτική και δυτικόφιλη αστική τάξη. Αυτή η αντίστοιχη τάξη ήταν άλλωστε και ο κύριος εχθρός του χιτλερικού μονοπώλιου, τουλάχιστον μέχρι την εισβολή του στην ΕΣΣΔ. Αλλά αυτό δεν ισχύει μόνο για τη «17N», ισχύει και για τους μικροαστούς πραξικοπηματίες που όντας οικονομιστές και καθόλου δημοκράτες έχουν παγκόσμια υιοθετήσει την πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλφασισμού.

Η επανάσταση την οποία επικαλείται το επιτελείο του Κουφοντίνα στο παραπάνω απόσπασμα δεν είναι η επανάσταση των μαζών, γιατί τότε θα έπρεπε να ομολογήσει ότι η «17N» απέτυχε. Γιατί η 30χρονη δράση της όχι μόνο δεν προκάλεσε καμιά επανάσταση ή εξέγερση των μαζών, αλλά συνδυάστηκε με τη μεγαλύτερη παθητικότητα τους που μάλιστα διαρκώς δυνάμωνε στο διάστημα αυτό. Αυτή άλλωστε είναι η διαφορά των πρακτόρων αυτών με τους μικροαστούς πραξικοπηματίες των «Ερυθρών Ταξιαρχιών» που όταν συνελήφθησαν και η οργάνωσή τους εξαρθρώθηκε αναγκάστηκαν να παραδεχτούν, ακόμα και οι μη ανανήψαντες, ότι το σχέδιο τους να προκαλέσουν μια επανάσταση ή έστω μια μεγαλύτερη ριζοσπαστικοποίηση των ταξικών αγώνων με οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο, απέτυχε. Άλλωστε για ποια επανάσταση των μαζών να τολμήσει να μιλήσει η «17N» που διατυπώνει ανοιχτά την πρόσκληση στους οπαδούς της να μην επιχειρήσουν να αντιγράψουν τα χτυπήματά της σε άλλους στόχους και που όπως είπαμε παραπάνω μιλάει για δράση του «μέτρου»; Η επανάσταση της «17N» δεν είναι λοιπόν η μικροαστική πραξικοπηματική εξέγερση. Είναι στην ουσία της η «σοσιαλιστική ή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση» του κάθε ρωσοκίνητου πολιτικοστρατιωτικού αποσπάσματος της Αφρικής, της Α. Αμερικής και της Ασίας, δηλαδή τα πραξικοπήματα και οι σοσιαλφασιστικές δικτατορίες του είδους Ταράκι, Μεγκίστου, Καμπίλα κλπ, δηλαδή εκείνου του είδους που ποτέ της δεν κατήγγειλε η «17N». Όπως όλοι αυτοί οι σοσιαλφασίστες έτσι και το πολιτικό επιτελείο της «17N» προσπαθεί να στηρίξει τη δράση του στη θέληση των μαζών και γενικά έχει τις μάζες σαν αναφορά του. Ισχυρίζεται λοιπόν ότι τα χτυπήματα της «17N» «μιλούσαν από μόνα τους στο λαό», ότι «ήταν δεμένα με τις πλατειές λαϊκές μάζες και τα προβλήματά τους. Το χτύπημα για παράδειγμα του ληστρικού φορολογικού συστήματος ή του ιατρικού κατεστημένου». Επίσης ότι ήταν «συμβολικά χτυπήματα για τα οποία επιλέγονταν στόχοι-σύμβολα της εξουσίας σε όλες τις εκφάνσεις της, οικονομική, κοινωνική, πολιτική». Έτσι είχαν πολιτικό αποτέλεσμα γιατί «εκλαμβάνονταν σαν δίκαιη κοινωνική άμυνα απέναντι σε δραστηριότητες που επέσυραν σοβαρή κοινωνική βλάβη...», κάθε ενέργειά της «17N» «έδινε μήνυμα αντίστασης, ότι απέναντι στην πανίσχυρη εξουσία υπάρχουν κάποιοι που αντιστέκονται ακόμα και θα αντιστέκονται για πάντα. Τόνονε έτσι το αίσθημα αξιοπρέπειας και περηφάνιας του λαού, ενώ προκαλούσε τριγμούς στην εξουσία και στους μηχανισμούς».

Και εδώ λοιπόν βρισκόμαστε μπροστά στη μειοψηφιασωτήρα που στο όνομα του λαού ασκεί βία στους εκμεταλλευτές, όχι σε όλους και όχι για όλες τις «δραστηριότητές τους», αλλά μόνο σε αυτούς που ο σωτήρας «επιλέγει» και για όσες δραστηριότητες «επιλέγει». Μάζες που χρειάζονται σωτήρες οι οποίοι διαλέγουν και τιμωρούν τους εχθρούς των μαζών πριν από αυτές και χωρίς αυτές, είναι μάζες ευνούχοι. Τέτοιες μάζες και τέτοιοι

λαοί αντίθετα από ότι ισχυρίζονται οι Κουφοντίνες δεν έχουν ίχνος «αξιοπρέπειας και περηφάνιας», δηλαδή είναι ακριβώς τέτοιοι όπως τους χρειάζονται οι σωτήρες δικτάτορες για να ασκήσουν την εξουσία τους και τη δικτατορία τους πάνω τους. Γιατί τελικά τέτοιες μάζες γίνονται ο αποδέκτης της βίας των «σωτήρων», αφού αυτοί οι τελευταίοι είναι τελικά οι χειρότεροι εκμεταλλευτές.

Οι 17νοεμβρίτες ισχυρίζονται βέβαια ότι οι ενέργειές τους είχαν ευεργετικό αποτέλεσμα πάνω στο κοινωνικό σύνολο επειδή: «είχαν χαρακτήρα παραδειγματικό και ταυτόχρονα προειδοποιητικό και προληπτικό, αφού αποσκοπούσαν να οδηγήσουν σε επανασχεδιασμό ή και αποχή ακόμα από πράξεις επιβλαβείς για το κοινωνικό σύνολο».

Οι «πλατειές λαϊκές μάζες» δεν είδαν βέβαια όλα αυτά τα χρόνια κανένα «επανασχεδιασμό» και καμιά καλύτερευση του «ληστρικού φορολογικού συστήματος» ή βελτίωση του «ιατρικού κατεστημένου», καμιά «αποχή» της άρχουσας τάξης από «πράξεις επιβλαβείς για το κοινωνικό σύνολο» και καμιά καλύτερευση της «οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής» τους κατάστασης από το χτύπημα των υποτιθέμενων αντίστοιχων εξουσιαστών. Αντίθετα είδαν μια διαρκή χειροτέρευση της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής τους κατάστασης.

Και αυτό είναι ολότελα φυσικό. Γιατί η «17N», όπως και ο νόμιμος σοσιαλφασισμός των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και της εξωκοινοβουλευτικής μικροαστικής ουράς τους, υποστήριζε πάντα τους χειρότερους και ισχυρότερους εξουσιαστές μέσα στο μπλοκ της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας και χτύπησε αποκλειστικά τους αντιπάλους τους μέσα σε αυτό. Ποτέ η «17N» δεν χτύπησε με τα όπλα κάποια δύναμη που δεν είχαν χτυπήσει με τα λόγια ο Α. Παπανδρέου, ο Λαλιώτης, ο Σημίτης και αργότερα ο Καραμανλής. Έτσι μόνο οι Αμερικάνοι «επιλέχθηκαν» σαν οι μεγαλύτεροι πολιτικοί εχθροί όλων των κομμάτων και σύσσωμου του έθνους και έχασαν όλες τους τις σημαντικές στρατιωτικές τους βάσεις πλην της Σούδας. Μόνο αυτοί χτυπήθηκαν λοιπόν από τη «17N», αλλά ποτέ οι Ρώσοι που έχουν πια τη γενική συμπάθεια του έθνους σαν αντίβαρο στην «αυτοκρατορία» και που έτσι κατάφεραν να αποκτήσουν στρατιωτικές βάσεις και μάλιστα να διεισδύσουν στον ελληνικό στρατιωτικό μηχανισμό και να ελέγξουν με τα ραντάρ τους και τους στρατιωτικούς ειδικούς τους (χάρη στους S-300) όλη την ελληνική αεράμυνα.

Τα αντίστοιχα έγιναν με τη βιομηχανική και γενικότερα την ιδιωτική αστική τάξη που είναι δεμένη με τη διεθνή αγορά, οπότε και τη Δύση. Μόνο αυτοί είναι οι «διαπλεκόμενοι», τα «ισχυρά συμφέροντα», οι «κερδοσκοπικοί» και οι «μη επενδύοντες», όπως τους καταγγέλλουν ασταμάτητα οι Α. Παπανδρέου και Σημίτης, αλλά ποτέ το πιο ισχυρό, το πιο συγκεντρωμένο, το πιο διεφθαρμένο και το λιγότερο παραγωγικό κεφάλαιο, που είναι στην Ελλάδα το κρατικό, δηλαδή αυτό που ελέγχεται απόλυτα από την πολιτική εξουσία. Οι «σωτήρες» της «17N» χτύπησαν πάντα το πρώτο και ποτέ το δεύτερο. Όταν χτύπησαν κρατικούς υπαλλήλους στην οικονομία, στη Διοίκηση και στη Δικαιοσύνη ήταν βασικά για τις σχέσεις τους με το ιδιωτικό κεφάλαιο και όχι για τη διαφθορά, την αδιαφορία και τη φασιστικοποίηση της ίδιας της κρατικής μηχανής. Κυρίως όμως υπάρχει ένα ιδιωτικό κεφάλαιο που ευνοήθηκε κατάφωρα από την πολιτική εξουσία και που στήριξε την γιγάντωση του σε αυτήν τρώγοντας από τις σάρκες του δημόσιου πλούτου. Αυτό το κεφάλαιο των Κόκκαλη, Μπόμπολα, Αποστολόπουλου, κεφάλαιο που η αφετηρία της ύπαρξής του βρίσκεται στους διαδρόμους της ρώσικης διπλωματικής και ασφαλίτικης μηχανής, ποτέ δεν το άγγιξε η «17N».

Αυτή η παράλληλη κίνηση της «17N» με το καθεστώς φαίνεται πολύ καθαρά στο ζήτημα του αντιτουρκισμού. Όσο για 25 ολόκληρα χρόνια ο αντιτουρκισμός ήταν η επίσημη «εθνική» πολιτική και η σημαία κάτω από την οποία ο Α. Παπανδρέου συσπείρωνε όλο το λαό και το στρατό, η «17N» ήταν η αιχμή του δόρατος αυτής της πολιτικής και σαν βία ενάντια στην επίσημη Τουρκία και σαν αντιτουρκικός σοβινισμός. Από την άνοδο του Γ. Παπανδρέου στο ΥΠΕΞ και τη νέα στρατηγική της «προσέγγισης», δηλαδή της συμμαχίας με τους ισλαμοφασίστες η «17N» εξαφάνισε τους αντιτουρκικούς τό-

νους. Τώρα στην απολογία του Κουφοντίνα η λέξη Τουρκία δεν υπάρχει καν. Υπάρχει μόνο μια αναφορά στην παλιά ιστορία της προδοσίας της Κύπρου και τρεις λέξεις εντελώς ξεκάθαρα και ξαφανικά για κάποια «επερχόμενη τραγωδία στο Αιγαίο». Ο αντιτουρκισμός σαν εθνική στρατηγική και σαν «άμυνα στην υποτέλεια» δεν υπάρχει. Αν οι 17νοεμβρίτες ήταν πραγματικοί εθνικιστές κι όχι πράκτορες του σοσιαλιμπεριαλισμού δηλαδή παιδιά του Λαλιώτη, του Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου θα μιλούσαν τώρα πιο πολύ ενάντια στην Τουρκία καταγγέλλοντας τους «εθνικούς μειοδότες» παρά πριν!

Οι φασίστες δολοφόνοι προσπαθούν να γίνουν συμπαθείς στο λαό και να εμφανιστούν σαν ήρωες

Πραγματικά δεν υπάρχει καλύτερο παράδειγμα από τη «17N» για το πώς οι ένοπλες μειοψηφίες που εμφανίζονται σα σωτήρες του λαού, έξω από αυτόν, ενάντια στις διαθέσεις του και χωρίς τη δικιά του συμμετοχή και τον έλεγχο, είναι στην εποχή του σοσιλμπεριαλισμού (ή γίνονται αν δεν είναι από την αρχή) οι χειρότεροι καταστροφείς και καταπιεστές του.

Είναι γεγονός ότι ακόμα η πλατιά μάζα δεν έχει αντιληφθεί αυτή την καταστροφή, ούτε και έχει συνειδητοποιήσει σε βάθος αυτή την καταπίεση. Οι συγγραφείς της απολογίας Κουφοντίνα ισχυρίζονται μάλιστα ότι η συμμορία αυτή έχει στο βάθος την υποστήριξη του λαού, και επικαλείται γι' αυτό το 20% που κάποιες στατιστικές λένε πως συμφωνεί με τη δράση της. Είναι γεγονός ότι η σοσιαλφασιστική ηγεμονία στην πολιτική εξουσία, στους μηχανισμούς προπαγάνδας καθώς και η επαναστατική ιστορία και οι επαναστατικές παραδόσεις που επικαλείται ο σοσιαλφασισμός, ένοπλος και νόμιμος, έχουν παίξει το ρόλο τους στο να μην εκδηλώνεται ακόμα μαζικά και να μη συνειδητοποιείται το μίσος σε αυτόν.

Όμως ο σοσιαλφασισμός, που με εξαίρεση την ΟΑΚ-ΚΕ κανείς δεν χτυπάει σε αυτή τη χώρα, είναι γενικά και αυθόρμητα αντιπαθής στην πλειοψηφία του λαού. Είναι ενστικτώδικα απωθητικός. Έτσι παρά το ότι η πολιτική αντίληψη που υποβάλουν εδώ και δεκαετίες το ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ η «17N» και όλοι οι εισοδιστές τους μέσα στο κράτος έχουν γίνει η κυρίαρχη εθνική πολιτική αντίληψη, ο λαός αφήνει αυτά τα κόμματα σε μεγάλη μειοψηφία. Το ίδιο ισχύει και για τη «17N». Η συμπάθεια σε αυτήν περιορίζεται στα χειρότερα στοιχεία από τα μεσοστρώματα που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου μας, καθώς και στα πιο καθυστερημένα πολιτικά και κοινωνικά στρώματα του προλεταριάτου. Η μεγάλη πλειοψηφία αυτού του λαού, και είναι προς τιμήν του, στάθηκε πάντα απέναντι στη «17N». Αυτό φάνηκε καθαρά στην πρώτη εποχή μετά τις συλλήψεις οπότε επετράπηκαν οι μαζικές καταγγελίες των δολοφόνων από τα ΜΜΕ και βγήκε ένα παλλαϊκό ρεύμα καταγγελίας που το καθεστώς βιάστηκε αμέσως να καταπνίξει με τον τρόπο που προαναφέραμε.

Αυτή την αληθινή διάθεση του λαού απέναντι στους ψυχρούς φονιάδες μπορεί κανείς να την διαπιστώσει ακόμα και μέσα στην ίδια την απολογία του Κουφοντίνα. Μετά το κίνημα καταγγελίας της «17N» οι φονιάδες δεν μπορούν να απευθύνονται στις μάζες όπως και πριν βρίζοντας, σαρκάζοντας και ποδοπατώντας τα θύματά τους. Με έμμεσο πλην σαφή τρόπο η απολογία του Κουφοντίνα διαχωρίζεται και από τις προκλήσεις της «17N» και ακόμα περισσότερο από τον αναρχοφασισμό που στη διαδήλωση των «φίλων» το Σεπτέμβρη του 2002 έφτυνε με τα συνθήματά του τους νεκρούς, προκαλώντας τη μεγαλύτερη απέχθεια του λαού και εκθέτοντας το Δίκτυο και τους υπόλοιπους διοργανωτές της πορείας, «εργολάβους» και συμμάχους του ΣΥΝ, που αν και σκέφτονταν το ίδιο φρόντιζαν να φυλάγονται. Λέει λοιπόν η απολογία που διάβασε στο δικαστήριο ο μαζικός δολοφόνος: «...ο επαναστάτης έχει να αντιμετωπίσει μια βαθιά και δυσβάσταχτη αντίφαση ανάμεσα στην αγάπη για τη ζωή και την αναγκαιότητα να δρα κατά ζωής...» και παρακάτω μιλάει για τον ακήρυχτο ταξικό πόλεμο που «αντιπαρατάσσει άτομα, τα οποία δεν είναι αφηρη-

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

μίτη, ή από τους συνεργάτες του, αλλά αποθεώθηκε στην κυριολεξία με ύμνους και εγκώμια, φανερόν ότι όλη η υπόθεση ήταν μια συμπαιγνία Σημίτη-Λαλιώτη ενάντια στα μέλη του Ε.Γ και σε γνώση των υπόλοιπων τριών ηγεσιών. Ο Λαλιώτης απόκτησε μία παντοδυναμία που ποτέ δεν είχε, και ετοιμάζεται να επιστρέψει θριαμβευτικά για να κάνει δίδυμο με τον Γ. Παπανδρέου, όταν όλα θα είναι έτοιμα για να ανέβει ο ΣΥΝ στην εξουσία. Είναι χαρακτηριστική η σκηνή που μεταφέρει το *Βήμα*, από την πρώτη εμφάνισή του στη Βουλή μετά την αποπομπή του: «*Η υποδοχή που του έγινε στο Κοινοβούλιο ξάφνιασε ακόμη και τον ίδιο. Αντάλλαξε συγκινητικές χειραψίες με τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ ενώ ακόμη και στελέχη της ΝΔ, όπως οι κ.κ. Δ. Σιούφας και Α. Νάκος τον υποδέχθηκαν θερμά. «Γίναμε λαλιωτικότεροι του Λαλιώτη τις τελευταίες ημέρες» του είπε ο κ. Ε. Κεφαλογιάννης με τον οποίο, ως γνωστόν, ο πρώην γραμματέας δεν είχε στο παρελθόν τις καλύτερες σχέσεις»* (10/7). Επίσης, το *Βήμα*, 17/8 αναφέρει ότι: «*Ο Λαλιώτης ενισχύει την ακτινοβολία του μετά την καρατόμησή του ακόμη και σε οργανώσεις που του είχαν κηρύξει τον πόλεμο όσο ήταν Γραμματέας»*. Αντίθετα οι «*αποπεμφθέντες λοχαγοί*», οι πραγματικοί καρατομημένοι, είναι ολοκληρωτικοί απομονωμένοι. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην περίφημη αυτή συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής με πραξικοπηματική εντολή Σημίτη απαγορεύτηκε οποιαδήποτε άλλη ομιλία για να μη «*χαλάσει*» το στην μένο σκηνικό της «*Αφιγένειας*» και οι ήδη διαμορφωμένοι συσχετισμοί στην ψηφοφορία που θα ακολουθούσε για νέο γραμματέα και νέο Εκτελεστικό. Το πραξικόπημα αυτό κρύφτηκε γιατί όλα τα φώτα έπεσαν ξανά στην «*Αφιγένεια*». Η κρατική τηλεόραση που κάλυψε τη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής μετάδωσε μόνο την ομιλία του Σημίτη και όχι αυτή του Λαλιώτη. Όλοι μίλησαν για κρατική λογοκρισία κατά του Λαλιώτη, και κανένας δεν έδωσε σημασία στο ότι αυτοί που λογοκρίθηκαν και με τον πιο βάνουσο τρόπο ήταν όλοι αυτοί που θέλησαν να μιλήσουν και τους απαγορεύθηκε το δικαίωμα του λόγου.

Έτσι, μετά το κλείσιμο των ομιλιών Σημίτη - Λαλιώτη ακολούθησε αμέσως η εκλογή νέου γραμματέα και νέου Εκτελεστικού.

Νέος γραμματέας ήταν ο μοναδικός υποψήφιος για αυτή τη θέση Χρυσοχοΐδης, ο υποστηρικτής της διάλυσης του ΠΑΣΟΚ για να δοθεί ηγεμονία στον ΣΥΝ. Στο νέο Εκτελεστικό Γραφείο οι υποψήφιοι ήταν 12 για 11 θέσεις (τόσο δημοκρατική ήταν η διαδικασία). Πρώτος σε ψήφους, με την υποστήριξη Σημίτη-Λαλιώτη, ήρθε ο Κουκουλόπουλος το σύμβολο της «στρατηγικής» συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ σε επίπεδο τοπικής αυτοδιοίκησης, δηλαδή το σύμβολο της πολιτικής που είχε εξαγγείλει και υποστηρίζει με φανατισμό ο Λαλιώτης, και για την οποία είχε έρθει σε ρήξη με τον Νεονάκη. Ο Κουκουλόπουλος εκλέχτηκε πρόεδρος της ΚΕΔΚΕ με την ψήφο του ΣΥΝ και έδωσε τη γραμματεία της ΚΕΔΚΕ στο στέλεχος του ΣΥΝ Παλαιολόγο. Με λίγα λόγια την ώρα που έφευγε ο Λαλιώτης, η πολιτική του θριάμβευε μέσα από το «διάδοχο σχήμα». Στο νέο Εκτελεστικό Γραφείο, εκτός από τον Κουκουλόπουλο μπήκαν στελέχη πιστά στους Σημίτη-Λαλιώτη όπως η Χρύσα Αράπογλου που πρωτοστάτησε στη διαδικασία των «ελληνοποιήσεων» στις προηγούμενες εκλογές και η Φώφη Γεννηματά που επίσης εκλέχτηκε στην προεδρία της ΕΝΑΕ με την ψήφο του ΣΥΝ. Ο ελάχιστος

γνωστός στον κομματικό μηχανισμό Δημ. Θάνου ο οποίος προέρχεται από τις παρυφές των «λοχαγών», πήρε τη θέση του Νεονάκη. Από τα παλιά μέλη εκλέχτηκαν η Τόνια Αντωνίου και ο Α. Κοτσακάς (της ομάδας Τσοχατζόπουλου), ο Κακλαμάνης, που έχασε όμως την πρώτη θέση από τον ...Κουκουλόπουλο και η Μιλένα Αποστολάκη που επίσης έπεσε σε ψήφους. Εκλέχτηκε επίσης ο Κ. Γείτονας από την «παλαιά φρουρά», και ο επικεφαλής της «Αριστερής Πρωτοβουλίας» Παναγιωτακόπουλος, του οποίου η εκλογή ήταν μια έκπληξη αφού αποκλείσε τον Δασκαλάκη υποψήφιο της ομάδας του Τσοχατζόπουλου (προφανώς προμοδοτήθηκε από τους Σημίτη - Λαλιώτη). Αυτή η σύνθεση είναι σαφώς καλύτερη για την προώθηση της υπόθεσης της συμμαχίας με τον ΣΥΝ από ό,τι η προηγούμενη. Χωρίς να είναι απόλυτα ελεγχόμενη από Σημίτη, Λαλιώτη, Γ. Παπανδρέου, πρόκειται για στελέχη δεύτερης γραμμής, με την εξαίρεση του Κακλαμάνη, που δεν έχουν τη δύναμη να αντιπαρατεθούν στην ηγετική κλίκα.

Η ΟΑΚΚΕ κατάγγειλε τη νέα σκευωρία Σημίτη-Λαλιώτη με αίρσα που κολλήθηκε σε Αθήνα και Πειραιά με τίτλο «*ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΣΗΜΙΤΗ. Κάνουν τα πάντα για να έρθει ο ΣΥΝ στην εξουσία*».

Το επόμενο βήμα για την «απλή αναλογική» ήταν η υπουργοποίηση του Μπίστη με τον ανασχηματισμό, και η τοποθέτησή του στη θέση του υφυπουργού Εσωτερικών. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ο Μπίστης είχε υποστηρίξει το νέο ασυμβίβαστο, αλλά και το νέο εκλογικό σύστημα στο συνέδριο της ΑΕΚΑ στο οποίο ο Σημίτης είχε στείλει θερμό μήνυμα χαιρετισμού και εκπρόσωπο τον Παπουτσή. Στην ομιλία του στο συνέδριο της ΑΕΚΑ, ο Μπίστης είχε πει τα εξής: «*Η εκλογική νίκη της ΝΔ δεν είναι αναπόφευκτη και μπορεί να αποτραπεί με ένα δημιουργικό σοκ, το οποίο μπορεί να προκύψει από ένα συνδυασμό τριών μέτρων:*

-*Με το δεύτερο κύμα εκσυγχρονισμού, με αλλαγές που θα οδηγήσουν στη βελτίωση της καθημερινότητας του πολίτη*

-*Με ένα πακέτο ώριμων μεταρρυθμίσεων του πολιτικού συστήματος με αφετηρία τις προτάσεις Κοσμιδή και το γερμανικό εκλογικό σύστημα.*

-*Με τη διαμόρφωση στην πράξη της Κεντροαριστεράς»* (Ελευθεροτυπία, 25/5/2003).

Το σχέδιο προετοιμαζόταν και όλα τα σφυριά χτυπούσαν στην ίδια κατεύθυνση.

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΙΣΤΗ

Έχουμε γράψει πολλές φορές ότι ο Μπίστης λειτουργεί σα γέφυρα μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΣΥΝ για να βοηθήσει τον τελευταίο να αναρριχηθεί στην εξουσία. Η τοποθέτηση του Μπίστη στο υφυπουργείο Εσωτερικών που θα χειριστεί τις αλλαγές του εκλογικού νόμου υπέρ των ΣΥΝ - ψευτοΚΚΕ, φέρνει τον ΣΥΝ πιο κοντά στην κυβέρνηση και από πρακτική άποψη και, κυρίως από την άποψη του πολιτικού συμβολισμού.

Για να διατηρηθούν οι ισορροπίες, ο Σημίτης με τον ανασχηματισμό υπουργοποίησε τον Κοντογιαννόπουλο σαν εκπρόσωπο της «κεντροδεξιάς». Οι δύο περιπτώσεις δεν έχουν απολύτως καμία σχέση. Στην πραγματικότητα, με την υπουργοποίηση Κοντογιαννόπουλου δεν γίνεται κανένα άνοιγμα στην κεντροδεξιά, αφού ο Κοντογιαννόπουλος ήταν ήδη βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, εκλεγμένος με το ΠΑΣΟΚ στις τελευταίες εκλογές, και διαγραμμαμένος από τη ΝΔ. Μάλιστα, τοποθετείται στην ασήμαντη πολιτική θέση του υφυπουργού Υγείας. Αντίθετα ο Μπίστης δεν είναι ΠΑΣΟΚ, είναι ηγέτης της ΑΕΚΑ, μίας διάσπασης του ΣΥΝ,

και έχει τις πολιτικές του καταβολές στο ψευτοΚΚΕ. Αν και δεν εκφράζει παρά μια αισχρή μειοψηφία, χωρίς να έχει εκλεγεί ποτέ, ούτε με το ΠΑΣΟΚ, ούτε με άλλο κόμμα, παίρνει την πιο σημαντική θέση στην πιο καίρια στιγμή. Έρχεται στην εξουσία με την ωμή επέμβαση του αρχηγού του πλειοψηφικού κόμματος, και με την επίμονη δουλειά της ηγετικής κλίκας αυτού του κόμματος. Ο Μπίστης είναι ο δοκιμαστικός σωλήνας και το σύμβολο της επέλασης του ΣΥΝ στην εξουσία.

Ο Μπίστης πήρε τη θέση του Μπένου που κατά γενική ομολογία ήταν επιτυχημένος σαν υφυπουργός, αυτός που υλοποίησε το σημαντικό έργο των Κέντρων Εξυπηρέτησης Πολιτών, και δεν υπήρχε κανένας λόγος να αλλάξει. Το ότι ο Σημίτης έδωσε ένα επιτυχημένο στέλεχος για να βάλει στη θέση του τον Μπίστη είναι ένα επιπλέον στοιχείο που δείχνει ότι είναι μια κίνηση απόλυτα συνδεδεμένη με την προώθηση των αλλαγών στον εκλογικό νόμο. Ο Μπίστης θα χωθεί τώρα στο διακομματικό διάλογο που θα γίνει για την «απλή αναλογική», θα είναι ο συνομιλητής του ΣΥΝ. Μάλιστα, με δεδομένη την αποχή που έχουν ήδη ανακοινώσει η ΝΔ και το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ αναδεικνύεται σε ρυθμιστή της όλης διαδικασίας με το δικό του άνθρωπο στην κατάλληλη θέση.

Στο παιχνίδι των ισορροπιών του τελευταίου ανασχηματισμού, εντάσσονται και οι υπουργοποιήσεις των παπανδρεϊκών Κουλούρη και Ακριβάκη από τη μια μεριά και των «λοχαγών» Πασχαλίδη και Καστανίδη από την άλλη. Ο Κουλούρης μάλιστα, προφανώς γνωστός στον Σημίτη για τις λαϊκίστικες αντιλήψεις του παπανδρεϊκού τύπου, τοποθετήθηκε υφυπουργός Ανάπτυξης για να χειριστεί το θέμα της ακρίβειας με τη δημιουργική αντίληψη ότι για όλα φταίνε οι «κερδοσκόποι» έμποροι, επιχειρηματίες και όχι η χαμηλή ανταγωνιστικότητα και η αποβιομηχάνιση.

Με την ευκαιρία του ανασχηματισμού έφυγε από τη μέση ο Ανωμερίτης που σαν υφυπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας είχε αναπτύξει καλές σχέσεις με το εφοπλιστικό κεφάλαιο και συνεπώς δεν είχε θέση στη «λαϊκή» κυβέρνηση Σημίτη.

Ο περιορισμένος ανασχηματισμός που δεν είχε ούτε ένα νέο στέλεχος εκτός από τον παλιό κνίτη Μπίστη έκανε τη διακήρυξη της «ανεώσεως» τουλάχιστον σε κυβερνητικό επίπεδο να φαντάζει μία γελοιοότητα. Πάντως οι ΠΑΣΟΚοι δέχτηκαν χωρίς να εκφράσουν αντιρρήσεις τον ουρανοκατέβητο Μπίστη νομίζοντας προφανώς ότι αυτός δεν σημαίνει ότι το ΠΑΣΟΚ μοιράζεται την εξουσία του με τον ΣΥΝ, αλλά ότι απλά τον διασπάει.

ΟΛΑ ΕΓΙΝΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΟΘΑ «ΑΠΛΗ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ» ΤΟΥ ΣΥΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Όμως μετά το πετυχημένο τεστ Μπίστη, ο Σημίτης έδωσε στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ ακόμα μεγαλύτερη δόση «κεντροαριστεράς». Πρόκειται για το νέο εκλογικό σύστημα το οποίο προετοιμάζει το ΠΑΣΟΚ για να διασφαλίσει ότι δεν θα σταθεί μία κυβέρνηση της ΝΔ που μπορεί να προκύψει από αυτές τις εκλογές πέρα από το Μάρτη του 2005 οπότε θα γίνει η εκλογή του νέου Προέδρου της Δημοκρατίας. Για να διατηρήσει την εξουσία τότε η ΝΔ, θα πρέπει η Βουλή να εκλέξει Πρόεδρο με πλειοψηφία 180 ψήφων. Διαφορετικά προκηρύσσονται νέες εκλογές. Με δεδομένο ότι τα υπόλοιπα κόμματα ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ και «Κ»ΚΕ δεν θα δώσουν καμία ψήφο στον υποψήφιο της ΝΔ, πρέπει να διασφαλιστεί από τώρα ότι οι νέες εκλογές θα γίνουν με εκλογικό σύστημα που θα απαγορεύει την αυτοδυναμία

και θα ανεβάσει τον ΣΥΝ στην εξουσία.

Οι νέες ρυθμίσεις του εκλογικού συστήματος είναι ανάλογα διαμορφωμένες. Είναι μία αναλογικότερη έκδοση της ενισχυμένης αναλογικής με προμοδότηση εδρών για τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ. Με το νέο σύστημα απαιτείται το πρώτο κόμμα να έχει πολύ μεγάλη διαφορά από το δεύτερο για να μπορεί να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στην καλύτερη περίπτωση το ποσοστό που χρειάζεται για αυτοδυναμία είναι γύρω στο 42%. Ταυτόχρονα, με τη διατήρηση του ελάχιστου ποσοστού του 3% (το οποίο μπορεί να γίνει και 2,5%) για να μπει ένα μικρό κόμμα στη Βουλή, αφενός ενισχύονται σε έδρες τα κόμματα που συγκεντρώνουν πάνω από 3%, που είναι ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, αφετέρου αποκλείονται από τη Βουλή τα μικρά κόμματα που έχουν προκύψει από διάσπαση τάσεων μέσα στα μεγάλα κόμματα, όπως οι «Φιλελεύθεροι» του Μάνου, ή το κόμμα Αβραμόπουλου ή το κόμμα που θα ήθελε να φτιάξει κάποιο από τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ που διαφωνούν με την ηγεσία όπως ο Παπαθεμελής, ή ο Πάγκαλος. Με αυτό τον τρόπο τα στελέχη των διαφόρων τάσεων μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα που θα ήθελαν να αποσκορήσουν από τον ασφυκτικό έλεγχο των ηγεσιών είναι αναγκασμένα να υποκύπτουν στις πιέσεις Σημίτη, Καραμανλή ή να εγκαταλείψουν την πολιτική σκηνή. Έτσι, διαμορφώνεται το σκηνικό ως εξής: τα δύο μεγάλα κόμματα θα παίρνουν πλειοψηφικά ποσοστά χωρίς να μπορούν να σχηματίσουν αυτοδύναμες κυβερνήσεις, και τα δύο μικρά κόμματα ενισχυμένα θα γίνουν οι ρυθμιστές, οι μόνιμοι εκβιαστές και προαγωγοί της πολιτικής ζωής που θα αποσπούν εξουσία εντελώς δυσανάλογα με τον όγκο τους επειδή θα έχουν τη δύναμη να στηρίζουν ή να ρίχνουν κυβερνήσεις ενώ το βάρος των ψήφων θα πέφτει κυρίως στα δυο μεγάλα κόμματα.

Με τις ίδιες ρυθμίσεις εισάγεται ξανά το σύστημα της λίστας με το οποίο θα εκλέγονται, όπως έχει ανακοινωθεί 60 βουλευτές, το ένα πέμπτο δηλαδή της σύνθεσης της Βουλής, στις λεγόμενες «μειζόνες περιφέρειες». Αυτές είναι οι σημερινές διοικητικές περιφέρειες. Η προτεινόμενη λίστα θα αντικαταστήσει το ψηφοδέλτιο επικρατείας με το οποίο εκλεγόταν μέχρι σήμερα ένας πολύ μικρός αριθμός βουλευτών, γύρω στους 12. Μαζί με τη λίστα έρχεται και η «διπλή κάλπη». Αυτό σημαίνει ότι ο ψηφοφόρος στην εκλογική του περιφέρεια σε επίπεδο νομού, η οποία ονομάζεται «ελάσσων περιφέρεια», θα ψηφίζει σε δύο κάλπες. Στη μία θα ρίχνει το «ενιαίο ψηφοδέλτιο» στο οποίο θα βρίσκονται οι βουλευτές όλων των κομμάτων. Σε αυτό το ενιαίο ψηφοδέλτιο θα μπαίνει ο σταυρός προτίμησης σε κάποιο συγκεκριμένο βουλευτή. Στη δεύτερη κάλπη ο ψηφοφόρος θα ρίχνει το κομματικό ψηφοδέλτιο, δηλαδή θα ψηφίζει το κόμμα που προτιμά. Με αυτό τον τρόπο μπορεί κανείς να ψηφίσει το κόμμα του στη μία κάλπη και κάποιον βουλευτή άλλου κόμματος στην άλλη κάλπη. Η διπλή κάλπη ευνοεί τα σχήματα συνεργασίας ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ σε υποψήφιους βουλευτές και σε συνδυασμό με τη λίστα κάνει πιο ασφυκτικό τον έλεγχο της κομματικής ηγεσίας στην επιλογή και την εκλογή των υποψηφίων βουλευτών. Οι νέες ρυθμίσεις συνδυάζονται με τη «διοικητική αναδιάρθρωση», δηλαδή την αναδιάρθρωση των «διοικητικών περιφερειών», καθώς και την κατάτμηση των μεγάλων εκλογικών περιφερειών της Β' Αθήνας, της Α' & Β' Θεσσαλονίκης, και του υπολοίπου Αττικής που θα στερήσει από τα στελέχη ένα σημαντικό τμήμα της εκλογικής τους βάσης. Σ' αυτές τις ρυθμίσεις έχουν εκδηλωθεί αντιδράσεις από μεγάλο

τήματα των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ.

Κρίσιμος είναι και πάλι εδώ ο ρόλος του Καραμανλή που ανοίγει το δρόμο στον Σημίτη για να εφαρμόσει τους εκβιασμούς του και να φτιάξει τους όρους της πολιτικής ανωμαλίας για εκλογές τον Μάρτιο του 2005 με το νέο εκλογικό νόμο. Ο Καραμανλής εκτόνωση τη γραμμή της αποχής από το διακομματικό διάλογο ακολουθώντας κι εδώ το ψευτοΚΚΕ, και αφήνοντας μοναδικό συνομιλητή της κυβέρνησης σ' αυτή την υπόθεση τον ΣΥΝ! Για να δικαιολογήσει αυτή τη γραμμή, δήλωσε ότι ο Σημίτης κάνει πραξικόπημα με την προώθηση νέου εκλογικού νόμου σε προεκλογική περίοδο και ότι δεν θα νομιμοποιήσει το πραξικόπημα με τη συμμετοχή του στο διάλογο. Αλλά με την αποχή δεν μπορεί να αποτραπεί το πραξικόπημα. Αυτό που έπρεπε να κάνει τώρα η ΝΔ ήταν να πάει στο διάλογο να αποκαλύψει τις αντιδημοκρατικές ρυθμίσεις του εκλογικού νόμου, και να στηρίξει τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που αντιδρούν εναντίον του κάνοντας μέτωπο μαζί τους. Με την αποχή ο Καραμανλής αφήνει ελεύθερους τον ΣΥΝ με τον Σημίτη να ρυθμίσουν τη νέα πολιτική κατάσταση. Επιπλέον επιτρέπει στον Σημίτη να περάσει τον εκβιασμό ότι επειδή δεν συμμετέχει η ΝΔ στο διάλογο, ο νόμος θα ισχύσει στις επόμενες εκλογές, δηλαδή το 2005.

Δύο φορές έγινε απόπειρα από στελέχη της ΝΔ να χαλάσουν τη γραμμή σύμπλευσης του Καραμανλή με τον Σημίτη. Η πρώτη ήταν όταν ο Μητσοτάκης κάλεσε έμμεσα τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να παραιτηθεί για να προκηρυχθούν πρόωρες εκλογές. Όταν ρωτήθηκε ο Καραμανλής, ποια είναι η θέση του για τη δήλωση Μητσοτάκη είπε ότι κανείς δεν μπορεί να υποδείξει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τι θα κάνει, και ότι ο ίδιος θα ήταν ο τελευταίος που θα έκανε τέτοιου είδους υπόδειξη.

Στην συνέχεια οι Μείμαράκης και Βουλγαράκης με δηλώσεις τους προκάλεσαν τον Σημίτη να δεσμευτεί από τώρα για πρόσωπο κοινής αποδοχής για τη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας ώστε να μην γίνουν εκλογές το 2005 που θα απαγορεύουν την

αυτοδυναμία στη ΝΔ, δηλαδή ο νέος νόμος να μην απαγορεύει ουσιαστικά στη ΝΔ να κυβερνήσει για μια τετραετία. Ο Καραμανλής έγινε για άλλη μια φορά εξάλλος και μίλησε για «ηττοπάθεια». Όμως δεν υπάρχει «ηττοπάθεια» όταν ο αντίπαλος καθορίζει τους όρους της ήττας σου. Η θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας είναι πλέον μία διακομματική θέση, και δεν μπορεί η υπόθεση της εκλογής του να αποτελεί τη βάση για μια δεύτερη εκλογική αναμέτρηση. Ο Καραμανλής απέκλεισε οποιαδήποτε τέτοια συζήτηση, και γενικά κάνει ότι μπορεί για να πνίξει οποιαδήποτε αντίσταση της ΝΔ στον εκλογικό νόμο που ετοιμάζει ο Σημίτης, νόμο που απαγορεύει αυτοδύναμη κυβέρνηση είτε για τη ΝΔ, είτε για το ΠΑΣΟΚ.

Οι Σημίτης – Χρυσόχοιδης όμως δεν αρκούνται στο να εμποδίσουν την αυτοδυναμία του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και να φέρουν στην εξουσία ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ, βιάζονται να ξεκινήσουν την εκκαθάριση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ από αυτές εδώ τις εκλογές και γι' αυτό σχεδιάζουν από τώρα την «ανανέωση προσώπων» στα κομματικά ψηφοδέλτια. Πρώτος στόχος της «ανανέωσης» θα είναι η «παλαιά φρουρά», τα «ιστορικά στελέχη» που αντιδρούν περισσότερο στο να παραδώσουν εξουσία στον ΣΥΝ. Ήδη ο Μπίστης με την ιδιότητα του υφυπουργού πλέον σε συνέντευξη του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 17/8/2003, υποδεικνύει πρόσωπα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σαν «κεντροαριστεροί υποψήφιοι». Συγκεκριμένα στην ερώτησή του δημοσιογράφου αν στο πρόσωπό του ανακάλυψε ο Σημίτης την «κεντροαριστερά» απαντά ότι: «*Η κεντροαριστερά είναι μια υπόθεση που δεν εξαντλείται ούτε σ' ένα πρόσωπο ούτε σ' έναν ρόλο. Η υπόθεση αυτή είναι πολύ σοβαρή, αφορά πολλούς ανθρώπους. Υπάρχουν στελέχη πρώτης γραμμής που θα μπορούσαν αύριο το πρωί να διαδραματίσουν σοβαρό ρόλο... Ο Γ. Βούλγαρης, γραμματέας του Ρήγα Φεραίου στη δικτατορία, ο Μ. Ανδρουλάκης και ο Ν. Κοτζιάς, τα τρομερά παιδιά της ΚΝΕ, σήμερα πολιτικοί επιστήμονες και συγγραφείς και οι τρεις τους. Ο Π. Κουναλάκης, ο Λ.*

*Χαλβατζής που είναι στην ΑΕΚΑ, ο Μ. Τρικούκης, ο Α. Ρουπακιώτης, όλοι με πολυετή συνεπή παρουσία και με τις ιδιαίτερες απόψεις τους και τις αφετηρίες τους ο καθένας τους στην αριστερά. Ο Σ. Δανέλλης, ο Ζ. Ζούπης, ο Γ. Φερντίνος, η Ζ. Ακριβούλη, ο Σ. Περής από το χώρο της αυτοδιοίκησης, ο Μ. Μοδινός από το χώρο της οικολογίας». Και προσθέτει τα εξής ανατριχιαστικά: «*Πέρα όμως απ' αυτούς, δεκάδες χιλιάδες Κνίτες και Ρηγάδες της μεταπολίτευσης που θέλουν να στηρίζουν το εκσυγχρονιστικό εγχείρημα και τον Σημίτη, αλλά περιμένουν ορισμένες πρωτοβουλίες από την κύρια δύναμη που είναι το ΠΑΣΟΚ. Το κλείσιμο εντός των τειχών αντεδείκνυται, τώρα είναι η ώρα για πολιτική ανοιχτών οριζόντων».**

Αυτός είναι ο «εκσυγχρονισμός» της εποχής Μπίστη, εκσυγχρονισμός γεμάτος κνίτες, «δεκάδες χιλιάδες κνίτες»... Δεν χρειάζεται άλλο σχόλιο. Όσο και αν μεταμφιέστηκε σε «φιλοευρωπαϊό» του ΣΥΝ, της ΑΕΚΑ, και «εκσυγχρονιστή» του Σημίτη, στο βάθος ο Μπίστης παραμένει ένας αμετανόητος κνίτης που δεν κρύβει τη χαρά του για τις πολιτικές του καταβολές.

Με τις σαρωτικές αυτές αλλαγές που γίνονται ξαφνικά στο τέλος και όχι στην αρχή μιας τετραετίας, δηλαδή δίχως να έχουν ποτέ εμφανιστεί σαν προεκλογικό πρόγραμμα, που σημαίνει πραξικοπηματικά, όπως πραξικοπηματικά έγιναν και οι εκκαθαρίσεις στο εσωτερικό του κυβερνητικού κόμματος, επιχειρείται να διαλυθεί όλο το παλιό πολιτικό σύστημα του «δικομματισμού» όπως το ονομάζουν. Στο νέο πολιτικό σύστημα που ετοιμάζεται θα κυριαρχούν σε επίπεδο εξουσίας τα δύο μειοψηφικά κόμματα. Τώρα διαδραματίζεται η διαδικασία της εκκαθάρισης των δύο μεγάλων κομμάτων που είναι δυνατές κάτω από την ηγεσία του Σημίτη για το ΠΑΣΟΚ και του φίλου του Καραμανλή στη ΝΔ. Αυτές τις αλλαγές υποτίθεται ότι τις φέρνει μία κυβέρνηση φιλοαμερικάνικη με Σημίτη – Χρυσόχοιδη που έδωσε τον «αντιαμερικάνο» Λαλιώτη. Η πραγματικότητα είναι ότι απομακρύνονται από την εξουσία και εξουδετερώνονται πολιτικά τα στελέχη των δύο μεγάλων κομ-

μάτων που είχαν δεσμούς με την Ευρώπη και τη Δύση και προελαύνουν τα δύο μικρά κόμματα, οι επικεφαλές του βιομηχανικού σαμποτάζ και της αντιευρωπαϊκής πολιτικής, οι εκφραστές της στρατηγικής συμμαχίας με τη νεοσαρική Ρωσία και τον άξονα Μόσχας-Πεκίνου-Τεχεράνης. Το νέο πολιτικό σύστημα χτίζεται έτσι ώστε να μπορεί να πνίξει κάθε δημοκρατική έκφραση στα πρότυπα των ανατολικών φασισμών. Όμως όσο πιο πραξικοπηματικά γίνονται αυτές οι αλλαγές, τόσο μεγαλύτερες αντιστάσεις γεννούν. Ήδη οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ αντιδρούν στα σχέδια Σημίτη – Χρυσόχοιδη, και καταφέρνουν να εμποδίσουν τουλάχιστον προσωρινά τον ραγδαίο εκφασισμό της πολιτικής ζωής. Από την άλλη οι βουλευτές της ΝΔ υποτάσσονται στους σχεδιασμούς του Καραμανλή επειδή πιστεύουν ότι έχουν στο χέρι την εξουσία. Τα προβλήματά τους θα αρχίσουν από τη στιγμή που θα φανεί ότι αυτή η εξουσία είναι ένα απατηλό όνειρο και ότι ο πιο ακατάλληλος άνθρωπος για να τους οδηγήσει σε αυτήν είναι ο Καραμανλής. Η κρίση της ΝΔ είναι για αργότερα αλλά θα είναι βαθύτερη από αυτήν του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η γενικά παράλληλη κρίση θα φέρει ολόκληρο το πολιτικό σύστημα σε κρίση και θα κάνει όλο και πιο ύποπτες και ρευστές τις επιτυχίες των συνωμοτών. Γιατί δεν είναι δυνατό τελικά να έρθουν οι φασιστικές μειοψηφίες στην εξουσία χωρίς να ποδοπατήσουν κάθε έννοια αστικοδημοκρατικής νομιμότητας, χωρίς να κάνουν νοθεία, χωρίς βία και εκβιασμούς στη μάζα των ψηφοφόρων, χωρίς να πραγματοποιούν διαρκή και αλλεπάλληλα πολιτικά πραξικοπήματα, χωρίς τελικά να δυναμώνουν μαζί με την πολιτική και την οικονομική κρίση. Αυτό σημαίνει ότι θα έρθει μια εποχή που οι συνωμότες δεν θα βρίσκονται μπροστά στους ασήμαντους, εύκαμπτους και δίχως χαρακτήρα πολιτικάντηδες των δύο μεγάλων κομμάτων, αλλά μπροστά σε λαό που θα του έχουν καταστρέψει και τις δημοκρατικές και τις υλικές κατακτήσεις. Τότε θα αρχίσουν τα δύσκολα για αυτούς.

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 3%

συνέχεια από τη σελ. 2

λος θα ζητήσει ασφαλιστικές δικλείδες για να μην τυχόν και παρεισφύσουν μέσα σε αυτό το νέο πλαίσιο οι περίφημοι «διαπλεκόμενοι». Κατά τ' άλλα σε ότι αφορά την κυρίαρχη πλευρά του κομματικού ελέγχου και της κομματικής υπαλληλίας, δεν έχει να πει τίποτα.

Οι ρυθμίσεις μάλιστα αυτές, και κυρίως η επέκταση της λίστας, είναι εξαιρετικά σημαντικές σε συνδυασμό με την «ανανέωση» των προσώπων στα ψηφοδέλτια εδώ και τώρα. Η «ανανέωση» που προωθεί με ζήλο ο Χρυσόχοιδης, θα σημαίνει ένα πρώτο κύμα εκκαθαρίσεων, ενώ με «ανανέωση» έχει δηλώσει ότι θα προχωρήσει και ο Καραμανλής για τον ίδιο σκοπό. Ένα από τα προτεινόμενα πρόσωπα της ανανέωσης είναι και ο Αλεξανδρής, ο γνωστός ποδοσφαιριστής στην ομάδα του Κόκκαλη! (αυτός ανήκει εξορισμού στους μη διαπλεκόμενους...). Όλα αυτά πάνε πακέτο με την επιχείρηση «μετάλλαξης του ΠΑΣΟΚ» την οποία επίσης έχειβάλει στο πρόγραμμα ο Χρυσόχοιδης σε κόμμα που θα συνδέεται με τα «κινήματα» και μέσω των «κινήματων» με ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, αφού αυτοί έχουν τα κινήματα. Μάλιστα, επικεφαλής στην όλη υπόθεση έχουνβάλει τη Διαμαντοπούλου για να έχει και αυτό το πραξικόπημα την απαραίτη-

τη «ευρωπαϊκή» πρόσση. Είναι απολύτως απαραίτητο για το σοσιαλφασιστικό μέτωπο να διαμορφώσει από τώρα τους όρους της ηγεμονίας υπέρ του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ στα «κυβερνητικά σχήματα συνεργασίας».

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΘΑΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ

Οι πραγματικά δημοκρατικές φωνές κατά του 3% βάζουν ξεκάθαρα και κύρια το θέμα της πολυκομματικής εκπροσώπησης. Τέτοια είναι η τοποθέτηση του Παπαϊωάννου, ενός από τους επικεφαλής των διαφωνούντων μέσα στο ΠΑΣΟΚ ο οποίος διαμόρφωσε και κατάθεσε δική του πρόταση για νέο εκλογικό νόμο. Ο Παπαϊωάννου πρόβαλε «*το επιχείρημα ότι πρέπει να επιδιωχθεί η διεύρυνση της πολυφωνίας της Βουλής με την είσοδο περισσότερων κομμάτων, αλλά και ανεξάρτητων υποψηφίων*», και πρότεινε «*Κόμματα και ανεξάρτητοι (μεμονωμένοι) υποψήφιοι που σε συγκεκριμένη περιφέρεια (νομός) συγκεντρώνουν το εκλογικό μέτρο της πρώτης κατανομής, να εκλέγουν βουλευτή ανεξάρτητως του εάν συγκεντρώνουν το ποσοστό του 3% σε όλη την επικράτεια. Εφόσον πρόκειται περί κομμάτων, προϋπόθεση είναι να έχουν πλήρεις συνδυασμούς στο 50% της επικρατείας*». Δήλωσε σχετικά ότι με τη συγκεκριμένη ρύθμιση «*θα εκπροσωπούνται στη Βουλή όχι*

μόνο οι υπαρκτές πολιτικές δυνάμεις, αλλά και ανεξάρτητοι υποψήφιοι (ισχυρές προσωπικότητες)» (*Ελευθεροτυπία*, 22/8/2003). Πρέπει ωστόσο να σημειώσουμε ότι η πρόταση Παπαϊωάννου εμποδίζει τη μειονοτική εκπροσώπηση που είναι ένα ανυπέβλητο όριο για τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ.

Πολύ θετική ήταν επίσης η τοποθέτηση του Π. Ευθυμίου ο οποίος στη συνεδρίαση της κυβερνητικής επιτροπής είπε ότι αυτός ο εκλογικός νόμος γίνεται για τη συνεργασία με τον ΣΥΝ, αλλά ο ΣΥΝ δεν έχει δώσει εγγυήσεις ότι στηρίζει την εξουσία του ΠΑΣΟΚ. Συγκεκριμένα ο Π. Ευθυμίου: «*τόνισε ότι θα πρέπει οι συνεργασίες των κομμάτων να γίνονται από πριν και να μην είναι προϊόν των διατάξεων του εκλογικού νόμου. Ανέφερε, δε, ως παράδειγμα τα διαδραματισθέντα πρόσφατα στην ΟΛΜΕ, όπου η παράταξη του Συνασπισμού ψήφισε για πρόεδρο υποψήφιο της Νέας Δημοκρατίας*» (*Βήμα*, 18/7/2003).

Είναι φανερό ότι αυτή η τοποθέτηση δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας πολιτικής οξύδερκειας, αλλά της ήττας που δοκίμασε ο Ευθυμίου στα δικά του χωράφια από τον ΣΥΝ. Πέρασε πολύς καιρός μέχρι να φτάσει ο Ευθυμίου που φρόντισε να ανοίξει το δρόμο σε ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ στην παιδεία καταργώντας τις ρυθμίσεις Αρσένη στο οδοντολόγο του συμπεράσμα.

Είναι δύσκολο οι αντιστάσεις μέσα στο

ΠΑΣΟΚ να φτάσουν μέχρι τη ρήξη με την ηγεσία Σημίτη, και με τα δύο σοσιαλφασιστικά κόμματα, κυρίως από τη στιγμή που τόσο το «σκληρό ροκ» Λαλιώτη, όσο και ο Καραμανλής στη ΝΔ, φράζουν το δρόμο για μέτωπο ανάμεσα στα δύο κόμματα. Είναι χαρακτηριστικό εδώ πως ο Καραμανλής αρνήθηκε να καλύψει την αντίσταση των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ στην κατάθεση των χρηματιστηριακών τους κωδικών και συμπεριέλαβε τη σχετική ρύθμιση και στη δική του πρόταση νόμου για τη «διαφάνεια», ενώ στήριξε τον Σημίτη στην εκκαθάριση Νεονάκη.

Σε ό,τι αφορά τον Λαλιώτη, τοποθετήθηκε εξ αρχής υπέρ των αλλαγών στο νόμο λέγοντας χαρακτηριστικά η συγκεκριμένη εξέλιξη είναι θετική εάν, μεταξύ άλλων, «*ανοίγει την προοπτική για κυβερνήσεις συνεργασίας*» (*Καθημερινή*, 18/7/2003).

Οι ΠΑΣΟΚοι θέλουν θέσεις και εξουσία, και είναι διατεθειμένοι να υποστούν πολλούς εξευτελισμούς γι' αυτό, όπως άλλωστε πολύ χαρακτηριστικά είπε και ο άθλιος Πάγκαλος, που ξέρει πάντα να κατηγορεί τους άλλους, ο ίδιος όμως δεν βγαίνει από το μαντρί.

Οι αντιστάσεις όμως μέσα στο ΠΑΣΟΚ είναι πολύ θετικές και εξαιρετικά σημαντικές γιατί αναχαιτίζουν προσωρινά την επέλαση των δύο σοσιαλφασιστικών κομμάτων.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΧΥΤΑ

Με την ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου στη Βουλή, η Β. Παπανδρέου προώθησε τη δημιουργία στην περιοχή της Αττικής χώρων υγειονομικής ταφής απορριμμάτων (ΧΥΤΑ). Οι ΧΥΤΑ είναι ειδικοί χώροι όπου γίνεται επεξεργασία των σκουπιδιών ώστε να μη ρυπαίνεται το περιβάλλον. Στη σύγχρονη κοινωνία των μεγαλουπόλεων με τα εκατομμύρια τόνους σκουπιδιών το χρόνο το ζήτημα της διαχείρισης των σκουπιδιών έχει μια τεράστια σημασία για την ποιότητα της ζωής. Αυτό το μεγάλο πρόβλημα στις αναπτυγμένες κοινωνίες έχει αντιμετωπιστεί και λυθεί με τη δημιουργία μιας βιομηχανίας επεξεργασίας των σκουπιδιών.

Τα κάθε είδους απορρίμματα α- ντί να διοχετεύονται στο περιβάλ- λον και να το μολύνουν, έχουν μετατραπεί σε προϊόντα με αξία αφού με μια ειδική διαχείριση με- τατρέπονται σε χρήσιμα υλικά που αποφέρουν κέρδος. Οι ΧΥΤΑ στη σύγχρονη κοινωνία είναι τερά-στιες εργοστασιακές εγκαταστά- σεις που χρησιμοποιούν την πιο α- νεπτυγμένη τεχνολογία και τις ει- δικές επιστημονικές ανακαλύψεις για να διαχειριστούν με τον πιο αποδοτικό τρόπο τα απορρίμματα. Είναι μεγάλες βιομηχανίες που όχι μόνο δεν ρυπαίνουν το περιβάλ- λον αλλά, το αντίθετο, το καθαρί- ζουν.

Η κατάσταση στην Ελλάδα και στην Ευρώπη

Υπάρχουν 1.260 παράνομες χω- ματερές σε όλη την Ελλάδα. Μό- νο στην Ανατολική Αττική είναι περίπου 30, ενώ ανέρχονται σε αρ- κетές εκατοντάδες οι διάσπαρτοι σκουπιδότοποι που υπάρχουν σε πολλούς οικισμούς και δημιουρ- γούν μια εικόνα υπανάπτυκτης χώρας. Στην Ελλάδα παράγονται ετησίως 4.400.000 τόνοι στερεών αποβλήτων, εκ των οποίων μόνο το 55% καταλήγει σε οργανωμέ- νους χώρους ταφής.

«Ο παραλογισμός, σύμφωνα με τον υπεύθυνο προγραμμάτων της Οικολογικής Εταιρείας Ανακύ- κλωσης κ. Νίκο Χρυσόγελο, εί- ναι ότι στην Ελλάδα εν έτει 2003 συζητάμε ακόμη αν θα κάνουμε χώρο υγειονομικής ταφής τη στιγ- μή που η Ευρωπαϊκή Ένωση θέ- τει ως προτεραιότητα κατά σει- ρά: την πρόληψη για μείωση της παραγωγής απορριμμάτων, την ε- παναχρησιμοποίηση υλικών, την ενεργειακή αξιοποίηση και στο τέλος την ταφή» (Βήμα, 04-05- 2003). Μάλιστα από τον Οκτώβριο η χρηματοδότηση από το Ταμείο Συνοχής της Ευρωπαϊκής Έ- νωσης για προγράμματα δημιουρ- γίας χώρων υγειονομικής ταφής (ΧΥΤΑ) θα γίνεται υπό την προ- ύπθεση ότι θα υπάρχει πρόγραμ- μα μείωσης των σκουπιδιών και αξιοποίησής τους.

Με κονδύλια του Β' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (ΚΠΣ) έχουν φτιαχτεί ή κατασκευάζονται σή- μερα οι ΧΥΤΑ στην Ελλάδα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση όμως προχώ- ρησε ένα βήμα πιο πέρα και θεω- ρεί ότι οι ΧΥΤΑ είναι λύση του παρελθόντος. «Σύμφωνα με προ- διετίες κοινοτική οδηγία, δεν πρέπει να επιλέγονται ως λύση διαχείρισης απορριμμάτων παρά μόνο να λειτουργούν για το αδρα- νές υπόλοιπο των σκουπιδιών! Δη- λαδή προτεραιότητα στην ανακύ- κλωση στην πηγή. Έτσι είναι α- νοιχτό το ενδεχόμενο να μη δο- θούν κονδύλια από το ΚΠΣ-3 για

κατασκευή ΧΥΤΑ στην Ελλάδα - με εξαίρεση νησιά και δυσπρό- σιτες περιοχές!» (στο ίδιο, 7-7- 2002).

Ενώ στην Ελλάδα αυξάνουμε συ- νεχώς κατά 3%-4% ετησίως το βά- ρος των αστικών απορριμμάτων, άλλες χώρες, όπως η Γερμανία και η Αυστρία, έχουν καταφέρει μείωση άνω του 60% σε σχέση με το 1990, είτε αξιοποιώντας τα εί- τε πετυχαίνοντας μείωση λόγω πρόληψης (κατάργηση περιττών συσκευασιών κ.ά.). Σύμφωνα με τη σχετική κοινοτική οδηγία η χώρα μας υποχρεούται ως τις 31-12-2005 να αξιοποιεί το 50-60% και να α- νακυκλώνει το 25-45% των σκου- πιδιών. Και στο ποσοστό ανακύ- κλωσης η Ελλάδα κατέχει τώρα την τελευταία θέση στην Ε.Ε. α- φού ανακυκλώνεται μόλις το 8,07% και κομποστοποιείται το 0,72%.

Ο αντιβιομηχανικός μεσαίω- νας ενάντια στους ΧΥΤΑ

Όπως κάθε μέτρο ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού χτυπιέται, έ-τσι δεν θα μπορούσε και εδώ να υπάρξει εξαίρεση. Σε κάθε περι- οχή που επιλεγόταν για δημιουρ- γία ΧΥΤΑ, όλο το μέτωπο των σα- μποταριστών (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, καραμανλική ΝΔ, το λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ) ξεσήκωνε τον κόσμο χρησιμοποιώντας όπως πάντα το ψέμα και τις προκαταλήψεις του λαού. Οι μορφές κινητοποίησης που χρησιμοποιήσαν είναι πάντα αυτές οι μορφές που χρησιμοποιού- νται οι σοσιαλφασίστες και που είναι οι πιο μισητές: Το κλείσιμο των δρόμων και η ομηρία του λαού. Αρ- κетές φορές οι κάτοικοι της Μάν- δρας και των

γύρω δήμων ξεσηκώθηκαν από τους ίδιους εκείνους σαμποταρι- στές που εμπόδισαν τον εκσυγχρο- νισμό της Πετρόλα, και έκλεισαν την γέφυρα του Ασπροπύργου. Το ίδιο έκαναν και κάτοικοι της Εύ- βοιας διαμαρτυρόμενοι για τη Ρι- τσώνα. Και εκεί είναι οι ίδιες πο- λιτικές δυνάμεις που ξεσήκωσαν αυτές τις διαμαρτυρίες και είναι εκείνες που ήθελαν πριν μερικά χρόνια το κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ και των τσιμέντων της ΑΓΕΤ στη Χαλκίδα. Δεν είναι άλλωστε τυ- χαίο ότι ο θεωρητικός του σαμπο- τάζ, ο μέχρι πρότινος πρόεδρος του βιομηχανοκτόνου Ε' τμήματος του ΣτΕ Δεκλερής δεν απουσίαζε α- πό αυτή τη μάχη.

Είναι χαρακτηριστικό όλων αυ- τών των «κινήσεων» ότι ενώ α- παιτούσαν για τον εαυτό τους να ακουστεί η γνώμη τους από το Υ- ΠΕΧΩΔΕ αρνούνταν το ίδιο δι-

κρίωμα στους κάτοικους άλλων περιοχών, αφού όλοι τους δεν ή- θελαν να γίνει ΧΥΤΑ στην πε- ριοχή τους, αλλά πρότειναν πάντα κάποια άλλη περιοχή! Οι μεν στην Αττική πρότειναν τη Ριτσώνα, οι δε της Ριτσώνας πρότειναν

την Αττική. Ο δε νομάρχης Α- νατ. Αττικής Κουρής της καρα- μανλικής γραμμής, ο οποίος πρό-τεινε τη Ριτσώνα για την κατα- σκευή ΧΥΤΑ είχε απορρίψει πρό-ταση του δήμου Κέας για να στέλ- νει τα σκουπίδια της νομαρχίας του σε αυτό το νησί!

Το μέτωπο αυτό εκφράστηκε και στη διαδικασία συζήτησης της σχετικής τροπολογίας στη Βουλή. «Σύσσωμη η αντιπολίτευση (Ν.Δ., ΚΚΕ, ΣΥΝ) ζήτησε την ακρόαση φορέων επί της τροπολογίας και συγκεκριμένα των δύο νομαρχιών, Ανατολικής και Δυτικής Αττι- κής. Αίτημα, που απέκλεισε ο πρό-εδρος της επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων Γ. Θωμόπουλος, λέγον- τας πως δεν επιτρέπεται κάτι τέ- τοιο από τον κανονισμό, καθώς οι φορείς τοποθετούνται μόνο επί του νομοσχεδίου και όχι επί των τρο- πολογιών... Μετά από αυτό, Ν.Δ. και ΚΚΕ ζήτησαν την απόσυρση της τροπολογίας και την κατάθε- σή ως αυτοτελές νομοσχέδιο. Ε- νώ, η Α. Ξηροτύρη από το ΣΥΝ, (που έχει επιφορτιστεί από τον ΣΥΝ να κλείσει τα μεταλλεία της Χαλκιδικής, σημείωση δική μας) πρότεινε τουλάχιστον να υπάρξει μια ειδική συνεδρίαση για το θέ- μα της διαχείρισης και των χώ- ρων διάθεσης των αποβλήτων, στην Επιτροπή και να κληθεί βε- βαιώς η νομαρχιακή αυτοδιοίκη- ση (σε: η οποία όμως από το νόμο δεν έχει καμιά αρμοδιότητα για τα απορρίμματα)» (Ελευθεροτυπία, 4-6).

Τα σαθρά επιχειρήματα των σαμποταριστών

Αξίζει να δούμε μερικά από τα βασικά επιχειρήματα των σαμπο- ταριστών για να διαπιστώσουμε πόσο αυτοί αρνούνται την επιστή- μη και πόσο εξαπατούν το λαό πα- τώντας πάνω στην άγνοιά του.

Ένα σημαντικό επιχείρημα για όσους δεν ήθελαν τους ΧΥΤΑ στην Ανατολική Αττική ήταν η κινδυνολογία για τη μόλυνση της Λίμνης του Μαραθώνα. Αν όμως το πρόβλημα ήταν η ρύπανση του πόσιμου νερού τότε θα έπρεπε να είχαν σταματήσει να λειτουργούν οι 13 ανεξέλεγκτες χωματερές (βλ. έκθεση Εθνικού Κέντρου Περι-βάλλοντος και Αειφόρου Ανάπτυ-ξης, Ελευθεροτυπία 19/5/2003), που σήμερα βρίσκονται στη λεκάνη α- πορροής της λίμνης του Μαραθώ- να και καίνε χιλιάδες τόνους α-ποβλήτων.

Οι χωματερές-χαβούζες της Α- νατολικής Αττικής υπάρχουν χρόνια τώρα και έχουν γίνει κα- θεστώς που οι κυβερνήσεις ανέ- χονται επί χρόνια τώρα και ούτε η τοπική, ούτε και η νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, αλλά και κανένα κόμμα ή ομάδα πολιτών από αυ- τές που σκαρώνουν στα γρήγορα οι σαμποταριστές για να ματαιώ- σουν μια επένδυση δεν έχει θελή- σει να τις θίξει.

Ποιος λοιπόν προστατεύει και αποσιωπά αυτό το τεράστιο οικο- λογικό και περιβαλλοντικό έ-

γκλημα σε βάρος όλων των κα- τοίκων της Αττικής; Που είναι οι λαλίστατοι ψευτοοικολόγοι και η Γκρηνπίζ που δεν αφήνουν ούτε μια βιομηχανική επένδυση που να μην σαμποτάρουν;

Στην Κερατέα και το Πολυδέν- δρι (θέση Τρύπες), ακριβώς στις ίδιες ευρύτερες περιοχές στις ο- ποίες οριοθετούνται ΧΥΤΑ υπάρ- χουν και λειτουργούν χωματερές - χαβούζες, αλλά όλοι αυτοί που φωνάζουν για τους ΧΥΤΑ χρόνια τώρα αλλά και σήμερα δεν λένε τίποτα γι' αυτές!

Ας δούμε και τι απαντούν οι ει- δικοί για την επίκληση του κίνδυ- νου καταστροφής ενός ΧΥΤΑ α- πό ένα ενδεχόμενο σεισμό. Αυτό το επιχείρημα είχε ανακινηθεί πριν δέκα χρόνια για να αποτρα- πεί, όπως και έγινε, η κατασκευή ενός τέτοιου εργοστασίου στο Βαρνάβα Αττικής.

Γράφει σχετικά στην Ελευθερο- τυπία στις 25-4 ο καθηγητής Υ-δρογεωλογίας-Τεχνικής Γεωλογί-ας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γ. Στουρνάρας:

«Η επίκληση του κινδύνου πα- ρουσίας ρηγμάτων είναι πλασμα- τική, διότι:

1. Είναι τελείως ασαφής ο προσ- διορισμός των σεισμικών ρηγμά- των.

2. Ρήγματα που θεωρούνται ανε- νεργά, επαναδραστηριοποιούνται κάποια στιγμή.

3. Ο σεισμός δεν έχει ανάγκη την ύπαρξη σεισμικού ρήγματος για να διοχετευθεί τη σεισμική ενέρ- γεια, όπως έδειξε, μεταξύ πολλών άλλων παραδειγμάτων, ο πρόσφα-τος σεισμός της Πάρνηθας. Είναι, επομένως, λάθος να συνδέ- εται η θέση ενός ΧΥΤΑ με την ενδεχόμενη ύπαρξη ρηγμάτων στην περιοχή.

Το μεγαλύτερο, όμως, λάθος βρί- σκεται άλλο. Σε ζώνες ρηγμά- των κατασκευάζονται σοβαρές κα- τασκευές (κτίρια, φράγματα κ.λπ.), που, ως κατασκευές άκαμπτες, δεν έχουν τη δυνατότητα να παρακο- λουθήσουν την παραμόρφωση και τις μετακινήσεις του χώρου θε- μελίωσης από τη σεισμική φόρτι- ση. Παρ' όλα αυτά, οι κατασκευές αυτές γίνονται, με τη σωστή θε- μελίωση, στο πλαίσιο της βασι- κής επιστημονικής αρχής ότι δεν υπάρχουν «καλά και κακά εδάφη» θεμελίωσης, αλλά εδάφη που α- παιτούν ειδικούς τρόπους θεμελί- ωσης. Αν ήταν αλλιώς, τότε δεν θα έβρισκε κανείς χώρους για θε- μελίώσεις στη σειсмоγενή και πο- λυτεκτονισμένη Ελλάδα. Αν λοι- πόν σε χώρους ρηγμάτων κατα- σκευάζονται άκαμπτες δομές, τό- τε είναι περίεργο να υποστηρίζε- ται ότι θα δημιουργηθεί πρόβλη- μα σε εύκαμπτες κατασκευές, όπως είναι τα κύτταρα ή οι κυψέ- λες ενός ΧΥΤΑ. Δεν αντιλαμβά- νομαι πώς θα δημιουργηθεί πρό- βλημα στις ελαστικές μεμβράνες ή τους αργιλικούς φραγμούς, που απομονώνουν το περιεχόμενο του ΧΥΤΑ από το περιβάλλον. Οι μο- νόσεις αυτές κινδυνεύουν περισ- σότερο (αυτό δείχνει και η διεθνής εμπειρία) από περιεχόμενα, στα α- πορρίμματα, οξεία ή άλλα υλικά, που μπορούν να προσβάλουν τη μεμβράνη ή από άλλα υγρά ή κα- κή επιλογή ή επεξεργασία υλικού, που μπορεί να προκαλέσει κροκί-

ωση ή άλλης μορφής ασυνέχεια στον αργιλικό φραγμό.

Η σεισμική φόρτιση δεν μπορεί να προκαλέσει θραύση στο σύστη- μα μεμβρανών-αργίλων. Οι αρμό- διοι γεωλόγοι και εδαφομηχανι- κοί των δημόσιων φορέων θα πρέ- πει να πάρουν θέση».

Η απομόνωση των σαμποτα- ριστών. Μια πρώτη νίκη για την Παπανδρέου.

Σιγά-σιγά όμως το μαύρο μέτω- πο αποδυναμώθηκε. Ο λαός τελι- κά δεν ακολούθησε τους σαμπο- ταριστές. Όλος ο κόσμος πια έχει αποκτήσει αντίληψη για το ζήτη- μα των χωματερών καθώς έχει καταλάβει το αδιέξοδο που δη- μιουργούν κάποιοι που εκμεταλ- λεύονται τον τοπικισμό και αρ- νούνται τη δημιουργία μιας χω- ματερής οπουδήποτε. Έτσι οι συ- γκεντρώσεις των σαμποταριστών γίνονταν όλο και πιο άμαζες. Σε αυτό καθοριστικό ρόλο έπαιξαν τόσο η αμετακίνητη στάση της Β. Παπανδρέου όσο και το μέτωπο της με την Μπακογιάννη και το Μητσοτάκη.

Το πρόβλημα με τα σκουπίδια είναι οξύ από χρόνια. Όμως, και παρόλο που η χώρα μας διασύρ-θηκε στο ευρωπαϊκό δικαστήριο και πλήρωσε εκατομμύρια σε πρό- στιμο για την υπόθεση της χωμα-τερής του Κουρουπητού, το σο-σιαλφασιστικό μέτωπο με επικε-φαλής τον τότε υπουργό χωροτα-ξίας Λαλιώτη έκανε ότι μπορού-σε για να μείνει άλυτο. Αφού ό-μως έφτασε ο κόμπος στο χτένι, το ανάθεσαν στην Παπανδρέου να το λύσει και να συγκρουστεί με όλον αυτόν τον συμφερό των δη- μάρχων και των κοινοταρχών και όλη αυτή την καθυστέρηση που οι ίδιοι έλεγχαν. Αν αυτή δεν τα κα- ταφέρει η κλίκα Σημίτη-Λαλιώ-τη-Γ. Παπανδρέου θα «σκοτώσει» έναν ακόμη αντιπάλό της. Όμως η ίδια μέχρι στιγμής έχει χειρι-στεί καλά το ζήτημα, κυρίως με το να οικοδομήσει μια συμμαχία με την Μπακογιάννη, παραμερί-ζοντας το προβοκατόρικο αντιδε-ξιό μέτωπο που έχει εισάγει από δεκαετίες ο Α. Παπανδρέου και συνεχίζουν οι Σημίτης-Λαλιώτης για να απομονώσουν τους εσωκομ-ματικούς αντιπάλους τους και να ενισχύουν τον ΣΥΝ και το ψευ-τοΚΚΕ. Έτσι στο πλευρό της Πα-πανδρέου και σε σύγκρουση με τον Καραμανλή, τον άλλο προβοκάτο-ρα του αντιΠΑΣΟΚ μετώπου στά-θηκε η Μπακογιάννη. Σε συνέ-ντευξη της πριν την κρίσιμη ψη-φοφορία στη Βουλή είπε:

«Δεν υπάρχουν περιθώρια να παραμείνουμε στη σημερινή κα-τάσταση και να μην αντιμετωπί-σουμε άμεσα το πρόβλημα. Το τε-ράστιο πρόβλημα της διαχείρισης των απορριμμάτων απαιτεί θάρ-ρος και ανάληψη πολιτικών ευ-θυνών. Θα περίμενα λοιπόν από την κ. Παπανδρέου, η οποία έχει επιδείξει πολιτικό θάρρος στην προσπάθειά της να επιλύσει το θέμα, να κάνει αυτοκριτική για το παρελθόν αυτής της πολιτικής» (Ε-λευθεροτυπία, 5-6). Η επίσημη ΝΔ ψήφισε κατά των ΧΥΤΑ. Ο Μη-τσοτάκης «απέιχε επιδεικτικά από την ψηφοφορία» παίρνοντας έτσι θέ-ση αντικειμενικά υπέρ της Παπα-νδρέου (Ελευθεροτυπία, 15-6).

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οι ελληνικές εξαγωγές, είναι στο 7% του ΑΕΠ ενώ στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες στο 30-40%. Και αυτό γιατί το καθεστώς έχει κλείσει εκατοντάδες βιομηχανίες, συντρίβει την τεχνολογία, την έρευνα και τη σύγχρονη εκπαίδευση. Εμποδίζει με συστηματικό τρόπο την αύξηση της τεχνικής σύνθεσης του κεφαλαίου αλλά και όλες τις εκπαιδευτικές και ερευνητικές αλλαγές που δίνουν προτεραιότητα στη σύγχρονη γνώση και στις σύγχρονες δεξιότητες. Εμποδίζει την ένωση της

νέας τεχνολογίας, των σύγχρονων μηχανών και μεθόδων παραγωγής, με την αυξημένη αξία εργασία που προέρχεται από τα αυξημένα έξοδα που απαιτεί μια σύγχρονη εκπαίδευση. Η αποβιομηχάνιση ειδικά στη βαριά βιομηχανία, που είναι η καρδιά της βιομηχανίας, έχει μεγαλύτερες αρνητικές επιπτώσεις και γι' αυτό η βαριά βιομηχανία είναι ο κεντρικός στόχος του σαμποτάζ. Έτσι η αποεπένδυση διαλύει ολόκληρη τη βιομηχανία και πιο πολύ τη βαριά.

Η φύση του ελληνικού κρατικοφασιστικού κεφαλαίου

Στους παρακάτω πίνακες που πήραμε από μια μελέτη του καθηγητή Μπήτρου που δημοσιεύτηκε στο *Βήμα* παρουσιάζεται η ποσότητα του κεφαλαίου που απαιτείται για να παραχθεί μια μονάδα του ΑΕΠ. Οι μετρήσεις του καθηγητή όσο και να αμφισβητηθούν δεν μπορούν να ακυρώσουν αυτό που όλοι γνωρίζουμε, την τεράστια σπατάλη πόρων που γίνεται από το κράτος. Στον Πίνακα 1 βλέπουμε ότι το 1980 απαιτούνταν 3,39 μονάδες κεφαλαίου, κρατικού και ιδιωτικού μαζί, για να παραχθεί μια μονάδα του ΑΕΠ στη χώρα μας. Μέχρι το 2000 η ποσότητα του συνολικού κεφαλαίου κρατικού και ιδιωτικού που χρειάζεται για να παραχθεί μια μονάδα του ΑΕΠ έχει γίνει 4,46 μονάδες. Η αιτία αυτής της σπατάλης κεφαλαίου της ελληνικής παραγωγής σε σύγκριση με τις άλλες χώρες βρίσκεται στον αντιπαραγωγικό ρόλο του κρατικού τομέα όπως τον διαμόρφωσε ο σοσιαλφασισμός από το 1981. Αυτό φαίνεται από τη σύγκριση των παρακάτω πινάκων. Το 1980 ο δείκτης παραγωγικότητας

στοιχεί στην παραγωγή μιας μονάδας του ΑΕΠ (π.χ ένα δις ευρώ) είναι αναλογικά περίπου ίδιο με τις άλλες χώρες. Και δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά τα πράγματα, αφού το ιδιωτικό κεφάλαιο εκτίθεται κατά κανόνα (δεν εκτίθεται μόνο το ιδιωτικό κεφάλαιο που ζει από το κρατικοφασιστικό μονοπώλιο και αποτελεί τμήμα του π.χ Κόκκαλης) στον διεθνή ανταγωνισμό, που επιδρά στο κόστος παραγωγής και διαμορφώνει το ποσοστό του κέρδους. Τη μεγάλη ιδιαιτερότητα την παρουσιάζει το ελληνικό κρατικοφασιστικό κεφάλαιο. Για να παράξει μια μονάδα του ΑΕΠ στη χώρα μας το κρατικοφασιστικό κεφάλαιο χρειάζεται διπλάσια ποσότητα κεφαλαίου από το ιδιωτικό, ενώ στις άλλες χώρες το κρατικό και το ιδιωτικό κεφάλαιο σε ίσες ποσότητες παράγουν περίπου το ίδιο ΑΕΠ. Δηλαδή το χρηματικό κεφάλαιο που απαιτείται στην Ελλάδα σε μισθούς, πρώτες ύλες και πάγιο κεφάλαιο στην κρατική βιομηχανία, στις κρατικές υπηρεσίες, στο κρατικό εμπόριο και στη γεωργία είναι διπλάσιο από ότι στον ιδιωτικό τομέα! Η τεράστια σπατάλη πόρων που χαρακτηρίζει την κρατική παραγωγή χρηματοδοτεί τις μεγαλοβδέλες του δημοσίου, αυτή τη νέα ολιγαρχία που λειτουργεί με την απευθείας ανάθεση, το διεφθαρμένο τμήμα της γραφειοκρατίας των υπουργείων, των Δήμων και των συνδικάτων, τον παρασιτικό πολιτικό στρατό των επίτιμων, δηλαδή των τεμπέληδων δημοσίων υπαλλήλων, χρηματοδοτεί δηλαδή όλους αυτούς που αποτελούν την καρδιά και τον στρατό του κρατικοφασιστικού μονοπώλιου.

Διπλάσιο κεφάλαιο παραγωγής σημαίνει ότι η παραγωγικότητα με την οποία δουλεύει αυτό το μετοχικό κεφάλαιο των τεσσάρων πολιτικών ηγεσιών και των κρατικοκομματικών και αντεργατικών συνδικαλιστικών συμμοριών είναι μόλις πολύ χαμηλότερη από αυτή της αγοράς. Ο γενικός κεφαλαιοκρατικός νόμος της εξίσωσης και της πτώσης των ποσοστών του κέρδους όλων των κεφαλαίων, ο αναγκαίος εκσυγχρονισμός της παραγωγής εξαιτίας του ανταγωνισμού, η αύξηση της παραγωγικότητας και η διαμόρφωση του τελικού κέρδους σύμφωνα με τους νόμους της διεθνούς αγοράς δεν ισχύουν για το κεφάλαιο αυτό γιατί απλά δεν εκτίθεται στην αγορά και δεν διαμορφώνονται τα χαρακτηριστικά του από αυτήν, αλλά από τις θελήσεις και αυθαίρετες αποφάσεις του πολιτικού μονοπώλιου. Δηλαδή με δυο λόγια δεν πρόκειται για κεφάλαιο με την πλήρη σημασία του όρου, αλλά για την συσσωρευμένη **λεία**, δηλαδή για την υλική δύναμη που σωρεύεται σαν αποτέλεσμα της πολιτικής βίας ή αλλιώς για την αξία που έχει αποσπαστεί με τη βία από όλη την παραγωγή και από όλο τον πλούτο της χώρας.

Εδώ δηλαδή δεν πρόκειται για το γνωστό κλασικό κρατικό μονοπωλιακό κεφάλαιο που είναι γνωστό σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, που υπηρετεί τα μακροπρόθεσμα και κοινά συμφέροντα όλων των άλλων κεφαλαίων και που μονοπωλεί ορισμένους κρίσιμους για την εξουσία ολόκληρου του κεφαλαίου τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. Το νέο αυτό ελληνικό κρατικοφασιστικό-πολιτικό κεφάλαιο άρχισε να διαμορφώνεται από το 1981, όπως φαίνεται και από την εμφάνιση της σπατάλης στον τρίτο πίνακα, με κυβερνητικές αποφάσεις και την τεράστια πολιτική υποστήριξη του σοσιαλφασισμού, σαν εργαλείο και υλική βάση στήριξης της ρώσικης πολιτικής διείδυσης στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια.

Το κρατικοκομματικό «κεφάλαιο» δημιουργήθηκε και λειτουργεί με όρους πολιτικούς και όχι οικονομικούς, έξω από την αγορά και στον πυρήνα της λογικής του ενάντια σε αυτήν. Δεν εκτίθεται στον ανταγωνισμό, και η αύξησή του που είναι το βασικό χαρακτηριστικό όλων των κεφαλαίων, δεν είναι η γνωστού τύπου κεφαλαιοκρατική συσσώρευση αξίας που πραγματοποιείται με τη διεύρυνση της παραγωγής, αλλά ρυθμίζεται από τις πολιτικές ανάγκες και τις αποφάσεις της κυβέρνησης και των κομμάτων του σοσιαλφασισμού. **Κεφάλαιο που θα έπρεπε να παράγει διπλάσιο ΑΕΠ, διπλάσια αξία από αυτή που παράγει, μπορεί να εμφανίζεται σε μεγάλες χρονικές περιόδους τυπικά μόνο σαν κεφάλαιο, μόνο στην περίπτωση που τα κέρδη που λείπουν από αυτή τη λειτουργία του συμπληρώνονται σε κάθε κύκλο του με άλλους τρόπους. Και ακριβώς αυτό κάνει ο σοσιαλφασισμός. Καταληστεύει το συνολικό κοινωνικό προϊόν με την υπερφορολόγηση των πάντων, αλλά και με την ανοιχτή βία για να συντηρεί αυτό το «κεφάλαιο».** Αυτό το «κεφάλαιο», αυτή δηλαδή η συμπύκνωση των σοσιαλφασιστικών παραγωγικών σχέσεων του πολιτικού μονοπώλιου, είναι εχθρικό από τη φύση του, από την ίδια την πολιτική σκοπιμότητα της διαμόρφωσής του στη βιομηχανική ανάπτυξη, στις νέες τεχνολογίες, στην καινοτομία, στην επιχειρηματικότητα και στη σύγχρονη εκπαίδευση, όλους δηλαδή τους παράγοντες που αυξάνουν την ανταγωνιστικότητα και διευρύνουν την παραγωγή. Αυτή η πολιτική διαμόρφωσης και συντήρησης του κρατικού ληστρικού και απόλυτα παρασιτικού κεφαλαίου είναι εχθρική στην ίδια την καπιταλιστικού τύπου συσσώρευση, στο ίδιο το κέρδος που προέρχεται από την παραγωγή, επειδή δεν το έχει ανάγκη, γιατί το έχει αντικαταστήσει με τη βίαιη ιδιοποίηση μέρους του κοινωνικού προϊόντος μέσω του κράτους που ελέγχει με τις κρατικοκομματικές και συνδικαλιστικές συμμορίες. Αυτό το «κεφάλαιο» δεν είναι παρά η υλική συμπύκνωση, η αντανάκλαση της πολιτικής κυριαρχίας του άξονα Ρωσίας, Κίνας και Ιράν στο εσωτερικό, αλλά και στην εξωτερική πολιτική, που σπρώχνει τη χώρα μακριά από τη Δύση και την εξομοιώνει με τις χώρες του υπαρκτού «σοσιαλισμού».

Το «κεφάλαιο» αυτό, ο σοσιαλφασισμός, οι κρατικοκομματικές και οι συνδικαλιστικές συμμορίες, το προβάλλουν σαν κεφάλαιο στην υπηρεσία της κοινωνίας επειδή ακριβώς οι σχέσεις που συμπυκνώνει είναι οι πολιτικές σχέσεις κυριαρχίας του σοσιαλφασισμού, στην ουσία οι σχέσεις κυριαρχίας των τεσσάρων κομματικών ηγεσιών. Το κράτος, λένε, μαζί και οι κρατικές επιχειρήσεις πρέπει να παίζουν τον «κοινωνικό» τους ρόλο. Δεν πρέπει ποτέ να απολύουν, το αντίθετο πρέπει να προσλαμβάνουν τους πάντες (αυτό είναι ένα μέσο κατασκευής του κομματικού στρατού των παρασίτων και συγκάλυψη της ανεργίας), και ας περισσεύουν στην παραγωγή, οφείλουν να δουλεύουν με χαμηλότερα ποσοστά κέρδους απ' ότι το ιδιωτικό κεφάλαιο, τα τιμολόγια των ΔΕΚΟ πρέπει να χαρακτηρίζονται από «κοινωνική ευαισθησία» δίχως να αντικαθίστανται τα κεφάλαια που πηγαίνουν στην κοινωνική πολιτική και δίχως να αυξάνονται οι μισθοί πράγμα που θα έκανε μάταια κάθε τέτοια ευαισθησία. Επίσης η ασφάλιση, η εκπαίδευση, η υγεία, η ενημέρωση, όλα αυτά βαφτίζονται «κοινωνικά αγαθά» επίτηδες για να είναι μια κρατική υπόθεση που θα υπηρετεί το πολιτικό μονοπώλιο. Γι' αυτό το λόγο το μόνο κεφάλαιο με κοινωνική ευαισθησία κατ' αυτούς είναι το κρατικό «κεφάλαιο», αυτό που τάχα μπορεί να ελέγχει η πλειοψηφία των «πολιτών», το κράτος «ό-

Πίνακας 1 Δείκτης συνολικού κεφαλαίου ανά μονάδα προϊόντος					
	1971	1980	1990	1995	2000
Αυστρία	2,87	2,96	3,07	3,23	3,28
Βέλγιο	2,81	2,82	2,81	2,94	2,83
Δανία	2,98	3,24	3,17	2,99	2,84
Ελλάδα	2,43	3,39	4,41	4,65	4,46
Ισπανία	3,28	2,67	2,70	2,96	2,93
Ιρλανδία	3,01	3,33	3,25	2,89	2,27
Ολλανδία	3,28	3,37	3,26	3,19	2,97
Πορτογαλία	2,06	2,01	2,16	2,36	2,47

Πίνακας 2 Δείκτης ιδιωτικού κεφαλαίου ανά μονάδα προϊόντος					
	1971	1980	1990	1995	2000
Αυστρία	1,41	1,48	1,58	1,63	1,61
Βέλγιο	1,27	1,52	1,52	1,51	1,37
Δανία	1,58	1,57	1,50	1,42	1,48
Ελλάδα	1,49	1,62	1,59	1,53	1,46
Ισπανία	1,36	1,50	1,39	1,47	1,49
Ιρλανδία	1,58	1,47	1,30	1,14	1,03
Ολλανδία	1,63	1,57	1,49	1,48	1,45
Πορτογαλία	1,50	1,49	1,39	1,50	1,62

Πίνακας 3 Δείκτης δημόσιου κεφαλαίου ανά μονάδα προϊόντος					
	1971	1980	1990	1995	2000
Αυστρία	1,46	1,48	1,50	1,60	1,67
Βέλγιο	1,54	1,30	1,29	1,42	1,46
Δανία	1,41	1,67	1,67	1,57	1,35
Ελλάδα	1,52	1,77	2,82	3,12	3,00
Ισπανία	1,06	1,17	1,31	1,49	1,43
Ιρλανδία	1,69	1,86	1,96	1,74	1,24
Ολλανδία	1,65	1,80	1,77	1,71	1,52
Πορτογαλία	0,56	0,52	0,77	0,86	0,85

τας του κρατικού κεφαλαίου είναι πολύ κοντά στο μέσο όρο των άλλων κρατών. Από το 1981 μέχρι το 2000 έχουμε υποδιπλασιασμό της παραγωγικότητας του ελληνικού κρατικού κεφαλαίου.

Από το δεύτερο πίνακα φαίνεται καθαρά ότι το ιδιωτικό κεφάλαιο που απαιτείται στη χώρα μας ή που αντι-

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 27

λου» του λαού, ενώ ακριβώς αντίθετα πρόκειται για το κράτος που λιγότερο από κάθε άλλο ελέγχει ο λαός, δηλαδή το σοσιαλφασιστικό κράτος των συμμοριών. Αυτές λοιπόν τις σχέσεις οι κρατικοφασίστες τις εμφανίζουν σαν σχέσεις της κοινωνίας των πολιτών του αστικού δημοκρατισμού!

Έχουμε λοιπόν εδώ ένα «κεφάλαιο» που μισεί το καπιταλιστικό κέρδος επειδή έχει αντικαταστήσει το κέρδος

από τη λεία και λεία σημαίνει σε τελική ανάλυση πόλεμος! Δεν είναι τυχαία η ποιότητα των ηγετών του και στην εξωτερική πολιτική. Το κρατικό χρήμα χρησιμοποιήθηκε από τους πολιτικούς αρχηγούς και το Χριστόδουλο για τη χρηματοδότηση των σφαγών στη Σρεμπρένιτσα, για την πολιορκία του Σεράγεβο και για τα εγκλήματα των Σέρβων ναζί. Έχει ήδη ζητήσει τη διερεύνηση του ζητήματος η εισαγγελέας Κάρλα ντε Πόντε του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Στο βιβλίο του Τ. Μίχα «Ανίερη συμμαχία» καταγγέλλεται ότι το πολιτικό μο-

νοπώλιο της χώρας είχε ανοίξει 250 τραπεζικούς λογαριασμούς για τη χρηματοδότηση των Σερβοβόσνιων με κυρίαρχο φυσικά το ρόλο της Τράπεζας της Ελλάδας. Ο βαρύς οπλισμός των Σερβοβόσνιων που τους επέτρεψε να μούνε στη Σρεμπρένιτσα και να σφάζουν 8000 άμαχους αποκτήθηκε αποκλειστικά από την ελληνική χρηματοδότηση. Πριν το επιμύθιο ο Μίχας υπογραμμίζει πικρόχολα και με σκεπτικισμό το γεγονός ότι δεν παρέμφθηκε κανείς από αυτούς στο διεθνές δικαστήριο εγκληματιών.

Το μίσος του καθεστώτος για τη βαριά βιομηχανία

Σύμφωνα με τις τρέχουσες καθεστωτικές «ταξικές» αντιλήψεις το κύριο πρόβλημα των εργαζομένων είναι μόνο ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας. Με δεδομένο ότι όσο πιο μικρή είναι μια βιομηχανία τόσο λιγότερα κέρδη έχει σε σχέση με τους μισθούς, πρέπει, σύμφωνα με αυτές τις αντιλήψεις, να μισούμε τη βαριά βιομηχανία στην οποία συμβαίνει το αντίθετο. Ανάμεσα σε μια βαριά και μια ελαφριά βιομηχανία όλοι οι αντιβιομηχανιστές, προτιμούν τη μικρή βιομηχανία και αυτή βέβαια, αν είναι δυνατόν, εξορισμένη στα βουνά σύμφωνα με τους αντιβιομηχανικούς νόμους εγκατάστασης. Στην πραγματικότητα δεν θέλουν καμιά βιομηχανία, και από ανάγκη δέχονται μόνο το μικρομάγαζο. Ας δούμε στο συνδικαλιστικό επίπεδο γιατί μισούν τόσο τη μεγάλη βιομηχανία.

Στον παρακάτω πίνακα το 500+ δείχνει ότι ο αριθμός των εργαζομένων στην επιχείρηση είναι πάνω από 500.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΩΝ 2001

Βιομηχανίες	(500+)	(100-499)	(10-99)	ΣΥΝΟΛΟ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ	75	497	3 354	3 926
ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	73 973	97 879	102 575	274 427
ΣΥΝΟΛΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ ΠΑΓΙΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ	20 870 967 433	15 215 766 636	11 509 629 577	47 596 363 646
ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ	12 142 563 449	9 573 309 983	7 401 269 451	29 117 142 883
ΙΔΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ	10 016 431 577	7 868 484 802	6 401 802 860	24 286 719 239
ΚΑΘΑΡΑ ΚΕΡΔΗ (ΖΗΜΙΕΣ)	10 854 535 861	7 347 281 824	5 107 826 689	23 309 644 374
ΑΠΟΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑ %	866 638 093	668 064 910	414 836 266	1 949 539 269
ΔΑΝΕΙΑΚΗ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΗ %	7.98	9.09	8.12	8.36
ΚΑΘΑΡΑ ΚΕΡΔΗ/ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	48	52	56	51
	11716	6 825	4 044	7 104

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΚΛΙΜΑΚΙΟ ΜΕΓΕΘΟΥΣ ΒΑΣΕΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Υπάρχουν 75 επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 500 εργαζόμενους, συγκεντρώνουν τα μεγαλύτερα ποσοστά κεφαλαίων και εμφανίζουν 11716 ευρώ κέρδος για κάθε εργαζόμενο το χρόνο. Όσο μειώνεται το μέγεθος της επιχείρησης και πηγαίνουμε στις μικρομεσαίες, τα πάγια, το ενεργητικό και τα κέρδη μειώνονται δραματικά. Η συσσώρευση κεφαλαίου εδώ είναι πολύ μικρότερη. Τα κέρδη ανά εργαζόμενο στις μεγάλες επιχειρήσεις είναι λίγο μικρότερα από το τριπλάσιο απ' ό,τι σ' αυτές που απασχολούν 10-99 άτομα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η εκμετάλλευση στη βαριά βιομηχανία είναι τριπλάσιου βαθμού. Ο βαθμός εκμετάλλευσης καθορίζεται από τη συνολική υπεραξία διαιρεμένη με το μισθό. Στις μικρές βιοτεχνίες τα κέρδη ανά άτομο είναι ακόμα πολύ μικρότερα. Σύμφωνα με την εκτίμηση της ICAP για τα βασικά μεγέθη της βιομηχανίας το 2002, το εργατικό κόστος για τις βιομηχανίες με ενεργητικό (ρευστό συν πρώτες ύλες συν μηχανήματα συν κτίρια και οικόπεδα) μεγαλύτερο από 30 εκατ ευρώ που παρουσιάζουν οι μεγαλύτερες 75 εταιρείες ήταν 26909 ευρώ. Ενώ το κόστος για κάθε εργαζόμενο στις επιχειρήσεις με μικρότερο ενεργητικό από 30 εκατ ευρώ ήταν 14977 ευρώ. Σ' αυτές τις επιχειρήσεις συμπεριλαμβάνονται όσες έχουν περίπου κάτω από 500 άτομα προσωπικό μέχρι και μια βιοτεχνία που απασχολεί μερικά άτομα. Μπορεί να φανταστεί κανείς τους μισθούς στις μικρές βιοτεχνίες, αν δεν ξέρει τι πληρώνονται σ'

αυτές οι εργαζόμενοι. Στις δεύτερες επιχειρήσεις, αν θεωρήσουμε όλους τους εργαζόμενους ασφαλισμένους στο ΙΚΑ, πράγμα που συμβαίνει μόνο στις μεγάλες επιχειρήσεις, ο μηνιαίος μισθός μαζί με τα δώρα και τα επιδόματα είναι περίπου 300.000 δρχ (λογαριάζουμε βαρέα ένσημα). Στις μεγάλες επιχειρήσεις άνω των 500 ατόμων ο ίδιος μισθός είναι 541.000 δρχ. Η διαφορά των μισθών είναι βέβαια πολύ μεγαλύτερη και λόγω του ΙΚΑ, αλλά και εξαιτίας των χαμηλότερων μεροκάματων των μεταναστών που δουλεύουν παράνομα στις βιοτεχνίες. Επιπλέον οι συνθήκες εργασίας στις μεγάλες επιχειρήσεις δεν συγκρίνονται με αυτές στις μικρές. Οι μεγάλες βιομηχανίες είναι επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου, δηλαδή επενδύουν περισσότερο σε σύγχρονα μηχανήματα, σε πάγιο κεφάλαιο, γενικά και σε σχετικά υψηλότερη ειδίκευση της εργασίας, οπότε απαιτείται μικρότερη σχετικά κατανάλωση μυικής δύναμης και ελέγχεται από άποψη υγιεινής και ασφάλειας καλύτερα ο χώρος εργασίας. Τα αυξημένα κέρδη

κεφάλαιου εναντίον τους και τη δύναμη των συνδικαλισμένων εργατών, και την εμποδίζουν να εκφραστεί πολιτικά σαν μια αναπτυξιακή πολιτική είτε του κεφάλαιου, είτε της εργατικής τάξης. Απορρίπτουν και υπονομεύουν με δυο λόγια ότι καλό μπορεί να προσφέρει η μεγάλη βιομηχανία αυτή την περίοδο, την αυξημένη δηλαδή παραγωγή του κοινωνικού πλούτου που μάλιστα χαρακτηρίζεται από την αυξημένη ποιότητα που του δίνει η νέα τεχνολογία. Το «ταξικό» επιχείρημά τους είναι ότι ο πλούτος αυτός ιδιοποιείται από το κεφάλαιο και επομένως όχι μόνο δεν μας αφορά, αλλά είναι και εχθρικός μας. Το βιομηχανικό σαμποτάζ αλλά και το σαμποτάζ σε όλη την παραγωγή και την εκπαίδευση που κάνουν καθημερινά, δεν είναι τίποτα άλλο παρά να υπονομεύουν ολόκληρη την κοινωνία, κεφαλαιοκράτες και εργαζόμενους μαζί, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, και να ευνοούν τους χειρότερους εκμεταλλευτές και τα λούμπεν παράσιτα που αυτοί κατασκεύασαν και συντηρούν σαν στρατό.

Γιατί παρά το ότι η ιδιοποίηση του κοινωνικού προϊόντος στο μεγάλο της μέρος γίνεται από το κεφάλαιο, ο χαρακτήρας της παραγωγής δεν παύει να είναι όλο και πιο κοινωνικός. Σ' αυτή τη βάση οι εργάτες έχουν σήμερα ανάγκη τον ιδιώτη βιομήχανο ή την ανώνυμη εταιρία σαν ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, όσο δεν είναι έτοιμες οι υποκειμενικές συνθήκες για να τους αφαιρέσουν την ιδιοκτησία υπέρ όλης της κοινωνίας. Καταστροφή της βιομηχανίας δεν σημαίνει μόνο καταστροφή του ιδιωτικού κεφαλαίου, αλλά καταστροφή του

από την πλευρά του κρατικοφασιστικού κεφαλαίου, πράγμα που σημαίνει και καταστροφή και υποδούλωση όλης της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας. Η συντριβή του σοσιαλφασισμού δεν είναι μόνο όρος για τη δημοκρατία είναι και όρος για να υπάρξουν και για να περάσουν τα σύγχρονα μέσα της παραγωγής στους εργάτες, είναι όρος για την σοσιαλιστική επανάσταση. Η βαρβαρότητα του παγκόσμιου κρατικοφασιστικού μονοπώλιου διασπάει ανεξάρτητα από τη θέλησή της τη διεθνή αστική τάξη και προσφέρει σήμερα στο επαναστατικό προλεταριάτο έναν τακτικό, αν και εξαιρετικά ασταθή σύμμαχο, τα τμήματα της αστικής τάξης που ευνοούνται από τις συνθήκες του ελεύθερου καπιταλιστικού ανταγωνισμού και στηρίζονται σαν τέτοια για τη συσσώρευσή τους περισσότερο στο κέρδος παρά στη λεία, και στο πολιτικό επίπεδο περισσότερο στην αστική πολιτική δημοκρατία και λιγότερο στον φασισμό. Άλλωστε η επαναστατική αριστερά σε κάθε περίπτωση ταξικών συσχετισμών και σε κάθε επίπεδο ανάπτυξης του αγώνα της είχε στο πρόγραμμά της στις συνθήκες του καπιταλισμού την προστασία των παραγωγικών δυνάμεων. Η μάχη της Ηλεκτρικής στην χώρα μας είναι ένα λαμπρό παράδειγμα διάσωσης των παραγωγικών δυνάμεων από το βάρβαρο κεφάλαιο της εποχής. Όσο για την μικρο-ιδιοκτησία την είχαν και την έχουν σαν άλλοθι πάλης ενάντια στην σύγχρονη παραγωγή και βάση παραγωγής της πνευματικής ζωής, όλοι οι φασισμοί και οι ναζισμοί της εποχής του ιμπεριαλισμού.

Οι εχθροί της βιομηχανίας λυσσάνε με τους διπλάσιους και πάνω στην πραγματικότητα μισθούς της βαριάς βιομηχανίας σε σχέση με τη μικρή και μεσαία, λυσσάνε για την πολιτιστική πλευρά των απαιτήσεων της εργατικής τάξης σε νέα γνώση, δεξιότητες και σύγχρονη μόρφωση που πάνε χέρι-χέρι αυτή την περίοδο με την αύξηση των κερδών, λυσσάνε για την καλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση στη μεγάλη βιομηχανία. Λυσσάνε γιατί εδώ η απομύζηση της υπεραξίας στηρίζεται λιγότερο στην εντατικοποίηση της εργασίας και στο χαμηλό μεροκάματο και περισσότερο στην κλίμακα κα τις τεχνικές της παραγωγής, αντίθετα ακριβώς από ό,τι συμβαίνει στο μικρομάγαζο όπου το μισθό τον καθορίζει κυρίως το σκλαβοπάζαρο των χωρίς πολιτικά δικαιώματα μεταναστών. Μισούν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους αυτή τη σημερινή πλευρά του μεγάλου κεφαλαίου που ενώνει και τη δύναμη του

Μια δίκη στην υπηρεσία των δολοφόνων

συνέχεια από τη σελ. 18

την ωμότητα ήταν ελάχιστα. Μάλιστα τα περισσότερα σχόλια ήταν υπέρ του Κουφοντίνα και της «συνέπειας» του.

Οι αιτίες της παθητικότητας της αστικής τάξης και ο ρόλος των επαναστατών

Θα πρέπει εδώ κανείς να αναρωτιέται πως γίνεται μια τάξη να αντιδρά έτσι, τόσο παθητικά ακόμα και όταν δολοφονείται.

Στην πραγματικότητα αυτό το χτυπημένο κομμάτι της αστικής τάξης βρίσκεται μπροστά σε μια ανυπέμβλητη δυσκολία.

Αν το μέτωπο των θυμάτων θέλει να αποδείξει ότι οι 17νοεμβρίτες είναι φασίστες, οπότε ότι το ίδιο είναι αντικειμενικά δημοκρατικό, θα πρέπει να συγκρουστεί με όλη την κυρίαρχη πολιτική και την κυρίαρχη ιδεολογία. Για να βγάλει φασίστες τους δολοφόνους, πρέπει να καταγγείλει όχι μόνο τις δολοφονικές μεθόδους τους, αλλά και την πολιτική τους θεωρία. Μόνο έτσι θα μπορεί να υπερασπίσει επίσης τον εαυτό του από την πλευρά της παραγωγής και της οικονομίας. Αν τα κάνει αυτά ή έστω αν ξεκινήσει να τα κάνει θα συγκρουστεί τελικά με το ψευτοΚΚΕ και με τον ΣΥΝ, δηλαδή με το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, δηλαδή με το πολιτικό καθεστώς.

Αλλά ποιο τμήμα της αστικής τάξης έχει φτάσει σε τέτοια απελπισία ώστε να επιχειρήσει σύγκρουση με το σημερινό πολιτικό καθεστώς όταν αυτό το καθεστώς έχει στα χέρια του τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη και τον κεντρικό οικονομικό και χωροταξικό έλεγχο μέσω των δημοτικών, συνδικαλιστικών και άλλων περιφερειακών εξουσιών; Από την άλλη δεν είναι δυνατή η αποκάλυψη του ιδιαίτερου ταξικού συμφέροντος που βρίσκεται πίσω από τη «17Ν» δίχως μια γνώση του συνολικού, του παγκόσμιου πολιτικού προτσές. Αυτή όμως η γνώση θα έφερνε την ελληνική αστική τάξη όχι μόνο σε σύγκρουση με το ντόπιο και το διεθνές σοσιαλφασισμό, αλλά σε μια ορισμένη σύγκρουση με τη γενική στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού πράγμα που θα την ήθελε όχι μόνο θαρραλέα, αλλά και εθνικά ανεξάρτητη, δηλαδή κάτι που δεν υπήρξε ποτέ της στη νιότη της και γι' αυτό είναι αδύνατο να γίνει τώρα στα γεράματά της. Από την άλλη θα έπρεπε μια πολιτική υπεράσπιση των θυμάτων να ενώνεται και με μια καταγγελία του αντιδραστικού αντιαμερικανισμού και του εθνορατσιστικού αντιτουρκισμού της «17Ν». Ποιος όμως θα κάνει αυτή την καταγγελία; Πως είναι δυνατό να δώσει αυτή την πάλη η πλευρά Μποδοσάκη όταν έχει δικηγόρο της, τον δικη-

γόρο ενός καλού φίλου των 17νοεμβριτών, ενός τέρατος που ξεπερνάει κάθε άλλον σε κτηνωδία στα Βαλκάνια, τον δικηγόρο του Μλάντιτς Λουκουρέζο;

Γι' αυτό η αστική τάξη - θύμα προτιμάει να μην ξέρει, να μη βλέπει και να μην ακούει καμιά θεωρία, κανένα στοιχείο και καμιά φωνή που να τη φέρνει μπροστά στο καθήκον μιας τέτοιας σύγκρουσης.

Αυτοί είναι χοντρικά οι συγκεκριμένοι υλικοί λόγοι και τα άμεσα ταξικά συμφέροντα, αυτά είναι τελικά τα πραγματικά διλήμματα της δυτικόφιλης αστικής τάξης που την κάνουν να συμπεριφερθεί με αυτόν τον ασύλληπτα δειλό, στρουθοκαμηλικό τρόπο στη δίκη των δολοφόνων της. Είναι φυσικό μέσα σε αυτές τις συνθήκες την πολιτική πάλη για την υπεράσπιση των θυμάτων να τη δίνουν στην ουσία μόνο οι εκπρόσωποι των επαναστατικών τάξεων ειδικά της πιο συνεπούς από αυτές που είναι το προλεταριάτο. Η ΟΑΚΚΕ δεν έχει αφήσει και δεν θα αφήσει τους σοσιαλφασίστες αναπάντητους. Η εργατική τάξη μπορεί να έχει σήμερα ένα πολύ μικρό κόμμα, αλλά έχει τα πολιτικοϊδεολογικά εφόδια και την πίστη για να δια φωτίσει ένα κίνημα που θα υπερασπίσει το λαό και τη χώρα απέναντι στην επερχόμενη σοσιαλφασιστική δικτατορία. Η δυτικόφιλη αστική τάξη και ο

δυτικός ιμπεριαλισμός γενικά δεν είναι σε θέση να αντισταθούν στο σοσιαλφασισμό γιατί είναι δεμένοι μαζί του με μια απέραντη σειρά από κοινά ταξικά συμφέροντα απέναντι στους λαούς και τα κράτη του τρίτου κόσμου. Είναι στην φύση των πραγμάτων στην εποχή του ιμπεριαλισμού να παίρνουν οι λαϊκές επαναστατικές δυνάμεις την ηγεμονία σε κάθε δημοκρατικό αγώνα και τελικά μέσα από αυτήν να διεκδικούν την εξουσία. Το να αποκτάει μια τάξη και ένα κόμμα την πολιτική ηγεμονία είναι άλλωστε κάτι για το οποίο τελικά αποφασίζει η πολιτική γραμμή. Στα πλαίσια αυτής της πάλης με το σοσιαλφασισμό και με το δόρυ του την «17Ν», η Νέα Ανατολή δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο της ένα άρθρο απάντηση στην απολογία του Κουφοντίνα. Όσο οι σοσιαλφασίστες διαθέτουν δύναμη μέσα στις μάζες, ιδιαίτερα όσο μπορούν να επηρεάζουν ακόμα ανθρώπους που δεν μπορούν να ξεκαθαρίσουν ανάμεσα στη σοσιαλιστική επανάσταση και τη νεοναζιστική και εθνικοσοσιαλιστική αντεπανάσταση, η συζήτηση με τους δολοφόνους μπροστά στο λαό θα πρέπει να συνεχίζεται και να δυναμώνει. Η αποτελεσματική δικτατορία πάνω στους δολοφόνους έχει σαν προϋπόθεση την απομόνωσή τους μέσα στις μάζες, ιδιαίτερα τις επαναστατικές.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η αποβιομηχάνιση και το τέλμα του ελληνικού ΑΕΠ σε σύγκριση με το ευρωπαϊκό

συνέχεια από την απέναντι σελίδα

Ας δούμε τα αποτελέσματα της οικονομικής πολιτικής του αντιβιομηχανικού καθεστώτος που οικοδομήθηκε στη χώρα από το 1981. Ο πιο αντιπροσωπευτικός δείκτης για την ανάπτυξη και τη σύγκλιση είναι το κατά κεφαλή εισόδημα σαν ποσοστό (%) του μέσου κοινοτικού όρου. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Eurostat που δημοσιεύονται στην Ελευθεροτυπία της 11/3/03 το κατά κεφαλή εισόδημα στη χώρα μας παραμένει στάσιμο σχετικά με τις άλλες χώρες της ΕΕ από το 1981. Ο παρακάτω πίνακας των στοιχείων της Eurostat αναφέρεται σε όρους συγκρίσιμης αγοραστικής δύναμης. Έτσι το κάθε ευρώ έχει την ίδια αγοραστική αξία σε όλες τις χώρες.

ΠΟΣΟΣΤΟ	ΕΛΛΑΔΑ	ΙΡΛΑΝΔΙΑ	ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
Μέσος όρος 1967-76	65	62	52
Όμοια 1977-86	68	66	55
Όμοια 1987-91	59	71	60
Όμοια 1992-96	65	88	69
1997	66	104	73
1998	67	106	72
1999	68	112	72
2000	68	115	68
2001	65	118	69
2002*	66	119	70
2003*	68	120	69
2004*	69	121	69

Για τα έτη μετά το 2001 οι τιμές είναι οι προβλεπόμενες. Τη δεκαετία 1977-86 έχουμε μια αύξηση κατά τρεις μονάδες. Το 1981 ήταν το τέλος της ανοδικής πορείας της οικονομίας. Το 2001 ύστερα από 20 χρόνια υπονόμευσης της θέσης της χώρας βρισκόμαστε στο ίδιο ποσοστό του 65%. Η Πορτογαλία που βρισκόταν σε χειρότερη αφετηρία αρχικά

καλύτερευσε τη θέση της και ξεπέρασε το κατά κεφαλή εισόδημα της χώρας μας, αλλά αργότερα τελματώθηκε από το σαμποτάζ του σκληρού σοσιαλφασισμού που έχει την ίδια πολιτική ισχύ όπως και στην Ελλάδα. Η

Ιρλανδία που αποτελεί παράδειγμα προς αποφυγή για το σοσιαλφασισμό, διπλασίασε το μέσο εισόδημά της. Αλλά και τα άλλα μεγέθη της οικονομίας που μετράνε χοντρικά την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έχουν σήμερα τις ίδιες τιμές ακριβώς αυτές του 1981, όπως φαίνεται από τον πίνακα του καθηγητή Μπήτρου που δημοσιεύτηκε στο Βήμα.

Ο παρακάτω πίνακας δίνει το λόγο των εξαγωγών προς τις εισαγωγές.

Δείκτης: Κάλυψη των εισαγωγών από τις εξαγωγές									
Ισοζύγιο:	1960	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000
Εμπορευμάτων	0,47	0,27	0,33	0,54	0,69	0,60	0,47	0,46	0,40
Εμπορευμάτων & Υπηρεσιών	0,75	0,48	0,56	0,83	1,00	0,88	0,71	0,71	0,71

Έτσι το 1980 λίγο πριν πάρει την εξουσία ο Α. Παπανδρέου οι εξαγωγές εμπορευμάτων ήταν ίσες με το 69% των εισαγωγών και το ισοζύγιο εμπορευμάτων και υπηρεσιών είναι εξισωμένα! Το έτος 2000 φτάνομε σε χαμηλότερα ποσοστά και από το 1960. Είναι φανερό ότι η οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε από το 1981 κράτησε τη χώρα μακριά από την ανάπτυξη. Υπονόμευσε και συρρίκνωσε την παραγωγή. Αύξησε την ανεργία και απομάκρυνε τη χώρα από τη Δύση και την ΕΕ.

Διεύθυνση της ιστοσελίδας της Επιτροπής για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας και Ενάντια στην Ανεργία στο Ίντερνετ "users.tellas.gr/~episotir" και διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου "episotir@tellas.gr"

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΑΡΜΑ

Όχι στη συμμαχία της Ελλάδας με τη νεοχιτληρική Ρωσία

Την ίδια περίπου χρονική στιγμή που ο Σημίτης σαν προεδρεύων της Ευρ. Ένωσης συναντιόταν με τον Μπους στην Ουάσιγκτον, ο υπουργός Άμυνας Γ. Παπαντωνίου πραγματοποιούσε επίσημη επίσκεψη στη Ρωσία από τις 22-27 Ιούνη για “την ενίσχυση της αμυντικής αλλά και της γενικότερης συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες”. Το πολιτικό μήνυμα αυτής της επίσκεψης φάνηκε πολύ πιο καθαρά στη συνάντηση του Παπαντωνίου με το ρώσο ομόλογο του Ιβανόφ, που πριν ένα χρόνο βρέθηκε στην Αθήνα, και καταγράφηκε στις δηλώσεις τους. Με τρεις λέξεις: “Ελλάς-Ρωσία, συμμαχία” που είναι και τίτλος ενός μονόστηλου άρθρου στην Αυγή στις 25 Ιούνη.

Η επίσκεψη του Παπαντωνίου στη Μόσχα και οι δηλώσεις που έγιναν εκατέρωθεν σηματοδοτούν την επίσημη έναρξη της της ελληνορωσικής συμμαχίας. Από δω και μπρος μόνο ένας τυφλός και κουφός έχει το δικαίωμα να λέει ότι η Ελλάδα είναι μια φιλοδυτική χώρα. Αυτό δεν σημαίνει ότι η πλειοψηφία του έθνους δεν θα συνεχίσει να το λέει. Γιατί οι αυτοί που κατάφεραν να δέσουν την Ελλάδα πίσω από το άρμα του μεγαλύτερου φασισμού που γνώρισε η ιμπεριαλιστική εποχή, το πέτυχαν ακριβώς επειδή φρόντισαν για δεκαετίες να αποκόψουν τον πληθυσμό της χώρας από κάθε επαφή με τα γεγονότα και την αλήθεια. Άλλωστε και η στιγμή που διάλεξαν για να ανακοινώσουν αυτή τη συμμαχία είναι διαλεγμένη έτσι ώστε να διευκολύνονται στη συσκότιση. Ανακοινώνουν τη συμμαχία με τη Μόσχα την ώρα που η Μόσχα έχει κάνει εισοδισμό στο ΝΑΤΟ, οπότε εμφανίζουν τη συμμαχία μαζί της σαν μια νατοϊκή πράξη. Ακόμα περισσότερο ωστόσο κρύβονται πίσω από το τεράστιο στρατηγικής σημασίας μέτωπο για την αντιρρόπηση των ΗΠΑ που έχει συμπήξει από την κρίση του Ιράκ η Γαλλία με τη Ρωσία στο πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο (Δες άρθρο με τίτλο «Ρώσικος Θρίαμβος – Διάσπαση Παντού» στο φύλλο 386 της ΝΑ). Δεν είναι μάλιστα τυχαίο ότι αναθέτουν την επισήμοποίηση της συμμαχίας όχι σε έναν ρωσόδουλο υπουργό άμυνας αλλά σε έναν με γενικά φιλοδυτικό, βασικά φιλοευρωπαϊκό προφίλ σαν τον Παπαντωνίου. Η θεμελιακή ωστόσο διαφορά της ελληνορωσικής συμμαχίας με την γαλλορωσική βρίσκεται στο ότι η πρώτη είναι όχι μόνο αντιαμερικανική, αλλά είναι και αντιευρωπαϊκή, και αυτό φαίνεται σε ένα ζήτημα κυρίως, στο ότι η αιχμή της ελληνορωσικής συμμαχίας στρέφεται ενάντια στην Τουρκία, δηλαδή επιχειρεί να βάλει μια ανυπερβλήτη αντίθεση ανάμεσα στην Ευρώπη και την γεωπολιτική γέφυρα της προς τη Μέση Ανατολή και την κεντρική Ασία που είναι η Τουρκία. Δεν αναφερόμαστε εδώ στην εσωτερική πλευρά των σχέσεων Ελλάδας-Ρωσίας, δηλαδή στην ιδεολογικοπολιτική

κυριαρχία του Κρεμλίνου στα εσωτερικά ελληνικά πράγματα. Αυτό είναι πραγματικά αρκετά δύσκολο να το δει κανείς. Είναι το πιο καλά φυλαγμένο μυστικό των συνωμοτών.

Η πρώτη επίσημη συνάντηση στη Μόσχα στις 23 Ιούνη ήταν με το ρώσο πρωθυπουργό Κασιάνοφ στην οποία ο Παπαντωνίου ανακοίνωσε ότι από δω και πέρα θα ενημερώνεται και η Ρωσία για “τις παραβιάσεις στο Αιγαίο”. Σε δηλώσεις του που έγιναν μετά τη συνάντηση είπε: “Εκτιμώ ότι στη φάση στην οποία έχουν εισέλθει οι ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι πολύ σημαντικό να ενημερώνονται όλοι οι διεθνείς εταίροι της χώρας και η Ε.Ε., όπως έχει γίνει ήδη από την Ελληνική Κυβέρνηση με επιστολές που έχουν σταλεί στον κ. Φερζόγκεν, **τώρα τη Ρωσική Ομοσπονδία, αλλά και βεβαίως στις ΗΠΑ για την επικίνδυνη τροπή που έχει πάρει η εξωτερική πολιτική της Τουρκίας**”. Σε διευκρινιστική ερώτηση δημοσιογράφου ο έλληνας υπουργός Άμυνας ήταν πιο “διαφοτιστικός” απαντώντας ότι: “Διότι η Ρωσία είναι μία χώρα, η οποία έχει εκτεταμένες διεθνείς σχέσεις, όχι μόνο με τους διεθνείς οργανισμούς, αλλά και με συγκεκριμένες χώρες. Η Ρωσία είναι καταρχήν μία πολύ μεγάλη χώρα, δεύτερον είναι μία χώρα της περιοχής, γειτονεύει με την Τουρκία και είμαι βέβαιος ότι η Τουρκία, εφόσον διακρίνεται από ένα στοιχειώδη ρεαλισμό θα λάβει υπόψη και τις θέσεις και τις απόψεις μίας χώρας όπως η Ρωσία **όταν καθορίζει τη δική της εθνική πολιτική**”. Αυτή είναι η πρώτη επίσημη δήλωση που αναγνωρίζει τη συμμαχία της Ελλάδας με τη Ρωσία ενάντια στην Τουρκία!

Η συχνή αναφορά από τον Παπαντωνίου στον κίνδυνο ατυχήματος από τις “παραβιάσεις της Άγκυρας στο Αιγαίο” ήταν μια έμμεση απειλή προς την Τουρκία για τις συνέπειες που μπορούν να υπάξουν από την ελληνική πλευρά εφόσον αυτή έχει τη στήριξη του Κρεμλίνου. “Ο κ. Κασιάνοφ ανταποκρίθηκε πολύ θετικά στις επισημάνσεις αυτές” δηλ. της Ελλάδας για το πακέτο των ελληνο-

τουρκικών σχέσεων συμπεριλαμβανομένου του Κυπριακού. Όχι τυχαία ο έλληνας υπουργός για πρώτη φορά δεν διαχώρισε το στρατό της Τουρκίας από την κυβέρνηση του αντιδυτικού ισλαμιστή Ερντογάν γιατί πρέπει να ασκηθεί συνολικά πίεση στην Τουρκία για να βαθύνει τη διάσπαση τόσο στο εσωτερικό της, όσο και μέσα στις τάξεις του στρατού, χωρίς να εκτεθεί ο Ερντογάν στον τουρκικό σοβινισμό σαν ελληνόφιλος.

Το γεγονός ότι η Ρωσία εισάγεται απευθείας στις ελληνοτουρκικές σχέσεις συνδέεται άμεσα και με τον αγώνα της Ελλάδας να την εισάγει στους δυτικούς πολιτικούς και αμυντικούς θεσμούς όπως βεβαίωσε ο Παπαντωνίου (και με την ιδιότητα του Προέδρου των υπουργών άμυνας της Ε.Ε.) για τις “**δύο εξελίξεις που συνδέονται με τη σχέση της Ελλάδας με τη Ρωσική Ομοσπονδία. Η πρώτη είναι η σύνδεση της Ρωσίας με το ΝΑΤΟ από πέρσι, που την κατέστησε ουσιαστικά το 20ο μέλος της συμμαχίας. Στο σημείο αυτό θέλω να προσθέσω, ότι η Ελλάδα υπήρξε μεταξύ των χωρών που προώθησε τη σχέση Ρωσίας – ΝΑΤΟ με τον πλέον δυναμικό τρόπο. Γιατί εμείς πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές μέσα στην Ευρώπη και ότι η Ρωσία αποτελεί ένα καθοριστικό παράγοντα στον τομέα της παγκόσμιας ειρήνης, της ασφάλειας και της σταθερότητας και πρέπει οπωσδήποτε να συμμετέχει στους διεθνείς αμυντικούς οργανισμούς. Η δεύτερη εξέλιξη είναι η **ενίσχυση των σχέσεων Ρωσίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση στη διάρκεια της Ελληνικής Προεδρίας. Ταυτόχρονα, η δημιουργία του Ευρωστρατού δημιουργεί ένα νέο πεδίο συνεργασίας ανάμεσα στη Ρωσία και την Ευρώπη**”. Σε ότι αφορά τα διεθνή ζητήματα διαπιστώθηκε η ταύτιση των αντιλήψεων ανάμεσα στα δύο μέρη.**

“Δεδομένου ότι η Ρωσία συνορεύει με τις δύο αυτές χώρες, έχει ένα εύλογο ενδιαφέρον η στάση της σε σχέση με τις εξελίξεις στο Ιράν και τη Βόρειο Κορέα. Είναι γνωστές οι διαφορές της Ρωσίας στο θέμα του Ιράκ, όπως διατυπώθηκαν στο Συμβούλιο Ασφαλείας πριν από ένα χρόνο και ήταν ενδιαφέρον να δούμε ως Ε.Ε. ποια θα είναι η στάση της Ρωσίας απέναντι σε ενδεχόμενα σχέδια των ΗΠΑ για την αντιμετώπιση αυτών των ενδεχομένων πάλι απειλών. Η απάντηση που έδωσε ο κ. Κασιάνοφ στο ερώτημα αυτό **ουσιαστικά συμβαδίζει και με τη γενικότερη στάση της Ελλάδας. Η απάντησή του ήταν ότι θα πρέπει να εξαντλήσουμε τα πε-**

ριθώρια και τις δυνατότητες ελέγχου και εποπτείας του θέματος των μαζικών όπλων από τους διεθνείς οργανισμούς. Και μόνο όταν εξαντληθούν αυτά τα περιθώρια, τα περιθώρια πολιτικής επιρροής, εποπτείας, ελέγχου και πίεσης, τότε μόνο θα μπορούσαν να τεθούν άλλα ερωτήματα. Αυτή είναι και η θέση της Ελλάδας και σε αυτή συνέπεσαν και οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες, στη βάση της πρότασης που κατέθεσε ο κ. Σολάνα για το νέο στρατηγικό δόγμα της Ευρώπης: **Θα πρέπει να εξαντλούμε τα πολιτικά μέσα, να προσφεύγουμε όσο το δυνατό περισσότερο στους διεθνείς οργανισμούς και να αποφεύγουμε σε κάθε περίπτωση μονομερείς επεμβάσεις, όπως αυτή που εκδηλώθηκε για παράδειγμα στην περίπτωση του Ιράκ. Αυτά σε ότι αφορά τα διεθνή θέματα**”.

Στη συνέχεια ο Παπαντωνίου συναντήθηκε με τον πρόεδρο της Επιτροπής Άμυνας της ρωσικής Βουλής Νικολάγιεφ και στις 24/6 είχε την πιο σημαντική συνάντησή με το ρώσο ομόλογο του Σεργκέι Ιβανόφ. Οι δηλώσεις που ακολούθησαν την συνάντηση ήταν ιδιαίτερα αποκαλυπτικές. Είπε ο Γ. Παπαντωνίου: «**Με το φίλο Υπουργό Άμυνας της Ρωσικής Ομοσπονδίας κ. Σεργκέι Ιβανόφ είχαμε μία πολύ ουσιαστική και φιλική συζήτηση. Οι σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Ρωσική Ομοσπονδία είναι εξαιρετικά καλές, θα έλεγα άριστες, αλλά υπάρχει πάντα περιθώριο να τις αναπτύξουμε ακόμα πιο ουσιαστικά. Με τον κ. Ιβανόφ καλύψαμε όλα τα φάσμα των διμερών σχέσεων, αλλά προχωρήσαμε και σε αναλύσεις των διεθνών θεμάτων, τα οποία συνδέονται με την ασφάλεια της Ευρώπης, της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ελλάδας. Εξάλλου, η Ελλάδα και η ρωσική Ομοσπονδία ανήκουν και οι δύο στο ΝΑΤΟ, και όπως γνωρίζετε, η Ελλάδα έχει αγωνιστεί για να εξασφαλιστεί η ισότιμη συμμετοχή της Ρωσίας στη συμμαχία και η ουσιαστική συνεργασία της στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ. Αυτή είναι η θέση της Ελλάδας. Ο ευρωπαϊκός χώρος είναι ενιαίος και δεν πρέπει να υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές. Εξάλλου, είναι πολύ χρήσιμο, από πλευράς διεθνούς πολιτικής να υπάρχει μία ισχυρή Ρωσία, η οποία θα λειτουργεί εξισοροπιστικά προς άλλες δυνάμεις, για τη διασφάλιση της διεθνούς σταθερότητας. Στο πλαίσιο αυτό έχουμε εκτιμήσει και αξιολογήσει πολύ θετικά τη συμβολή της Ρωσίας στην αντιμετώπιση και διευθέτηση διεθνών κρίσεων. Στο θέμα του Ιράκ, για παράδειγμα, είχαμε **απόλυτα συγκλίνοσες απόψεις σε ότι αφο-****

ρά τη σημασία της εμπλοκής των Ηνωμένων Εθνών στη λήψη της όποιας απόφασης”. Στο σημείο αυτό η ελληνική πλευρά κρύβεται πίσω από την αντιαμερικανική γαλλορωσική συμμαχία. Οι ίδιες «συγκλίνοσες» (για να μην πουν ταυτόσημες) απόψεις διαπιστώθηκαν και για τη Μέση Ανατολή, ενώ: “**Σε ότι αφορά τα Βαλκάνια, έχουμε αξιολογήσει πολύ θετικά τη συμβολή της Ρωσικής Ομοσπονδίας στην εδραίωση συνθηκών σταθερότητας στην περιοχή. Σεβόμαστε απόλυτα την απόφαση της Ρωσικής Ομοσπονδίας να περιορίσει τη στρατιωτική της παρουσία, αλλά να επιμένει σε ότι αφορά την πολιτική της επιρροή στην κατεύθυνση της εδραίωσης της δημοκρατίας στις Βαλκανικές χώρες**”. Ο Παπαντωνίου δεν αρκείται να υποστηρίξει τη Ρωσία, αλλά την καλεί να δυναμώσει παραπάνω την πολιτική της επιρροή, δηλαδή τη διείδυσή της στα Βαλκάνια.

Προχωρώντας ο Παπαντωνίου ξεκαθάρισε για πρώτη φορά τόσο ομιά και επίσημα τη στήριξη της Ελλάδας στη συνεχιζόμενη γενοκτονία των Τσετσένων, στη ρώσικη εισβολή και κατοχή της Τσετσενίας αναγνωρίζοντας την σαν “**αντιτρομοκρατική επιχείρηση**” όπως ισχυρίζεται το Κρεμλίνο. Ταυτόχρονα έκφρασε **υποστήριξη σε κάθε μελλοντική επίθεση της Ρωσίας** στα κράτη της πρώην ΕΣΣΔ (π.χ. Γεωργία) με το πρόσχημα της “**καταπολέμησης της τρομοκρατίας**”. Να τι δήλωσε: “**Είχαμε μία πολύ ενδιαφέρουσα και ουσιαστική ενημέρωση από τον κ. Ιβανόφ σε ότι αφορά τα θέματα ασφάλειας και τρομοκρατίας, που συνδέονται με ορισμένες πρώην δημοκρατίες της Σοβιετικής Ένωσης. Θέλω να καταστήσω σαφές, με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι η Ελλάδα στηρίζει τη Ρωσική Ομοσπονδία σε όλες τις ενέργειες που αναλαμβάνει για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας σε περιοχές που θίγουν την εθνική της ασφάλεια**”.

Σε άρθρο μάλιστα της Καθημερινής στις 25 Ιούνη γράφτηκε ότι “**σύμφωνα με ασφαλείς πληροφορίες, κατά τη διάρκεια της συνάντησης των δύο αντιπροσωπειών, ο κ. Ιβανόφ, που θεωρείται ένας από τους στενότερους συνεργάτες του Ρώσου προέδρου Πούτιν, αναφέρθηκε αναλυτικά σε “διευκολύνσεις” που παρέχει η Άγκυρα στη διακίνηση Τσετσένων τρομοκρατών σε αψύλακτα τμήματα των συνόρων Τουρκίας – Γεωργίας, ενώ η ρωσική πλευρά θεωρεί την ανοχή της Άγκυρας υπεύθυ-**

Η ΟΑΚΚΕ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΙΡΗΝΕΥΣΗΣ ΠΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ

Παρά την καθημερινή φρίκη και τον όλεθρο, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους αυτοσχέδιους λάκκους, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις συνοπτικές εκτελέσεις, τις “εξαφανίσεις”, τις ανατινάξεις δολοφονημένων Τσετσένων για να μην αναγνωρίζονται, τους μαζικούς τάφους, ο τόσο μικρός και τόσο ηρωικός τσετσένικος λαός συνεχίζει να αντιστέκεται. Η πολιτική απάντηση της τσετσένικης ηγεσίας, με επικεφαλής τον Ασλάν Μασχάντοφ, στην τρομακτική πολιτική και διπλωματική απομόνωση της Αντίστασης ήταν ένα σχέδιο για την ειρήνη και τη δημοκρατία στην Τσετσενία. Η επίσημη ονομασία του είναι “*Η ρωσο-τσετσένικη τραγωδία: ο δρόμος προς την ειρήνη και τη δημοκρατία*” και αποτελείται από 50 σελίδες. (Ολόκληρο το κείμενο υπάρχει στη σελίδα του υπουργείου εξωτερικών της Τσετσενίας: <http://www.chechnya-mfa.info>).

Είναι ένα σχέδιο που προβλέπει την αποχώρηση του ρωσικού στρατού, την εγκατάσταση διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και την εγκατάσταση προσωρινής διοίκησης απ’ αυτόν, την παροχή βοήθειας, την επίβλεψη της διαδικασίας αποστρατικοποίησης (πχ. εκπαίδευση πολιτικού προσωπικού, δικαστικού και στρατιωτικού). Με δυο λόγια προσωρινή μεταβατική διοίκηση του ΟΗΕ που θα οδηγήσει στο τέλος σε εκλογές και στην αναγνώριση ανεξάρτητου κράτους από την διεθνή κοινότητα. Οι Τσετσένοι το ονομάζουν αυτό “υπό όρους ανεξαρτησία”.

Είναι μάλλον απίθανο να εφαρμοστεί αυτό το σχέδιο δεδομένου του κυρίαρχου πολιτικού ρόλου της Ρωσίας στον ΟΗΕ. Πάγια τακτική της είναι η διεθνοποίηση κάθε τοπικής σύγκρουσης και η διείσδυση μέσα από τη θέση της σαν μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας και στις δυο πλευρές μιας αντίθεσης για την κατάκτηση θέσεων.

Τώρα οι Τσετσένοι χρησιμοποιούν αυτό το όπλο εναντίον της κι αυτό είναι πρόοδος όταν έχει να κάνει με τα θύματα της Ρωσίας. Ωστόσο το “ειρηνευτικό σχέδιο

Αχμάντοφ” για συντομία-απ’ το όνομα του υπουργού εξωτερικών της Τσετσενίας, Ιλίας Αχμάντοφ- ανοίγει ρήγματα στη ρωσική προπαγάνδα, καθησυχάζει τη δημοκρατική κοινή γνώμη και μπορεί να κερδίσει την υποστήριξη της. Μια υποστήριξη που τόσο πολύ χρειάζεται αυτός ο γενναίος και αξιοθαύμαστος λαός που παλεύει μέσα στους πιο άνισους πολιτικούς και στρατιωτικούς συσχετισμούς και δοκιμάζει μια γενοκτονία. Για την υποστήριξη αυτού του σχεδίου οργανώνει καμπάνια συλλογής υπογραφών το Υπερεθνικό Ριζοσπαστικό Κόμμα (TPR) μέσα από την ηλεκτρονική του σελίδα: <http://www.radicalparty.org>. Η καμπάνια απευθύνεται στον γεν. γραμματέα του ΟΗΕ, τους επικεφαλής των κρατών και των κυβερνήσεων των χωρών μελών του οργανισμού.

Η ΟΑΚΚΕ υπόγραψε για την υποστήριξη του σχεδίου και την εφαρμογή του εκπροσωπούμενη από το σ. Ηλία Ζαφειρόπουλο με το παρακάτω μήνυμα:

“Κάθε δημοκράτης, κάθε προοδευτικός άνθρωπος που παλεύει για πολιτική και κοινωνική δημοκρατία οφείλει στον τσετσένικο λαό ένα χρέος ευγνωμοσύνης πολύ βαθύ για να μπορέσει να διατυπωθεί. Με τον αγώνα τους οι Τσετσένοι αποκάλυψαν και συνεχίζουν να αποκάλυπτουν μια κτηνώδη υπερδύναμη πολύ νωρίτερα, πριν να γίνει εμφανές ότι είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός όλων των λαών του κόσμου. Η γενοκτονία και η φρίκη της Τσετσενίας αποκαλύπτουν σε όποιον τολμά να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα ότι σήμερα η Ρωσία είναι μια νέα ναζιστική Γερμανία. Επειδή παλεύει πρώτη και μόνη της έναν τέτοιο εχθρό η Τσετσενία υφίσταται απίστευτα βασανιστήρια, “επιστημονικές” προβοκάτσιες, και μια παγκόσμια εκστρατεία πολιτικής απομόνωσης και σπίνωσης του τσετσένικου ένοπλου κινήματος Αντίστασης, το οποίο καθοδηγείται από τη δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση της τσετσένικης Δημοκρατίας. Παρ’ όλα αυτά η Τσετσενία στέκεται όρθια με μια φωτεινή πάλη για

ελευθερία και ανεξαρτησία. Αιώνια τιμή και δόξα στον τσετσένικο λαό και τους ηγέτες του. Υπογράφουμε σε υποστήριξη του ειρηνευτικού σχεδίου Αχμάντοφ χωρίς ψευδαισθήσεις για το βαθμό ελευθερίας που ο ΟΗΕ μπορεί να δώσει στην Τσετσενία δεδομένου του κυρίαρχου ρόλου της ρωσικής διπλωματίας στο εσωτερικό αυτού του οργανισμού. Αλλά λαμβάνουμε υπόψη μας ότι ακόμη και ο Βόρειος Πόλος θα μπορούσε να φαντάζει ως θαλλωρή μπροστά στο απόλυτο ψύχος που οι ρώσοι εισβολείς έχουν δημιουργήσει στην Τσετσενία”.

Μέχρι τώρα έχουν συγκεντρωθεί 7000 περίπου υπογραφές. Έχουν υπογράψει πάρα πολλοί ρώσοι δημοκράτες όπως Σεργκέι Κοβαλιόφ, η Έλενα Μπόνερ, χήρα του Αντρέι Ζαχάροφ, μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ανάμεσα τους και η Μυρσίνη Ζορμπά ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ), ο Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, ο γάλλος διανοούμενος Αντρέ Γκλουκσμαν κ.α. Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους φίλους της, κάθε δημοκράτη να ενισχύσει πολιτικά τον αγώνα του τσετσένικου λαού υπογράφοντας σε υποστήριξη του σχεδίου Αχμάντοφ.

Το μήνυμα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας

Η μετατροπή μια ολόκληρης χώρας, της Τσετσενίας, από τη Ρωσία σε ένα απέραντο εργαστήριο μιας ανείπωτης κτηνωδίας και βαρβαρότητας μόνο και μόνο επειδή εφάρμοσε το αναφαίρετο δικαίωμα της στην αυτοδιάθεση αποτελεί την επιστροφή του ναζισμού στην Ευρώπη μισό αιώνα μετά τη συντριβή του, που στο τέλος δηλητηριάζει και την ίδια τη ρωσική κοινωνία. Εκεί δηλ. που ο εθνικοσοσιαλισμός έχει πάρει μια νέα μορφή εκείνη του φαιοκόκκινου μετώπου και κατηγορεί τη Δύση, ειδικά τις ΗΠΑ, με την ίδια πολιτική πλατφόρμα με την οποία ο χιτλερισμός επιτιθόταν στην Αγγλία για να κρύψει τα δικά του σχέδια για παγκόσμια ηγεμονία μέσα από τον παγκόσμιο πόλεμο. Γι’ αυτό και οι ναζιστές σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων και των δικών “μας” της “Χρυσής Αυγής”, υποστηρίζουν τη Μόσχα βλέποντας σ’ αυτήν το νέο παγκόσμιο κέντρο του ναζισμού που θα πάρει εκδίκηση για τη συντριβή του χιτλερισμού από το αντιφασιστικό μέτωπο (Αγγλία, ΗΠΑ, ΕΣΣΔ).

Να γιατί η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία υπόγραψε για την υποστήριξη του ειρηνευτικού σχεδίου που εκπόνησε η τσετσένικη ηγεσία και καλεί κάθε αντιφασίστα και δημοκράτη να ενισχύσει την Αντίσταση του τσετσένικου λαού που παλεύει μόνος ενάντια στο ναζισμό.

Εκ μέρους της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας υπόγραψαν οι συν. Α. Στάη και Ε. Κωνσταντινοπούλου με το παρακάτω μήνυμα:

“Η συνεχιζόμενη γενοκτονία ενάντια στον τσετσένικο λαό είναι το χειρότερο έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα από το τέλος του Β’ παγκόσμιου πολέμου. Η συνεχιζόμενη πάλη του τσετσένικου ένοπλου κινήματος Αντίστασης, κάτω από την ηγεσία της δημοκρατικά εκλεγμένης κυβέρνησης της τσετσένικης Δημοκρατίας, φέρνει αυτό το έγκλημα στο φως και εμποδίζει το κρύψιμο του. Οι δημοκράτες σε όλο τον κόσμο πρέπει να ανησυχήσουν. Το γεγονός ότι η Τσετσενία εγκαταλείπεται μόνη να σφαχτεί ενώ ο ρώσος δράστης παραμένει ατιμώρητος από την παγκόσμια κοινότητα σημαίνει την αναβίωση σε μια μεγαλύτερη κλίμακα της εγκληματικής πολιτικής της συμφωνίας του Μόναχου. Αποδίδοντας εύνοια και τιμές στη Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν οι μεγάλες δυνάμεις δίνουν μια στρατηγική ώθηση στην ενίσχυση του νέου Χίτλερ. Οι άνθρωποι που βρίσκονται στην εξουσία στη Δύση και στον τρίτο κόσμο φαίνεται να μην έμαθαν τίποτα από την ιστορία”.

συνέχεια από την απέναντι σελίδα

νη και για διακίνηση οργανωμένου εγκλήματος”.

Η πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης να οδηγήσει τη χώρα σταδιακά και σταθερά από τη Δύση στην Ανατολή ήταν εκείνη που καθόρισε και τη στρατιωτική συνεργασία ανάμεσα στις δυο χώρες που ήδη μετράει αρκετά χρόνια. “Σε ότι αφορά τη συνεργασία -είπε ο Παπαντωνίου- για τους εξοπλισμούς είναι γνωστή η απόφαση της Ελλάδας -που έχει ένα έντονο πολιτικό χαρακτήρα- να διαφοροποιήσει τις πηγές προμηθειών των οπλικών της συστημάτων και να αξιοποιήσει τα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα που προσφέρει η ρωσική βιομηχανία. Είμαστε πολύ ικανοποιημένοι από το επίπεδο αυτής της συνεργασίας και έχουμε την πρόθεση στους επόμενους διαγωνισμούς του ελληνικού προγράμματος προμηθειών να υπάρξει -σε ορισμένους από αυτούς- ρωσική συμμετοχή”.

Απ’ την πλευρά του ο ρώσος υπουργός

Άμυνας Ιβανόφ επιβεβαίωσε την κοινή πολιτική πορεία των δύο κρατών:

“Πρώτα από όλα θα ήθελα να ευχαριστήσω το φίλο μου Υπουργό Εθνικής Άμυνας της Ελλάδας κ. Γιάννο Παπαντωνίου, που βρήκε το χρόνο να έρθει στη Ρωσία.

Είμαι ευγνώμων για το ότι ο ομόλογός μου, σας ενημέρωσε για τα θέματα που συζητήσαμε στις σημερινές μας συνομιλίες, αναλυτικά και με λεπτομέρειες. Οι λαοί μας όντως συνδέονται από αιώνες με φιλία. Η Ρωσία και η Ελλάδα ποτέ δεν πολέμησαν η μία εναντίον της άλλης. Όταν πολεμούσαν, το έκαναν εναντίον του κοινού εχθρού, του κοινού αντιπάλου. Ανάμεσα στα κράτη της Ε.Ε. και τα μέλη του ΝΑΤΟ, η Ελλάδα είναι μια από τις πιο αξιόπιστες και φιλικές χώρες -εταίρους προς τη Ρωσία, συμπεριλαμβανομένων και των ζητημάτων άμυνας και ασφάλειας. Αναπτύσσεται αυξητικά η καθαρά στρατιωτική συνεργασία μεταξύ των δύο Υπουργείων Άμυνας.

Επίσης με επιτυχία εξελίσσεται η στρατιωτική και τεχνική συνεργασία μας. Επίσης γνωρίζω ότι οι εκπρόσωποι του Υπουργείου Άμυνας της Ελλάδας έχουν σε

υψηλή εκτίμηση τα προϊόντα της στρατιωτικής -αμυντικής παραγωγής του προμηθεύτηκε η Ελλάδα. Ως παράδειγμα θα μπορούσα να αναφέρω τα μεγάλα αποβατικά αερόστρωμα σκάφη τύπου ZUBR. Εύχομαι αύριο ο Γιάννος στην Αγία Πετρούπολη να δει και νέα δείγματα ρωσικού εξοπλισμού.

Όπως προφανώς καταλάβατε, οι απόψεις και οι εκτιμήσεις μας για την κατάσταση διαφόρων διεθνών κρίσεων ουσιαστικά ταυτίζονται. Αυτό αφορά και τον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, την κατάσταση στα Βαλκάνια, την Κύπρο, το Ιράκ, το Αφγανιστάν και μερικά κράτη της Κοινοπολιτείας Ανεξαρτήτων Κρατών. Ανταλλάξαμε αναλυτικά γνώμες και πληροφορίες για τα θέματα αυτά και καταλήξαμε σε ένα πολύ απλό συμπέρασμα: Οι προσεγγίσεις της Ελλάδας και της Ρωσίας σε όλα τα θεμελιώδη ζητήματα της διεθνούς ασφάλειας ουσιαστικά ταυτίζονται. Και σκοπεύουμε να αναπτύξουμε αυτή τη συνεργασία ακόμα και με κοινή αντίδραση σε εκείνες τις πραγματικές απειλές και προκλήσεις που άμεσα, και πρέπει να πω αρνητικά, επηρεάζουν την ασφάλεια Ελλάδας και Ρωσίας”. (Σημ. σύνταξης: Οι δηλώσεις είναι

από την επίσημη σελίδα του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας στο Ίντερνετ, δ/ση: www.mod.gr).

Στη συνέχεια ο Παπαντωνίου συναντήθηκε με την εκπρόσωπο του Πούτιν στην Αγία Πετρούπολη Ματβιένκο, πρέσβειρα της Ρωσίας στην Ελλάδα στις αρχές δεκαετίας του ‘90, επισκέφτηκε τη Ναυτική έκθεση και έκλεισε καταθέτοντας στεφάνι στον ανδριάντα του Καποδίστρια. Εκπρόσωποι της ελληνικής αντιπροσωπείας επισκέφτηκαν το εργοστάσιο που κατασκευάζει το τρίτο ZUBR που θα παραλάβει το Πολεμικό Ναυτικό. Για να καλυφτεί η καθυστέρηση στην υποστήριξη ανταλλακτικών του ρωσικού οπλισμού, ο Ιβανόφ δεσμεύτηκε να συσταθεί ρωσική κρατική εταιρεία στη Αθήνα μέσα στο 2003 πιθανόν και με συμμετοχή ελληνικών κρατικών εταιρειών.

Με τις τρομακτικές αυτές δηλώσεις που έκανε ο Παπαντωνίου από τη Μόσχα, ο υπουργός Εθνικής Άμυνας της κυβέρνησης Σημίτη, άνοιξε διάπλατα το δρόμο της υποτέλειας της χώρας στο νέο αφεντικό, στη νεοχιτλερική Ρωσία.

Πως το καθεστώς προσπαθεί με νύχια και με δόντια να σώσει τον Κόκκαλη

Πλήθος παρεμβάσεων έχουν γίνει μέχρι σήμερα για να σταματήσει η έρευνα για την ποινική δίωξη που άσκησε στις αρχές του 2002 ο εισαγγελέας Δ. Παπαγγελόπουλος κατά του Σωκράτη Κόκκαλη. Στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* είχαμε αναφερθεί στο απαλλακτικό πόρισμα του ανακριτή Πουρνάρα ο οποίος είχε διοριστεί μέλος της Διοικητικής Επιτροπής της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας την οποία ελέγχει ο Κόκκαλης. Αλλά, η “ντουλάπα των στοιχείων” στα οποία είχε στηρίξει την υπόθεση ο Παπαγγελόπουλος και κυρίως τα αρχεία της Στάζι που αποδεικνύουν την κατηγορία της κατασκοπίας δεν ήταν εύκολο να σκεπαστούν με ένα ανακριτικό πόρισμα. Ο Παπαγγελόπουλος διαφώνησε με το πόρισμα αυτό και άνοιξε νέος γύρος νομικών διαδικασιών και ερευνών στην οποία εμφανίστηκε και η ρώσικη πλευρά να διεκδικεί χρήματα που υπεξείρασε ο Κόκκαλης για την οργάνωση του ρώσικου λόττο.

Το πόρισμα Πουρνάρα ήταν τόσο “τρύπιο” που προκάλεσε πολλές αντιδράσεις. Μετά τη διαφωνία του εισαγγελέα Παπαγγελόπουλου με το πόρισμα, η υπόθεση παραπέμφθηκε στον Προϊστάμενο του Εφετείου Αθηνών Π. Βέρροιο ο οποίος την παράπεμψε στην ανακρίτρια αντεισαγγελέα Εφετών Θεοφανία Κοντοθανάση για να την εξετάσει. Η ανακρίτρια ζήτησε να υπάρξει περαιτέρω διερεύνηση από εφέτες - ανακριτές. Ενώ τα πράγματα βρισκόνταν σε αυτό το κρίσιμο σημείο, ο Μητσοτάκης δήλωσε στη Βουλή ότι για την υπόθεση πρέπει να επέμβει εφέτης - ανακριτής και να συνεχιστεί η έρευνα σε ανώτερο επίπεδο. Στη συνέχεια εμφανίστηκε το Εθνικό Ίδρυμα Αθλημάτων της Ρωσικής Ομοσπονδίας (NFS) το οποίο υπόβαλε μήνυση εναντίον του Κόκκαλη γιατί η εταιρεία του European Games πήρε το 1994, 15 εκατομμύρια δολάρια, ως προκαταβολή για τον εξοπλισμό του ρώσικου Λόττο, αλλά ποτέ δεν εκτέλεσε τη σύμβαση με το ρωσικό ίδρυμα.

Την υπόθεση του ρώσικου λόττο την είχε φέρει στο φως η *Καθημερινή* με δημοσιεύματά της πριν τρία χρόνια και στη διερεύνησή της είχαν εμπλακεί οι ελβετικές αρχές αφού υπήρχαν ενδείξεις ότι έγινε διεθνές ξέπλυμα χρημάτων μέσω εταιρειών του Κόκκαλη. Τότε “ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν διόρισε ειδική ομάδα για να διεξαγάγει έρευνα με στόχο τον εντοπισμό των χρημάτων” (*Καθημερινή*, 16/5/2001), που ό-

μως δεν έγινε ποτέ γνωστό ούτε αν συγκροτήθηκε, ούτε αν έβγαλε πόρισμα. Φαίνεται δηλαδή ότι το συγκεκριμένο ρώσικο ίδρυμα δεν ελέγχεται από το Κρεμλίνο. Από τις πληροφορίες που έχουν εμφανιστεί στον Ελληνικό Τύπο και την παράλληλη ανάκριση που γίνεται στην Ελβετία φαίνεται ότι επικεφαλής του Ιδρύματος, το οποίο είναι κάτι αντίστοιχο με τον δικό μας ΟΠΑΠ, όταν έγινε η ανάθεση στον Κόκκαλη ήταν ο Μπόρις Φιοντόροφ, πρώην υπουργός Οικονομικών στην κυβέρνηση Κιρίενκο που αποπέμφθηκε από τον Πριμακόφ το 1998, λόγω της “μεταρρυθμιστικής” του πολιτικής δηλαδή, της οργάνωσης της ρώσικης οικονομίας κατά τα δυτικά πρότυπα. Ο Φιοντόροφ είχε τον έλεγχο του Ιδρύματος έως και τον θάνατό του, το 1999. Όλη η υπόθεση εστιάζεται στην κατηγορία του ρώσικου ιδρύματος για πλαστογραφία μιας επιστολής που εμφάνισε ο Κόκκαλης σαν επιστολή του Φιοντόροφ με την οποία απαλλάσσεται για τις ευθύνες από τη διαχείριση του ποσού των 15 εκ. δολλ. Μάλιστα ο Κόκκαλης σε ανακοίνωση του που έβγαλε για την όλη υπόθεση κατηγορεί “έναν εν υπνώσει κρατικό Ρωσικό Οργανισμό, με Έλληνες εκπροσώπους και ενδιαφερομένους”. Πράγματι είναι οι Έλληνες δικηγόροι που κάνουν όλο το θόρυβο. Από τη ρώσικη πλευρά δεν έχει εμφανιστεί ούτε ένας αξιωματούχος, ενώ το Κρεμλίνο δεν έχει επέμβει καθόλου. Όπως παρατηρεί ο δικηγόρος του ιδρύματος Οικονομόπουλος,

είναι χαρακτηριστικός ο διαφορετικός τρόπος που ενεργεί η ελληνική δικαιοσύνη στις υποθέσεις Γκουζίνσκι και Κόκκαλη, ενώ και οι δύο αφορούν τις σχέσεις Ελλάδας - Ρωσίας: “Στη μεν περίπτωση του Γκουζίνσκι, η Δικαιοσύνη κινείται με κατεπείγουσες διαδικασίες, στη δε υπόθεση του Σωκράτη Κόκκαλη - κι ενώ οι εισαγγελείς ζητούν να ανοίξουν οι λογαριασμοί του κατηγορουμένου για έξι κακουργήματα - ο ανακριτής Γ. Πουρνάρας καθυστερεί, αρνείται να ασκήσει λεπτομερή ανάκριση και δεν ανοίγει τους λογαριασμούς” (*Καθημερινή*, 30/8/2003).

Η δίωξη του ρώσικου ιδρύματος λειτουργεί αντικειμενικά σαν άλλοθι στον Κόκκαλη για τις σχέσεις του με το ανατολικό μπλοκ, αλλά το κύριο πρόβλημα του Κόκκαλη και του καθεστώτος που τον στηρίζει είναι να κλείσει η ανάκριση απαλλακτικά και να μην υπάρχει εκκρεμότητα και διερεύνηση του “αμαρτωλού παρελθόντος” του πράκτορα. Αυτό το κλείσιμο το εμποδίζει τώρα η ρώσικη παρέμβαση η οποία συναντά πολλά εμπόδια στην “ανεπηρέαστη” ελληνική δικαιοσύνη. Απορρίφθηκε η αίτηση του NFS για προσωρινή διαταγή της κατάσχεσης της περιουσίας του Κόκκαλη για το ποσό της υπεξείρασης, ενώ έγινε δεκτό το αίτημα του Κόκκαλη για αναβολή της δίκες των ασφαλιστικών μέτρων.

Ο Κόκκαλης όταν απορρίφθηκε η αίτηση του NFS για προσωρινή διαταγή δήλωσε έκανε πάλι λόγο για “ανύπαρκτο ρώσικο ίδρυμα, που προφανώς χρησιμοποιούν, εκπροσωπούμενο από Έλληνα πρώην πιλότο της Ο.Α.” (*Ναυτεμπορική*, 26/6/2003).

Μετά και τη μήνυση του NFS ο Κρουσταλάκης με παρέμβασή του παράπεμψε την υπόθεση στην Ολομέλεια Εφετών για να αποφασίσει αν πρέπει να διοριστεί εφέτης - ανακριτής ή όχι. Η συνεδρίαση έγινε στις 26 Ιούνη και με εντυπωσιακή (!) πλειοψηφία 116 - 67 η Ολομέλεια απέρριψε την πρόταση. Επικεφαλής της εισήγησης να γίνει δεκτή η πρόταση Κρουσταλλάκη ήταν ο Προϊστάμενος της Εισαγγελίας Εφετών Π.

Βέρροιος, ενώ επικεφαλής της εισήγησης για απόρριψη ήταν ο Προϊστάμενος του Εφετείου Χαρίδημος Παπαδάκης.

Είναι χαρακτηριστικό για την “ανεπηρέαστη” δικαιοσύνη ότι η *Καθημερινή* πριν από τη συνεδρίαση στις 22/6 σε ολοσέλιδο άρθρό της μιλούσε για “γιγαντιαία προσπάθεια επηρεασμού προκειμένου να μη γίνει δεκτή η πρόταση Κρουσταλλάκη” χωρίς κανένα να διαψεύσει ούτε καν να αντιδράσει στο δημοσίευμα!

Στο μεταξύ όμως λόγω της άρνησης του Παπαγγελόπουλου να αποδεχτεί το πόρισμα Πουρνάρα, η υπόθεση παραμένει ζωντανή και συνεχίζεται η εξέτασή της με την αντεισαγγελέα Εφετών Θεοφανία Κοντοθανάση που την έχει στα χέρια της.

Αναμένεται νέος γύρος προξικοπηματικών παρεμβάσεων εκ μέρους του καθεστώτος για να σώσει τον άνθρωπό του. Μία εβδομάδα πριν από τη συνεδρίαση της Ολομέλειας ο Κόκκαλης ξεκαθάρισε το πολιτικό του στρατόπεδο δημόσια όταν δήλωσε σε συγκέντρωση οπαδών του Ολυμπιακού στη Νίκαια ότι: “Το 1992, όταν ήμουν έτοιμος να αναλάβω τα ηνία του Ολυμπιακού, επισκέφθηκα τον τότε πρωθυπουργό κ. Μητσοτάκη, που μου είπε ότι λίγο πριν, βρισκόταν στο γραφείο του ο Βαρδής Βαρδινογιάννης. Σκέφθηκα ότι τον είχε επισκεφθεί για μια υπόθεση ψηφιακών κέντρων του ΟΤΕ και τον ρώτησα σχετικά. Ο Μητσοτάκης μου είπε ότι ο Βαρδινογιάννης του είπε “δώσε τα ψηφιακά στον Κόκκαλη αλλά μη του δώσεις τον Ολυμπιακό”. Αυτό που σας είπα, ας το διαψεύσει ή ο ένας ή ο άλλος. Το μόνο που φοβόταν ο Βαρδινογιάννης ήταν μη γίνει ισχυρός ο Ολυμπιακός” (*Καθημερινή*, 20/6/2003). Και πράγματι, το διάψευσε ο Μητσοτάκης. Έτσι, ο Κόκκαλης σαν πρόεδρος του Ολυμπιακού καθοδηγεί πολιτικά τους οπαδούς του. Μετά από αυτά δεν ήταν έκπληξη πως το όνομα του ποδοσφαιριστή του Ολυμπιακού Αλεξανδρή έρτασε να συμπεριλαμβάνεται στα ονόματα που συζητούνται για τα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ...

ΖΗΤΩ ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Όχι στο αμερικάνικο εμπάργκο, πρόσχημα για την πολιτική και οικονομική καταπίεση στο εσωτερικό

Κάτω από τη σκιά της αναμενόμενης αγγλοαμερικάνικης εισβολής στο Ιράκ το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Κάστρο συνέλαβε πάνω από 77 κουβανούς διαφωνούντες μεταξύ 18 και 24 Μάρτη. Τις πρώτες μέρες του Απρίλη μια ομάδα κουβανών καταλαμβάνει ένα φέρι που έκανε δρομολόγια στον κόλπο της Αβάνας με αίτημα να τους δοθούν καύσιμα σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να διαφύγουν στις ΗΠΑ. Στο τέλος παραδίνονται χωρίς να τραυματιστεί ή να σκοτωθεί κανείς από τους ομήρους. Περνάνε μια συνοπτική δίκη, η έφεση τους στο Ανώτατο Δικαστήριο και στο συμβούλιο του κράτους (προεδρεύει ο Κάστρο) απορρίπτεται αμέσως, και τρεις από αυτούς εκτελούνται σε λιγότερο από μια βδομάδα από την καταδίκη.

Σχεδόν αμέσως μετά οδηγούνται σε δίκη οι διαφωνούντες. Η πρώτη επαφή με τους δικηγόρους τους, που είναι διορισμένοι από το κράτος, γίνεται την ίδια μέρα, ενώ απαγορεύεται η είσοδος σε ξένους δημοσιογράφους και διπλωμάτες. Οι

βασικοί μάρτυρες κατηγορίας είναι πράκτορες της ασφάλειας που είχαν διεισδύσει στους κόλπους τους, ακόμα και σε ηγετικές θέσεις. Καταδικάζονται όλοι από 15-27 χρόνια ο καθένας. Σύνολο 1454 χρόνια. Η κατηγορία “πράκτορες των ΗΠΑ”. Στην πραγματικότητα καταδικάστηκαν εξ αιτίας της απαίτησής τους για δημοκρατία. Δημοσιογράφοι, ακτιβιστές, οργανωτές ανεξάρτητων βιβλιοθηκών, οι περισσότεροι με πάνω από 10 χρόνια δημοκρατικής δράσης ήταν κυρίως μεσαία αλλά και ανώτερα στελέχη. Πρόκειται για το μεγαλύτερο κύμα καταστολής στην Κούβα από το σοσιαλφασισμό εδώ και είκοσι χρόνια. Η δικαιολογία του Κάστρο ήταν ότι οι ΗΠΑ ήθελαν να δημιουργήσουν ένα κύμα αναταραχής και μετανάστευσης για να εισβάλλουν στην Κούβα. Αλλά είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι την ώρα που οι ΗΠΑ εκστράτευαν στο Ιράκ εσωτερικά διασπασμένες, σε σύγκρουση με την Ευρώπη και τη Ρωσία και μέσα στην παγκόσμια κατακραυγή θα επιχειρούσαν να ανοίξουν ένα δεύτερο μέτωπο

στην Κούβα. Αυτό δηλ. που δεν πέτυχαν να κάνουν στον κολοφόνα της δύναμής τους θα το έκαναν την εποχή της πτώσης και της απομόνωσης τους!

Η καταστολή δημιούργησε τεράστια ρήγματα στους υποστηρικτές του Κάστρο και καταδίκη των εκτελέσεων με πιο αποφασιστικό τον Πορτογάλο συγγραφέα Ζοζέ Σαραμάγκου. Η Ευρ. Ένωση αρχικά δήλωσε ότι “παρακολουθεί την κατάσταση” ενώ αργότερα κάτω από τη πολιτική πίεση των ευρωπαϊκών δημοκρατών πήρε πιο σκληρά μέτρα καταδίκης. Εκφραστές αυτού του ρεύματος σε κρατικό επίπεδο ήταν οι Ισπανία και Ιταλία. Ο Κάστρο απάντησε ότι η Κούβα αποσύρεται από τη Συμφωνία του Κοτονού με την Ε.Ε (απ’ την οποία μόνο το 2002 είχε λάβει 49 εκατομμύρια ευρώ) αρνούμενος αργότερα να λάβει άλλη οικονομική ενίσχυση, αλλά είχε ήδη υποστεί ένα πολιτικό πλήγμα.

Ο σοσιαλφασισμός επιχείρησε μια “φιλελευθεροποίηση” με την επίσκεψη του Πάπα στο νησί του 1998, όμως αυτή “σκόνταψε”.

Γιατί κάθε τέτοια απόπειρα σε μια

φασιστική δικτατορία συνοδεύεται από την απαίτηση για δημοκρατικές ελευθερίες και στο τέλος ή θα ανατραπεί ο φασισμός ή θα πεθάνει η “φιλελευθεροποίηση”. Αυτό συνέβη στην Κούβα. Την ώρα που οι φίλοι της Ρωσίας όπως ο Τσάβες στη Βενεζουέλα και ο Λούλα στη Βραζιλία ανεβαίνουν στην εξουσία, η σημαία τους που είναι το καθεστώς Κάστρο αποδεικνύεται σάπιο εσωτερικά και αναγκάζεται να εκτεθεί. Το αμερικάνικο εμπάργκο που επιβλήθηκε μετά τη νίκη της κουβανικής επανάστασης στα 1959 είναι άδικο και πρέπει να καταργηθεί (αυτό υποστηρίζουν και οι περισσότεροι από τους διαφωνούντες) αλλά δεν μπορεί πια να αποτελεί δικαιολογία οποιουδήποτε “υπαρκτού σοσιαλισμού”. Το μόνο στο οποίο χρησιμεύει το εμπάργκο είναι ένα άλλοθι στον Κάστρο για να βαφτίζει τους διαφωνούντες “πράκτορες των ΗΠΑ” και για να δικαιολογεί την καταστροφή της κουβανέζικης οικονομίας για την οποία στην πραγματικότητα φταίει η σοσιαλφασιστική νομενκλατούρα που έχει επικεφαλής της τον Κάστρο.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΗΓΕΤΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Τριάντα χρόνια μετά τη δολοφονία (1.8.1973) του μεγαλύτερου ηγέτη του ελληνικού προλεταριάτου, του Ν. Ζαχαριάδη, το κυριακάτικο Βήμα στις 27 Ιούλη επανέρχεται με τη θεωρία της αυτοκτονίας που υποστηρίζουν ρώσοι και έλληνες συνεργάτες τους.

Βασικό στοιχείο αυτού του ισχυρισμού αποτελεί μια επιστολή του Ζαχαριάδη προς τη γυναίκα του Ρούλα Κουκούλου (το περιεχόμενο της παραμένει άγνωστο μέχρι σήμερα) μέσω του γιου τους Σήφη και με ρητή εντολή να παραδοθεί μετά τον θάνατο του. Επίσης μια επιστολή προς το "ΚΚΣΕ, το "ΚΚΕ" και τα δυο παιδιά του από 26.6.1973 που προειδοποιούσε ότι: "αν δεν αρθούν όλα τα μέτρα περιορισμού, εξορίας, στέρησης, ελευθερίας μετακίνησης και αναχώρησης από τη Σοβιετική Ένωση κτλ., κτλ.", τότε "την 1η Αυγούστου 1973, σαν έκφραση έσχατης διαμαρτυρίας, θ' αυτοκτονήσω". Στο αντίγραφο του γράμματός προς τα παιδιά του υπήρχε και το εξής "στερνόγραφο": "Το κουφάρι μου το κληροδοτώ στους Μπρέζνιεφ, Κολιγιάννη, Φλωράκη και Σία. Χαλάλι τους". Με την παράκληση μάλιστα να γίνει γνωστό "στους κληρονόμους του κουφαριού μονάχα ύστερα απ' την 1 (πρώτη) Αυγούστου 1973" (Π. Ανταίος, "Ν. Ζαχαριάδης. Θύτης και θύμα", εκδόσεις Φυτράκη, 1991). Στο Βήμα δημοσιεύεται ακόμα μια συνέντευξη του Καρλ Αφανάσιεβιτς Σεμενκόφ, στέλεχος του πανίσχυρου Διεθνούς Τμήματος της ΚΕ του ΚΚΣΕ, το οποίο χειριζόταν τις σχέσεις με τα "κομμουνιστικά" και αριστερά κόμματα που δεν βρίσκονταν στην εξουσία. Ο Σεμενκόφ χειρίστηκε τις σχέσεις με το ΚΚΕ από το 1950 ως τη σύναξή του το 1988 ενώ διατηρούσε επαφές για πολλά χρόνια με τη ΕΔΑ, το κυπριακό ΑΚΕΛ και το ΠΑΣΟΚ. Αυτός ο προϊστάμενος των ελλήνων ψευδοκομμουνιστών, πρακτόρων του ΚΚΣΕ, μιλάει με την ίδια αποφασιστικότητα και μίσος ενάντια στο Ζαχαριάδη λέγοντας ότι παρέμενε στο Σοργκούτ της Σιβηρίας με τη θέληση του για να παριστάνει τον έγκλειστο και ότι "αιτία της αυτοκτονίας του ήταν η χρεοκοπία του ως πολιτικού ηγέτη" ενώ υποστηρίζει ότι "η τελευταία σταγόνα η οποία ξεχείλιζε το ποτήρι ήταν η απροθυμία της γυναίκας του Ρούλας Κουκούλου να συναντηθεί μαζί του".

Ο γιος του Ν. Ζαχαριάδη, Σήφης με άρθρο του στο Βήμα (10 Αυγούστου) απαντάει στους παραπάνω ισχυρισμούς ότι ο έλληνας ηγέτης πράγματι κυνηγήθηκε και εξορίστηκε από τους ρώσους μια που δεν του έδιναν ταυτότητα πολιτικού πρόσφυγα, ελευθερία με-

τακίνησης στην ΕΣΣΔ και διαβατήριο για έξοδο απ' τη χώρα όπως απαιτούσε.

Όμως επιβεβαιώνει την ύπαρξη της επιστολής και κυρίως τη θεωρία της αυτοκτονίας.

Ωστόσο η αυτοκτονία είναι μια βολική εξήγηση, αλλά έρχεται σε σύγκρουση με την πραγματικότητα και τη μέχρι τέλους στάση ζωής του ηγέτη του ΚΚΕ, πρωτοφανή στην ιστορία του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Η πρωτοπόρα αντίσταση που πρόβαλε μαζί με χιλιάδες κομμουνιστές στην βίαιη και πραξικοπηματική μετατροπή του ΚΚΕ σε παράρτημα της Ρωσίας που πρόκυψε μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ ήταν εκείνη που οδήγησε τον Ζαχαριάδη στην καθαίρεση, τη διαγραφή, την εξορία και τέλος τη δολοφονία του όπως και άλλων πολλών τίμιων μελών του κόμματος. Ένας πολιτικός ηγέτης χρεωκοπεί όταν η πολιτική του γραμμή χρεωκοπήσει, οπότε χάνει κάθε κύρος και υποστήριξη. Αντίθετα ο Ζαχαριάδης όχι μόνο απολάμβανε της πολιτικής υποστήριξης μεγάλης μάζας των πολιτικών προσφύγων, αλλά συνέχιζε να υποστηρίζει με σθένος τις ιδέες του και να μην υποτάσσεται. Ενοχλώντας διαρκώς τις κομματικές ηγεσίες σοβιετικών και ελλήνων με επιστολές και απεργίες πείνας, προκαλώντας την επίσκεψη αντιπροσωπειών τους για να τον πείσουν ματαιώς να υποχωρήσει απευθύνεται το 1962 στην ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα με αίτημα να κατέβει στην Ελλάδα. Το αίτημα του απορρίπτεται αλλά η κίνηση του είναι μια τεράστια πολιτική πρόκληση προς το Κρεμλίνο. Σε ένα υπόμνημα του Διεθνούς Τμήματος της ΚΕ του ΚΚΣΕ με τη συγκατάθεση του γραμματέα της ΚΕ για την επιστολή Ζαχαριάδη προς τον Λ.Ι. Μπρέζνιεφ στις 24.11.1962 για την εξορία στη Σιβηρία αναφέρεται ότι: "Τον Μάιο του 1962 μεταφέρθηκε στην περιφέρεια Τιουμέν με στόχο να διακοπούν οι άμεσες σχέσεις που είχε αναπτύξει με τους σοβιετικούς του στην Τασκένδη και με την ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα" (Οι Σχέσεις ΚΚΕ και ΚΚ Σοβιετικής Ένωσης στο διάστημα 1953-1977, εκδ. Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1999, σελ. 273). Σε ένα άλλο υπόμνημα του ίδιου τμήματος με ημερομηνία 12.7.1968 για τα πάγια αιτήματα του Ζαχαριάδη να αρθούν τα μέτρα βίας και

αυθαιρεσίας εναντίον του και να του επιτραπεί να πάει στην Ελλάδα προβάλλεται τώρα πια το επιχείρημα που υιοθέτησε η ΧΙ ολομέλεια της ΚΕ του "Κ"ΚΕ ότι σε "συνθήκες δικτατορικού καθεστώτος στην χώρα μας θα αποβεί επικίνδυνη για το ΚΚΕ και για το λαϊκό κίνημα γενικότερα". Ενώ για να σταματήσει μια ακόμα απεργία πείνας προτείνεται να του δοθεί το καθεστώς πολιτικού πρόσφυγα με τις προϋποθέσεις ότι: α) "απαγορεύεται η παραμονή του στη Μόσχα, το Λένινγκραντ, το Κίεβο, την Τασκένδη, καθώς επίσης και η πολιτική του δράση στην ΕΣΣΔ, συμπεριλαμβανομένης και της τάξης των Ελλήνων πολιτικών προσφύγων και β) "ότι το ζήτημα της αναχώρησης του εκτός ΕΣΣΔ δεν μπορεί να λυθεί χωρίς τη σύμφωνη γνώμη της ηγεσίας του ΚΚ Ελλάδας" (στο ίδιο σελ. 289-290). Ποιο καθεστώς παίρνει ανάλογα μέτρα για ένα "χρεωκοπημένο ηγέτη" και ποιος ηγέτης εξαρτάται από την επίσκεψη μιας γυναίκας που τον είχε ήδη αποκηρύξει στα 1957. Αντίθετα όλες οι επιστολές του Ζαχαριάδη έβάζαν πάντα το ζήτημα της ορθότητας της πολιτικής γραμμής του ΚΚΕ και την καταδίκη της επέμβασης των Ρώσων στα 1956 και γι' αυτό διατράνωνε ότι θα έθετε το ζήτημα μπροστά στην εργατική τάξη τους κομμουνιστές της Ελλάδας και το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

Μια τέτοια ανυποχώρητη πολιτική στάση δεν "βγάζει" αυτοκτονία. Δεν έχουν αυτοκτονήσει αντιδραστικοί και φασίστες στη φυλακή, πόσο μάλλον αυτός ο γερρόλυκος της επανάστασης. Γι' αυτό και αρχικά ανακινώθηκε ότι πέθανε από "καρδιακή προσβολή" δηλ. μια αιτιολογία που μπορούσε να γίνει αποδεκτή λόγω των αλλεπάλληλων απεργιών πείνας και τη χειροτέρευση της υγείας του. Έγινε έτσι σύμφωνα με το Σεμενκόφ γιατί: "την περίοδο της δικτατορίας των "μαύρων συνταγματαρχών" οι έλληνες κομμουνιστές και το ΚΚΕ γενικά περνούσαν μεγάλες δοκιμασίες. Η ανακοίνωση για την αυτοκτονία του Ν. Ζαχαριάδη θα οδηγούσε στη χειροτέρευση της κατάστασης ανάμεσα στους έλληνες κομμουνιστές, στις διαστρεβλώσεις και στην κατάχρηση από τις αντιδημοκρατικές δυνάμεις" Αυτό είναι το χειρότερο ψέμα. Αν ανακοινωνόταν η αυτοκτονία του Ζαχαριάδη και αυτό πιστευόταν, τότε το ψευτοΚΚΕ θα ανακουφιζόταν και θα χαίροταν πολύ γιατί τότε θα έπεφτε πολύ το κύρος του Ζαχαριάδη και μέσα στους πρόσφυγες της Τασκένδης και στην Ελλά-

δα. Και αν έπεφτε το κύρος του προδομένου θα ανέβαινε το κύρος των προδοτών που τότε ήταν εξαιρετικά ανυπόληπτοι και δεν είχαν ελέγξει όπως αργότερα το κομμουνιστικό κίνημα. Στην πραγματικότητα η ΚαΓκεΜπε δεν μίλησε τότε για αυτοκτονία γιατί κανένας επαναστάτης κομμουνιστής δεν θα το πίστευε και πολλοί περισσότεροι θα κατηγορούσαν το ΚΚΣΕ για δολοφονία και το ψευτοΚΚΕ για συνεργό.

Η ΚαΓκεΜπε μιλάει τώρα για αυτοκτονία επειδή τώρα οι προδότες έγιναν καθεστώς και αρχιεπίσκοποι του κυρίαρχου πλέον ψευτοκομμουνισμού οπότε υπάρχουν πάρα πολλοί για να τους πιστέψουν.

Ο Ζαχαριάδης δολοφονήθηκε και αυτό βγαίνει και από την πολιτική ανάλυση.

Τον Αύγουστο του 1973 η στρατιωτική χούντα είχε βάλει σε εφαρμογή το γνωστό πρόγραμμα της "φιλελευθεροποίησης" μέσα από το οποίο οι ψευδοκομμουνιστές διέβλεπαν κι την δικιά τους νόμιμη πολιτική επέμβαση. Ταυτόχρονα οι κρατικές σχέσεις της χούντας με την τότε ΕΣΣΔ βρίσκονταν σε καλό επίπεδο, οι οικονομικές και εμπορικές σχέσεις συνεχίζονταν και ο Παπαδόπουλος προηγούμενα είχε αναγνωρίσει την Ανατολική Γερμανία. Γι' αυτό και κατηγορήσαν τους 350 που ξεκίνησαν την κατάληψη του Πολυτεχνείου σαν πράκτορες της Ασφάλειας (Πανσπουδαστική Νο 8) επειδή σαν γνήσια λαϊκή εξέγερση οδηγούσε σε κατάρρευση όλο το εγχείρημα της "φιλελευθεροποίησης".

Η δολοφονία του Ζαχαριάδη έγινε για να μην υπάρξει επιστροφή του Ζαχαριάδη σε μια περίοδο όπου λόγω της όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων και της αντίθεσης μιας ισχυρής μερίδας της αμερικάνικης αστικής τάξης με την Ελλάδα, ο ελληνικός σοβινισμός άρχισε να είναι λιγότερος εχθρικός προς τη Μόσχα αναζητώντας νέα στηρίγματα. Άλλωστε η ρώσικη διπλωματία γνωρίζοντας ότι ερχόταν μια θύελλα στην Κύπρο θα καταλάβαινε καλύτερα από τον κάθε άλλο ότι με φιλελευθεροποίηση ή χωρίς το τέλος της δικτατορίας δεν ήταν μακριά. Η κάθοδος του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα όποτε κι αν γινόταν, είτε τότε είτε μετέπειτα, θα ανέτρεπε τελίως την πολιτική κατάσταση στο στρατόπεδο της αριστεράς και στη χώρα. Το πρακτορείο της Ρωσίας ψευτοΚΚΕ μόλις έπεσε η δικτατορία ήταν εξαιρετικά αδύναμο οργανωτικά και πολιτικά. Είναι ζήτημα αν ξεπερνούσε οργανωτικά το άθροισμα των εξωκοινοβουλευτικών ομάδων. Μπο-

ρεί κανείς να φανταστεί τι θα γινόταν αν ακουγόταν από τη Σιβηρία ο Ζαχαριάδης να λέει ότι αυτός ήταν ο νόμιμος γραμματέας του κομμουνιστικού κόμματος. Ποιος δεν θα πήγαινε με το θρόλο για να ακολουθήσει το Φλωράκη. Πραγματικά αν δεν σκοτώνανε το Ζαχαριάδη οι ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές θα έχαναν ένα περίφημο εργαλείο για να προωθήσουν τις θέσεις τους στην Ελλάδα, θα έχαναν το πρακτικό ψευτοΚΚΕ. Και θα το έχαναν τη στιγμή που η αστική τάξη σαν πανδρεϊκό ΠΑΣΟΚ στρέφονταν προς το μέρος τους, νιώθοντας προδομένη από τις ΗΠΑ επειδή αυτές δεν κατάφεραν να ικανοποιήσουν το σοβινιστικό της όνειρο για ένωση με την Κύπρο.

Σήμερα αποδεικνύεται ότι ο Ν. Ζαχαριάδης βρέθηκε στην αριστερή σωστή μεριά σε όλες τις εσωκομματικές πάλες του ΚΚΕ είτε πρόκειται για τους Βαφειάδη, Καραγιώργη, Σιάντο είτε για τους Κολιγιάννη, Φλωράκη, Παρτσαλίδη. Στο τέλος είχε απέναντί του είτε το ψευτοΚΚΕ είτε τους πολιτικούς προγόνους του ΚΚΕ εσωτερικού, τους ανθρώπους που πλαισιώνουν σήμερα τους κνίτες του ΣΥΝ, δηλαδή όλους αυτούς που έχουν γίνει παραρτήματα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού με οποιαδήποτε μορφή. Μπορεί κανείς να εντοπίσει στη ζαχαριαδική αριστερά λαθεμένες πλευρές, γενικές για μια ολόκληρη εποχή του κομμουνιστικού κινήματος, αλλά αυτή ήταν η επαναστατική καρδιά του λαού. Αν ο Ζαχαριάδης ζούσε μετά την πτώση της δικτατορίας πιστεύουμε ότι όλα θα ήταν διαφορετικά. Ακόμα και αν για ένα διάστημα λάθευε στην πολιτική αντιμετώπιση του σοσιαλμπεριαλισμού, ακόμα και αν δεν θα ακολουθούσε τη μαοϊκή ανάλυση για τους τρεις κόσμους, πιστεύουμε ότι ο Ζαχαριάδης δεν θα λάθευε τελικά στο στρατόπεδο και στη γενική κατεύθυνση. Ήταν ένας πολύ μεγάλος ηγέτης, ένας εξαιρετικός πολιτικός του προλεταριάτου, ένας επαναστάτης που δίδαξε για πάντα σε μας τους νεώτερους μια στάση ζωής και ένα ασύλληπτα ηρωικό και ασυμβίβαστο πνεύμα. Και μόνο το γεγονός ότι οι σοσιαλφασίστες του Κρεμλίνου, οι πιο πολιτικά επιδέξιοι αντιδραστικοί της ανθρώπινης ιστορίας χρειάστηκε να τον σκοτώσουν για να μην τον αντιμετωπίσουν πολιτικά, αποδεικνύει την αξία του και την ορθότητα της στάσης του και της γενικής του γραμμής.

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ Ο ΠΑΡΑΤΕΤΑΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 7

πό κάθε άλλη φορά επειδή ένοιωθαν εξαπατημένοι αλλά και επειδή η οικονομική τους κατάσταση είχε γίνει τραγική. Από τότε που τα μεταλλεία έκλεισαν και για τρεις περίπου μήνες που μπήκαν σε διαθεσιμότητα έπαιρναν το μισό μισθό τους. Στη συνέχεια δεν έπαιρναν δραχμή. Λίγοι βρήκαν μερικά ψευτομεροκάματα στην οικοδομή, τα χτήματα και τον τουρισμό, οι πολλοί ξόδεψαν τα έτοιμα και άρχισαν να δανείζονται, πράγμα καθόλου εύκολο σε μια περιοχή που ζει κυρίως από τα μεταλλεία. Έτσι άρχισε η στέρηση σε όλα. Το μόνο πρόβλημα που δεν αντιμετώπισαν ήταν η πείνα από την ώρα που οργάνωσαν συσσίτιο στην είσοδο των μεταλλείων. Σε μια πρώτη φάση ήταν καταρακτώδης η προσφορά σε τρόφιμα, αλλά και σε λεφτά που δέχτηκαν από συμπαραστάτες, σοματεία και απλούς ανθρώπους που συγκινήθηκαν ακούγοντας την κραυγή των μεταλλωρύχων από τα κανάλια. Αλλά το χειρότερο αίσθημα που ένοιωσαν οι εργαζόμενοι ήταν εκείνο της ταπείνωσης που τους έφερνε απελπισία επειδή για πρώτη φορά δεν μπορούσαν να φανούν συνεπείς σε στοιχειώδεις, ανάγκες της οικογένειάς τους και σε κοινωνικές τους υποχρεώσεις.

Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν μια πολύ μαχητική διαδήλωση στην Αθήνα, όπου πάλι φρόντισαν να μην ταλαιπωρηθούν τον πληθυσμό με αχρεία στο κόμιμο των αρτηριών. Όταν έφτασαν λοιπόν έξω από το Υπουργείο Οικονομικών απελευθέρωσαν το οδόστρωμα και συγκεκριμένα πάνω στο χώρο μπροστά στο υπουργείο. Αυτή τη φορά όμως η διαδήλωση δεν πνίγηκε. Η δημοσιότητα και η κοινή γνώμη είχε κατακτηθεί από πριν και έτσι ακούστηκε ακόμα πιο καθαρά στο λαό η απαίτησή των εργαζομένων στο Στρατώνι να ανοίξουν άμεσα τα Μεταλλεία και να σταματήσει η παρέλκυση και η κοροϊδία. Ο Πάχτας ανακοίνωσε στην αντιπροσωπεία των εργαζομένων ότι άρχισε νέος κύκλος διαβουλεύσεων για ένα νέο διάδοχο σχήμα. Οι εργάτες όμως είχαν γίνει πολύ δύσπιστοι με τον Πάχτα και τον κάλεσαν να κατεβεί κάτω στο δρόμο να τους μιλήσει ο ίδιος. Ο Πάχτας κατέβηκε και μπροστά στις κάμερες τους διαβεβαίωσε ότι οπωσδήποτε τα μεταλλεία θα ανοίξουν και ότι ένα νέο διάδοχο σχήμα σίγουρα θα υπάρξει σε δυο τρεις βδομάδες. Οι εργάτες βέβαια δεν έπαψαν να είναι δύσπιστοι, αλλά έδωσαν ένα νέο περιθώριο στον Πάχτα και αποχώρησαν. Όμως ολοκλήρωσαν τη διαμαρτυρία τους διαδηλώνοντας ως το Μαξίμου και απαιτώ-

ντας για πρώτη φορά από τον ίδιο τον Πρωθυπουργό να πάρει θέση. Ο Σημίτης φρόντισε να κόψει την πορεία έξω από τη Βουλή για να μην φανεί ότι οι μεταλλωρύχοι θέλανε να πάνε ως το Μαξίμου, δηλαδή να μην φανεί ότι διαδηλώνανε και ενάντια σε έναν "φιλεργάτη, σοσιαλιστή" πρωθυπουργό ο οποίος συστηματικά κρύβεται στο ζήτημα των μεταλλείων και έχει αφήσει έναν απλό υφυπουργό να τρώει-με ευθύνη του πάντως-όλη τη μπόρα. Τα κρατικά κανάλια αποσιώπησαν το γεγονός ότι η πορεία πήγαινε στο Μαξίμου, αλλά τα υπόλοιπα το είπαν γιατί οι εργαζόμενοι κάνανε σαφή την πρόθεσή τους στέλνοντας αντιπροσωπεία να καταθέσει υπόμνημα στο γραφείο του Πρωθυπουργού.

Ο ΠΑΧΤΑΣ, Ο ΣΗΜΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Από τότε ως τη στιγμή που γράφεται το άρθρο έχει περάσει ενάμιση μήνας και εξακολουθεί να απασχολεί και ακόμα να διχάζει τους εργάτες

Το ερώτημα αν ο Πάχτας είναι ειλικρινής ή τους εμπαίζει και αν η κυβέρνηση θέλει ή όχι να ανοίξει τα μεταλλεία.

Η άποψή μας, που τη διατυπώσαμε με προκήρυξή μας στις αρχές Ιούλη στη γενική συνέλευση στο Στρατώνι λίγες μέρες πριν την πορεία ήταν ότι ο Πάχτας θέλει μια λύση, αλλά είναι ένα σχετικά αδύναμο κυβερνητικό στέλεχος που δεχόταν υπονόμευση από τα μέσα και δεν έχει είτε τη δύναμη, είτε την πολιτική γνώση να αντισταθεί σε αυτήν. Δηλαδή το πραγματικό ζήτημα δεν είναι αν θέλει η όχι ο Πάχτας τα μεταλλεία, αλλά αν τα θέλει η όχι η κυβέρνηση. Η απάντησή μας είναι ότι η κυβέρνηση σαν ηγεσία δεν τα θέλει που σημαίνει ότι δίχως πίεση τα μεταλλεία δεν ανοίγουν. Από την άλλη είναι αλήθεια ότι διεξάγεται ένας εσωτερικός πόλεμος μέσα στην κυβέρνηση και οι εργάτες πρέπει να τον χρησιμοποιήσουν στον αγώνα τους. Όμως το πιο θανάσιμο λάθος τους θα είναι να επαναπαυθούν στον Πάχτα, όπως τους ζητάει ο ίδιος. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν ο Πάχτας μίλησε στον Πολύγυρο και ανακοίνωσε το νέο σχήμα μπροστά σε όλα τα τηλεοπτικά κανάλια της χώρας κατήγγειλε ανοιχτά και με στοιχεία σαν σαμποτέρ και μάλιστα σαν σαμποτέρ σε διαβαλκανικό επίπεδο εκείνους που ματαιώσανε την επένδυση του χρυσού. Και όμως αυτή την σπάνια και μεγάλης τηλεοπτικής ακρόασης καταγγελία-αποκάλυψη δεν την έδειξε στις ειδήσεις κανένα κανάλι. Εκεί φάνηκε και το ότι ο Πάχτας θέλει την επένδυση και ότι δεν έχει αληθινή κυβερνητική δύναμη, αφού αυτός, ένας υφυπουργός, τόσο ωμά λογοκρίθηκε και από τα ίδια τα κυβερνητικά κανάλια.

Στην παραπάνω προκήρυξή μας γράψαμε λοιπόν ότι η επένδυση του χρυσού θα πραγματοποιηθεί τελικά μόνο αν υπάρξουν αληθινές πολιτικές εγγυήσεις για τους επενδυτές, που σημαίνει ο ίδιος ο Πρωθυπουργός πρέπει να πιεστεί και βγει να υποστηρίξει τη μεταλλουργία μπροστά στο λαό και μετά να την στηρίξει πρακτικά. Μάλιστα ότι πρέπει και τα υπόλοιπα κόμματα να πιεστούν να πάρουν θέση για να μην την σαμποτάρουν στα κρυφά. Χοντρικά είπαμε ότι η επένδυση θα είναι σίγουρη τώρα και στο μέλλον μόνο αν η κοινή γνώμη γίνει πολιτικός σύμμαχος του αγώνα των εργατών και μόνο αν οι εργάτες μπουν μπροστά και δημιουργήσουν ένα κίνημα ενάντια στους σαμποταριστές, ένα κίνημα που τώρα δεν υπάρχει. (Η προκήρυξη εκείνη κατέληγε βάζοντας έναν προκαταρκτικό όρο για την επιτυχία αυτού του αγώνα. Να ζητήσουν οι εργάτες από την κυβέρνηση να τους δώσει λεφτά για να ζήσουν για όσο διάστημα συνεχίζονται οι προσπάθειες για το νέο σχήμα και μέχρις ότου αρχίσουν τα μεταλλεία να δουλεύουν).

Αυτές οι απόψεις φαίνονται προφανείς στους αναγνώστες μας, αλλά δεν είναι καθόλου για τον πολύ κόσμο, ούτε ακόμα και για τους εργάτες της TVX. Πολλοί άλλωστε αναγνώστες και φίλοι της ΟΑΚΚΕ μας είπαν ότι δεν διαπίστωσαν στις συνεντεύξεις των εργαζομένων σε όλη την διάρκεια του αγώνα μια σαφή καταδίκη του σαμποτάζ ή έστω δεν μίλησαν για τον πόλεμο που δέχτηκε η επένδυση του χρυσού όλα αυτά τα χρόνια. Και πράγματι είναι έτσι. Τους αντιβιομηχανιστές τους χτύπησε πολύ περισσότερο η TVX, ο ΣΕΒ, ο Χριστοδουλάκης και ο Πάχτας, παρά οι αγωνιζόμενοι εργάτες. Εκείνο που δύσκολα μπορεί να καταλάβει κανείς είναι ότι το σαμποτάζ δεν είναι μια απλή και προφανής έννοια. Πρέπει να το έχεις δει αυτό σε πολλές περιπτώσεις για να καταλάβεις ότι υπάρχει σαν αντιβιομηχανική "οικολογική" αντίληψη και είναι ακόμα πιο δύσκολο, είναι σχεδόν ακατόρθωτο να καταλάβει κανείς ότι υπάρχει σχέδιο σαμποτάζ, ότι υπάρχουν δηλαδή έλληνες και μάλιστα κυβερνήτες που θέλουν συνειδητά την αποβιομηχάνιση και την καταστροφή της Ελλάδας. Αυτή η κατανόηση προϋποθέτει μεγάλη γνώση της παγκόσμιας πολιτικής και την ανακάλυψη ουσιαστικά μιας συνωμοσίας.

Οι αστοί βιομηχανιστές καταλαβαίνουν από άμεση πείρα ποιους τους κλείνουν τα εργοστάσια, χωρίς όμως να καταλαβαίνουν το γιατί. Όμως οι εργάτες δεν έχουν άμεση γνώση της διαχείρισης και των προβλημάτων μιας επένδυσης. Από την άλλη μεριά στους εργάτες δεν μιλάει βασικά η ΟΑΚΚΕ,

μιλάνε τα πολιτικά στελέχη όλων των καθεστωτικών κομμάτων που ζουν δίπλα τους για χρόνια και που αναμεταδίδουν καθημερινά και ασταμάτητα την γενική καθεστωτική γραμμή που λέει ότι για όλα τα κακά φταίει το βιομηχανικό κεφάλαιο. Ειδικά μάλιστα στην περίπτωση της TVX, έχουν να λένε ότι αυτό είναι ένα ξένο μονοπώλιο και το οποίο το έκλεισε το ΣτΕ επειδή τάχα δεν εφάρμοσε την σωστή και ακριβή περιβαλλοντική διαδικασία, αλλά την φτηνή ακατάλληλη. Μάλιστα η πιο διαδεδομένη άποψη ανάμεσα στους εργάτες είναι ότι η TVX έκλεισε μόνη της τα μεταλλεία αφού στόχος της ήταν να κάνει χρηματιστηριακές κομπίνες και να θρέψει με πανάκριβους μισθούς και σπατάλες τα στελέχη της που έφερε από τον Καναδά.

Αυτές είναι οι γνωστές παλιές θεωρίες του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ, του Α. Παπανδρέου που ρίχνουν στο ίδιο το κεφάλαιο την ευθύνη του σαμποτάζ, θεωρίες που έχουν δηλητηριάσει όλη την Ελλάδα για δεκαετίες. Μάλιστα οι εργάτες είναι πολύ διαθεσιμμένοι να τις δεχτούν γιατί από την εκμετάλλευση του συγκεκριμένου κεφαλαίου υποφέρουν. Μάλιστα ειδικά στην περίπτωση της TVX, όσο γινότανε το σαμποτάζ και όσο δεν προχώραγε η μεταλλουργία χρυσού, τόσο πιο πολύ η εταιρία στηριζότανε στο μολύβι και το ασήμι των μεταλλείων, τόσο πιο πολύ εντατικοποιούσε τη δουλειά, τόσο πιο πολύ παράβλεπε την ασφάλεια, τόσο πιο πολύ παραμέριζε τους εργάτες και τα Σωματεία.

Γιατί από την άλλη μεριά δεν ήθελε να καλέσει τους εργάτες σε κοινό αγώνα ενάντια στους σαμποταριστές για να ζήσουν τα μεταλλεία από φόβο μην χαλάσει τις σχέσεις της με την κυβέρνηση από την οποία περίμενε τη λύση. Έτσι βρέθηκε συχνά στα μαχαίρια με τους εργάτες, ιδιαίτερα με τους πιο σκληρά, επικίνδυνα και ανθυγιεινά εργαζόμενους, τους μεταλλωρύχους που κάθε τόσο αντιδρούσαν και απεργούσαν για να επιβιώσουν. Τότε λοιπόν το ίδιο ψευτοΚΚΕ που έβαζε τους τραμπούκους να πετάνε πέτρες στα πούλμαν που μετέφεραν τους εργάτες, το ίδιο ακριβώς πήγαινε στις απεργίες με το Ριζοσπάστη και παρίστανε το σύμμαχο των εργατών. Στόχος του ήταν ο γνωστός να τους σύρει σε απεργία τόσο παρατεταμένη που θα έκλεινε το εργοστάσιο. Είναι μόνο το ταξικό ένστικτο κι η ωριμότητα τα ηγεσιά τους που έκανε τους μεταλλωρύχους να ξέρουν ως που θα τραβήξουν τον αγώνα τους κάθε φορά. Έτσι οι εργάτες έβλεπαν το ψευτοΚΚΕ άλλοτε σαν εχθρό και άλλοτε σα φίλο. Αυτή η σχιζοφρενική κατάσταση χειρότερη από το γεγονός ότι η τοπική ΝΔ, ιδιαίτερα ένα κομμάτι της, που ε-

πηρέαζε ένα μέρος αγωνιστών μεταλλωρύχων, έπαιξε επίσης έναν δραστήριο υπονομευτικό ρόλο και χρησιμοποιούσε συχνά την επιχειρηματολογία του ψευτοΚΚΕ με το οποίο ως γνωστό σ όλη την Ελλάδα έχει συμπίξει στρατηγική συμμαχία. Η αντιβιομηχανική στάση της ΝΔ στον Πολύγυρο εκδηλώθηκε έντονα στη συνεδρίαση του νομαρχιακού Συμβουλίου τη μέρα που ανέβηκε ο Πάχτας, όπου τα εκλεγμένα στελέχη, αν και σε απολογητικό τόνο λόγω του εργατικού κινήματος που είχε ξεσπάσει, επέμεναν ότι τα μεταλλεία πρέπει να ανοίξουν μόνο με συμφωνία όλων των μερών, δηλαδή και των ψευδοοικολόγων σαμποταριστών. Μάλιστα ένας νεοδημοκράτης σύμβουλος ονόματι Μήτσου έφτασε στο σημείο να υποστηρίξει ανοιχτά ότι τα μεταλλεία πρέπει να κλείσουν και ότι οι εργάτες μπορούν να βρουν δουλειά στις εργασίες συντήρησης του Αγίου Όρους. Οι εργάτες από κάτω σηκώθηκαν όρθιοι με θυμό και ένας του απάντησε δυνατά: "Είμαστε εργάτες, δεν θα γίνουμε καλόγεροι". Αυτού του είδους οι νεοδημοκράτες είναι σύμμαχοι των σαμποταριστών του ΠΑΣΟΚ. Όμως εμφανίζονται σαν αντιΠΑΣΟΚ μόνο και μόνο για να ριξουν τον Πάχτα και να ματαιώσουν την επένδυση. Για να καταλάβει κανείς ότι η επίσημη ΝΔ και το επίσημο ΠΑΣΟΚ συμφωνούν στο κλείσιμο των μεταλλείων δεν έχει παρά να σκεφτεί ότι ούτε ο ίδιος ο Καραμανλής, ούτε ο ίδιος ο Σημίτης είπαν στον ελληνικό λαό σε όλη αυτή την κρίσιμη περίοδο έστω μια κουβέντα υπέρ της επένδυσης. Ο Καραμανλής έστειλε το Μειμαράκη στο Στρατώνι όπου σφύριζε συμπάρασταση στα αυτιά των εργατών χωρίς να το μάθει κανείς και ο Σημίτης έχει όπως είπαμε για αυτή τη δουλειά τον Πάχτα.

ΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΩΦΗΦΙΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Να γιατί χρειάζεται πάντα ένα ζωντανό κίνημα και να γιατί οι εργάτες δεν πρέπει να περιορίζονται στην αναμονή. Όποια και να εμφανίζεται η εξέλιξη. Τα τελευταία νέα που μαθαίνουν οι εργάτες επίσημα ή ανεπίσημα είναι ότι το νέο σχήμα βρίσκεται στο εξής σημείο:

Έχει κλείσει ότι συμμετέχουν σε αυτό περίπου κατά το μισό μεγάλες ξένες Εταιρείες κεφαλαίων οι οποίες δεν είναι οι ίδιες εταιρείες μεταλλουργίας χρυσού, αλλά είναι ειδικευμένες και συνεργάζονται με αυτές τις τελευταίες και τους διαθέτουν κεφάλαια. Σε αυτές τις εταιρείες κεφαλαίων έχει δώσει εγγυήσεις η Deutsche Bank. Το άλλο μισό εί-

να η Λάρκο και οι ελληνικές κατασκευαστικές εταιρείες Θεμελιοδομή του Βαρδινογιάννη και Άκτωρ του Μπόμπολα. Ένα ποσοστό της τάξεως του 10-15% θα κατέχει η νομαρχιακή αυτοδιοίκηση Χαλκιδικής και μερικοί Δήμοι της περιοχής των μεταλλείων. Η Κίνρος δεν έχει μπει στο σχήμα, αλλά και αν το κάνει αυτό θα γίνει με ένα μικρό ποσοστό.

Αυτοί είναι οι μέτοχοι που συζητάνε σήμερα. Και συζητάνε τα εξής.

Καταρχήν τον τρόπο διαδοχής. Αυτό το σχήμα για να υπάρξει πρέπει να πάρει από την Κίνρος όλη της την περιουσία, που είναι το προς εκμετάλλευση έδαφος, οι μεταλλευτικές στοές και οι εγκαταστάσεις της υπό πτώχευση TVX στο Στρατώνι. (Σημείωση. Σε πτώχευση είναι η TVX Ελλάς και όχι η κεντρική TVX που στην ουσία επίσης χρεωκόπησε λόγω της ελληνικής περιπέτειας και αγοράστηκε από την Κίνρος). Η Κίνρος παραχωρεί χωρίς αμοιβή όλη αυτή την περιουσία στο διάδοχο σχήμα. Αλλά αυτόματα μεταβιβάζονται στους διαδόχους και τα χρέη της TVX, που η ίδια τα αποτιμάει σε 10 εκατομμύρια Ευρώ. Αυτά τα λεφτά, που περιέχουν και τις αποζημιώσεις των εργατών, τα καταθέτει η Κίνρος στο νέο σχήμα. Τα ζητήματα που είναι ανοιχτά εδώ είναι α) το νομικό ζήτημα πως θα γίνει η μεταβίβαση της περιουσίας β) το φορολογικό ζήτημα πως θα φορολογηθούν οι μεταβιβαζόμενες μετοχές γ) το λογιστικό ζήτημα πόσες είναι οι πραγματικές υποχρεώσεις της TVX προς τους πιστωτές της. Και για τα τρία αυτά οι διαδικασίες έχουν ξεκινήσει και λέγεται ότι βρίσκονται σε καλό δρόμο.

Το δεύτερο ζήτημα είναι η ακριβής κατανομή των ποσοστών, και το ποιος θα έχει το μάνατζμεντ του νέου σχήματος. Οι πληροφορίες που έχουν φτάσει στο σωματείο είναι ότι το νέο σχήμα σε πρώτη φάση θα ασχοληθεί με την επαναλειτουργία των μεταλλείων μολυβίου, ψευδαργύρου και ασημιού. Αυτό θα γίνει για να δουλέψουν οι εργάτες και να μην υπάρξει περιβαλλοντική υποβάθμιση για όλο το διάστημα που χρειάζεται ώσπου να είναι έτοιμη και εγκατεστημένη από τη Βουλή η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων της μεταλλουργίας χρυσού. Σε αυτή τη φάση όλοι έχουν συμφωνήσει το μάνατζμεντ να το έχει η Λάρκο.

Όμως το μεγάλο ζήτημα είναι το ποιος θα έχει το μάνατζμεντ στη φάση της μεταλλουργίας χρυσού. Επίσης αν γίνει η μεταλλουργία χρυσού θα πρέπει να μπου κάποιια στιγμή σαν μέτοχοι του σχήματος μεγάλες, διεθνούς επιπέδου μεταλλουργικές εταιρείες χρυσού. Μόνο αυτές έχουν τη σύγχρονη τεχνολογία και αυτές συμβαίνει να είναι συνήθως καναδικές, αυστραλέζικες και αμερικάνικες, δηλαδή ότι μισούν περισσότερο οι ρωσόδουλοι στην κυβέρνηση και την αντιπολίτευση. Κατά τη γνώμη μας λοιπόν όλη η πάλη που έρχεται θα επικεντρωθεί στο ποιος θα έχει το μελλοντικό μάνατζμεντ,

στο ποιος ακριβώς θα έχει την πλειοψηφία των μετοχών στο νέο σχήμα, και στο πως και σε ποιους θα διατίθενται και στο μέλλον οι μετοχές.

ΠΙΘΑΝΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΧΗΜΑ

Είμαστε της άποψης ότι οι αντιβιομηχανιστές μέσα στην κυβέρνηση θα κάνουν τα πάντα για να μην επιτρέψουν σε καμιά φάση να περάσει το μάνατζμεντ στα χέρια μιας σύγχρονης μεταλλουργίας χρυσού ακριβώς επειδή αυτή είναι πάντα μια δυτική εταιρία. Αλλά ποια τέτοια εταιρία θα έρθει εδώ για να βάλει τεράστια κεφάλαια και να βγάλει χρυσό χωρίς να έχει το μάνατζμεντ; Μάλλον λοιπόν εκεί πρέπει να περιμένουμε τη μάχη στο εσωτερικό του σχήματος. Νομίζουμε ότι αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο γίνεται προσπάθεια να μην υπάρχει στο διάδοχο σχήμα ούτε ενδεικτικά η Κίνρος. Όλες οι κρίσεις ως τώρα ήταν αντιθέσεις κάποιων μετόχων με την Κίνρος. Γι αυτό της αρνήθηκαν να κρατήσει τις Σκουριές αρχικά, (δηλαδή ένα μέρος των χρυσοφόρων μεταλλείων), γι αυτό επιμένουν κάποιοι να πληρώσει ακόμα και το 10% στο νέο σχήμα την ώρα που η TVX αγόρασε αυτές τις εκτάσεις πληρώνοντας 80 εκ. δολάρια πριν λίγα χρόνια. Εκεί φαίνεται ο κίνδυνος του ναυαγίου. Και όταν λέμε ναυάγιο δεν πρόκειται για το ότι θα εμφανιστεί κάποια στιγμή η κυβέρνηση και θα πει ότι το διάδοχο σχήμα τέλειωσε. Ο αληθινός κίνδυνος είναι η διαρκής παράταση και οι αλληπάλληλες αναβολές ώστε οι εργάτες να έχουν εντελώς εξαντληθεί, να έχουν πεινάσει πραγματικά και να έρθουν οι ίδιοι στην κυβέρνηση και να πουν: βαρεθήκαμε να περιμένουμε. Δώστε μας τις αποζημιώσεις μας και ας γίνει η πτώχευση.

Αυτή δεν είναι μια φανταστική εκδοχή. Αυτή είναι η πολιτική του ψευτοΚΚΕ και ενός κομματιού της ΝΔ, που προσπαθούν να περάσουν από την πρώτη στιγμή του κλεισίματος την εξής γραμμή στους εργάτες: Ζητήστε αποκατάσταση. Ζητήστε πρόωφη συνταξιοδότηση. Ζητήστε επιδοτήσεις 250.000 δραχμών το μήνα, όπως κάναμε στην Σόφτεξ. Τώρα ξανά μετά από πολλά χρόνια κλείνουν τα εργοστάσια με το να δωροδοκούν τους εργάτες με μερικά χιλιάδικα. Οι σαμποταριστές παρατείνουν τη λύση για τα μεταλλεία και οδηγούν τις διαπραγματεύσεις την τελευταία στιγμή σε αδιέξοδο για να σπάσουν τους εργάτες και να τους κάνουν να ζητήσουν αυτοί οι ίδιοι να κλείσουν τα μεταλλεία.

Ήδη το ρόλο να σπάσουν τους εργάτες τον έχει αναλάβει επίσημα ο ΣΥΝ. Γι αυτό ανέβηκε η Ευροτύρη του ΣΥΝ στον Πολύγυρο στις αρχές του Αυγούστου, ακριβώς τη στιγμή που υπέφεραν πολύ οι εργάτες, δηλαδή πριν πάρουν ένα επίδομα 800 Ευρώ που είχαν διεκδικήσει από το υπουργείο Οικονομικών. Λίγο προηγου-

μενα με ένα κατάπτυστο διασέλιδο άρθρο τους στην Ελευθεροτυπία οι Ιοί, που δουλεύουν πια στην γραμμή Γ. Παπανδρέου και ΣΥΝ, συκοφάντησαν την μεταλλουργία χρυσού και χτύπησαν τον αγώνα των μεταλλωρύχων καλώντας τους να παραιτηθούν από την επαναλειτουργία των μεταλλείων και να ζητήσουν αποκατάσταση. Όλη η αιχμή του άρθρου ήταν ενάντια στο "δυτικό μονοπώλιο". Η Ευροτύρη λίγο μετά ζήτησε καθαρά και ξεδιάντροπα από τους εργάτες να μην ξαναζητήσουν μεταλλουργία χρυσού και να ζητήσουν αποκατάσταση για την οποία θα πάλευε μαζί τους και ο Συνασπισμός. Οι εργάτες αρνήθηκαν να αλλάξουν το βασικό τους αίτημα και να αφήσουν τα παιδιά τους σε μια άνεργη χωρίς μεταλλεία Χαλκιδική. Αλλά οι σαμποταριστές δεν θα ανέβαιναν στη Χαλκιδική να πείσουν τους εργάτες αν δεν ήξεραν ότι το διάδοχο σχήμα έχει εσωτερικά προβλήματα.

Αλλά οι ανησυχίες μας ότι το διάδοχο σχήμα θα υπονομευτεί δραστήρια και ίσως θανάσιμα από τα μέσα δυναμώνουν όταν διαπιστώνουμε ότι είναι ηγετικός ο ρόλος που έχει ανατεθεί στον Άκτωρα, δηλαδή στον Μπόμπολα, μέσα στο υπό διαμόρφωση σχήμα. Το κεφάλαιο αυτό έχει ανδρωθεί χάρη στις προνομιακές πολιτικές σχέσεις του ιδιοκτήτη της με την πολιτική εξουσία και η αρχική βάση αυτών των προνομίων είναι οι οικονομικοί δεσμοί του Μπόμπολα με την ΕΣΣΔ. Αυτοί οι δεσμοί επαληθεύονται και από την ρωσόφιλη πολιτική γραμμή που ακολουθεί η εφημερίδα του Μπόμπολα, το "Έθνος".

Πως λοιπόν να μην ανησυχεί κανείς όταν εμφανίζεται σαν εκπρόσωπος όλων των υποψηφίων μετόχων ο Άκτωρ, ο οποίος γράφει Επιστολή στη Νομαρχία και στους Δήμους της Χαλκιδικής και να τους καλεί να απαντήσουν αν δέχονται να μπου στο νέο σχήμα; Και πως γίνεται αυτοί να συνεδριάζουν σε χρόνο μηδέν, που σημαίνει ότι και η αντιβιομηχανική αντιπολίτευση μέσα στη Νομαρχία, δηλαδή η ΝΔ, συμφώνησε με αυτή τη μεθόδευση; Θα περίμενε κανείς ότι μια τέτοια επιστολή θα την έστελναν από κοινού όλα τα μέλη του νέου σχήματος εφόσον θα είχαν συμφωνήσει προηγουμένα μεταξύ τους, ενώ έτσι μένει κανείς με την εντύπωση ότι με αυτόν τον τρόπο οι ελληνικές εταιρείες και ειδικά ο Μπόμπολας θέλουν να στριμώξουν τους ξένους και πιο πολύ την Κίνρος που δεν έχει ακόμα δηλώσει συμμετοχή. Και γιατί την εκπροσώπηση να την αναλάβει ένας Άκτωρ που δεν έχει μεταλλευτική εμπειρία;

Αυτά είναι τα γενικά στοιχεία και αυτές οι συνθήκες που μας κάνουν να επιμένουμε ότι το κίνημα των μεταλλωρύχων πρέπει να αναμειχθεί και μάλιστα ενεργητικά στις διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους καπιταλιστές και την κυβέρνηση. Μόνο έτσι θα ξεσκαπάσει όσους βάζουν εμπόδια στην επαναλειτουργία των μεταλλείων,

μόνο έτσι δεν θα φτάσει στο σημείο να υποχωρήσει στη μέση του δρόμου, μόνο έτσι κατά τη γνώμη μας θα ανοίξουν τα μεταλλεία. Μόνη της βέβαια η ανάμειξη δεν δίνει τη λύση γιατί πολλές φορές οι καθυστερήσεις είναι στη φύση τέτοιων διαβουλεύσεων. Και οι μεν καπιταλιστές δεν έχουν πρόβλημα να συζητάνε για πολύ, ιδιαίτερα αν δεν παίζονται άμεσα τα κέρδη τους και δεν τους κυνηγάνε οι ρήτρες όπως τώρα. Όμως οι εργάτες ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΥΖΗΤΑΝΕ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ. Γι αυτό πρέπει σε όλη αυτή την περίοδο να βάζουν μπροστά το αίτημα: "Άμεση οικονομική ενίσχυση από το κράτος ώσπου να ανοίξουν τα μεταλλεία". Αυτό είναι ισχυρό αίτημα, πολύ πιο ισχυρό και λογικό από το να ζητάει κανείς "αποκατάσταση", δηλαδή να επιδοτείται από το κράτος επ' άπειρο σαν άνεργος. Οι μόνοι που έχουν σήμερα δικαίωμα να βάζουν ζήτημα, όχι επιδότησης, αλλά συνταξιοδότησης είναι οι μεταλλωρύχοι που έχουν 4500 ένοσημα. Δεν επιτρέ-

πεται η επιβίωση των μεταλλείων να γίνει πάνω στα άρρωστα πλεμόνια των μεταλλωρύχων.

Αν λοιπόν τα μεταλλεία ανοίξουν θα είναι τελικά χάρη στον αγώνα των εργατών. Θα είναι τότε μια από τις λίγες φορές που δεν θα έχει διαθέσει το κεφάλαιο τα μέσα παραγωγής στους εργάτες, αλλά θα είναι οι εργάτες που θα έχουν επιτρέψει στο κεφάλαιο να έχει πρόσβαση στα μέσα παραγωγής.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει καμιά αλλαγή στις σχέσεις ιδιοκτησίας, ή στο καθεστώς του εκμεταλλευόμενου που θα συνεχίσει να ισχύει για τους μεταλλωρύχους της Χαλκιδικής. Θα σημάνει όμως μια νέα πολιτική και συνδικαλιστική κατάσταση γι αυτούς. Κανείς εργοδότης δεν θα μπορεί να προχωρήσει βήμα χωρίς αυτούς και ακόμα περισσότερο να βαδίσει εναντίά τους. Μια τέτοια κατάσταση θα έριχνε ένα ειδικό βάρος σε όλη την ελληνική εργατική τάξη.

ΣΦΑΔΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΙΡΑΚΙΝΗ ΠΑΓΙΔΑ Η ΠΙΟ ΗΛΙΘΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 13

φιλελεύθερους, έτσι γλιτώνουν επικαλούμενοι την σχετικότητα της αρετής της εντιμότητας στον "σκληρό και μάταιο" τούτο κόσμο της πολιτικής. Από την άλλη μεριά οι εισοδιστές σοσιαλφασίστες έχουν το πελώριο πρακτικό πολιτικό πλεονέκτημα να έχουν την υποστήριξη και του σοσιαλμπεριαλιστικού στρατοπέδου σε διεθνές και τοπικό επίπεδο και του στρατοπέδου στο οποίο κάνουν εισοδισμό. Έτσι τώρα για παράδειγμα πάνω στο ζενίθ της κρίσης του ο Μπλερ δέχεται όχι μόνο την ολόπλευρη υποστήριξη των αμερικανών και της ατλαντικής αστικής τάξης της Αγγλίας, οπότε έχει την φανατική υποστήριξη του 40% του αγγλικού τύπου, αλλά εξασφαλίζει και την υποστήριξη του ότι πιο εκλεκτού έχει να επιδείξει ο σοσιαλφασιστικός κόσμος σε παγκόσμια κλίμακα. Πραγματικά είναι ασύλληπτο να καταρρέει υποτίθεται ο άνθρωπος του Μπους μέσα στην Ευρώπη, ο τρισκατάρατος Μπλερ και την ίδια ώρα να σπεύδουν από όλον τον πλανήτη να συμμετέχουν σε μια συγκέντρωση των σοσιαλιστών στο Λονδίνο όλοι εκείνοι που κατήγγειλαν τον αμερικανοβρετανικό πόλεμο στο Ιράκ. Δηλαδή δίπλα στον Μπλερ στη δύσκολη στιγμή βρέθηκαν ο αντιπαγκοσμιοποίηση αστέρας Ιγνάτιο Λούλα, ο ομολογός του επίσης φιλοκαστρικός της Αργεντινής Λέο Κίρχερ, ο πρωθυπουργός της Νότιας Αφρικής Μπέκι και ο "ειρηνιστής" Σρέντερ, ο οποίος κανονικά θα έ-

πρεπε να είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα στήριζε τον φιλοπόλεμο Μπλερ στη δοσμένη δύσκολη στιγμή του.

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της πολύπλευρης στήριξης είναι ότι ο Μπλερ έχει σώσει το κεφάλι του και ο μόνος που προσφέρεται σαν εξιλαστήριο θύμα είναι ο πιο ειλικρινής δυτικόφιλος από τα πρώτης γραμμής στελέχη της εργατικής κυβέρνησης, ο υπουργός άμυνας Τζέφρυ Χουν.

Εδώ βρίσκεται η πελώρια πολιτική δύναμη του στρατοπέδου του φασισμού και του πολέμου. Είναι σε κάθε στιγμή να εξασφαλίζει χτυπήματα τύπου "παγκόσμια ομοβροντίας" που παραλύουν τα θύματά του και ταυτόχρονα να εξασφαλίζει "παγκόσμιες ομοβροντίες" στήριξης, όποτε και όπου οι άνθρωποί του κινδυνεύουν.

Το συμπέρασμα είναι ότι όσο απέναντι σε αυτό το πολυπρόσωπο φασιστικό στρατόπεδο δεν έχει ακόμα υψωθεί μια δημοκρατική δύναμη με διεθνή χαρακτηριστικά που να το ξέρει, να το αποκαλύπτει και να το πολεμάει ανοιχτά, η προέλασή του θα εμποδίζεται κατά τόπους μόνο από το αυθόρμητο των λαών και των κυβερνήσεων. Έτσι αυτό από γενική άποψη θα προχωράει. Η πλατειά συνείδηση της πορείας του τέρατος θα βγει λοιπόν υποχρεωτικά μέσα από την πλατιά καταστροφή που προκαλεί. Αυτό είναι φαίνεται νομοτελειακό για τις πολύ καλά δουλεμένες συνωμοσίες όπως το έδειξε και η πιο αιματηρή τέτοια, η χιτλερική. Βέβαια η διαδικασία της αποκάλυψης αυτής της συνωμοσίας έχει ήδη αρχίσει από πολύ πιο νωρίς.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 23

μένα άτομα, έχουν όνομα, έχουν μια οικογένεια, έχουν ανθρώπους που τους αγαπάνε, που τους μεγάλωσαν, για τους οποίους είναι αναντικατάστατοι. Σε αυτές τις οικογένειες οφείλουμε σεβασμό και συμπόνια». Λίγο παρακάτω διαβάσει ένα απόσπασμα του Παλαμά και τελειώνει κλαίγοντας.

Τόσο τρυφερό λοιπόν το τέρας, ακριβώς όπως οι μαφιόζοι και όλοι οι υποκριτές φονιάδες της ιστορίας που κλαίει στις κηδείες των θυμάτων τους. Βεβαίως η λύπη του Κουφοντίνα εκφράζεται προσεχτικά για τις οικογένειες και όχι για τα ίδια τα θύματα που προφανώς καλώς θανατώθηκαν, αφού όλη η απολογία αυτές τις δολοφονίες ήθελε να υπερασπίσει. Όμως αυτή όλη η παράσταση γύρω από την αξία της ζωής, ο ξαφνικός σεβασμός για τα μέλη μιας οικογένειας από αστούς, από τους οποίους κυρίως αποτελείται η οικογένεια των θυμάτων, όλη αυτή η έκρηξη συναισθηματισμού του πιο ψυχρού από τους δολοφόνους, όλα αυτά δείχνουν την ανάγκη της συμμορίας και των καθοδηγητών της να γίνουν συμπαθείς μπροστά στην πλατιά κοινή γνώμη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που το πολιτικό επιτελείο που καθοδηγεί τη διαδικασία της δίκης από την πλευρά της «17N» εξαφάνισε κυριολεκτικά από το προσκήνιο την πιο ειλικρινή προσωποποίηση της ιδεολογίας της, που ήταν η αποκρουστική Αλίσια Ρομέρο.

Αλλά αυτή η όψιμη μεταμόρφωση είναι κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, όχι μόνο για την εγκληματική τους ιστορία, αλλά ακόμα περισσότερο για το άθλιό τους παρόν. Η απολογία προσπαθεί να εμφανίσει όλους τους υπαλλήλους της ΔΕΚΟ «17N» σαν επαναστάτες, λέγοντας για τον επαναστάτη ότι «έχει τη δραματική υποχρέωση να ξεπεράσει το ένστιχτο της αυτοσυντήρησης σε μια στάση βιολογικά παράλογη, γιατί κινδυνεύει να χάσει τη ζωή του και την ελευθερία του». Αλλά από όλο αυτό το τσούρμιο ο μόνος που κράτησε τα προσχήματα ως προς το ένστιχτο της αυτοσυντήρησης είναι ο Κουφοντίνας γιατί όλοι οι άλλοι, είτε κάρφωσαν με τον πιο ταχύτατο και αδιάστακτο τρόπο τους υποτιθέμενους συντρόφους τους με την άσκηση της λιγότερης δυνατής πίεσης η οποία μπορεί να ασκηθεί σε έναν αληθινό επαναστάτη, είτε κατήγγειλαν πολιτικά την οργάνωσή τους, είτε σαν τον Γιωτόπουλο συνεχίζουν να κάνουν τον άσχετο χάνοντας κάθε αξιοπιστία και παίζοντας έναν περιθωριακό πολιτικό ρόλο σε μια δίκη που κρίνει πάνω απ' όλα το ιδεολογικό και πολιτικό κύρος της συγκεκριμένης οργάνωσης. Και η τελευταία ριζοσπαστική μικροαστική γκρουπά θα είχε ασύγκριτα καλύτερες αναλογίες σθένους, αξιοπρέπειας και πολιτικής συνέπειας.

Γι' αυτό είχε τεράστια σημασία για τους καθοδηγητές της «17N» και του σοσιαλφασισμού γενικότερα να υπάρξει έστω και ένας 17νοεμβρίτης που δεν θα είχε την εμφάνιση του ρεμαλιού ή του τιποτένιου, κάποιος για τον οποίο η μικροαστική και λούμπεν μπλέμπα θα είναι περήφανη και ο οποίος θα ξέπλενε και τους υπόλοιπους της ΔΕΚΟ. Σε αυτόν τον κόσμο προσφέρθηκε ο «ήρωας» Κουφοντίνας. Και στην υποστήριξή του ή την απόρριψή του Κουφοντίνα και όχι της «17N» γενικά θα κρίνονται τα στρατόπεδα μέσα στους κύκλους του «χώρου». Μόνο γι' αυτό το λόγο χρειάζονται και για τον ίδιο τον Κουφοντίνα μερικά λόγια.

Από την ώρα που έσκασε η βόμβα στα χέρια του Ξηρού και πυροδοτήθηκε η αλυσίδα των καρφωμάτων και των συλλήψεων δεν ήταν δυνατό να σωθεί ο υπ' αριθμόν ένα δολοφόνος, ο βασικός πρακτικός οργανωτικός και οικονομικός υπεύθυνος, βασικός σύνδεσμος ανάμεσα στα μέλη για όλη τη συμμορία και σαν τέτοιος κοινός παρονομαστής όλων των ομολογιών. Δεν ήταν δυνατό να αποσπαστούν ομολογίες και σε αυτές να μην αναφέρεται κατά κόρον ο Κουφοντίνας και ο ρόλος του, όσο επιδέξιος και να ήταν ο οποιοσδήποτε Διώτης και ο οποιοσδήποτε Σύρος. Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση ο Κουφοντίνας δεν επιτρεπόταν να μείνει ως το τέλος ασύλληπτος γιατί τότε στα μάτια των Αμερικανών και της Δύσης δεν θα υπήρχε ούτε κατά διάνοια εξάρθρωση της

«17N». Άρα ο Κουφοντίνας έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθεί. Αλλά ήταν ο μόνος που ενώ έπρεπε να συλληφθεί δεν έπρεπε να μιλήσει για τους προϊσταμένους του, γιατί τότε θα είχαμε πραγματική εξάρθρωση της «17N». Αν όμως ο άνθρωπος αυτός, που σύμφωνα με τις μαρτυρίες κατέβαζε τα ονόματα των θυμάτων στο τραπέζι των «συλλογικών αποφάσεων», κάρφωσε τους προϊσταμένους του, τότε είχε μόνο να χάσει και τίποτα να κερδίσει. Γιατί σαν μαζικός και αναντίρρητος δολοφόνος καρφώνοντας τους από πάνω του, από τη μια δεν μπορούσε να ελαφρύνει ουσιαστικά την ποινική του θέση του, ενώ από την άλλη προδίδοντας τους, δηλαδή αποκαλύπτοντας τους βασικούς κρίκους μιας υπόθεσης με ασύλληπτο βάθος, ήξερε ότι οπωσδήποτε θα έχανε το κεφάλι του εκτός από κάθε είδους κύρος μέσα στον σοσιαλφασιστικό κόσμο. Και είναι φυσικό ο φασίστας αυτός να έχει αυτή τη συνείδηση, αφού είναι έτσι κι αλλιώς πολιτικό στέλεχος, χωρία από τις ειδοποιήσεις και τις εντολές που οπωσδήποτε θα πήρε από τους προϊσταμένους του. Αφού λοιπόν το στέλεχος αυτό δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να μιλήσει, ήταν το καταλληλότερο και μάλιστα το μοναδικό αντικειμενικά διαθέσιμο για το ρόλο του ήρωα.

Γιατί τη στιγμή και τους όρους αυτού του αναγκαστικού «ηρωισμού» τους έκρινε και πάλι το παρακράτος. Ο Κουφοντίνας λοιπόν δεν παραδόθηκε «ηρωικά» στην ασφάλεια προτού προηγουμένα ξεράσουν όλοι οι «συντρόφοί του». Γιατί δεν έπρεπε με τις «ηρωικές» του δηλώσεις να σηκώσει το ηθικό των «συντρόφων του» και να εμποδίσει πρόωρα αυτό το ξερατό και τις συνακόλουθες συλλήψεις. Έδρασε ακριβώς με το χρονοδιάγραμμα με το οποίο έδρασε όλος ο σοσιαλφασιστικός «χώρος», όλα τα Δίκτυα, όλοι οι εξαρχιώτες σπασματίες και όλοι οι εργολάβοι και υπεργολάβοι του Λαλιώτη και του ΣΥΝ. Αποσύρθηκε και εξαφανίστηκε τις κρίσιμες ώρες των συλλήψεων και των ομολογιών για να πέσει από τον ουρανό ακριβώς την στιγμή που όλα είχαν τελειώσει. Τότε και μόνο τότε ο «ήρωας» μαζί με τους υπόλοιπους εργολάβους κήρυξε το νέο αντικαπιταλιστικό ανέκδοτο εμπνέοντας πολιτικά και ιδεολογικά το κόμμα των φίλων της «17N», ουσιαστικά την πολιτική βάση της «17N» της νέας εποχής. Τότε και μόνο ήρθε η ώρα να αγκαλιαστούν από τον «ήρωα» και να αναστηλωθούν τα ρεμάλια, να ανακληθούν οι απολογίες τους, και να διοριστούν νέοι δικηγόροι από το «χώρο». Είναι δυνατό να φανταστεί κανείς διαδηλώσεις υπέρ των «πολιτικών» κρατούμενων και ιδεολογική επιβίωση του δολοφονικού σοσιαλφασισμού και τελικά όλου του σοσιαλφασισμού με το να υπάρχουν μέσα στη φυλακή και να στέκονται στο δικαστήριο μόνο τύποι που θα κάνουν σπαρακτικές αυτοκριτικές στην φιλελεύθερη αστική τάξη, που θα ζητούν τον οίκτο της και με τα χρόνια θα βγάζουν όλα τα άπλυτα στη φόρα και όλα τα παράνομα φλυαρώντας επί χρόνια σε δημοσιογράφους και άλλους περίεργους;

Να γιατί ο Κουφοντίνας έπρεπε να εμφανιστεί και καθυστερημένα και «ηρωικά». Και να γιατί μετά τη σύλληψή του έπρεπε να σταματήσει κάθε έρευνα για το ποιος τον έκρυψε δύο ολόκληρους μήνες την ώρα που τον έψαχνε όλη η Ελλάδα. Να γιατί κανείς δεν έπρεπε να κάνει θόρυβο με «τρομολόγια» ερωτήματα του τύπου, πώς ήταν εντελώς άσπρος ο άνθρωπος που έκανε ένα μήνα ηλιοθεραπεία στο Αγκίστρι. Να γιατί εξαφανίστηκαν κυριολεκτικά από την τηλεόραση εκείνοι οι ανώνυμοι μάρτυρες που τόλμησαν να πουν, νομίζοντας ότι ήρθε η ώρα της εξάρθρωσης, ότι ο Κουφοντίνας ήταν συνεργάτης της ΚΥΠ, μιας ΚΥΠ που εντελώς περιέργα και σκανδαλώδικα έμεινε κυριολεκτικά έξω και από την έρευνα και από το ρεπορτάζ σχετικά με την «εξάρθρωση» της «17N». Πραγματικά όχι μόνο αυτοί οι μάρτυρες και όχι μόνο για τον Κουφοντίνα, αλλά κάθε μαρτυρία και κάθε μεγάλης κλίμακας δημοσιογραφική έρευνα γύρω από το ζήτημα της εξάρθρωσης πνίγηκε μόλις παραδόθηκε ο Κουφοντίνας και μόλις το καθεστώς έστησε από τα πάνω και από τα κάτω το φασιστικό κίνημα ενάντια στην «τρομολαγνεία».

Βέβαια αυτοί που οπωσδήποτε αναζητούν τους ήρωές τους μέσα στο φασισμό δεν θα κλονιστούν από τέτοιες

παρατηρήσεις και θα αντιτείνουν ότι ο Κουφοντίνας παρόλα τα χρόνια φυλακής που έχει μπροστά του ποδοπατεί με τόλμη τους δικαστές και το καθεστώς και υποστηρίζει τη δράση του. Μα αυτή την ίδια τόλμη, δίχως βέβαια την πολιτική ικανότητα και το επιτελείο του προϊσταμένου τους Κουφοντίνα την επέδειξαν και οι Ξηροί και Σία αμέσως μόλις αναστηλώθηκαν. Το ζήτημα είναι ποιος τους αναστήλωσε. Το καθεστώς θέλει να δείχνει ότι τους αναστήλωσε ο Κουφοντίνας. Όμως δεν είναι ο Κουφοντίνας που διέταξε τον Δικηγορικό Σύλλογο, την ΕΣΗΕΑ, το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο να εξαπολύσουν ξαφνικό πόλεμο ενάντια στην «τρομολαγνεία» για να ασκήσουν βία στους δικηγόρους, τους δημοσιογράφους και τα κανάλια που κατήγγειλαν τη «17N», ούτε είναι αυτός που καθοδήγησε τον ΣΥΝ και όλο τον εξωκοινοβουλευτικό συρφετό να συγκροτήσουν τις διαδηλώσεις υπέρ της «17N» και να στήσουν μια καθώς πρέπει λίστα υπεράσπισης για του μαζικούς δολοφόνους της. Ούτε είναι ο Κουφοντίνας που έπεισε τον Σημίτη και τον Καραμανλή να αποφασίσουν ότι τα κόμματά τους δεν θα απαντήσουν πολιτικά στην προπαγάνδα της «17N» και θα αφήσουν στην υπεράσπιση της «17N» το προπαγανδιστικό μονοπώλιο σε αυτή την τεράστιας σημασίας και παρατεταμένη δίκη με αποτέλεσμα από πολιτική άποψη οι κατηγορούμενοι φονιάδες και οι φίλοι τους να γίνουν κατήγοροι. Ούτε τέλος είναι ο Κουφοντίνας που έπεισε τον πρόεδρο του δικαστηρίου να μεροληπτεί σε όλη τη διαδικασία υπέρ των δολοφόνων, βαρύνοντας το κλίμα κατά των μαρτύρων και δικηγόρων της πολιτικής αγωγής, χαϊδεύοντας τους μάρτυρες υπεράσπισης και κολακεύοντας ασταμάτητα τον Κουφοντίνα.

Από την άλλη πλευρά η εύκολη αναστήλωση των Ξηρών και Σία, μόλις το καθεστώς έστησε τους «κινηματικούς» και τους υλικούς όρους αυτής της αναστήλωσης, αποκαλύπτει πόσο εύκολο ήταν στον ίδιο τον Κουφοντίνα να έχει αναστηλωθεί αν πρώτος αυτός πληροφορήθηκε και εξασφάλισε αυτούς τους όρους της εξαιρετικής μεταχείρισης από το καθεστώς. Η πρώτη αληθινή δυσκολία για έναν πολιτικό κρατούμενο είναι πρώτα η τεράστια ηθική και πολιτική πίεση που δέχεται ο ίδιος και οι δικοί του από το κυρίαρχο καθεστώς εξ αιτίας της απήχησης αυτού του καθεστώτος μέσα στις μάζες και δεύτερο η φυσική στέρηση, η βία και οι κακουχίες για τον φυλακισμένο που συνοδεύονται πάντα από την ανασφάλεια και την ανησυχία για τις άγνωστες μελλοντικές συνθήκες της κράτησής του. Από την ώρα που ο κρατούμενος αρχίζει να έχει την ιδεολογική υπεροχή μέσα στην κοινωνία και να έχει μια επιδοκιμασία πολύ πιο έκδηλη από εκείνη που έχουν για παράδειγμα τα θύματα της δράσης του, από την ώρα δηλαδή που γίνεται πολιτικός προστατευόμενος του καθεστώτος δεν έχει να φοβάται ούτε τη φυσική βία του. Τουλάχιστον έχει να τη φοβάται πολύ λιγότερο από ότι οι πιο ισχυροί, πλούσιοι και δικτυωμένοι ποινικοί. Δεν πρέπει να έχει κανείς την παραμικρή αμφιβολία ότι μετά από αυτή τη δίκη και την καταδίκη τους οι 17νοεμβρίτες θα είναι μέλη της αριστοκρατίας των ελληνικών φυλακών και όχι οι καταραμένοι τους, τους οποίους πάντως κανείς προοδευτικός άνθρωπος δεν σκέφτηκε ποτέ να συμπεριλάβει στους ήρωες. Ένας συνειδητός σοσιαλφασίστας καταλαβαίνει επίσης ότι το άμεσα προβλεπόμενο μέλλον θα δει τη δύναμη του σοσιαλφασισμού να αναπτύσσεται στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και όχι να μειώνεται και αυτό μοιραία θα αντανάκλασται και στην διάρκεια και στην ποιότητα της κράτησης των πολιτικών συμβόλων του σοσιαλφασισμού που θα είναι από δω και μπρος οι «αδιάλλακτοι» και οι αναστηλωμένοι 17νοεμβρίτες. Τέλος αν σκεφτεί κανείς ότι η μόνη πραγματική υποχρέωση που έχουν οι 17νοεμβρίτες απέναντι στους προστάτες τους είναι να μην υποστείουν την καθεστωτική σημαία του σοσιαλφασιστικού αντικαπιταλισμού και αντιιμπεριαλισμού, τότε καταλαβαίνει ότι η πιο συμφορητική, πολιτικά, ηθικά και υλικά επιλογή είναι ο «επαναστατικός ηρωισμός». Ο Κουφοντίνας δεν υπήρξε ποτέ του πιο καθεστωτικός από όσο είναι σήμερα σαν «ηρωικός κρατούμενος». Τέτοια ακριβώς είναι και η πλατφόρμα που κατέβασε στο δικαστήριο.

Ο ΠΟΥΤΙΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

Η Ρωσία στα πρόθυρα της νεοχιτλερικής δικτατορίας

Μετά την αναδιοργάνωση των δυνάμεων ασφαλείας και την ανοιχτή επιστροφή της παλιάς πανίσχυρης KGB (τώρα ονομάζεται FSB), ο Πούτιν προχώρησε στη φίμωση του τελευταίου ανεξάρτητου ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού, του TVS που η φωνή του έφτανε σε όλη τη Ρωσία. “Ο διευθυντής σύνταξης του TVS, Γεβγένι Κισέλιωφ, επισήμανε με πικρία και αυξημένη δόση ειρωνείας ότι η μετάδοση διεκόπη στις 4 το πρωί της 22ας Ιουνίου, την ακριβή δηλαδή ημέρα και ώρα που ο Χίτλερ επετέθη αιφνιδιαστικά στη Σοβιετική Ένωση το 1941” (ένθετο ON-OFF στην Ελευθεροτυπία, 29 Ιούνη). Τη συχνότητα του TVS κατέλαβε αμέσως το κρατικό αθλητικό κανάλι Rossiya Sport.

Το κλείσιμο του σταθμού έγινε με την πρόφαση των οικονομικών χρεών που είχε και στο όνομα της “περιφρούρησης του δημοσίου συμφέροντος” και της “προστασίας των συμφερόντων των τηλεθεατών” σύμφωνα με το ρώσο υπουργό τύπου Μιχαήλ Λέσιν. Στην πραγματικότητα το “κόψιμο” του TVS έγινε α) χωρίς την απαραίτητη έκδοση δικαστικής εντολής, όπως απαιτούν οι ρώσικοι νόμοι και β) επιλεκτικά, καθώς ανάλογο μέτρο δεν έχει εφαρμοστεί στα ρώσικα κρατικά κανάλια που χρωστάνε πιο πολλά χρήματα και έχουν επίσης καθυστερήσει την αποπληρωμή των δανείων τους.

Είναι η τρίτη φορά που ο Γεβγένι Κισέλιωφ και η ομάδα των δημοσιογράφων που εργάζονταν μαζί του φιμώνονται σε μια πορεία που ξεκινάει το 2000. Η φωνή τους ήταν πάντα ενοχλητική για την “ελεγχόμενη δημοκρατία” του Κρεμλίνου είτε αφορούσε την καταγγελία της πολιτικής του Πούτιν, την καταπάτηση της δημοκρατίας, τη διαφθορά, είτε κύρια αφορούσε ειδήσεις για την Τσετσενία που παρέκλιναν από την επίσημη προπαγάνδα.

Η ομάδα των δημοσιογράφων με επικεφαλής τον Κισέλιωφ εργάζονταν το 2000 στο κανάλι NTV, γνωστό για τη μαχητική του δημοσιογραφία, ιδιοκτησίας του ομίλου Media-MOST που ανήκε στον αυτοεξόριστο σήμερα Βλαντιμίρ Γκουζίνσκι. Τον Γκουζίνσκι τον κατηγορεί τώρα το Κρεμλίνο σαν απατεώνα για να τον εκδώσουν οι δυτικές χώρες και να τον κλείσει στα ρώσικα κάτεργα. Τον συνέλαβε πριν από λίγες μέρες η αστυνομία του Σημίτη μόλις έκανε το λάθος να πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα. Μειοψηφικός μέτοχος στο κανάλι είναι το ρώσικο μονοπώλιο του φυσικού αερίου Γκάζπρον που ταυτόχρονα είναι και μεγάλος πιστωτής του Γκουζίνσκι. Η αδυναμία του τελευταίου να ξεπληρώσει τα δάνεια εκατομμυρίων δολαρίων για τα οποία έχει εγγυηθεί η Γκαζπρόμ αποτελούσε απλά τη θηλιά στο λαιμό του καναλιού. Η Γκαζπρόμ το 2001 κινεί δικαστική διαδικασία και κερδίζει την πλειοψηφία των μετοχών. Αυτό ήταν και το τέλος του καναλιού και του γενικού διευθυντή τότε Κισέλιωφ. Οι διαβεβαιώσεις του Πούτιν και του Λέσιν ότι δεν βρίσκονταν πίσω από την Γκαζπρόμ προκαλούν γέλια απ’ τη στιγμή μάλιστα που έγινε γνωστό ότι ο υπουργός τύπου Λέσιν είχε

πει στον Γκουζίνσκι ότι θα αποσύρει τις ποινικές κατηγορίες εναντίον του αν πουλούσε τις μετοχές που έδιναν τον έλεγχο του ομίλου του στην Γκάζπρον (RFE/RL, Russian Political Weekly, 26 Ιούνη 2003).

Την άνοιξη του 2001 ο Κισέλιωφ και εκατοντάδες πρώην εργαζόμενοι του NTV προσχωρούν στο τηλεοπτικό κανάλι TV-6, ιδιοκτησίας ενός άλλου εχθρού του Πούτιν του Μπορίς Μπερεζόφσκι. Αυτός δεν έχει κάνει το λάθος να δανειστεί από κρατικές τράπεζες ή από μετόχους της μειοψηφίας και επιπλέον ο Πούτιν δεν μπορεί να τον κυνηγήσει με τους εισαγγελέεις μια που βρίσκεται έξω από τη Ρωσία αυτοεξοριζόμενος, αν και έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης του. Όμως εδώ βρίσκεται με μειοψηφικό πακέτο μετοχών ο ημικρατικός πετρελαιϊκός γίγαντας Λουκόιλ (σα συνταξιοδοτικό κεφάλαιο με την επωνυμία Lukoil-Garant) που αποτελεί το δίαυλο της Ρωσίας για τη διείσδυση στο εσωτερικό κάθε χώρας μέσω του πετρελαίου. Όταν ο σταθμός αρχίζει να πηγαίνει καλά με δημοφιλείς εκπομπές και αυξάνει τα έσοδα του, τότε κινείται η Λουκόιλ ενάντια στη νέα διεύθυνση Κισέλιωφ καταθέτοντας αγωγή για την απομάκρυνση της. Όταν αποτυγχάνει αυτή η κίνηση, καταθέτει αγωγή για τη διάλυση του τηλεοπτικού δικτύου μητρικής εταιρείας του MNVK εκμεταλλεμένη ένα σημείο του νόμου που πολύ λίγο χρησιμοποιείται (και αν χρησιμοποιηθεί όπως έχει μπορεί να οδηγήσει στη διάλυση κάθε εταιρείας στη Ρωσία). Οικονομικά αυτό δεν συνέφερε τη Λουκόιλ μια που αυτή δεν ήταν πιστωτής του καναλιού και δεν είχε να κερδίσει από τη διάλυση του. Το φθινόπωρο του 2001 ο Μπερεζόφσκι της προτείνει να αγοράσει το μερίδιο της. Η Λουκόιλ αρνείται. Το Γενάρη του 2002 το Ανώτατο Διαιτητικό Δικαστήριο αποφασίζει τη διάλυση της εταιρείας (RFE/RL στο ίδιο). Το ρώσικο υπουργείο τύπου κλείνει το TV-6, παρά τις διαμαρτυρίες ότι δεν υπάρχει νομική βάση γι’ αυτό, και στη θέση του τοποθετεί ένα κρατικό αθλητικό κανάλι να εκπέμπει αλλά αφήνει την άδεια λειτουργίας για τη συχνότητα να υπάρχει.

Ενώ ο Μπερεζόφσκι εμπλέκεται σε δικαστική ενάμχη με το καθεστώς Πούτιν ενάντια στην απόφαση ο Κισέλιωφ δημιουργεί μια συμμαχία από επιχειρηματίες και

πολιτικούς που διατηρούν καλές σχέσεις με τον Πούτιν. Όπως αναμενόμενα η κοινοπραξία Media-Sotsium κερδίζει την άδεια για τη συχνότητα και τον Ιούνη του 2002 βγαίνει στον αέρα το TVS. Απέχει βέβαια πολύ από τη μαχητική δημοσιογραφία του NTV αλλά ακόμα κι έτσι παραμένει ενοχλητικό για το Κρεμλίνο. Η εξόντωση του σταθμού θα έρθει τώρα ταυτόχρονα και από μέσα και απ’ έξω. Στο εποπτικό συμβούλιο του TVS μπαίνουν ο γνωστός Γεβγένι Πριμακόφ (υποστηρικτής του Πούτιν) και ο βιομήχανος Αρκάντι Βόλσκι. Το συμβούλιο είναι επιφορτισμένο με την τήρηση του κώδικα δεοντολογίας όπως και να “εμποδίσει οποιοδήποτε προσπάθειες επιβολής λογοκρισίας” στα προγράμματα του TVS! (ISCIP-THE NIS OBSERVED, 10 Ιούλη). Δύο από τους βασικούς μετόχους είναι ο επικεφαλής του Ρώσικου Αλουμίσιου Ντεριπάσκα και ο Α. Τσουμπάις διευθυντικό στέλεχος των Ενωμένων Ενεργειακών Συστημάτων. Οι διαφωνίες που ξεσπούν μεταξύ τους για τα επιχειρηματικά σχέδια παραλύουν το κανάλι. Ένα δάνειο 46 εκατ. δολαρίων από κρατική τράπεζα έχει ήδη εξαντληθεί, οι εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι για μήνες το ίδιο και οι παραγωγοί προγραμμάτων. Στις αρχές Ιούνη ο δήμος της Μόσχας κόβει το σήμα του σταθμού για απλήρωτα τέλη της μετάδοσης σήματος και οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης δεν μπορούν να το πιάσουν. Ο Τσουμπάις πουλάει το μερίδιό του και φύγει. Η απεγνωσμένη έκκληση του Κισέλιωφ στις 17 Ιούνη προς τους μετόχους να χρηματοδοτήσουν το κανάλι δεν έχει αποτέλεσμα. Πέντε μέρες αργότερα έρχεται το βίαιο κλείσιμο.

Τώρα τα τηλεοπτικά κανάλια (που όπως κι εδώ αποτελούν τη βασική πηγή ενημέρωσης για το λαό) ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα απ’ το ρώσικο κράτος. Όπως ήταν φυσικό οι ρώσοι δημοκράτες δημοσιογράφοι και ο μικρός ανεξάρτητος απ’ το Κρεμλίνο τύπος διαμαρτυρήθηκε έντονα αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Όπως δήλωσε η Βαλερίγια Νοβοντόρσκαγια, αρχηγός της Δημοκρατικής Ένωσης της Ρωσίας στο ράδιο Έκο Μόσκι για το κλείσιμο του TVS “η μοίρα της γκλάσνοστ και της ελευθερίας του λόγου αποφασίστηκε τη μέρα που οι άντρες στα μαύρα κατέλαβαν το NTV... Απ’ την άλλη δείχνει ότι υπάρχει μια δικτατορία σ’ αυτή τη χώρα παρά το δημοκρατικό της καμουφλάζ” (CDI- Johnson’s Russia List αρ.7237, 24 Ιούνη).

Στις 25 Ιούνη το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο, ή Άνω Βουλή του ρώσικου κοινοβουλίου, έγκρινε τις τροποποιήσεις του Πούτιν για την εκλογική διαδικασία και τα ΜΜΕ που είχε προηγουμένα υπερψηφίσει η Δούμα (Κάτω Βουλή), ώστε να μπορούν οι αρχές να κλείνουν ειδησεογραφικά μέσα για καλύ-

ψεις που θα θεωρούνται προκατειλημμένες. Το μόνο που μένει τώρα είναι τυπική υπογραφή του Πούτιν. Η ρώσικη εφημερίδα Vremya σε ένα καυστικό άρθρο στις 19 Ιούνη με τίτλο “η σιωπή των αμνών” γράφει: “Οχι άλλες ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές στη Ρωσία. Οι νομοθέτες κατήγγειλαν το συνταγματικό δικαίωμα να σχολιάζουμε τα πολιτικά προγράμματα των κομμάτων και των υποψηφίων, να προβλέπουμε το αποτέλεσμα των εκλογών ή να προειδοποιούμε τους ψηφοφόρους για τις πιθανές συνέπειες της νίκης οποιασδήποτε πολιτικής παράταξης... Οι δημοσιογράφοι και οι απλοί πολίτες δεν επιτρέπεται πλέον να δηλώνουν δημόσια την άποψη τους για τους υποψήφιους. Περισσότερο από αυτό, οι ποινικές ρήτρες μπορούν να εφαρμοστούν ενάντια σε οποιοδήποτε εφημερίδα, περιοδικό, τηλεοπτικό πρόγραμμα, ή εκφωνητή στο ραδιόφωνο για δηλώσεις “που στοχεύουν να πείσουν ή που πείθουν το εκλογικό σώμα να ψηφίσει υπέρ ή κατά συγκεκριμένων υποψηφίων ή κομματικών ψηφοδελτίων”.

Κάθε σχόλιο, είδηση, κριτική που μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι θετικό ή αρνητικό για ένα υποψήφιο ή κόμμα θα θεωρείται ότι παραβαίνει το νέο νόμο θα επιφέρει στην πρώτη τέτοια παραβίαση στη διάρκεια μιας προεκλογικής διαδικασίας χρηματικό πρόστιμο και στη δεύτερη διακοπή της έκδοσης ή της ηλεκτρονικής μετάδοσης μέχρι το τέλος της εκλογικής διαδικασίας ή του δημοψηφίσματος. Καθώς δεν έχει καθοριστεί ακριβώς τι αποτελεί παραβίαση, ποιος και με ποια κριτήρια θα αποφασίζει, ο νόμος είναι ένα διαρκές όπλο ενάντια στα ΜΜΕ που δυσχεραίνουν τους νέους τσάρους. Όπως γράφει η Vremya “Και δεδομένου ότι υπάρχουν πάντα εκλογές που συμβαίνουν κάπου στη Ρωσία - σε ομοσπονδιακό ή περιφερειακό επίπεδο - είναι αρκετά πιθανό να κρατηθεί μια ενοχλητική εφημερίδα μόνιμα υπό πίεση κλείνοντας την για ένα μήνα ή δύο αρκετές φορές το χρόνο”.

Τα μέτρα της φίμωσης πάρθηκαν και εγκρίθηκαν μετά από μια πολιτική εκστρατεία ενάντια στον “κιτρινισμό, την επιλεκτική, ανέντιμη και διεφθαρμένη δημοσιογραφία” (σας θυμίζει κάτι;) Ο φασισμός έρχεται πάντα σαν κάθαρση που δήθεν απειλούσε να διαστρεβλώσει τις δημοκρατικές διαδικασίες. Μπροστά τώρα βρίσκονται οι εκλογές για τη Δούμα στις αρχές Δεκεμβρη και οι προεδρικές τον Μάρτη του 2004. Πολύ πριν απ’ αυτές όμως είναι οι εκλογές-φάρσα στις 3 Οκτώβρη στην Τσετσενία για “εκλογή” προέδρου (μια μέρα πριν την επέτειο της δεύτερης ρώσικης εισβολής το 1999). Πρόκειται για την περίφημη διαδικασία “ομαλοποίησης” που ξεκίνησε με το “δημοψήφισμα” τον περασμένο

Μάρτη για τη νομιμοποίηση της εισβολής και κατοχής στο οποίο ψήφισε και ο ρώσικος κατοχικός στρατός. Τώρα η Μόσχα επιδιώκει να νομιμοποιήσει τους τσετσένους εγκάθετους συνεργάτες της.

Ήταν όλα αυτά αρκετά για το ρώσικο σοσιαλิมπεριαλισμό; Όχι. Έπρεπε να φιμώσει το Πανρωσικό Κέντρο για τη Μελέτη της Κοινής Γνώμης (VTSIOM) ένα από τα πιο έγκυρα κέντρα δημοσκοπήσεων στη Ρωσία με επικεφαλής τον κορυφαίο ρώσο κοινωνιολόγο Γιούρι Λεβάντα. Το κέντρο αυτό στα χαρτιά ανήκε στο κράτος, αλλά στη 15ετη λειτουργία του μέχρι τώρα λειτουργούσε ανεξάρτητα χωρίς να έχει πάρει ποτέ κρατική χρηματοδότηση. Τα έσοδα του προέρχονταν από συμβόλαια με τον ιδιωτικό τομέα για έρευνες. Έχει κερδίσει τη φήμη ότι εκδίδει τις πιο ακριβείς και αξιόπιστες μελέτες σε μια σειρά πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά θέματα, συμπεριλαμβανομένης μιας μηνιαίας δημοσκοπήσης για την Τσετσενία. Αλλά τα αποτελέσματα της δεν ήταν ευχάριστα για τον Πούτιν γιατί έδειχναν τη δημόσια αντίθεση στον πόλεμο. Σε συνέντευξη τύπου που έδωσε ο Λεβάντα στη Μόσχα στις 5 Αυγούστου χαρακτήρισε τα αποτελέσματα “δυσάρεστη ανάγνωση για τους ανθρώπους που θέλουν να συνεχίσουν τον πόλεμο. Η πλειοψηφία του πληθυσμού πιστεύει ότι ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει. Στη μελέτη που βλέπουν τους τσετσένους αντάρτες σαν διεθνείς τρομοκράτες, ακόμα κι εκείνοι που υποστηρίζουν τον πρόεδρο θέλουν να σταματήσει ο πόλεμος”.

Η μελέτη που δημοσιοποιήθηκε την ίδια μέρα δείχνει ότι το ποσοστό εκείνων που υποστηρίζουν τον πόλεμο έχει πέσει στο 28% ενώ αντίθετα το 57% επιθυμεί συμφωνία μέσα από διαπραγματεύσεις με την τσετσενική ηγεσία για να λήξει. Η έρευνα έγινε σε 1585 άτομα σε 40 περιοχές της Ρωσίας (Moscow Times, 6 Αυγούστου).

Όπως δήλωσε ο Λεβάντα η κυβέρνηση θα “αναδιοργανώσει” το κέντρο και θα το μετατρέψει σε μετοχική κεφαλαιουχική εταιρεία με νέο διοικητικό συμβούλιο που θα αποτελείται από κρατικούς αξιωματούχους, οι οποίοι θα αποφασίζουν τι είδους ερωτήσεις και μελέτες πρέπει να γίνουν. Σε κανέναν από τους ερευνητές ή διευθυντές της VTSIOM δεν ζητήθηκε να μετασχει στη νέα διοίκηση. “Ο στόχος των διοικτών μας είναι να σταματήσουν το VTSIOM απ’ το να είναι VTSIOM και να αναγκάσουν τους τωρινούς διευθυντές της να φύγουν”, δήλωσε ο Λεβάντα και προειδοποίησε ότι σ’ ένα μήνα ή δύο οι δημοσκοπήσεις δεν θα έχουν καμιά σχέση με τις μελέτες της ομάδας του. Ο Λεβάντα, 72 ετών σήμερα έχει ξαναδοκιμάσει τη φίμωση. Στην πρώην ΕΣΣΔ επί

ΜΕΓΑΛΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Η ιρανική κοινωνία μπορεί να παρομοιαστεί με ένα ηραμάτο καζάνι που βράζει. Όσο δυνατά κι αν πιέσουμε με το χέρι το καπάκι προς τα κάτω, με άλλη τόση ή και περισσότερη δύναμη θα ξεπεταχτεί κάποια στιγμή ο ατμός στέλνοντας καπάκι και περιεχόμενο της χύτρας κάμποσα μέτρα μακριά. Ομοίως, όση καταπίεση κι αν δέχεται ένας λαός άλλη τόση του γεννά διάθεση για εξέγερση. Έτσι και στο Ιράν, το καπάκι της καταπίεσης μετά βίας στέκεται πια πάνω από τις πλάτες του λαού και οι εξεγέρσεις του, με επίκεντρο τα πανεπιστήμια, διαδέχονται η μία την άλλη.

Οι εξεγέρσεις αυτές γεννήθηκαν ύστερα από μια απόπειρα του ρωσόφιλου ψευτο-εκουγγρονιστή προέδρου Χαταμί το '99 να προωθηθεί στην εξουσία σε βάρος των ακραίων ισλαμοφασιστών ιμάμηδων του αρχηγού του κράτους Καμένει. Για το σκοπό αυτό ο Χαταμί είχε δώσει την κάλυψή του σε μια φοιτητική στάση κατά των ακραίων στοιχείων. Γρήγορα όμως η εξέγερση ξέφυγε από τον έλεγχό του και στράφηκε συνολικά ενάντια στη δικτατορία των μουλάδων. Ακολούθησε το περσινό ξεσκήμα του Νοεμβρίου με αφορμή την καταδίκη σε θάνατο του καθηγητή Χατσέμ Αγκατζαρί, κατηγορούμενου για βλασφημία και αποστασία, επειδή κήρυττε μια προτεσταντική μεταρρύθμιση του Ισλάμ, και η δεκαήμερη εξέγερση του Ιούνη ενάντια στη ναζιστική δικτατορία. Μέχρι στιγμής η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις και η διοργάνωσή τους πέφτει στις πλάτες της δημοκρατικής διανοήσεως και της φοιτητικής νεολαίας, που ασφυκτιά από το σκοταδισμό των μουλάδων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού δε χαιρετίζει τον αγώνα τους. Απλώς, ο λαός είναι ακόμα εξουθενωμένος από τους πολέμους και τη βία του καθεστώτος και οι συνθήκες δεν επιτρέπουν ακόμα στα υπόλοιπα λαϊκά στρώματα να αναλάβουν το βάρος μιας αιματηρής σύγκρουσης.

Ωστόσο, η φετινή εξέγερση βρίσκει τις νεολαϊστικές μάζες αρκετά ώριμες για μια μετωπική σύγκρουση όχι μόνο με τους μουλάδες αλλά και με τον ίδιο το ρώσο πρόεδρο Χαταμί. Έτσι, ανάμεσα στα συνθήματα που ακούστηκαν στις 10 Ιούνη στους δρόμους γύρω από το πανεπιστήμιο της Τεχεράνης συγκαταλέγονταν το "θάνατος στον Καμένει" και το "κάτω οι δικτάτορες" ενώ, σύμφωνα με το πρακτορείο Ρόιτερς, γύρω στους 3000 διαδηλωτές φώναζαν "Χαταμί παραιτήσου" (CNN, 12-6), καταγγέλλοντας την ανικανότητα του προέδρου να προωθήσει τις μεταρρυθμίσεις που είχε εξαγγείλει. Τα τάγματα εφόδου του καθεστώτος επεχείρησαν να διαλύσουν τη συγκέντρωση και δέχτηκαν τις πέτρες και τις μολότοφ των φοιτητών. Οι διάφορες απόπειρες κατάπνιξης της αντι-ισλαμοφασιστικής εξέγερσης, όπως ήταν η επίθεση των ταγμάτων εφόδου "μπακιντζι" με σιδηρία στα αναπαυτήρια των φοιτητών, δεν κατάφεραν να ανακόψουν την εξάπλωσή της στα επαρχιακά αστικά κέντρα. Παρά την αυξημένη παρουσία των δυνάμεων καταστολής, αρκετοί κάτοικοι της πρωτεύουσας κινούνταν με αυτοκίνητα κοντά στο πανεπιστήμιο για να διαδηλώσουν την υποστήριξή τους στους φοιτη-

τές (16-6).

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι πέρα από τη σταθερή αντι-ισλαμοφασιστική γραμμή των διαδηλωτών, η επιχειρούμενη από τους ρωσόφιλους "φιλελευθεροποίηση" του καθεστώτος συναντά παρόμοια αποδοκιμασία. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι έναυσμα για την έκρηξη της εξέγερσης στάθηκε η σύλληψη 80 φοιτητών που διαμαρτύρονταν για την ιδιωτικοποίηση του πανεπιστημιακού ιδρύματος της Τεχεράνης. Η χαταμική μεταρρυθμιστική πλειοψηφία του ιρανικού κοινοβουλίου καταδίκασε τις διαμαρτυρίες των φοιτητών και πιάστηκε από τη δήλωση Μπους, που χαιρέτιζε τις κινητοποιήσεις της ιρανικής νεολαίας ως "θετικό βήμα στο δρόμο προς την ελευθερία", για να τις καταγγείλει σαν υποκινούμενες από τις ΗΠΑ. Την ίδια θέση με τον Χαταμί διατύπωσε η Μόσχα, με δήλωση ανώτερου αξιωματούχου του υπουργείου εξωτερικών, ο οποίος εξέφρασε την "ελπίδα ότι καμιά απόπειρα αποσταθεροποίησης της εσωτερικής πολιτικής κατάστασης στο Ιράν δεν θα γίνει αποδεκτή" (Ελευθεροτυπία, 17-6). Στην πραγματικότητα, οι Ρώσοι τρέμουν μπροστά στον κίνδυνο η αποκάλυψη του βρώμικου ρόλου του Χαταμί και οι λαϊκές εκδηλώσεις εναντίον του να ανακόψουν όχι μόνο την επέλασή του προς την εξουσία, αλλά και ν' ανατρέψουν ολόκληρο το καθεστώς, με αποτέλεσμα την απώλεια γι' αυτούς του πιο σημαντικού τους ερείσματος στο χώρο του Κόλπου, στο κέντρο δηλαδή της παγκόσμιας πετρελαϊκής παραγωγής.

Οι φόβοι των Ρώσων αποδείχτηκαν ιδιαίτερα βάσιμοι από τη στιγμή που οι εκρήξεις της δημοκρατικής νεολαίας έδειχναν να αναζωπυρώνονται τον Ιούλη. Στις 9 Ιούλη δεκάδες χιλιάδες ιρανοί συγκεντρώθηκαν μπροστά απ' το πανεπιστήμιο της πρωτεύουσας και αλλού και με κορναρίσματα γιόρτασαν την τέταρτη επέτειο από την εξέγερση του '99. "Παρά τα μέτρα και τις απειλές, χιλιάδες οχήματα συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Εγκελάμπ (Επανάστασης) προκαλώντας ένα τρομαχτικό μπουτιλιάρισμα και μια εντυπωσιακή συναυλία από κόνρες. Ταυτόχρονα, εκατοντάδες άτομα, οικογένειες ή κατά μικρές ομάδες νέων κατέκλυσαν τις πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις", διαβάζουμε στη Μοντ (11-7). Ο αρχικός σχεδιασμός προέβλεπε καθιστική διαμαρτυρία έξω από το κτίριο του ΟΗΕ που θα απαιτούσε την απόσυρση του Ανάν σε ανοιχτή επιστολή με την οποία οι φοιτητές ανέφεραν ότι "οι μεταρρυθμίσεις του Χαταμί βρίσκονται σε αδιέξοδο" και κατάγγελλαν το "πολιτικό

και κοινωνικό अपαρτχάιντ του καθεστώτος". Αλλά η πίεση της αστυνομίας ματαίωσε το εγχείρημα. Τότε συνελήφθησαν τρία ηγετικά στελέχη του συντονιστικού των φοιτητών "Γραφείου Παγίωσης της Ενότητας" που απαιτούσαν την απελευθέρωση 8 άλλων μελών. Ήδη κατά την εξέγερση του Ιούνη οι αρχές έχουν συλλάβει 4000 άτομα εκ των οποίων τα μισά συνεχίζουν να κρατούνται ακόμη κάτω από απάνθρωπες συνθήκες απομόνωσης στις φυλακές του Εβιάν. Στις φυλακές κρατούνται ακόμα 24 δημοσιογράφοι, ενώ το γύρω του κόσμου έκανε το νέο της δολοφονίας της καναδής φωτορεπόρτερ ιρανικής καταγωγής Ζάχρα Καζεμί που συνελήφθη να φωτογραφίζει τις συγκεντρώσεις των οικογενειών των κρατούμενων έξω από τις φυλακές. Η κυβέρνηση του Ιράν αρνήθηκε αίτημα του Καναδά για επιστροφή της σωρού της άτυχης δημοσιογράφου.

Σε βοήθεια των αρχών του Ιράν έσπευσε η "δημοκρατική" Γαλλία, που τον τελευταίο καιρό έχει συνάψει ένα άτυπο μέτωπο με το Κρεμλίνο με σημείο τομής τον αντι-αμερικανισμό. Έτσι, το Παρίσι προέβη στην εξής αποκρουστική ενέργεια: την ώρα που διεξάγονταν οι κινητοποιήσεις και η αστυνομία των μουλάδων χτυπούσε αλύπητα τους εξεγεργμένους φοιτητές, η γαλλική αστυνομία έκλεινε τα γραφεία της ενοπλής αντικαθεστωτικής οργάνωσης "Μουτζαχεντίν του Λαού" κατάσχοντας 6 εκ. δολάρια, 200 κεραίες παρεμβολών και συλλαμβάνοντας 160 στελέχη μεταξύ των οποίων την επικεφαλής Μαρυάμ Ρατζαβί.

Η σύλληψη τους επιβραβεύτηκε και εκθειάστηκε από το Χαταμί μια που έδωσε το μήνυμα ότι η Ευρώπη δεν υποστηρίζει τους ιρανοί δημοκράτες, αλλά συντάσσεται με τους καταπιεστές τους. Ήταν μια μαχαίριά στην πλάτη της εξέγερσης που επέδρασε σημαντικά και στην εξέλιξή της.

Η επιχείρηση των γαλλικών αρχών στηρίχτηκε στην κατηγορία της "σχεδιαζόμενης τρομοκρατικής ενέργειας" της οργάνωσης, η οποία σημειωτέον έχει χαρακτηριστεί τρομοκρατική με πρωτοβουλία της προεδρίας Κλίντον τόσο από τις ΗΠΑ όσο κι απ' την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Αμερική αντέδρασε αρχικά με τη σιωπή της, καθώς μια ενδεχόμενη καταδίκη της σύλληψης θα έθετε σε κίνδυνο την υποσχόμενη παράδοση μελών της πραγματικά τρομοκρατικής Αλ-Κάιντα από το καθεστώς της Τεχεράνης, και στη συνέχεια δόθηκε εντολή από τον Πάουελ να βγει εκτός νόμου και στις ΗΠΑ η οργάνωση.

Οι μόνες δυτικές πιέσεις προς το Ιράν συγκεντρώνονται στο ζήτημα των όπλων μαζικής καταστροφής που είναι το μόνο επίπεδο στο οποίο αισθάνονται να απειλούνται άμεσα από τους μουλάδες της Τεχεράνης. Είναι γνωστό πως το Ιράν δέχεται τη βοήθεια των ρώσων για την προμήθεια και κατασκευή βαλλιστικών πυραύλων. Ήδη, με τη βοήθεια της ρώσικης πυρηνικής τεχνολογίας, οι ιρα-

νοί έχουν καταφέρει να κατασκευάσουν ορισμένα εξαρτήματα του πυραύλου Σαχάμπ 3, ο οποίος βασίζεται πάνω σε βορειοκορεάτικα πρότυπα. Δυστυχώς, οι δυτικές πιέσεις, με εξαίρεση τις αμερικανικές κυρίως φωνές που ευθέως κατηγορούν το Κρεμλίνο για συννοχή στην προμήθεια οπλικών συστημάτων (δείγμα των οποίων αποτελούν οι πρόσφατες δηλώσεις του υφυπουργού εξωτερικών Μπόλτον), τείνουν να εναρμονιστούν με την πολιτική του Κρεμλίνου που επιδιώκει και εδώ να πραγματοποιήσει την γνωστή του εγχείρηση: δηλαδή να διώξει τους σοβινιστές μουλάδες του Καμενεί και να φέρει στην εξουσία τους ρωσόφιλους του Χαταμί. Η πολιτική αυτή περνάει μέσα από τις επιθεωρήσεις του Διεθνούς Γραφείου Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΑΕ) υπό τη διεύθυνση του γνωστού θιασώτη και προωθητή της ΟΗΕ-δικής διπλωματίας στο ζήτημα του Ιράκ, Ελ Μπαραντέι.

Μέσα από τις επιθεωρήσεις το Κρεμλίνο επιδιώκει να ελέγξει την πολιτική κατάσταση της χώρας ώστε να φέρει στην εξουσία τον άνθρωπό της Χαταμί και το επιτελείο του. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η άμεση εμπλοκή σ' αυτές τις επιθεωρήσεις του Συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται η απόφαση του 15 υπουργών εξωτερικών της ΕΕ στις 16-6 σχετικά με τη διάδοση των όπλων μαζικής καταστροφής. Η απόφαση ανέφερε ότι ο ρόλος του Σ. Ασφαλείας του ΟΗΕ θα πρέπει να είναι ενισχυμένος και μάλιστα κεντρικός στην υπόθεση.

Παράλληλα, για πρώτη φορά εκπρόσωπος της Μόσχας, συγκεκριμένα ο υπουργός εξωτερικών Ιγκόρ Ιβανόφ, κάλεσε το Ιράν να υπογράψει συμπληρωματικό πρωτόκολλο για την παροχή πρόσθετων εγγυ-

ήσεων προς το ΙΑΑΕ που θα επιτρέψει τη διενέργεια αιφνιδιαστικών κι επιτόπου επιθεωρήσεων στις πυρηνικές του εγκαταστάσεις (Μοντ, 3-6). Στη συνέχεια ο εκπρόσωπος του υπουργείου, Γιακοβένκο, διευκρίνισε ότι ακόμη κι αν το Ιράν δεν υπογράψει το συμπληρωματικό πρωτόκολλο η χώρα του θα συνεχίσει την πυρηνική συνεργασία και ότι αν και το επιθυμεί δε βιάζεται για την υπογραφή του από τους ιρανοί διότι "η εργασία αυτή θα συνεχιστεί και στο μέλλον". Αυτό σημαίνει **πρώτον**, ότι η εγχείρηση του καθεστώτος θα είναι μια επιχείρηση αρκετά χρονοβόρα και περίπλοκη και υποχρεωτική για το Κρεμλίνο. Άλλωστε, ανάλογες προθέσεις εξέφρασαν οι Ρώσοι στη συνάντηση του G8 στο Εβιάν, όπου ο Πούτιν έκανε ξεκάθαρα γνωστό στον άγγλο πρωθυπουργό Μπλερ ότι σε περίπτωση που το Ιράν δεν υπέγραφε το έγγραφο η χώρα του θα ανέστειλε τις εξαγωγές πυρηνικών καυσίμων, αλλά και απέναντι στο κεντρικό συμβούλιο του ΙΑΑΕ ζητώντας απ' το όργανο μια "τακτική και μη πολιτικοποιημένη" απόφαση κατόπιν αναφοράς του Μπαραντέι, σύμφωνα με την οποία η Τεχεράνη "παρέλειψε να αναφέρει ορισμένες από τις πυρηνικές της δραστηριότητες" (στο ίδιο, 18-6). Σημαίνει, **δευτέρον**, πως πάνω απ' όλα δεν θα πρέπει να κινδυνέψει η στρατηγική συνεργασία Ρωσίας-Ιράν στα πλαίσια του ανερχόμενου νεοχιτλερικού άξονα. Αυτή τη συνεργασία, που δε μπόρεσε ή δε θέλησε να θίξει η δυτική ιμπεριαλιστική διπλωματία, κατάφερε να απειλήσει ο αγωνιζόμενος ιρανικός λαός που μέσα από τις ήττες συσσωρεύει νέα πείρα για τους μελλοντικούς του αγώνες.

Ο ΠΟΥΤΙΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 37

"τι πιστεύετε;"

Χρυσόφ ήταν ο πρώτος καθηγητής που δίδαξε κοινωνιολογία στο κρατικό Πανεπιστήμιο της Μόσχας. Σε μια από τις διαλέξεις του υποστήριξε ότι τα τανκς δεν μπορούν να αλλάξουν τις ιδεολογίες, ένα ράπισμα κατά της ρώσικης εισβολής στην Τσεχοσλοβακία. Σε άλλες παρέθεσε δημοσκοπήσεις που έδειχναν ότι τα παιδιά των αγροτών σπάνια έμπαιναν στα καλύτερα πανεπιστήμια και ότι κανένας δεν διάβαζε τα άρθρα της σύνταξης της Πράβδα. Η Πράβδα τον αποκλήρυξε και υπήρξε ένα από τα πρώτα θύματα της δίωξης κάπου 200 κοινωνιολόγων από τα ιδρύματα και τα πανεπιστήμια επί Μπρέζνιεφ. Επανήλθε με την περεστρόικα του Γκορμπατσόφ. Τότε εκείνος και η επισημονική του ομάδα δημοσίευσαν ένα ερωτηματολόγιο μιας σελίδας στην εφημερίδα Λιτερατούρναγια Γκαζέτα με τίτλο

Περίμεναν να λάβουν ένα ικανοποιητικό δείγμα σε πανεθνικό επίπεδο 3000 απαντήσεων. Έλαβαν 200.000 γράμματα πολύ περισσότερα απ' όσα μπορούσαν να διαβάσουν. Ήταν η αρχή αυτού που αργότερα θα γινόταν το Πανρωσικό Κέντρο για τη Μελέτη της Κοινής Γνώμης. Όπως είπε στη συνέντευξη τύπου του έχουν κλείσει το στόμα πολλές φορές, αλλά πάντα υπήρχαν πολλές επιτροπές για να "λύσουν το πρόβλημα", συζητήσεις, παρά πολλά χαρτιά και αποφάσεις. Η καταστολή σήμερα, πρόσθεσε, προσφέρει λιγότερες ευκαιρίες για απεύθυνση στη λογική ή επίκληση για επιείκεια. "Κάποιος, κάπου, για κάποιο λόγο ξαφνικά, απροσδόκητα κάνει ένα νεύμα κι αυτό είναι πλήρης διακοπή, η γραμμή νεκρώνει κι έπειτα σιωπή".

Η Ρωσία είναι ήδη στα πρόθυρα του να γίνει μια νέα χιτλερική Γερμανία και οι νέοι τσάροι έχουν αφομοιώσει ήδη τη συσσωρευμένη πείρα των παλιών.

ΛΙΒΕΡΙΑ: ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΤΕΗΛΟΡ ΜΕ ΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Η κρίση στη Λιβερία δεν είναι καθόλου άσχετη με την οξυμένη πολιτική αναταραχή που βιώνουν τον τελευταίο καιρό τα διάφορα έθνη της Αφρικής. Αυτή η περιφερειακή κρίση είναι προϊόν της συντονισμένης επέμβασης του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού στα εσωτερικά των αφρικανικών χωρών με σκοπό την απόκτηση στρατηγικών ερεσιμάτων στην γεμάτη στρατηγικές πρώτες ύλες ήπειρο και απώτερο στόχο τη χρησιμοποίησή τους στα κατακτητικά του σχέδια για την στρατηγική περικύκλωση της Ευρώπης.

Έτσι, ένας από τους εσωτερικούς παράγοντες της λιβεριανής σύγκρουσης είναι το νεοεμφανιζόμενο "Κίνημα για τη Δημοκρατία στη Λιβερία" (Model) που παράλληλα με το υποστηριζόμενο από τη Γουινέα μέτωπο "Λιβεριανοί Ενωμένοι για τη Συμφιλίωση και τη Δημοκρατία" (LURD) πάλεψε για την εκδίωξη του προέδρου Τσαρλς Τέηλορ. Αυτή η οργάνωση, λοιπόν, χαιρεί στρατιωτικής υποστήριξης από το ρωσόφιλο δικτάτορα της γειτονικής Ακτής του Ελεφαντοστό Γκμπάγκμπο (βλ. Μοντ, 27-7). Γι' αυτό, αν και καμιά από τις δύο πλευρές δεν είναι άμοιρη ευθυνών σ' αυτόν τον πόλεμο που έχει ήδη στοιχίσει τη ζωή 200.000 Λιβεριανών και έδιωξε πάνω από ένα εκατομμύριο από τις εστίες τους, η πτώση του Τέηλορ αντικειμενικά ευνοεί τα συμφέροντα του Κρεμλίνου, του κύριου εχθρού των λαών. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η πλευρά που βομβάρδισε τυφλά και σφαγίασε τους άμαχους της Μονρόβιας δεν ήταν η πλευρά του Τέηλορ, αλλά των ανταρτών.

Από τα στοιχεία που διαθέτουμε συμπεραίνουμε ότι ο Τέηλορ, που ήρθε στην εξουσία με τη βοήθεια του Καντάφι, ανήκει στο είδος του υπό εξόντωση τριτοκοσμικού σοβινιστή που περιλαμβάνει τύπους σαν τον Μιλόσεβιτς, τον Σαντάμ, τον Αραφάτ κλπ, δηλαδή του είδους που αποτελεί την αγαπημένη λεία του Κρεμλίνου.

Όμως το Κρεμλίνο δεν επιδίωξε μια οποιαδήποτε νίκη της αντιπολίτευσης, αλλά εκείνη ακριβώς τη "νίκη" που θα του εξασφαλίσει τον πολιτικό έλεγχο της Λιβερίας. Θα πρέπει δηλαδή μέσα από τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης να αναδειχθούν οι πράκτορες του και να πάρουν την εξουσία. Είναι από αυτή την άποψη πολύ ανησυχητικό το γεγονός ότι ο άνθρωπος που εκλέχτηκε μετά την απομάκρυνση του Τέηλορ από όλες τις φράξίες, και εκείνες του καθεστώτος Τέηλορ και εκείνες των ανταρτών, πρόεδρος της προσωρινής κυβέρνησης είναι ένας τύπος με δύο αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά: Το πρώτο είναι ότι δεν τον ήξερε και δεν τον περίμενε κανείς να εκλεγεί, δηλαδή είναι φυτευτός από τον ΟΗΕ, που έχει την πολιτική ευθύνη της μεταβατικής διαδικασίας και το δεύτερο, ακόμα πιο ανησυχητικό είναι

ότι παριστάνει το "κέντρο" όπως όλοι οι πράκτορες του Κρεμλίνου που παίρνουν εξουσία. Ο κύριος Bgyand, έτσι τον λένε, μόλις διορίστηκε δήλωσε: "Βλέπω τον εαυτό μου σαν άνθρωπο που κλείνει πληγές... Βλέπω τον εαυτό μου σαν ουδέτερο. Δεν είμαι με καμία τάση" (Τάιμς Νέας Υόρκης, 22 Αυγούστου). Άλλωστε και το ίδιο το γεγονός του σχηματισμού κυβέρνησης από όλες τις τάσεις μιας αιματηρής αντιπαράθεσης, δηλαδή ο "οικουμενισμός" είναι τυπικό χαρακτηριστικό της ρώσικης ταχτικής, δηλαδή του κεντρίστικου παιχνιδιού για την χρησιμοποίηση των αντιθέσεων των αλληλομισούμενων πόλων τέτοιων οικουμενικών εκτρωμάτων.

Χρειαζόταν, λοιπόν, μια χειρουργική επέμβαση του ΟΗΕ για τον καθορισμό της μελλοντικής κυβέρνησης της χώρας, χωρίς ωστόσο ο ρόλος της Ρωσίας να γίνει άμεσα αντιληπτός. Γι' αυτό το λόγο η Ρωσία αναζητούσε εσπευσμένα μια δυτική μπεριαλιστική επέμβαση τύπου Ακτής Ελεφαντοστό, βάζοντας τον Ανάν και το Βιλπέν να πιέζουν την Αμερική προς ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Το ρόλο αυτό ανέλαβαν τελικά να παίξουν τα δυτικοαφρικανικά στρατεύματα που κλήθηκαν να επέμβουν για να χωρίσουν τους εμπόλεμους με την έγκριση του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ, δηλαδή με έγκριση της ρωσο-κινεζο-γαλλικής πλειοψηφίας μέσα στο όργανο, ενώ σε δύο μήνες θα αντικατασταθούν από κυανόκρανους του ΟΗΕ. Με άλλα λόγια, η ειρηνευτική διαδικασία τίθεται υπό την πολιτική ηγεμονία του Κρεμλίνου.

Η συμμόρφωση των ΗΠΑ με τα παραπάνω σχέδια αποδεικνύει την αδυναμία τους να συγκρουστούν με το ρώσικο μπεριαλισμό προτάσσοντας τα δικά τους έστω μπεριαλιστικά ηγεμονικά συμφέροντα. Ακόμα περισσότερο, με τη στάση τους οι αμερικανοί βοήθησαν συνειδητά τις δυνάμεις της ρωσόφιλης αντιπολίτευσης να προωθηθούν στο έδαφος, να κυνηγήσουν και στο τέλος να εκδιώξουν τον πρόεδρο Τέηλορ. Αυτή η στάση διευκολύνθηκε από τη διεθνή διπλωματική απομόνωση του Τέηλορ, ο οποίος κατηγορήθηκε ύστερα από έρευνα του ΟΗΕ (προφανώς με ρωσική παραγγελία) για λαθρεμπόριο διαμαντιών, καθώς και για εγκλήματα πολέμου και κατά της ανθρωπότητας. Από το Μάρτη του 2001 ο ΟΗΕ είχε επιβάλει εκτός από στρατιωτικό και οικονομικό εμπάργκο στο καθεστώς Τέηλορ, επιδεινώνοντας τα δεινά του πληθυσμού. Πρόκειται για την επανάληψη της συνταγής που έριξε τον Σαντάμ. Ο Τέηλορ μιλάει για σκευωρία ιδιαίτερα για την υπόθεση των διαμαντιών και εκεί φαίνεται πως έχει δίκιο.

Όμως όπως ακριβώς οι ομοιοπαθείς του Σαντάμ, Μιλόσεβιτς, Αραφάτ έτσι και αυτός δεν κατηγορεί κανέναν ΟΗΕ, καμιά Ρωσία και καμιά Γαλλία, κατηγορεί την υπερδύναμη που εμφανίστηκε ανοιχτά και πιο δραστήρια από όλες για να απαιτήσει την απομάκρυνσή του.

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Η "ΝΕΑ ΦΡΟΥΡΑ" ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 40

να απειλούν στις 15 του Ιούλη ότι θα κάνουν κατάπαυση της εκκεχειρίας. Μάλιστα προηγουμένα, στις 2 του Ιούλη, είχαν προχωρήσει σε μια δολοφονική αντανάξη με δυο νεκρούς στην περιοχή του Τελ-Αβίβ δίχως να πάρουν την ευθύνη. Ο στόχος τους από ότι φαίνεται ήταν να οδηγήσουν το Ισραήλ να κάνει το πρώτο βήμα και στη βία και να μην μείνουν μόνο στα πολιτικά προσχήματα προκειμένου να εξαπολύσουν τη δικιά τους επίθεση. Κι αυτό ήταν επίσης εξαιρετικά απλό, το πιο απλό μάλιστα.

Η σχέση του Ισραήλ με την εκκεχειρία

Γιατί οι Ισραηλινοί ποτέ δεν δέχθηκαν και από την δική τους πλευρά την εκκεχειρία που υπέγραψαν μεταξύ τους οι παλαιστινιακές οργανώσεις Φατάχ, Χαμάς και Τζιχάντ στις 2 του Ιούλη και που αυτοδεσμεύτηκαν μονομερώς να την τηρήσουν. Μάλιστα θα ήταν τελείως αυτοκτονικό για τους Ισραηλινούς να υπογράψουν μια τέτοια εκκεχειρία με τους ισλαμοφασίστες, γιατί έτσι θα καταπατούσαν οι ίδιοι την απαίτησή τους, που πέρασε και έγινε και ρητή απαίτηση του "οδικού χάρτη", να αποπλιστούν από την Παλαιστινιακή αρχή, οπότε και από τον Αμπού Μάζεν όλες οι ένοπλες παλαιστινιακές ομάδες. Μάλιστα ο μη αποπλισμός των ομάδων αυτών ήταν το ισχυρό διεθνές χαρτί του Ισραήλ απέναντι στους Παλαιστίνιους γενικά. Αυτό είναι και το πρόγραμμα που είχε ο Μάζεν για να οδηγήσει τις Φατάχ, Χαμάς και Τζιχάντ στο να υπογράψουν την εκκεχειρία. Είπε δηλαδή στους Αμερικανούς και τους Ισραηλινούς ότι αν υποχρεωνόταν να αποπλίζει τους ισλαμοφασίστες θα ερχόταν σε μια ρήξη μαζί τους και συνακόλουθα σε μια κατάσταση πλήρους απομόνωσης ανάμεσα στα πυρά τους και τις καταγγελίες του Αραφάτ. Για να το αποφυγει αυτό εμφανίστηκε λοιπόν μπροστά στις ΗΠΑ να δίνει στο Ισραήλ ειρήνη μέσω της εκκεχειρίας, ή αλλιώς να αποπλίζει ειρηνικά τους ισλαμοφασίστες. Ταυτόχρονα εξέθετε έτσι και από μια άλλη πλευρά τον Αραφάτ, που σαν Φατάχ υπέγραφε κοινές συμφωνίες ειρήνης, οπότε θα μπορούσε και πολέμου σε μια άλλη στιγμή, με τους ισλαμοφασίστες. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς ότι και για τους Ισραηλινούς κάθε μέρα εκκεχειρίας που περνούσε και μάλιστα σε συνθήκες πολιτικής μειονεξίας στο γενικό πολιτικό επίπεδο, λόγω του τείχους, ήταν μια μέρα νομιμοποίησης της Χαμάς και ανατροπής ενάντια τους του "οδικού χάρτη". Έτσι χτύπησαν πρώτοι ακόμα και με τα φτωχά προσχήματα που τους έδωσαν οι

ισλαμοφασίστες. Στις 8 λοιπόν του Αυγούστου σκότωσαν τέσσερις της Χαμάς εκ των οποίων οι δυο ανώτερα στελέχη. Ο Αμπού Μάζεν δήλωσε ότι "η εκκεχειρία απειλείται με κατάρρευση αν το Ισραήλ συνεχίσει τις επιθέσεις του εναντίον των Παλαιστίνιων. Το Ισραήλ πρέπει να αναλάβει την πλήρη ευθύνη για αυτό συμβαίνει σήμερα στα κατεχόμενα". Αυτή η τοποθέτηση ήταν ένα πράσινο φως στους ισλαμοφασίστες.

Κλιμάκωση με ασφαλή αποτελέσματα. Μια νέα νίκη για τον Μάζεν

Από κει και πέρα τα πράγματα κινήθηκαν σύμφωνα με τη γνωστή αλληλουχία. Στις 12 Αυγούστου οι ισλαμοφασίστες απάντησαν με μια σχετικά "εγκρατή" δολοφονία δύο ισραηλινών αμάχων από δύο αδέρξιους νεαρούς καμικάζι, χωρίς να καταργήσουν και επίσημα την εκκεχειρία. Αλλά τότε ο Σαρόν δεν επιτέθηκε στον Μάζεν, αλλά τον κάλεσε να επιτεθεί "στις ρίζες της τρομοκρατίας" και πιο ειδικά "να επιτεθεί στο μονοπώλιο του Αραφάτ στις υπηρεσίες ασφαλείας". Τα πράγματα λοιπόν κύλησαν ακριβώς όπως ήθελαν οι προβοκάτορες. Κύριος εχθρός για μια ακόμα φορά όχι οι ίδιοι οι ισλαμοφασίστες, όχι ο αληθινός προστάτης τους ο πρωθυπουργός Μαχμούντ Αμπάς, αλλά ο μαδημένος έγκλειστος της Ραμάλα, Γιάσερ Αραφάτ.

Από την ώρα που η δοκιμή πήγε καλά και εντοπίστηκε ο κατάλληλος εχθρός η επιχείρηση έπρεπε να ολοκληρωθεί. Ο Σαρόν έπρεπε απερίσπαστος να απαντήσει στο τελευταίο χτύπημα των ισλαμοφασιστών. Στις 14 του Αυγούστου οι ισραηλινές δυνάμεις σκοτώνουν στη Χεβρόνα το τοπικό στέλεχος της Τζιχάντ Μοχάμεντ Σαντρ. Η Χαμάς και η Τζιχάντ αφήνουν τα μικροχτυπήματα και κλιμακώνουν με μια σφαγή. Στις 19 Αυγούστου σκοτώνουν σε μια έκρηξη 20 ισραηλινούς αμάχους και τραυματίζουν εκατό. Καμιά απολύτως εμπλοκή από τον όγκο της επίθεσης. Το Στέιτ Ντηπάρτμεντ είναι πανέτοιμο και έχει "εμβαθύνει" στην κατάσταση. Ο Πάουελ "καλεί το Γιάσερ Αραφάτ να συνεργαστεί με τον πρωθυπουργό Αμπάς και να θέσει στη διάθεση του πρωθυπουργού Αμπάς τις δυνάμεις ασφαλείας που είναι υπό τον έλεγχό του" (Τάιμς Νέας Υόρκης, 22 Αυγούστου).

Η ρήξη ΗΠΑ-Αραφάτ ολοκληρώνεται χωρίς κανέναν κίνδυνο. Το μόνο πρόβλημα είναι να μην υποχρεωθεί ο Μάζεν να συγκρουστεί σ' αλήθεια με τους ισλαμοφασίστες, γιατί στα λόγια είναι υποχρεωμένος να κάνει πολλά για να καθησυχάσει Ισραήλ και ΗΠΑ, δηλαδή να καταγγείλει "αυτήν την τρομακτική πράξη που στοχεύει ισραηλινούς πολίτες και δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα του παλαιστινια-

κού λαού", να ανακοινώσει ότι σταματάει κάθε επαφή μαζί τους (Μοντ, 20 Αυγούστου) και μετά πιεσμένος παραπέρα, να δώσει διαταγή να αποπλιστούν, να μην μιλάνε στην τηλεόραση και να μην κάνουν ένοπλες διαδηλώσεις (Μοντ, 21 Αυγούστου). Αυτήν την τελευταία διαταγή την δίνει υποχρεώνοντας και τον Αραφάτ να την υπογράψει για να τον εκθέσει στους όψιμους συμμάχους του. Αυτή η διαταγή έχει τη μορφή ενός κοινού ανακοινωθέντος Μάζεν-Αραφάτ στο οποίο ο δεύτερος υποχρεώνεται να δεχτεί ότι "οι πάντες οφείλουν να υπακούουν σε μια εξουσία και σε ένα Κράτους δικαίου", (δηλαδή στην κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό) και δεύτερο, και το κυριότερο, ότι "οι δυνάμεις ασφαλείας είναι επιφορτισμένες να εφαρμόσουν τις αποφάσεις της παλαιστινιακής κυβέρνησης" (Μοντ, 21 Αυγούστου) που σημαίνει ότι οι δυνάμεις του Αραφάτ πρέπει να μπουν κάτω από τις διαταγές του Μάζεν. Αυτή η τελευταία δήλωση ήταν μια ουσιαστική πολιτική νίκη για τη "νέα φρουρά".

Αλλά σε ότι αφορά την καταγγελία και το κυνήγι κατά των ισλαμοφασιστών από τον Μάζεν, αυτά ήταν λόγια και σαν τέτοια δεν δεσμεύουν ποτέ έναν επιδέξιο κεντρίστη που ξέρει ακριβώς πότε θα τα αναιρέσει. Πραγματικά δεν χρειάστηκε ούτε μια μέρα. Στις 21 Αυγούστου μια ισραηλινή ρουκέτα σκότωσε το ηγετικό στέλεχος της Χαμάς Ισμαήλ Αμπού Σανάμπ και δυο σωματοφύλακες του σαν απάντηση στη σφαγή της Δυτικής Ιερουσαλήμ. Αμέσως πετάχτηκε ο Αμπάς για να καταδικάσει "έντονα αυτήν την πράξη γιατί δεν εξυπηρετεί την ειρήνη. Τέτοιες επιχειρήσεις επηρεάζουν με αρνητικό τρόπο όλα τα μέτρα που μόλις πήρε η Παλαιστινιακή Αρχή". Και ο υπουργός πληροφοριών του Μάζεν συμπλήρωσε ότι αυτή η πράξη θα μας "ξαναοδηγήσει στον φαύλο κύκλο της βίας από τον οποίο προσπαθούσε να βγει η παλαιστινιακή αρχή" πράγμα που σημαίνει ότι για την επόμενη σφαγή δεν θα φταίει η Χαμάς αλλά το Ισραήλ.

Αυτό είναι το κυνικό και ατιμώρητο παιχνίδι του "κέντρου" που θα έχει αναπόφευκτα σαν τελικό αποτέλεσμα τον έλεγχο της Παλαιστίνης από τον ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό. Γιατί είναι αδύνατο ενάντια στον τελευταίο να στραφεί η νικημένη εθνικιστική φράξια του Αραφάτ, όπως ακριβώς έγινε με τον Μιλόσεβιτς και τον Σαντάμ προηγουμένα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό από αυτήν την άποψη το γεγονός ότι είναι η Ρωσία και η Ε. Ένωση μέσα στο κουαρτέτο που πάντα στα λόγια υποστηρίζει τον Αραφάτ απέναντι στις αμερικανοϊσραηλινές επιθέσεις. Βεβαίως όχι στις πιο κρίσιμες στιγμές όπου πρακτικά ο Αραφάτ χάνει εξουσίες από τους ανθρώπους της Ρωσίας, όπως τώρα.

ΙΣΡΑΗΛ

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Η “ΝΕΑ ΦΡΟΥΡΑ” ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η ναζιστικοποίηση του παλαιστινιακού έθνους προχωρεί με γοργά βήματα και η δημοκρατική ανθρωπότητα και πριν απ’ όλους ο ισραηλινός λαός κινδυνεύει να βρεθεί προ δυσάρεστων εκπλήξεων. Προς το παρόν όλοι διακρίνουν ακριβώς το αντίθετο επειδή βρίσκεται στην πρωθυπουργία ο εμφανιζόμενος σαν μετριοπαθής και δυτικόφιλος Αμπού Μάζεν (επίσημα Μαχμούντ Αμπάς). Λίγοι θα πρόσεξαν ότι η πρωθυπουργία Μάζεν έγινε πρώτα δεκτή και με ενθουσιασμό από το Κρεμλίνο με μια δήλωση του εκπροσώπου τύπου του ρωσικού υπουργείου εξωτερικών την ίδια μέρα του σχηματισμού της νέας κυβέρνησης (βλ. Μοντ, 1-5).

Άμεσος κεντρικός στόχος η πτώση του Αραφάτ και η απόλυτη κυριαρχία της “νέας φρουράς”

Αυτή η αναρρίχηση του εκλεκτού τους σηματοδότησε για τους ρώσους σοσιαλμπεριαλιστές την ανάληψη ενός νέου διπλού στόχου, που είναι αφενός ο άμεσος της οριστικής συντριβής του εθνικιστικού ρεύματος μέσα στη Φατάχ, που εξακολουθεί να έχει ηγέτη τον Γιασέρ Αραφάτ, και η απόλυτη και αδιαμφισβήτητη κυριαρχία της “νέας φρουράς” μέσα στη Φατάχ και την ΟΑΠ, και αφετέρου ο πιο μακροπρόθεσμος της αναρρίχησης των φίλων τους ισλαμοφασιστών στην εξουσία με οποιαδήποτε μορφή. Ο τελευταίος αυτός στόχος παρουσιάζεται από τους παλαιστίνιους ιθύνοντες με την ελκυστική ονομασία της “αποστρατιωτικοποίησης της Ιντιφάτνας”. Η γραμμή της “αποστρατιωτικοποίησης” ως επίσημη πολιτική της παλαιστινιακής ηγεσίας είχε ανακοινωθεί από τον Αμπού Μαζέν κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στη Μόσχα, το Φλεβάρη (Μοντ, 23-2). Έγκειται στη διακοπή της ένοπλης δράσης των δολοφονικών ναζιστικών συμμοριών τύπου Χαμάς, Τζιχάντ κ.λπ. και τη μετατροπή τους σε νόμιμα κοινοβουλευτικά κόμματα. Το σχέδιο απαιτούσε για να εφαρμοστεί την υπαγωγή του υπουργείου εσωτερικών στον άμεσο έλεγχο της νέας φρουράς. Αυτό όμως βρισκόταν στα χέρια του Χανί Αλ Χασάν, ανθρώπου του Αραφάτ, που κρατιόταν γερά στη θέση του. Έτσι ο Μάζεν έφτασε μέχρι το σημείο να απειλήσει ότι θα παραιτηθεί προκειμένου να διοριστεί στο υπουργείο ο δικός του Μοχάμεντ Νταχλάν, ενέργεια ενδεικτική της βαρύτητας που παρουσιάζει ο εν λόγω στόχος για τους Ρώσους. Μόνο τότε ο Αραφάτ αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Ο δε εμπνευστής του σχεδίου, που κατέληξε στην υπογραφή συμφωνίας για τρίμηνη εκκευρία, δεν ήταν άλλος από το Μαρουάν Μπαργκουτί, σύνδεσμος του φιλορώσικου ρεύματος μέσα στη Φατάχ με τους ισλαμοφασιστές. Αυτός, μέσα από τις φυλακές του Ισραήλ όπου βρίσκεται για καθοδήγηση σφα-

γών κατά ισραηλινών αμάχων, συμμετείχε ενεργά στις διαπραγματεύσεις ανάμεσα στη Φατάχ και τους ισλαμοφασιστές για να οδηγηθούν σε μια κοινή εκκευρία απέναντι στο Ισραήλ και έτσι να διευκολύνουν την πολιτική Μάζεν. (Μοντ, 28-6).

Αλλά σε αυτή τη φάση και η εκκευρία και η “αποστρατιωτικοποίηση”, όπως και κάθε άλλη πολιτική της Ρωσίας και της φράξιας Μάζεν στο παλαιστινικό, υποτάσσονται στον κεντρικό στόχο του οριστικού παραμερισμού της τάσης Αραφάτ από τη ηγεσία της ΟΑΠ και της Φατάχ.

Το παιχνίδι του Μάζεν στο “κέντρο”

Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ο Αμπού Μάζεν πρέπει να εμφανίζεται, όπως κάθε άνθρωπος της Ρωσίας, μόνιμα στο “κέντρο”, δηλαδή αν και η άκρα δεξιά μιας αντίθεσης πρέπει να εμφανίζεται σαν φαινομενικά ενδιάμεσος και φίλος και των δύο πλευρών της. Μόνο το “κέντρο” μπορεί να παίρνει εξουσία σε μια παγκόσμια διπλωματία, όπου η κινητήρια δύναμή της, η ρώσικη υπερδύναμη, παίζει επίσημα πάντα στο κέντρο. Στο “κέντρο” η Ρωσία λοιπόν ανάμεσα στις αραβικές χώρες, τη Γαλλία, τη Γερμανία από τη μια μεριά και στον πόλο ΗΠΑ-Αγγλίας-Ιταλίας-Ισπανίας από την άλλη. Στο “κέντρο” επίσης ανάμεσα στους προς εξόντωση εθνικιστές του τρίτου κόσμου από τη μια μεριά και στους ιμπεριαλιστές φιλελεύθερους από την άλλη, στο κέντρο σαν ΟΗΕ, στο “κέντρο” σαν εταίρος του ΝΑΤΟ, αλλά όχι μέσα στο ΝΑΤΟ, στο “κέντρο” σαν Ευρώπη, αλλά όχι μέσα στην Ευρώπη, πάντα στο κέντρο, ώστε να μπορεί να χειρίζεται τον έναν πόλο της αντίθεσης ενάντια στον άλλο χρησιμοποιώντας επιστημονικά το όπλο της προβοκάτσιας. Το παιχνίδι του κεντρισμού, το έχουμε ξαναγράψει, παίζεται μόνο ανάμεσα σε δύο πολιτικά παρακασμένους και δίχως αρχές ακραίου πόλους.

Έτσι, σαν κέντρο, ανεβαίνει και η συμμορία του Αμπού Μάζεν. “Κέντρο” λοιπόν ο Μάζεν ανάμεσα στους ισλαμοφασιστές και τον Αραφάτ από τη μια με-

ριά, στον Σαρόν και τους ακροδεξιούς σιωνιστές από την άλλη. Σαν “κέντρο” ο Μάζεν είναι ο αγαπημένος των ΗΠΑ, αλλά και του Σαρόν καθώς αυτοί δεν βλέπουν μπροστά τους κανέναν πιο φιλοϊσραηλινό παλαιστίνιο ηγέτη. Δεν τους ενοχλεί καθόλου λοιπόν που ο Μάζεν συζητάει με τη Χαμάς και την Τζιχάντ και κάνει πρώτος αυτός συμφωνίες μαζί τους, και που υπογράφει μαζί τους κοινές εκκευρίες απέναντι στο Ισραήλ. Δεν τους νοιάζει που με αυτόν τον τρόπο η Χαμάς και η Τζιχάντ, δηλαδή τα δύο ανοιχτά γενοκτονικά αντισημιτικά ρεύματα νομιμοποιούνται σαν επίσημα, πολιτικά ρεύματα μέσα στην Παλαιστίνη και μάλιστα αναγνωρίζονται παγκόσμια σαν τέτοια. Και δεν τους νοιάζει για ένα λόγο. Γιατί ο Μάζεν στα μάτια τους είναι προτιμότερος από τον Αραφάτ, ιδιαίτερα από τη στιγμή που ο Αραφάτ έκανε εκείνο το λάθος που κάνει κάθε εθνικιστής που τον παίρνουν στο κυνήγι οι Αμερικανοί: συμμάχησε με τους ισλαμοφασιστές τον κύριο εχθρό των Αμερικάνων, οπότε παράλληλα άφησε το παιχνίδι του κέντρου στον Μάζεν, δηλαδή υπέγραψε τη θανατική του καταδίκη. Αυτού του είδους το λάθος το κάνουν οι απομονωμένοι εθνοσοβινιστές σαν τον Μιλόσεβιτς και τον Σαντάμ γιατί επιζητούν, μέσα στην πτώση και την απομόνωσή τους να βρουν στήριξη στον αντιαμερικανισμό των μαζών. Αλλά οι πολιτικοί διαχειριστές και μάλιστα οι δημιουργοί του σύγχρονου αντιαμερικανισμού είναι σήμερα παντού στον κόσμο οι σοσιαλμπεριαλιστές και κανείς εχθρός των τελευταίων δεν πρόκοψε ποτέ πατώντας σε αυτό το ρεύμα, γιατί ξαφνικά αυτό, με άνωθεν εντολή, εγκαταλείπει τους εθνικιστές στα χέρια των Αμερικανών και τότε δεν υπάρχει καμιά βάση και κανένας λαός για να τους σώσει. Πραγματικά είναι η τέλεια αυταπάτη για τον Αραφάτ να περιμένει να τον σώσουν οι ισλαμοφασιστές που ποτέ δεν θα του συγχωρέσουν που παλιότερα, και σωστά, επεχείρησε να τους συντρίψει.

Ο χειρισμός του τέλους της εκκευρίας

Μόλις λοιπόν έγινε η προσέγγιση Αραφάτ - ισλαμοφασιστών δεν υπήρχε κανένας λόγος να παραμείνει σε ισχύ η εκκευρία των τελευταίων με το Ισραήλ. Ο Μάζεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι έκανε ότι μπορούσε για να την τηρήσει, αλλά ότι δεν τον άφηνε ο Αραφάτ που όξυνε ασταμάτητα τις σχέσεις του με το Ισρα-

ήλ. Ο Αραφάτ όξυνε αυτές τις σχέσεις του κυρίως σε ένα ζήτημα στο οποίο και δέθηκε με τους ισλαμοφασιστές. Στο ζήτημα των παλαιστίνιων αιχμαλώτων που βρίσκονται στις φυλακές του Ισραήλ, ζήτημα που ήταν έξω από τη συμφωνία του “οδικού χάρτη” (“οδικός χάρτης” είναι το κοινό όνομα που πήρε η συμφωνία που υπογράφηκε στην Άκαμπα στις 4 του Ιούνη ανάμεσα στον Μάζεν και τον Σαρόν κάτω από τον έλεγχο του κουαρτέτου Ρωσίας, ΟΗΕ, Ε. Ευρώπης, ΗΠΑ). Το ζήτημα ήταν αν θα απελευθερώνονταν ή όχι μέλη της Χαμάς και της Τζιχάντ πράγμα που δεν ήθελε ο Σαρόν και απαιτούσε ο Αραφάτ. Τελικά απελευθερώθηκαν κάτω από αμερικανικές πιέσεις 200 μέλη της Χαμάς και της Τζιχάντ από τις χιλιάδες που ήταν στις φυλακές, αλλά η ζημιά για τον Αραφάτ είχε γίνει. Είχε επιβεβαιώσει τη θέση του σαν κύριου εχθρού στα μάτια των Αμερικανών και του Ισραήλ. Μάλιστα για να κάνει σαφή τη σύγκρουση μαζί του ο Μάζεν απείλησε στις 10 του Ιούλη την ΟΑΠ με παραίτηση του αν ο Αραφάτ συνέχιζε να τον πιέζει και να τον κατηγορεί σαν ενδοτικό απέναντι στο Ισραήλ για το ζήτημα των αιχμαλώτων.

Βέβαια οι ισλαμοφασιστές θα μπορούσαν να χτυπήσουν ότι ώρα ήθελαν για να προβοκάρουν τον Αραφάτ, αλλά οι ίδιοι και οι προστάτες τους δεν θέλανε να καταστρέψουν τις πολιτικές κατακτήσεις των τελευταίων μηνών, δηλαδή την εμφάνισή τους στα μάτια της Δύσης σαν μιας υπεύθυνης πολιτικής δύναμης, που θέλει κάποια συνεννόηση με το Ισραήλ, που δεν αποκλείει την ειρήνη και που γι’ αυτό μπορεί να σέβεται και τις εκκευρίες που μονομερώς αποφάσισε. Έπρεπε λοιπόν να χτυπήσουν με τέτοιο τρόπο ώστε να ενοχοποιείται και το Ισραήλ. Αλλά το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου είναι η ενοχοποίηση του Ισραήλ. Αυτή τη δουλειά την έχει αναλάβει με αξιοσημείωτα αποτελέσματα και χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια ο ίδιος ο ισραηλινός σοβινισμός, ή αλλιώς η δεξιά του σιωνισμού που ο μεσαίος εκφραστής της είναι ο Σαρόν. Από κει και πέρα αναλαμβάνει η διεθνής αντισημιτική και σοσιαλμπεριαλιστική προπαγάνδα να μεγεθύνει και να διαστρεβλώσει τα πράγματα.

Σχετικά με το τείχος

Ποιο ήταν λοιπόν το πολιτικό πάτημα της ισλαμοφασιστικής επίθεσης; Ήταν το τείχος που άρχισε να οικοδομεί ο Σαρόν ανάμεσα στο ισραηλινό έδαφος και

τα παλαιστινιακά εδάφη. Αμέσως μπήκε σε κίνηση η διεθνής σοσιαλμπεριαλιστική προπαγάνδα που άρχισε να το κατηγορεί σαν ρατσιστικό τείχος, σαν τείχος ενός αντιπαλαιστινιακού απαρτχάιντ, τείχος του αίσχους κλπ. Αυτή ήταν η διόγκωση και η διαστρέβλωση γιατί αυτό το τείχος από μόνο του και ανεξάρτητα από τη γραμμή χάραξής του είναι, στις δοσμένες συνθήκες, μια πράξη άμυνας του Ισραήλ απέναντι στους γενοκτόνους ισλαμιστές αυτόχειρες. Όμως το τείχος αυτό είναι αρνητικό στη συγκεκριμένη χάραξη του γιατί περνάει μέσα από παλαιστινιακά εδάφη, γιατί κόβει την επαφή που έχουν πολλοί Παλαιστίνιοι με τις δουλειές τους και πάνω απ’ όλα γιατί περιλαμβάνει στο εσωτερικό του παράνομους ισραηλινούς οικισμούς. Έτσι εύκολα περνάει προπαγανδιστικά σα ρατσιστικό αυτό το τείχος, ενώ πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να μάθει και να συλλάβει το γεγονός ότι ο μόνος ολοκληρωμένος και έμπρακτος ρατσισμός σήμερα στην περιοχή είναι ο παλαιστινιακός ισλαμοφασιστικός. Γιατί μόνο αυτός γράφει στη σημαία του και τα καταστατικά του ένα σύνθημα εθνοκάθαρσης και γενοκτονίας, το αντισημιτικό σύνθημα: “*κανένας εβραίος στη γη της Παλαιστίνης*” (η Παλαιστίνη για τους σοβινιστές Παλαιστίνιους περιλαμβάνει και το έδαφος του Ισραήλ), και μόνο αυτός το κάνει πράξη με τη σχεδόν καθημερινή και μαζική σφαγή γυναικόπαιδων.

Κάποια στιγμή και κάτω από τη διεθνή, ιδιαίτερα την αμερικανική πίεση, ο Σαρόν είπε ότι θα διορθώσει την πορεία του τείχους. Όμως η επεκτατική πολιτική του στο ζήτημα των παράνομων ισραηλινών οικισμών παραμένει, πράγμα που δείχνει ποια θα είναι και η πορεία του τείχους. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι είναι στο ζήτημα των παράνομων οικισμών που η ισραηλινή πλευρά παραβίασε πιο κατάφωρα τις δεσμεύσεις της στον “οδικό χάρτη”, γιατί όχι μόνο δεν άδειασε τους περίπου 60 που είχε αναλάβει να αδειάσει άμεσα, αλλά ούτε καν πάγωσε τις επεκτάσεις των οικισμών που έγιναν πριν το Μάρτη του 2003 (Μοντ, 24 Ιούλη). Αυτή η διπλή παραβίαση οφείλεται στην πίεση της ισραηλινής ακροδεξιάς.

Μέσα στον ευνοϊκό λοιπόν γι’ αυτούς πολιτικό κλίμα του “τείχους του αίσχους” και επικαλούμενοι το ζήτημα των αιχμαλώτων οι ισλαμοφασιστές άρχισαν

